

„SODRÓ UTAZÁS AZ ÉRZELMEK VILÁGÁBAN!”
– Simone Elkeles, *New York Times* bestsellerszerző

CRASH

szívkarambol

INTO YOU

finch
selection

KATIE MCGARRY

KATIE McGARRY
Crash Into You

SZÍVKARAMBOL

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

TIZENEGY ÉV, KÉT HÓNAP ÉS HÉT NAP...

Ennyi ideje nem kerültem fizikai érintkezésbe vérszerinti rokonaimmal.

Bal kezemmel a kormánykeréken dobolok, a jobbal a sebváltót markolom. Az ereimben lüktet a késztetés, hogy egyesbe kapcsoljak, és padlógázzal kirobogjak a sivár, szürke parkolóból.

Erőt veszek megmerevedett ujjaimon, hogy elengedjék a váltót. A zene enyhíthetné a hangulatot, de a hangszóróból úgy dübögnek a mélyek, hogy könnyen fölhívhatják a figyelmet a dolgozóknak fenntartott helyen álló kocsimra. Azért választottam ezt, mert innen leshetem a szockközpont kapuján be- és kilépő ügyfeleket.

Anyám másfél órája ment be. Most meg kell várnom, hogy kijöjjön. Valahányszor beszívom a hideg levegőt, fokozódik a mehetnékem. Meg az a vágy is, hogy találkozzak vele.

A fűtés egy félórája behalt, a motor kétszer lefulladt. Újabb tételek a javítanivalók már így is Kenyaig érő listáján. Ha csak az előtét-ellenállás ment ki, a fűtést seperc alatt megbütykölöm.

Csöng a mobilom. Meg sem nézem a hívószám kijelzést, tudom, ki az, mégis fölveszem.

- Tessék!

- Látlak - mélyül el a bosszúságtól szociális munkásom hangja. - Anyukád vár.

Szemem az iroda fülkéje melletti, a kocsimtól kétméternyire lévő sarokablakra villan. Courtney fölhúzza a relaxát, és csípőre teszi a kezét. Lófarka jobbra-balra himbálózik, mint egy bepöccent versenypacié. Júniusban, ahogy kikerült az egyetemről, rögtön ráosztották az ügyemet. Gondolom, a főnöke úgy okoskodott, hogy rajtam már nincs mit elbaltázni.

- Mondtam, hogy ne szervezz nekem láthatást - meredek rá, mintha egyazon helyiségben tartózkodnánk. Hogy mit csípek Courtney-ban?

Állja a tekintetemet. Aközé a mindössze három ember köze tartozik, akibe szorult annyi kurázs, hogy farkasszemet mer nézni egy majdnem kopaszra borotvált, fülbevalós, tetovált tizenhét évessel. A második a legjobb haverom. A harmadik...hát igen...a harmadik az a csaj volt, akibe beleszerettem.

- Szenteste van. Isaiah - sóhajtja Courtney és a lófark megállapodik.
- Korábban érkezett, és ajándékokat hozott neked. Türelmesen várt a félórás láthatásra, aminek negyven perce kellett volna befejeződnie.

Várt. Türelmesen. Megfeszül a nyakam, megmozgatom, nem akarom ártatlanra zúdítani a mérgemet.

- Tíz év telt el.

Mindig ezt a négy szót vágom a szemébe, ha megemlíti anyámat. Courtney leszegi a fejét.

- Ne csináld! Tudod, miért nem jött, most pedig szeretne beszélni veled.

- Tíz év telt el! - emelem föl a hangomat, és ököllel a volánra csapok.

- Tizenöt is lehetett volna, de példásan viselkedett odabent - feleli, mintha ez engedményt jelentene anyám részéről. - Minden héten írt neked.

A szélvédőn át merőn nézem Courtney-t.

- Akkor csapj föl az Ő szociális gondozójának, ha annyira bele vagy bújva a seggébe! Több mint egy éve kiengedték, és csak most jut eszébe meglátogatni.

- Gyere be Isaiah! - kérlel leforrázva. - Adj neki esélyt!

Egyik lábamat a kuplungra helyezem, a másikat a gázra. Dühösen felbőg a motor, a kocs, kasznija vibrál, repeszteni szeretne. A Harmadik utca a szocközpontnál végződik, a parkolóhelyemtől egyenesen az üres útszakaszra látok. Adjak esélyt anyámnak? Ugyan miért? Én mégis mikor kaptam?

- Gözöd sincs, mit művelt - morgom.

- Dehogy nincs - fogja halkabba Courtney.

- Nem arról beszélek, amiért lesittelték. - Rázom a fejemet, mintha ezzel elhessegethetném az emléket. - Gözöd sincs, hogy értem mit művelt.

- Hogyne lenne. - Egy pillanatra elhallgat. - Gyere be! Majd kisütünk valamit.

Menjen a hóhér! Ezt már süthetjük.

- Tudod, hogy a Harmadik utcán időzítőre vannak kötve a lámpák? -

kérdezem tőle. - És ha az ember jól belehúz, végignyomathatja az egészet anélkül, hogy egyetlen pirosat is kapna.

- Ne merészed! - csap az öklével az ablaküvegre Courtney.

Megint túráztatom a motort.

- Döngöttél már városban kilóötvennel, Courtney?

- Isaiah! Azt ajánlom...

Kinyomom a telefont, az anyósülésre dobom. A pirosra koncentrálok, egyesbe váltok, a lábamat a gázpedál fölé tartom. Száguldás. Arra vágyom. Hogy elszakadjak az érzésektől. A lámpa zöldre vált, fölengedem a kuplungot, és a testem az ülésbe préselődik, ahogy a gázba taposok.

Vajon magunk mögött hagyhatjuk az emlékeinket?

A FEHÉR KABÁTOS PINCÉREK ALIG győznek félreugrani az utamból, ahogy végigrohanok a folyosón. Még inkább rákapcsolok, a falra aggatott, vagyonokat érő műalkotások színei egybemosódnak. Zihálva lélegzem, a ruhám suhog, fodrai egymáshoz súrlódnak. Kínos zajt csapok, és magamra vonom a figyelmet. Egyik sem nyerő, ha az ember éppen le akar lépni.

A magas sarkúmat a jobb kezemben lóbálom, a másikkal fölemelem csillogó szürkés-kék estélyi ruhám alját. Hamupipőke azért szökött el a bálból, mert a hintója már éppen visszaváltozott volna tökké. Én azért pattanok meg, mert inkább gázolnék térdig kocsikenőcsben.

Befordulok egy keresztfolyosóra, a golfklub konyhájának kihalt előteréhez érek. Minél messzebb futok, annál fojtottabban hallatszik a tömeg nevetgélése, a dzsesszzenekar ritmusa. Még néhány lépés, aztán már simán hazajutok az én édes, drága Mustangommal.

- Megvagy!

Ujjak siklanak a karomra, a hirtelen fékezéstől kis híján kitöröm a nyakamat. A hajam az arcomba csapódik, azután hátra. Egy kézzel göndörített, szőke tincs a szememnél rugózik, miután kiszabadul az ékkövekkel kirakott oldalsó csatból.

Az ikerbratýóm maga felé fordít. Az ajkán mosoly játszik.

- Hová oly sietve, hugi?

- Rötyire.

Helyette a parkolóba, minél messzebb a bálteremtől.

- A csajmosdó abban az irányban van – bök hátra hüvelykujjával a hosszú folyosó felé Ethan.

A bátyámnak támaszkodom. Tágra nyílik a szemem és nem tudom, nem nézek-e ki hülyének, mert egy kicsit annak érzem magam.

- Anyu azt akarja, hogy mondjak beszédet. Beszédet! Nem tudok beszédet mondani. Nem tudok, és kész! Emlékszel, amikor legutóbb produkáltatni akart? Két éve, amikor a tizenötödik születésnapunkra azt az iszonyat csúcshuzi „meglepetéspartit” szervezte. Kidobtam a taccsot. Mindent összeróktam. *Mindent!*

- Ja, láttam. Ki is akadtam tőle – fintorgott színlelt undorral Ethan. Kinevet, és nem bírom, ha kinevetnek, most semmiképpen sem.

Hófehér ingénél fogva elkapom és megrázom. Azaz csak ráznám, mert meg sem moccan.

- Utána hónapokba tellett, hogy összeszedjem magam, és újra meg merjek szólalni a suliban. Az ilyesmit sokáig megjegyzi Ethan, és csak mostanára felejtették el. Szeretnék smárolni, mielőtt leérettségizünk. Senki sem smárol le, ha folyton hányok.

- Észrevetted, milyen sokat dumálsz, ha pánikroham kerülget? – Ethan csak ugrat, de tényleg pánikolok. Egy hajszál választ el a rohamtól, egyetlen hajszál. És ha nem szabadulok ki innét gyorsan, a tesóm leleplezi a titkomat.

- Annak már egyébként is két éve - folytatja. - Szóval utálsz közönség előtt beszélni. Majd jól megizzadsz, kicsit hebegsz-habogsz, aztán továbblépsz.

Nyelek egyet. Bár ez lenne a legnagyobb félelmem!

Ethan pont az ellentétem. Barna hajával és szemével Apura hasonlít, másfél fejjel magasabb nálam, és nem fél semmitől. Hunyorítva oldalra billenti a fejét, ahogy fölfogja iménti kirohanásom utolsó szavának jelentőséget.

- Azt mondtad, hányasz. Vagyis frankón pánikrohamaid vannak. Azt hittem, ezen már túl vagy.

Még jobban megmarkolom az ingét. Ezt elszúrtam. Hogy követhettem el ekkora óvatlanságot? Két éve titkolom a családom elől, hogy továbbra is pánikrohamoktól szenvedek. Hogyha a figyelem középpontjába kerülök, vagy szorongok valamitől, vagy idegfeszültség ér, rögtön megbénulok, és nem kapok levegőt. Hányinger rándítja görcsbe a gyomromat, fojtogatja a torkomat az epe, és addig fokozódik a nyomás, míg végül el nem okádom magam.

A szüleimet és a két nagyobbik bátyámat nem kényeztette el az élet. A borzalmas születésnap buli után elhatároztam, hogy soha többé nem adok okot nekik aggodalomra - nem kell attól félniük, hogy a gyerekük-tesójuk belehal valami betegségbe.

- Túl is vagyok – felelem, de nem szeretnék bohócot csinálni magamból. - Csak... csak... - semmi jó magyarázat nem jut eszembe, amivel kimászhatnék ebből a csávából. - Elfelejtettem a beszédemet, és otthon hagytam a szöveget, és ki fognak röhögni.

Na bravó, most aztán jót kidumáltam magam.

- Figyuzz, fölhasználok az ikerkártyámat - teszem hozzá.

Ethan az arcomat fürkészi. Fogadok, hogy úgy saccolja, a begolyózás határán járok. Néhány éve megegyeztünk, hogy évente tízszer a következményekre való tekintet nélkül falazunk egymásnak. Ethan már hetekkel ezelőtt kifogyott a menükártyáiból és tudja, hogy én rendszerint éjszakai furikázáshoz használom el az enyémekeket, hogy vidáman nyomhassam a gázt a Mustangomban.

- Idén egy ikerkártyád maradt - céloz eléggé átlátszóan arra, hogy napokon belül beköszönt az új év, tiszta lappal indulunk, és újra falazhatok neki.

- Biztos, hogy erre akarod kijátszani a kártyádat? - folytatja. - Mondd el azt a beszédet, azután majd fedezlek, ha ellógsz a Mustangoddal. Ha vezethetsz, mindig jobban érzed magad, ráadásul ezt a mostani autózást már viszonylag lelkifurdalás nélkül adhatod elő. Ez lesz az első törvényes éjszakai köröd.

A tesóm elvezetett emlékeztet arra, hogy a tanuló jogsimával illegálisan hódoltam az éjszakai vezetés iránti szenvedélyemnek. Igaz, ami igaz, imádok vezetni, és mostantól teljes értékű a jogosítványom. Ettől függetlenül időben haza kell érnem, de ha Ethan nem buktat le és nem lógok meg a beszéd elől, akkor azzal sincs gond. Ha viszont e kettő bármelyike bekövetkezik, akkor egy életre szobafogságban penészedhettek.

Mindent alaposan meg kellene fontolnom, logikusan végig kellene gondolnom, de a logikát a bálteremben hagytam. Lüktetni kezd a fülemben a vér.

- Igen, erre akarom kijátszani a kártyámat.

Naná.

Kiengedi a karomat, és lepillant az ujjaimra, amik még mindig az ingét markolásszák.

- Nem is láttalak, világos? Kisurrantál a bejáraton, egyáltalán nem beszéltünk. Ikerszolidaritás ide vagy oda, nem tartom a hátamat helyetted Gavinnél.

- Miért kéne tartanod a hátadat? - firtatja Gavin dörmögő hangja a folyosó végéről. Reményeim egy csapásra szertefoszlanak. Banyek! Soha nem jutok ki Innét.

Fegyelmezem magam, elengedem Ethant, és mosolyt erőltetek az arcomra, bár a szívem majd kiugrik a helyéről. A bátyáim megszokták már azt a hangulatomat, amit Ethan idegesítően szívárványos

napsütésként emleget. Most akkor is átmegyek szivárványos napsütésbe, ha belehalok.

- Szia, Gavin! Láttam, hogy Jeannie Riley-val táncoltál. Csinos lány.

Gavin a legidősebb a szüleim ötös fészekaljából, összetartó család a miénk, habár a testvérek között óriási a korkülönbség. Gavin nyolcéves volt. Jack pedig hét, amikor mi Ethannel megszülettünk. Jack most Gavin mellett áll, karba tett kézzel néznek bennünket. Valami azt súgja, ezúttal nem elég ügyesen tettetem a szivárványos napsütést.

- Anyu keres. Ideje megtartanod a beszédedet - mondja halkán Jack, és egész este talán ez a leghosszabb megszólalása - így aztán nehéz nemet mondanom.

- Gyere már, Rach! - nógat Gavin. - Te kérted Anyuékat, hogy ma este szónokolhass, nem fordítva. Túl kéne már tenned magadat ezen a lámpalázon. Egyébként is csak képzeled. Egy dolog, hogy mi volt óvodáskorodban. Abból már kinőttél. Tizenegyedikes vagy, az isten szerelmére!

Igazat kell adnom Gavinnek. Én ajánlkoztam, hogy beszéljek a leukémiás rendezvényen. Pár hete rajtakaptam Anyut sírás közben. Valami fényképet szorongatott, amit a nővéremről, Colleenről talált, és szívszaggatóan fájdalmas tekintettel nézte. Néhány napja pedig véletlenül meghallottam, amint egy barátnőjének említette: mindig arról álmodott, hogy beszédet mondok Colleen emlékére. A barátnője fölvetette, hogy kérjen meg, vegyek részt ezen az adománygyűjtő gálán, de Anyu elhárította azt felelve, semmiképpen nem hozna kínos helyzetbe.

Anyu huszonegy éve szenved, az én világra jöttem egyedül azt célozta, hogy jobban érezze magát. Még mostanában is sír, úgyhogy az a gyanúm, nem valami jó munkát végeztem.

Görcsbe rándul a gyomrom, és érzem, hogy izzad a tenyerem. Ez a roham előjelé. Próbálom felidézni, amit felső tagozatos koromban a sulipszichológus a belégzésről magyarázott, de nem bírok levegőt venni, ha a tudóm nem hajlandó kitágulni.

- Meggondoltam magam - rebegem. - Nem tudok beszédet mondani.

- Gyorsan el kell tűnnöm innét, különben mindenki rájön, hogy hazudtam. Rájönnek, hogy nem múltak el a rohamaim.

- Komolyan cserben akarsz hagyni bennünket? - morogja Gavin.

A hátsó ajtó nyikorgása jelzi utolsó bátyám érkezését. Mi ketten Anyura ütöttünk szőke hajunkkal meg a már-már ibolyába hajló kék

szemünkkel. West, a szmokingingéhez és a kibomló csokornyakkendőjéhez hátracsapott baseballsapkát visel.

- Nem tudom, mi folyik itt, de le lehet szállni a húgomról!

- Vedd már le azt a tökfödőt, West! - szól rá Gavin. - Anyu megmondta neked, hogy ma este semmit sem akar látni a fejedben.

Mióta az eszemet tudom. Gavin vezet bennünket, mi négyen meg követjük. De pusztán emiatt még nem vagyunk elájulva a nagyságától. Annyira nem, hogy Ethan, West meg én kimondottan idegesítőnek tartjuk. Jackkel puszipajtások.

West lekapja a fejéről a sapkát, és vigyora elárulja, hogy nő van a dologban. Már megint.

- Összejöttem egy csajjal, és csípi a sityakot.

A bátyáim röhögnek, csak én forgatom a szememet. West folyton összejön valakivel. Nem egészen egy évvel idősebb nálam, de tisztára olyan, mint valami MTV-s valóságshow szereplője, aki minden este másik lánnyal fekszik le. Csak épp ő a mi középiskolánkba jár, így Ethannel az a szerencse ért bennünket, hogy páholyból nézhetjük West műsorát.

- Disznó!

- Ui, ui - táncoltatja meg a szemöldökét.

- Sapi felejtős! - bökö Westre Gavin, megvárja, hogy az öccse a farzsebébe süllyessze a sapkát, azután Ethanhez fordul - Rachel nem fog meglógni, úgyhogy ne próbáld lenyúlni a slusszkulcsát!

Fejemet a csuklómra erősített kis bugyor felé kaptam, ami a ruhám anyagából készült, és még éppen észreveszem, hogy Ethan leereszti a kezét, a kulcsom a markában. Gavin int neki, hogy hoci. Ethan bosszúsan fújtat, majd odadobja legnagyobbik bátyámnak az egyetlen reményemet. Most már nincs menekvés.

Gavin kitért karral közeledik hozzánk. Gesztusa érezteti velem, hogy a családhoz tartozom, ugyanakkor robusztusabbnak mutatja amúgy is tagbaszakadt bátyámat. Behemót teste egészen eltorlaszolja a szűk folyosót, önkéntelenül összehúszom magam, hogy több hely maradjon neki. Valamennyien a magunk módján reagálunk Gavin jelenlétére, de én mindig összekucorodom, mint legkisebb, legjelentéktelenebb és leggyöngébb.

- Tudod, milyen fontos ez Anyuéknak - győzköd Gavin. - Ha nem állsz ki és szólsz pár szót, csalódást okozol nekik. Gondolj arra, mennyire ki fogsz bukni magad is, ha majd furdalni kezd a lelkiismeret.

Gombóc nő a torkomban, és összeszorul a tüdőm. Igaza van Gavinnek. Rühellek csalódást okozni Anyuéknak, és rosszul bírom a lelkiismeret-furdalást. De ha a lelélést választom, akkor legalább nem bögetem le magam nyilvánosan.

- Rach! - próbálkozik tovább Gavin. - Ez fontos nekik.

- Nekünk - toldja meg Jack.

Mély lélegzetet veszek, hogy visszatartsam az öklendezést. Anyu és Apu a karácsony meg újév közötti héten már tizenhatodik éve rendezik meg ezt a bankettet. Ez nemcsak nekik jelent rettenetesen sokat, de Gavinnek és Jacknek is. Leghűségesebb szövetségeseim, Ethan és West most lehorgasztja a fejét. Hármunkat arra emlékeztet ez az este, hogy miért vagyunk egyáltalán a világon, miért szült Anyu további gyerekeket. Még egy lányt akart.

West egyik lábáról a másikra áll.

- Oké, mély levegő, és beszéd közben nézz rám vagy Ethanre!

- Vagy Gavinre - von vállat Ethan, - és képzelj azt, hogy agancsot is növesztett a túlméretes heftijéhez.

Gavin lepöccinti Ethant, és a bátyáim pillanatok alatt cikizős pingpongozásba kezdenek. Semmi kedvem szónokolni. Nyuszinak tartanak, talán tényleg az vagyok, de miként értessem meg velük, hogy nincs hatalmam a pánik fölött, ami gyötör?

- Miért nekem kell beszélnem? Miért nem nektek?

Kérdéseim megszakítják a piszkálódó adok-kapokot. A fiúk sokatmondóin néznek egymásra. Előre tudom a választ, de ha már rákényszerülök erre, legalább valaki hangosan ismerje be.

- Azért, mert Anyu rád vágyott - feleli Gavin.

Nem, nem rám, csak Apu nem tudott nálam jobb kárpótlást nyújtani. Behunyom a szememet, és próbálok valami kapaszkodót találni. Meg fogom csinálni. Elmondom a beszédet. Némi szerencsével a legrosszabb esetben végigdadogom és reszketem a szövegemet. Miért kellett Anyuéknak idén West és Ethan haverjait is meghívniuk? Mégis miért?

- Most aztán leshetem, hogy lesmároljanak.

Kinyitom a szememet, és látom, hogy a bátyáim úgy bámulnak rám, mintha meghibbantam volna.

- Nem szoktál smárolni - szögezi le West. - Fiúknak semmi keresnivalójuk körülöttem. A pasik egyvalamire hajtanak, Rach, és az nem társalgás. Én csak tudom - hessenti el a témát bosszúsan, és megcsóválja a fejét. - Egyáltalán minek beszélünk erről? Hiszen nem

jársz senkivel.

- A francba - morogja Jack. - Felvilágosító órát tartunk a húgunknak.

- Miért, pasizik? - kérdezi Westtől meg Ethantól Gavin - Nem létezik, hogy pasizik. Most kénytelenek leszünk laposra taposni valami kanos kamaszt. Előbb is szólhattatok volna.

- Állítsd le őket! - sűgom Ethannek. A szónoklás meg a hányás miatti parázás mellett most még a bőr is lesül a képemről.

- Nem pasizik! - borzong meg West, mintha pókok futkosnának rajta.

- Ez tök gáz, Rach. Eszedbe ne jusson még egyszer ilyet mondani.

Gavin úgy mereszti rám a szemét, ami egyértelmű intés, hogy tartózkodjak a csókolózástól és a pasizástól, majd elindul a bálterem felé. Főlösképpen vesztegette rám ezt a pillantást, mert bármelyik dologhoz előbb egy srácnak némi érdeklődést kéne tanúsítania irántam.

Jack és West követi Gavint, közben a pasik megruházásáról motyognak. Ethan átfogja a vállamat, és előre tessékel.

- Két mondat. Max három.

Könnyen beszél. Nem neki kell kiállnia emberek százai elé. Akik csüngenek minden kimondott és ki nem mondott szavamon. A felnőttek tekintete reszkető kezemet és hangomat bírálgatja. A tizenennyolc év alattiak valószínűleg vihogva emlékeznek vissza korábbi felsülésemre.

Minden lépésnél úgy rogyadozik a térdem, mintha össze akarna csuklani, és hideg verejtéktől nyirkos a tarkóm. Görcsbe rándul a gyomrom, a számhoz kapok. Ahogy a falnak tántorodom, Ethan aggódva mered rám. A bátyáimra villan a tekintetem, erre Ethan elém ugrik, eltakar tőlük.

- Hagyjatok vele egy percre – szól nekik. – Ígérem, nem engedem meglógni.

- Ethan! – figyelmeztetem abban a pillanatban, ahogy meghallom a bálterem kétszárnyú ajtajának csukódását.

A derekamra csúsztatja a kezét, betessékel a női mosdóba, és bereteszeli maga mögött az ajtót. Ledobom a cipőmet, hangos csattanással landol a néptelen mellékhelyiség padlóján. Botladozom bő, fodros ruhámban, alig jutok el a végécészéig. A hátam mögött csobog a víz, majd Ethan lép oda hozzám, mihelyt sikerül fél percre öklendezés nélkül lélegeznem.

- Vér is volt? – nyom hideg vizes törülközőt a kezembe, és óvatosan megtörölgetem az arcomat.

- Nem. Légy szíves, ne szólj erről Anyuéknak! Se senki másnak.

- Mi a franc van már? – Összerezzenek mérgesen korholó hangjától.
- Azt hittem, kilencedikes korod óta nem csinálod a hányós műsort.

Utálok ezt a rosszullétet. Annyira utálok, hogy megfagy az ereimben a vér, és az izmaim sajognak a dühtől. Utálok, hogy a családom mindig úgy néz rám, mint valami törékeny virágszálla. Utálok, hogy folyton csalódást okozok, miközben a bátyáim mindenféle nyilvános szereplésen, például sportban vagy vitakörben jeleskednek.

Állandóan árnyékba húzódom, de a katasztrofális tizenötödik születésnapom után úgy döntöttem, összeszorítom a fogamat, és a nyilvánosság előtt derűs arcot öltök, ha belehalok is. Úgy látszik, bevált az álcázás, mert amint följárlottam, hogy beszédet mondjak, Anyuék rögtön beleegyeztek. Soha nem tennének olyasmit, amitől kiborulok.

- Szóval egész idő alatt hányogattál? - firtatta Ethan.
- Hanyagoljuk a témát!
- Anyuék tudni akarják majd, ha rád tör a pánikroham. - Megdörgöli a szemét. - Én is tudni akarok róla. Ez nem játék.

Lüktet a halántékom. Én vagyok a leggyöngébb láncszem a családban. Mindig is az voltam.

- Ha elmondom nekik, hazaküldenek, és Anyu a nyakamon fog lógni. Igazatok van. Nyámnyilán viselkedtem, ideje megemberelnem magam. A mai este nem rólam szól, hanem Anyuékról. Ezen az estén Colleenra emlékeznek, nem foszthatom meg őket ettől.

Ethan a falnak támaszkodva lecsúszik, mellém ül.

- Fedezlek. Essünk túl a beszédeden, azután menj el kocsikázni! Én majd vigyázok, hogy senkinek ne szúrjon szemet a hiányod. – Fölsóhajt.
- Bármit megteszek, nehogy újra kidobd a taccsot.

BELÉPEK A TÖBBBLAKÁOSSÁ átalakított, lepukkan, családi házba, és Elvis Presley fogad, a földszinti lakás ajtaján a „Blue Christmas” szűrődik ki. Az emeletre menet átugrom az elkorhadt harmadik és hatodik lépcsőfokot, majd bevágódom a jobb oldali ajtón.

Augusztus óta héderelek itt, bár Courtney azt hiszi, nevelőszülőknél lakom. Amiről nem tud, az nem fáj nekem. A kijelölt gondozócsaládom beleegyezett, hogy elköltözzem, amennyiben nem keverek bajt, és továbbra is az Ő címükre megy az árvaellátás.

Ha vonat megy el a ház előtt pereg a vakolat, esős időben a tartógerendák vénemberszagot árasztanak, és akkora patkányok tanyáznak benne, mint egy-egy nyúl, de ez a kérő utcahosszal veri az állami gondozást.

Noah vigyorogva, félmeztelenül lép ki a hálósobából.

- Figyuzz, kicsim, megjött Isaiah.

- Szia Isaiah! - dugja ki a fejét a félig kinyitott ajtón Echo, vörös fürtjei a vállára omlanak.

- Csá Echo! - köszönök vissza, bár már csukja is be az ajtót. A pulcsija, Noah felsője és eldobált cipők képeznek nyomvonalat a kanapétól a hálósobáig. Úgy tűnik, kiélvezték a kései karácsonyi ajándékot: az édes kettesben töltött időt.

Noah fölszedegeti a ruhadarabjaikat a földről. Bekopog a hálósobába, benyit, és valamit dűnnyögve átnyújtja a lánynak a pulóvert. Titkolni próbálja ugyan, de pár hete aggódik a lány miatt. Őszintén szólva, én is aggódom. Echo a múlt héten megint takargatni kezdte a karját.

Beszéd közben a lány arcához emeli a kezét, épp csak hozzáér, de Echo válaszul megöleli. Egyszer már azt hittem, én is ráleltem arra, ami Noaht és Echot összeköti: a szerelemre. De tévedtem, vagy talán elkéstem. A lényeg az, hogy pofára estem.

Noah diszkréten becsukja az ajtót, és megköszörüli a torkát.

- Kösz, haver!

- Nincs mit. Hogy van? - intek tejemmel az ajtó felé.

Fölhúzza a felsőjét.

- Az anyukája cseszegeti, azt használja ürügyül, hogy most van Echo bratýója halálának az évfordulója. Nem értem, Echo miért áll egyáltalán szóba azzal a szemét ribanccal.

Elhallgat, várja, hogy helyeseljek, de nem kenyerem a képmutatás. A múlt héten két órát töltöttem azzal, hogy egy parkolóban leselkedtem anyám után. A vak is láthatja, hogy Noah mágnesként vonzza az anyaproblémás embereket. Bár ő maga nyilván nincs tudatában ennek. Egyedül Bethnek mondtam el, hogy anyámat kiengedték a börtönből, Bethszel pedig több mint két hónapja nem beszéltem.

- Mi a gond? - kérdezi Noah, miután nem válaszolok.

Eljátszom a gondolattal, hogy közlöm vele: anyámat több mint egy éve szabadlábra helyezték, és csak most kért láthatást. Noah és Echo álltak legközelebb ahhoz, hogy a családomnak nevezhessem őket, és szuper lenne, ha nem kellene tovább cipelnem a titkolózás terhét. Ha valaki átérezné, milyen az, ha az embert gyerekként eltaszítják.

De még azt sem bírtam elmondani nekik, hogy lecsukták anyámat, és hogy nekem mennyi részem volt benne.

Már-már felelnék a kérdésre, amikor Noah vadiúj egyetemi tankönyvein akad meg a szemem. Úgysem értené. Őt elvileg nem dobták ki a fészekből.

- Semmi. – Kinyitom a hűtő ajtaját és ugyanaz a kép tárul a szemem elé, mint ma reggel: két sör, slussz. – Asszem, feltöltött frigót kellett volna kérnünk a Jézuskától, haver.

- Lószart! – Legyint Noah. – Inkább feltöltött bankszámlát.

A kanapén ül, ami a tévé mellett a nappali egyedüli berendezése.

Harminc dollárért, egy adományboltban vettük. Noah-val egyszerűen élünk. Van egy hálósobának kinevezett gardróbfülkénk, két rugós matracunk, egy fürdőszobánk, valamint egy nagyobb helyiségünk, ami a nappalinkat és a konyhánkat foglalja magában. A *konyha* nagyvonalú megjelölés. Mosogatóból, hűtőből, két szekrényeemből meg egy mikróból áll.

Noah két kezét a térde közé szorítva lehajtja fejét, mintha imába merült volna. Jó barátom nem robusztus fickó, és a vállát nyomasztó teher szinte az egész szobára ránehezedik.

- Nem kaptad meg a diákhitelt, mi? – kérdezek rá.

A szemét dörzsölgeti.

- Kerítenem kell egy „felelősségteljes” felnőttet kezesnek.

- Kamu.

Mintha az egész világ azt akarná, hogy a magunkfajták rajtavessenek.

- Ez van.

- Kértél már valakitől segítséget?

Noah múlt tavasz óta összehaverkodott a dilinyós terapeutájával és rendezte a viszonyát öccsei örökbefogadó szüleivel.

- Kezességvállalást kérni nem ugyanaz, mint benzinpénzt lejmolni.

Semmi jelét sem adja, hogy a büszkesége jelent akadályt, vagy hogy fordult ugyan segítségért másokhoz, de nemet mondtak. Így aztán ejtem a témát. Ha firtatnám, azzal csak megforgatnám a kést a sebében.

- Röstellem megkérdezni, de ebben a hónapban mennyivel tudsz beszállni a rezsibe? - tudakolja Noah.

Nem sokkal. Az autójavító műhelyben, ahol dolgozom, nem sok a munka, és ami szerelnivaló egyáltalán akad, azt elintézik, amíg én suliban vagyok. Azt a pénzt pedig, amit a rezsiszámlák kifizetése mellett meg tudok spórolni, Echonak adom, hogy törlesszem az adósságomat.

Az adósságot, amit Beth miatt vállaltam. Ismerős fájdalom nyilall a mellkasomba, és mindjárt másra sem tudok gondolni, csak a szóban forgó problémára.

- Mennyi hiányzik?

- Az egész - tör ki hülyegyerekvigyorban Noah. - Az utolsó béremet a következő félévi tankönyvekre költöttem, meg arra a nagy üveg mogyoróvajra, amit ezen a héten eszünk. - Lehervad a mosolya, visszatér a gondterhelt arckifejezés. - Amikor megbeszéltük, hogy ketten egyszerre pályázunk el a nevelőszülőktől, azt hittem, majd több munkát vállalom a hamburgeresnél, nem pedig otthagynom az egészet, de hát tudod, mi a helyzet...

Elfordítja a fejét. Az osztályzatai első évben átmentek zuhanórepülésbe. A legjobb haverom dörzsölt tróger, de a gimiről az egyetemre váltást megszívta. Hogy följebb tornássa a tanulmányi átlagát, kénytelen volt leépíteni a melózást, márpedig meg kell élni valamiből. A diákhitel jelentette az utolsó szalmaszálat.

- Dumáld rá Echót, hogy lakjon itt! - vetem föl. - Sülve-főve együtt vagytok. Hárman könnyebben kinyögjük a számlákat. Megkaphatjátok a hálószoját, én meg majd szunyálok a kanapén.

Amíg a javaslatot fontolgatja, félrebillenti a fejét, azután megrázza.

- Az ösztöndíja fedezi a kollégiumot, és a sulit mellett nem ér rá komolyan pénzt keresni. A művészetre koncentrálok. - Egy patkány surran elő az egyik sarakból, és eltűnik egy másikban. - Különböző is egy dolog látogatónak járni, és egészen más ideköltözni.

Igaz. Átragad rám a homlokráncolás, a hűtőnek támaszkodom.

- Na, bökd ki, ami a szívedet nyomja, haver!

- Ha állami gondozottként érettségizel, annak megvan az az egyetlen előnye, hogy az állam átvállalja az egyetemi tandíjadat. Ha kollégiumba költözöm, azt is fizetik nekem.

Összeszorul a gyomrom, mintha egy rohadt satuba fogták volna. Noah ki akarja használni az állami gondozásból fakadó lehetőségeket, és azt ajánlja, térjek vissza ahhoz a gondozócsaládhoz ahol együtt laktunk, amíg ő be nem töltötte a tizennyolcat, és le nem érettségizett.

- Nem létezik, hogy visszamenjek a nevelőszülőkhöz.

- Már csak öt hónap, és leérettségizel - győzköd Noah. - Shirley-vel meg Dale-lel végül is ki lehet bírni. Nekem ők voltak a legtűrhetőbb nevelőszüleim.

- De Beth rokonai - vágom rá. Egy pillanatra ökölbe szorul a kezem. Kitettem a lelkemet azért a csajért, mégis lepattintott. Nincs az az isten, hogy visszakullogjak a bácsikájához meg a nénikéjéhez rimázkodni, hogy újra fogadjanak be, és inkább a halál, mint egy újabb gondozócsalád. - Biztos van más megoldás. Muszáj lennie.

- Vágom - bólogat Noah. - Tényleg szarul éreztük magunkat ott, de itt meg csak vergődünk.

- És ha találok melót? Ha összekaparom a pénzt?

- Mégis hogyan? - vág kétkedő képet Noah.

- Azt csak bízd ide!

Ugyanis, tudom a módját, csak nem kötöm Noah orrára. Farkasszemmet nézünk. Tény, hogy mindketten megjártuk a poklot, és amikor Noah kinőtt az állami gondozásból, megígérte, hogy nem hagy magamra.

Noah éppen bólint, amikor Echo kinyitja a hálószoba ajtaját.

A kézfejeig lehúzza a pulcsija ujját. Káromkodom a bajuszom alatt. Fogadok, hogy már megint a forradásait rejtegeti. Elég zűrös élete volt, de tavaly végre összeszedte a bátorságát és úgy döntött, füttyöl rá, mit szólnak mások. Engedd meg egy anyának, hogy újra belépjen a gyereke életébe, és jól összekutyul mindent. Mi Echoval jobban jártunk volna, ha farkasok nevelnek fel bennünket.

- Mehet a menet? - zárja ölelő karjaiba Noah.

Ja persze, vacsora Noah öccsének örökbe fogadó szüleinél.

Nekem Noah vérrokonság nélkül is testvérem, Echo pedig abban a pillanatban húgommá vált, ahogy mosolyt varázsolt a haverom arcára. Családot alkotunk, és küzdeni fogok azért, hogy ezt megőrizzem.

- Asszem ezt kihagyom. El kell intéznem valamit.

A MUSTANGOM VEZETŐÜLÉSE azon ritka helyek egyike, ahol nyugalmat lelek. Most nyilván rízsázhatnék arról, hogy a bátyáim hatására szerettem bele az autózásba, de nem teszem, mert nem igaz.

Bejönnek nekem a kocsik. Tetszik a hangulatuk. A hangjuk. Kitisztul az agyam, ha volán mögé ülök, és amikor a járgányt sebességbe téve a gázra lépek, a motorzaj valahogy...erőt ad.

Ilyenkor nincs félelem. Nincs émelygés. Nincsenek bátyáim, hogy dirigáljanak. Nincsenek szüleim, akiknek imponálnom kell. Nincs más, csak én, a gázpedál meg előttem az üres út. Na jó, és egy bazi nagy, fidres-fodros báli ruha. A kiöltözés ebbe a szerkőba kész lidércnyomás volt.

A báli hacukám fodrai kifigyelnek Ethan régi sporttáskájából, a benzinkút mosdójából kilépve próbálom visszatuszkolni a kibuggyanó csipkecsodát. Bárhogy erőlködöm, nem akar beleférni a tatyóba. Az automata ajtón át kifordulok az előtérből a hideg téli estébe. A szüleim megnyuvasztaná, ha tudnák, hogy Louisville déli fertályán kódorgok, de ez nem a végcélom, csak technikai megálló. Innentől délre hosszú kilométereken át sík terepen haladó országutak találhatók, amik ideálisak ahhoz, hogy maximumra toljam a sebességmérőt.

Két egyetemista korú, farmeros, csinos télikabátos srác cseveg, miközben egyikük, benzint tankol egy 2011-es Corvette sportkupéba. Komoly verda. Négyszázharminc lovas, fránya V8-as motorral megy, de nem olyan mutatós, mint a régebbi modellek. A legtöbb kocsi nem olyan.

A kútállás túloldalán becsúsztatom a hitelkártyámat és lecsavarom a tanksapkát. Az én drágaságom csakis a legjobb üzemanyagot kapja. Többe kerül ugyan, de jót tesz a motorjának.

Beszívom a hideg levegőt, jólesik a tudómnak. Ahogy eljöttem a golfklubból, megnyugodott a gyomrom, és amint beindítottam a motort, lecsengett a hányingerem. Egyébként reszkető kézzel és remegő hangon kínlódtam végig a beszédemet. Csak a suliból röhögtek ki páran. Miután befejeztem, Anyu sírt. Apu megölelt. Már ezért megérte, hogy néhányszor ki kellett rohannom a mosdóba.

A srácok abbahagyták a dumcsizást. Odasandítok, és látom, hogy a kicsikémet stírölik.

- Helló! - biccent a sofőr.

Vajon hozzám szólt?

- Szia!

- Mi a helyzet?

Hát igen. Hozzám szólt.

- Semmi különös. - Ezt hívják társalgásnak. Normális embereknél teljesen mindennapos. Kinyitom a számat, és megpróbálom folytatni. - Nálad?

- A szokásos.

- Tetszik a Corvett-ed - jegyzem meg, és úgy döntök, hogy lecsekkolom őket. - V8-as? Persze, hogy V8-as. A 2011-es Corvette-ben az a szériamotor, de némelyik srácnak fogalma sincs, milyen értékes szív dobog a motorháztető alatt.

- 3LT- bólint a tulaj. - A múlt héten szerváltam. Jól néz ki ez a Mustang. A pasidé?

Előítéletes kérdés.

- Saját.

- Jól néz ki - ismétli. - Versenyeztetted már?

Megrázom a fejemet. Furcsa érzés srácokkal beszélgetni. A legdrágább kentucky-i magániskola többi lánytanulója nem óhajt autókról értekezni, a legtöbb srácnak meg inába száll a bátorsága, mihelyt kiderül, hogy jobban értek a kocsikhoz, mint ő. Ha pedig más téma kerül szóba, gyakran megbénul a nyelvem.

- Nincs kedved versenyezni? - kérdezi a srác.

A két töltőpisztoly egyszerre kattant ki, a szívem szorongás és adrenalin elegyétől nyugtalan. Nem tudom, vajon nevessek-e, vagy elájuljak.

- Hol?

Fejével az autópálya biztonságából a négysávos út felé int - déli irányba. Hallottam híreszteléseket illegális gyorsulási versenyekről. de azt hittem, azok nem egyebek szóbeszédnél. Ilyesmi csak hírekben fordul elő.

- Komolyan?

- Annál nincs komolyabb, ahová én vinnélek. Gyere utánunk, és hozzásegítünk egy jó kis versenyzéshez.

Négy bátyám van, az egyikük az a fajta, akitől az anyák óva intik

lányait. Más szóval nem most jöttem le a falvédőről, de bevallom, a srác javaslata fölpiszkálta a fantáziámat. Ámbár tudom, hogy így szoktak kezdődni a horrorfilmek is.

Vagy a földkerekség legjobb akciómozijai.

Kiemelem a töltőpistolyt, visszaakasztom a kútállásra, és a szemem sarkából megnézem magamnak a srác kocsiját. A visszapillantó tükrön a Louisville-i Egyetem diák-parkoló engedélye lóg egy bordó-arany ballagóbojt társaságában. Csak az én sulim választott ilyen istentelen színeket.

De biztos, ami biztos...

- Hol érettségiztél? - kérdezem.

- A worthingtoni alapítványi gimiben - feleli ugyanazon az öntelt hangon, ahogy a sulimbeli srácok zöme szokta kiejteni az „alapítványi” jelzót.

- Oda járok - vágom rá, és nem is próbálom leplezni a vigyoromat.

Ahogy ők sem.

- Hányadikba? - viszi kettejük közül továbbra is a szót a kocsi tulajdonosa.

- Tizenegyedikbe.

- Mi tavaly értünk.

- Király - felelem. Atomkirály. Ezek szerint West eggyel lejjebb jár, de a bátyuskám súlyt helyez rá, hogy mindenkivel összehaverkodjon.

- Ismered West Youngot?

- Naná! - derül föl. Láttam már srácokat ilyen képet vágni, amikor a sulinkban a csajoknak szövegelnek. A corvettes célegyenesben érzi magát. Röhögnöm kell, hogy nálam is bedobja ezt a pofát.

- Eszméletlen srác. Együtt szoktatok bulizni?

- Dehogyan - nevetem el magam, és nem bírom abbahagyni.

- A bátyám.

Úgy elolvad a mosolyuk, mint hóbucka a kánikulában.

- Az ő hugicája vagy?

- Jobb szeretem, ha Rachelnek hívnak. Téged?

Megdörgöli az arcát.

- A bratyóid szét fogják rúgni a seggemet. Láttam a srácot, aki legutóbb bepöccentette West Youngot, és semmi kedvem orrplasztikára benevezni. Felejtsd el, hogy egy szót is szóltam versenyzésről. Nem is találkoztunk.

Ahogy a kocsijához somfordál, átugrom az alacsony beton

sávelválasztót.

- Várj! – Csak azt akartam, hogy bírjon magával, eszemben sincs Alaszkáig zavarni. - Szeretnék versenyezni.

- A bratyóid nem kukoricáznak, ha rólad van szó. És nincs neked hányingered vagy ilyesmi?

Hülye bátyáim, hülye pletyka és hülye kórházba járkálás kilencedikben, amikor én hülye úgy bepánikoltam, hogy két alkalommal is bent tartottak éjszakára.

- Ez az egész hányingeres sztori marhaság, és ha nem visztek el a gyorsulási versenyre, beszámolok Westnek a mai estéről.

Egy frászt számolok be, csak blöffölni próbálok.

A kocsitulajdonos srác a másik oldalon álldogáló haverjára néz.

- Szerintem tartani fogja a száját - von vállat a haver.

- Persze - vágom rá. - Tartani fogom a számat.

A kocsitulajdonos káromkodik a bajsza alatt.

- Egy menet lesz.

A KOCSI AJTÓNAK TÁMASZKODVA méregetem az elhagyatott üzletsor parkolójában jogcím nélkül lebzselő társaságot. Kék, zöld és piros neonfények keretezik a különféle gyártmányok és modellek alját. Nem sok magamfajta puritán maradt az utcákon, aki nem hajlandó úgy kicsicsázni az autóját, mint valami karácsonyfát. Rap basszusánál remegnek a karosszériák, és pár sofőr a fülsiketítő heavy metalos elektromos gitár bömböltetésétől sem riad vissza.

Felhős az ég, koromsötétbe borít mindannyiunkat. Majdnem egy hét telt el karácsony óta, az ajándékok kicsomagolva, a pulykavacsora elpusztítva, az anyukák és apukák pedig vagy durmolnak, vagy egy üveg Jack Daniels-sel mérgezik magukat. Ideje, hogy a kölykök a nyakukba vegyék a várost.

- Isaiah! - kurjantja Eric Hall. És két miniszoknyás, műszörme dzsekis lányt hagy ott a kedvemért. A legtöbben alábecsülik a hidrogénezett hajú, cingár csibészt, de ez a tévedésük végzetesnek bizonyulhat a brifkójukra és az egészségükre nézve. Ez a tizenkilenc éves srác, a déli fertály királya. - Boldog karácsonyt, így utólag, tesókám. Tojt valami jót a Jézuska?

- Nem tudom, jónak nevezzem-e? - fogadom a kézfogását és félkaros ölelését.

Erichhez jöttem, és ha nem vigyázok, a végén még eladósodóm nála. Az az életcélom, hogy szabaddá váljak mindenkitől - állami gondozástól, iskolától, szociális munkástól. Ha Eric Hall nem is a hatóság embere, de saját szervezetet működtet a sefteléséhez. Még alkalmazottakat is foglalkoztat: baseballütővel meg gumisszerelő vassal fölfegyverzett fickókat, akik laposra verik a nem fizető kuncaftot.

- Nekem ikreket hozott a Jézuska - int a két vihogó lány felé - és az ünnep jegyében szívesen osztozom veled. Feltéve, hogy ma este versenyzel nekem.

Éppen emiatt vagyok itt. Noah-val pénzre van szükségünk, és Eric révén szerezhethetünk. Ha ügyesen játszom, akkor besöpröm a pénzt, és a szabadságomat is megőrzöm.

Az ikrek közül a nyalókát szopogató fekete hajú jobban méregeti rám

a szemét, mint a másik.

- Nem kispályások - jegyzi meg halkán Eric.

Pont ezt gondolom én is, és hátat fordítok az ikreknek. Rosszak a tapasztalataim a fekete hajú lányokkal.

- Tudod, hogy közúton nem szoktam versenyezni.

Általában nem is. A közúti versenyzésért sítire vághatnak, és akkor a Noah-val kialakított életformánknak annyi. Nem áll szándékomban javítóban kikötni - vagy ami annál is rosszabb, családotthonban. Törvényes keretek között, a Kocsiszínbén versenyzek, de a Kocsiszín az ünnepekre bezárt. Ez a mai este egyszeri alkalom.

Közelebb hajol, mintha titkot készülné közölni.

- A karácsonyi ajándékon felül húsz százalékot kapsz abból, amit nyersz. A többi srácomnak tízet szoktam adni.

Fontolgatom a húsz százalékot. Eric még soha senkinek nem ajánlott ekkora jutalékot, de ha alapból ilyen magasan kezd, talán még följebb is hajlandó menni.

- Húsz százalék nem fedezi az óvadékomat, ha bevisznek.

- Ismerlek tesókám - feleli Eric. - Neked a sebesség kell nekem meg a zsé. Ha igent mondasz, versenyezhetsz a most beújított, fölspecizett Honda Civicemmel. Két csurig tank nitróval.

Karba teszem a kezemet. A „most beújított” azt jelenti, hogy valami balfék kölyök totál elbukott egy fogadást, fizetni meg nem tudott miből, úgyhogy búcsút vehetett a kocsijától. Mellesleg talán kórházban töltött pár éjszakát.

- Hondával és nitróval - morgom, mintha szitokszavakat ejtenék ki. - Amerikai gyártmány kéne, igazi, motorvadító naftával.

Eric a fejet csóválja.

- Csak szólok, hogy James Dean több mim hatvan éve meghalt. - elhallgat, és kiül az arcára a felismerés. - Nem is nemet mondtál.

- Egyszeri alkalomra gondoltam, Eric. Egyetlen mérkőzésre. Mármost ha sikerül megállapodnunk.

Fülbizsergető motorzúgás vonja magára nemcsak az én figyelmemet, hanem a helyszínen tartózkodó összes többi vérbeli autófanatikus férfiemberét is. Jesszusanyám - ez egy 2005-ös Mustang GT. És az üzletsor parkolójában álló többi izomautóval ellentétben ennek egyetlen darabja sem úgy fest, mint ami látott már belülről javítóműhelyt.

Hímnemű egyedek áradata veszi körül a gyönyörű masinát. Én hátra maradok, hagyom, hogy előbb a farkasok próbálkozzanak. Ilyen autó

egyetlen céllal jöhet ide – versenyezni, márpedig az új gépeknek először Eric ellenőrzésén kell átesniük. Ehhez valakinek jóvá kell hagynia a motort, és semmi kétségem afelől, hogy én fogom majd megcirógatni a kocsí hasikáját.

A sofőr leállítja a motort, kinyitja az ajtót, és napsugárkoszorú siklik ki a kocsiból, az egyetlen működő utcalámpa fényébe. Azt a betyár mindenit! Tényleg van Isten, és ennek bizonyítására egy angyalt küldött ide fehér Mustanggal.

Az angyalok kicsik - ez legalábbis az. Karcsú alakja alig egy fejjel magasodik a kocsí teteje fölé. Hosszú, aranyszínű tincsei a végüknél visszapöndörödnek. Bőrkesztyűs kezével az ajtó felső szélébe kapaszkodik, pajzsként használja az ajtót ön maga és az aszfaltbetyárok között.

- Szép kocsí - kering körülötte Erit, mint valami keselyű.

- Köszí! - feleli a lány, és két sráca pillant, akik épp egy Corvett-ből szállnak ki. Azok az egyetemisták meg nála is jobban kirínak ebből a közegből. Mindhárman könnyű prédának ígérkeznek.

Eric tudja, hogyan kell kijátszani az embereket. Egyszer elmesélte, hogy a középiskolában arra szavaztak, Ő fog a legnagyobb valószínűséggel befutni. Ha a sikernek az a mércéje, hogy ki mennyire képes másokat minden pénzükből kiforgatni, és csakis az ő számára előnyös üzletekre csábítani, akkor Eric teljesítette gimis osztálytársainak várakozásait.

Az angyal a füle mögé kanyarítja a haját.

- Itt nevezhetek be gyorsulási versenyre?

Összerezzenek a szavaitól. Az utcán bármit kérdezni főbenjáró bűn. Aki kedvesen kérdez, ráadásul kiszolgáltatja a lelkét az ördögnek. Isten nem azért küldte ezt az angyalt, hogy megváltson engem. Azért küldte, hogy fölládozza.

Néhányan nevetnek, és a lány szeme a tömegre villan, próbálja kiszűrni a veszélyt. A Corvette-nél lapuló két srácot figyelem. *Gyerünk már, fiúk! Itt az ideje, hogy előlépjetek, és megvédjete a nőtöket!*

Eric tetőtől talpig végigméri a lányt. Egyetértek, van mit nézni rajta, alakjára szabott szövetkabátban, de mindenestül lerí róla a drágaság és a gondozottság. A suliban csak a legbeképzeltőbb csajok szoktak ilyen szép holmokban járni.

- Ezek veled vannak? - int az állával a Corvett felé Eric.

Mondd, hogy igen. angyalom! Mondd neki, hogy azok a pénzes

srácok betegesen féltékeny, vagány sorozatgyilkosok, és örömmel leterítenek bárkit, aki a csajukkal szórakozik.

A lány megköszörüli a torkát.

- Nem. Tőlük hallottam a versenyről.

A francba! A szemem alatt megrándul egy izom. Ez a lány szinte kihívja maga ellen a sorsot. Rendes körülmények között átfurakodnék a tömegen, visszalökném a lányt a kocsijába, és megmondanám neki, hogy eredjen haza. De ezek nem rendes körülmények, most kell a lóvé, úgyhogy nem engedhetem meg magamnak az érzelgősködést.

Ennek most nincs helye. Megfeszül a nyakam, jobbra-balra hajlítgatom, hogy oldódjon a nyomás.

- Helyes - vigyorodik el Eric. - Megegyezünk. Nyisd fel a tetőt, és mindjárt hozzá is látunk. Isaiah, egy kis segítséget kérek.

Mivel senki sem mer kikezdeni velem, a sokaság kettéválik, még csak meg sem kell szólalnom. Az angyal szeme elkerekedik, tekintete a karomra siklik. Mi baja? Az, hogy plusz öt fokban nincs rajtam kabát? Vagy a tetkóimtól gyulladt be?

Mindegy. Tíz perc múlva már ki is lép az életemből ez a lány.

Főlemelem a motorháztetőt, és égig szökik az adrenalinom, ahogy meglátom magam előtt a gyönyörűséges erőgépet.

- Van valami fogalmad, mi ketyeg itt? - pillantok a lányra.

Hát persze hogy nincs. Buta, gazdag liba, aki karácsonyra megkapta apuci lepasszolt verdáját. Az alsó ajkába harap, mielőtt válaszol:

- Négy egész hattized literes V8-as.

- A csaj érti a csíziót - vegyül árnyalatnyi elismerés Eric hangjába. Sajnos a motorok ismerete nem menti meg tőle a lányt.

A karosszériára tenyerelek, és előrehajolok, hogy jobban szemügyre vegyem a gépet.

- Beszarok, ez eredeti motor!

Érintetlen, mintha most gördült volna le a szerelőszalagról. A motorblokk alumíniumfelületének csillogása arról árulkodik, hogy igen csak megbecsülik. Valaki gondot viselt erre a szépségre. A lány otthagyja a kocsiajtó védőpajzsát, és mellettem terem, el akar hessegetni.

- Nem bánnám, ha nem nyúlkálnál hozzá.

Persze, mert proli vagyok, akinek gőze sincs a kocsikról, és az érintésemtől tönkremegy a motor.

- Félsz, hogy apukád az ujjlenyomatokból rájön, hogy lenyúltad a

verdáját?

Erélyes mozdulattal közém meg az autó közé furakodik, és a szemembe néz. Kiscicás sértődöttséggel szegi föl a fejét.

- Csak én nyúlhatok a motorhoz.

- Hú! Azta! - morajlik föl a tömeg.

Fél szemöldököm a hajamig szalad föl. Ez provokál engem. Ha pasi lenne, már behúztam volna egyet, de a lányok tiszteletet érdemelnek. Rekordideig, öt másodpercig állja a tekintetemet, azután hirtelen bátorságrohama kifulladás, és lehajtja a fejét.

- Légy szíves, ne piszkáld a kocsimat, jó? - kér halkan.

Tekintete a szemembe villan, megnyugtatót vár, és egy centiméternyit biccentek. Ha az én kocsimról lenne szó, én sem szeretném, hogy fogdossák.

- Menj haza! - figyelmeztetem olyan halkan, hogy csak ő hallja.

Tökéletes homlokán ráncok jelennek meg.

- Mi a verdikt? - vereget hátba Eric.

Egymásra pillantunk az angyallal. *Na nehogy már még jobban belegabalyodjak ebbe!*

- Isaiah! - sürget Eric.

A fenébe!

- Tud döngetni a kocsi - válaszolom fennhangon, hogy mindenki hallassa. Bár Eric jót megvághatja a gyanútlan tulajdonost, a mellékfogadásokból is kasszíroz. - De ez az eredeti motor. Nincs módosítás, nem nitróval megy.

- Mennyi? - kérdezi Eric a lányt.

- Mi mennyi? - szorongatja a saját könyökét amaz, mintha segítene a helyzetén, ha összehúzza magát. *Menj haza, angyal, fogd a gyönyörű masinád, és vidd haza valami biztonságos garázsba, abba az elegáns negyedbe, ahová valók vagytok.*

Eric mély hangon kuncog, és meglebegetteti az ujjait a levegőben, a mozdulat a hálót szövő pók kecses ténykedésére emlékeztet.

- Mennyi pénzt dobsz be, hogy versenyezhess a kocsiddal?

- Nem versenyezhetek valakivel csak úgy?

- Elnézést - lép oda hozzánk furcsán, tétovázva, mégis türelmetlenül a Corvette-es. Mintha a lába félne mozdulni, de a felsőteste felénk törekedne. - Jól értem, hogy a lánynak fogadnia kell?

Az angyal behunyja a szemét, láthatólag megkönnyebbül, és fölsóhajt:

- Na végre!

- Úgy van - utánozza Eric a srác kimért hangját. - Le akarsz szurkolni helyette a tétet?

- Te gyűjtöd a téteket? - kérdezi a srác.

- Én - dülleszti rá a szemét Eric.

A srác följajzottan nyúl a farzsebéhez. Ne már! Ilyen nincs. Százszor meg százszor láttam már versenyeken ilyen képet vágó pasasokat - a magatartást, ami azt jelezte, hogy felizgulnak a fogadástól. Ha a srác beleértja magát, a lány ma este tutin elveszíti a kocsiját.

Basszus. Basszus basszus.

- Van pénzed? - nézek merőn a lányra.

- Van - feleli a corvette-es.

- Nem neked, seggfej - mérem végig a srácot, nehogy újra kinyissa a száját, majd a lányhoz fordulok. - Neked. Van pénzed?

Összevonja aranylő szemöldökét. Az angyaloknak nem lenne szabad aggódó arcot ölteniük.

- Húsz dollárom van.

A tömeg röhög, és Eric is. Előhúzom a tárcámat, és Eric kocsijának a motorháztetejére csapom az utolsó húszasomat. Elnémul a nevetés, már csak a dübörgő basszus és egy elektromos gitár töri meg az esti csöndet.

- Mit művelsz, tesókám? - kap megnyúlt arcához Eric.

- Állom a fogadást.

A tömeg önfeledten bámul bennünket. A jelenlévők mindannyian tudják, hogy most pénzt húzok ki Eric zsebéből. Eric rájuk pillant, majd egy megnyújtott gengszterlépést tesz felém, és közel hajol.

- Avass be, mert úgy látszik, nem jól értek valamit.

- Fölkértél, hogy versenyezzek neked – halkítom le én is a hangomat. – Most pedig elfogadom.

- Ha nekem versenyzel, az azt jelenti, hogy én választom ki a versenytársakat, és én tárgyalok a nevezési díjról.

Ezt én is tudom. Hogy a francba ne tudnám, amit itt az angyal és az elcseszett haverjai kivételével mindenki tud. csak most adom a tudatlant.

- Sajnálom, ez valóban az én hibám. A tárgyalásról nem állapodtunk meg.

- Igaz - látja be kelleetlenül. - Most ki akarsz játszani? Méregetem a corvette-est. Egyetlen lépésnyi távolság választja el az angyaltól. Vagy iszonyú pocsekul adja elő a csajozást, vagy tényleg csak annyi köze a

lányhoz, hogy ő szólt neki a versenyről. De a lánynak akkor sem lenne szabad ilyen helyzetbe kerülnie.

Ettől függetlenül teljesen megfosztott az alkupozíciómól.

- Ez egy 2005-ös Mustang GT. Eredeti motorral. Kíváncsi vagyok, hogy az én összerakott Mustangom fölveszi-e a versenyt az övével. Többet tudsz kihozni a fogadásból, ha kiegyenlítették az erőviszonyok. Hadd tegyem a dolgomat, te meg a tiédet.

Eric az angyalra mered, mielőtt válaszol:

- Jó, de ha legközelebb a saját szakálladra akarsz versenyezni, előbb nekem szólj! Megnézted magadnak azt az egyetemista srácot? Levághattam volna pár rugóra. A srác szövethadrágot visel, és a karórája többbe kerül, mint amennyit egyévi munkával keresek az autójavító műhelyben. Eric a fejét ingatja, láthatólag dühíti az elszalasztott lehetőség. - A ma esti jutalékom húsz, százalék, ezt tekintsd munkába állási prémiumnak, de mivel komállak, minden további este tizenötöt adok. Az én kocsijaimat vezeted, nem a sajátodat. Az amerikai gyártmány nem tudja lepipálni a nitrót.

- A mai este egyszeri alkalom.

- Na persze - morogja Eric.

Megfordul és eszembe jut a kérdés, amit már akkor föl kellett volna tennem, amikor elfogadtam az ajánlatot. Az a nyavalyás angyal eltolta az egész estémet.

- Mi lesz, ha veszítek?

Eric a válla fölött rám villantja eszelős mosolyát.

- Inkább ne veszíts, tesókám! - A GT-re pillant, majd rám kacsint, mint barát a barátára. - Tedd túl magad Bethen, és mozdulj rá erre a csajszi! A mustangos csaj tartozik neked, amiért megmentetted a kocsiját.

HÚSZ DOLLÁRT ADOK a srácnak, aki Eric néven mutatkozik be és a lábam az elülső lökhárítónak ütközik, amikor hátralépek, hogy biztonságos távolságot tartsak tőle. Komolyan kiborít, hideg zuhany kéne, hogy lehiggadjak.

A másik srác, akit Isaiah-nak szólítanak, nem hozza rám az idegbajt, pedig elvileg sokkal inkább idegesíthetne. A karját tetkók díszítik, és mindkét fülében ezüst karikák csillognak. Egy fekete Mustangtól fordul felém, és majd átdőf a tekintetével. Gavin katona haverjára, a kommandós Kyle-ra emlékeztet, csak középiskolás változatban. A fülbevalót leszámítva. Isaiah ugyanolyan robosztus, keménykötésű, enyhén borostás arcú, sötét haja egészen tüsire van nyírva. Csupa izom, akár egy jaguár.

Tetszik a szeme. Komoly. Túlságosan is komoly. És szürke. Szürke szem, delejes tekintet.

Ámbár nem kéne a szemébe néznem, mert lazán visszabámul. Nem szeretem, ha bámulnak, azt meg kifejezetten utálok, ha vadidegenek stírólnak.

Isaiah odalép mellém, és egy pillanatra a szívbjajt hozza rám. Más srácok nem szoktak ilyen közel állni hozzám. Még véletlenül sem. Lecsukja a kocsim motorháztetejét, halk csattanással, egy picit gyöngédebb mozdulattal, mint amilyet egy effajta srácról feltételezhettem volna. A tekintete énrólam az autópályához vezető útra siklik.

- Itt nem biztonságos - mondja. Mély hangja olyan, mint a simára koptatott sziklás mederben csobogó patak. – Jobb, ha elmész.

A kisebb-nagyobb csoportokba verődve beszélgető, nevetgélő és fogadást kötő emberekre pillantok. Némelyikük úgy gusztálgat, hogy önkéntelenül karba teszem a kezemet, de még e kis védőkorlát ellenére is úgy érzem, hogy meztelenre vetkőztetnek a tekintetükkel.

- A verseny után elmegyek - felelem, bár meg nem tudom, hogy életem legrosszabb vagy legjobb döntését hoztam, amikor eljöttem ide West haverjaival. Izgatott várakozástól zsi bong a vérem. Kívánom ezt a versenyzést. Tudni szeretném, milyen érzés, ha összemérem a kocsim

erejét egy másikéval.

- Mindenki tett? - kurjantja Eric, de már kettőnkre sandít. - Nyeregbe!

Isaiah a nyakát hajlítgatja, mintha ezzel próbálná oldani a feszültséget.

- Látod az elhagyott raktárház melletti mellékutcát?

Személyiségem két fele, vagyis a bepánikolás meg a sebességimádó lány, hadat üzen egymásnak, és ettől zsong a fejem.

- Látom.

- Állj a kocsiddal a zebra közelebbi széléhez! A versenytáv attól kezdve ötszáz méter a stoptábláig. Azután elhúzol, és többé a környékre se jössz.

Sarkon fordul, és visszamegy a fekete Mustanghoz. Amint szemügyre veszem a karosszériát, izgalom hullámozik végig rajtam. Ez egy 94-es GT. Egy 94-es GT ellen fogok versenyezni!

- És ha nyerek? - kérdezem.

- Nem nyersz - feleli. Fölhorkanok, erre sértődötten kihúzza magát. Mintha egy 94-es Mustang GT legyőzhetné az én kicsikémet.

Megmozdul a tömeg. Egyesek kocsiba pattannak, és az elhagyott útszakaszhoz indulnak. Mások gyalog vágnak neki. A volán mögé csusszanok, és becsukom az ajtót. Ahogy elfordítom a kulcsot, a motorbúgás ismerős hangjából fölkunkorodik a szám széle.

Imádom ezt a kocsit. Egyszerűen imádom.

Egyesbe váltok, és a rajtvonalhoz gurulok. Abban a pillanatban, ahogy elfoglalom a helyemet, máris dül bennem az önuralom csatája. Az utca két oldalán korombeli srácok sorakoznak föl, kiabálnak, dohányoznak, nevetgélnek és isznak. A farmeromhoz dörzsölöm tenyeremet. Lehet, hogy a kocsim ide való, de én biztosan nem.

Összeszorul a torkom, de nem veszek tudomást róla. A kocsimban nem díjazom a hányingert. Se a pihegő lélegzést, az izzadó tenyeret és a szétszórt gondolkodást. Ez itt az én kocsim - az én világom.

Dühös morgás adja hírül a fekete Mustang jelenlétét, ahogy beáll mellém. Isaiah-val egyszerre pillantunk egymásra, de rögtön elkapom a fejemet, a műszerfallal foglalom el magam. Mély lélegzetet veszek, igyekszem elfojtani a pánikot.

Csak ésszerűen. Az ésszerű viselkedésre kell összpontosítanom. Kikapcsolni a fűtőventilátort, a rádiót, minden lényegtelen, ami elszívna a motor erejét.

West haverjai Eric mellé állnak a kocsijukkal, és pénzt nyomnak a kezébe. Vajon rám vagy Isaiah-ra fogadnak? Oda az önbizalmam, csüggedten gondolok arra, hogy a helyükben Isaiah-ra tenném a pénzemet.

Eric és West haverjai engem bámulnak.

Tulajdonképpen mindenki engem bámul.

Az út mentén állók egytől egyig énám szegeznek a tekintetüket.

Kalapáló szívvel várom az ismerős érzést, hogy hirtelen égni kezdjen az arcom, de semmi sem történik. Még jobban szorongatom a volánt, miközben egyetlen gondolat borítja el az agyamat: ez az én kocsim és az én versenyem.

Két puffadás hallatszik a motorháztetőn, és résnyire húzott szemmel figyelek egy szőke rasztafürtös srácot, aki integet, hogy araszoljak közelebb a vonalhoz. Mi az isten? Miből gondolják ezek, hogy bántalmazhatják a kicsikémet? Egy gombnyomással leeresztem mindkét oldalon az ablakot.

- Ne nyúlj a kocsimhoz!

A srác égnek emeli a tekintetét.

- Hallod ezt, Isaiah? A gazdag tyúknak nem tetszik, hogy a kocsijához nyúlok. - A fekete Mustang dübörögve előrelődul, és pont úgy áll meg, hogy a lökhárítójával éppen csak el nem üti a srácot, az meg feltartja a kezét Isaiah felé. - Szívjál valamit, hogy lehiggadj!

Isaiah kocsijával egy vonalba állok. Jobb kezem a sebességváltó kart szorongatja, miközben a kuplungra teszem a lábamat. Isaiah kocsija felbőg mellettem, ahogy a srác a sebváltót üresben hagyva ad gázt. Az én 300 lóerőm és 435 newtonméteres forgatónyomatékom mérkőzik az Ő 215 lóerős teljesítményével és 390 newtonméteres nyomatékával.

A zsebemben a győzelem.

Adrenalin zubog a véremben, érzem, amint a kocsim szinte könyörög, hogy engedjem szabadjára. A rasztafrizurás srác magasba emeli mindkét kezét. Még soha életemben nem csináltam ilyesmit. Fokozatosan szoktam nagy sebességet elérni, még sosem indultam eleve maximális gyorsulással, de nem lehet olyan nehéz. Sebességbe lökjük a kocsit, és pontosan abban a pillanatban engedjük föl a kuplungot, ahogy megnyomjuk a gázt.

Az én Mustangom erre termett.

Isaiah motorja ismét felbőg, a zaja bőröm alatt vibrál. A rasztafrizurás srác előbb rám néz, azután Isaiahra, majd egy

szempillantás alatt lecsapja a karját.

Jobb lábbal beletaposok a gázba, a bal lecsúszik a kuplungról, Isaiah kocsijának orra fölemelkedik, miközben egyesbe kapcsolok. A fekete Mustang előrelódul, én is fölkészülök az ostorcsapás-élményre, a kocsim megrázkódik, és lefullad a motor.

Jaj, ne!

Ilyen nincs.

Ne már!

Túl gyorsan kaptam le a lábamat a kuplungról.

A francba!

Esélyem sem volt.

Isaiah már a táv félén túl jár. Újraindítom a motort, nem törődöm rakétastartot sugalló ösztöneimmel, csak arra koncentrálok, hogy sebességbe tegyem a kocsit. Befejezem a versenyt, noha nyilvánvaló, hogy ki a győztes.

A VISSZAPILLANTÓ TÜKÖRBEN figyelem, ahogy az angyal újraindítja a kocsiját, azután padlóig nyomja a gázt. Néhány másodperce még kételkedtem a győzelmemben, de az ösztöneim nem hagytak cserben - a lánynak hiányzott a felkészültsége, hogy a startjelzésre kilőjön. Szédületes összeget, húsz teljes dollárt nyertem a közvetlen fogadásomon, de legalább egy rongyra számítok, ha Erictól megkapom az ő nyerebményéből rám eső részt.

Fülig szalad a szám, amikor elhagyom a stoptáblát. A csotrogányom lenyomott egy 2005-ös GT-t. Ez a bravúr egymagában megérdemel egy kiruccanást a tetováló szalonba. Azaz megérdemelné, ha futna rá a pénzemből.

Visszaveszek a gázból, és megnézem, hol tart az angyal. Jesszus, micsoda szélesebes járgány! Lassítok, megállok, bevárom a lányt. A célnál összeverődő tömeg vadul kurjongat. A szívem mélyén leginkább annak örülnék, ha az angyal elhúzna mellettem, és egyenesen hazamenne. A most elhangzó sértések nem ilyen lányok fülének valók. Egy kicsit azért nem bánnám, ha megállna, és láthatnám a durcás pofiját, amikor rádöbben, hogy egy utcakölyök legyőzte őt és a méregdrága kocsiját.

Végül utolér, és ahogy szemrevételezem, menten elmúlik a vigyoroghatnékom. A fölöttünk lévő utcalámpa derengésbe vonja összekócolódott haját. Nincs itt semmi keresnivalója. Ez az egész helyzet egyáltalán nincs rendjén.

Felugrik az ádámcsutkám, ahogy nyelek, és egyszer csak úgy feszengek, mintha szó szerint nem férnék a bőrömbe. Vajon ösztön ez? Hatodik érzék? Életem során hamar megtanultam, hogy komolyan vegyem az ilyesmit. Amint a közelgő veszélyt fürkészve az oldalsó visszapillantó tükrökbe tekintek, a báméskodók zsivaja zümmögéssé tompul.

És már látom is a halvány villogást. Minden egyéb hangot kizárok, és hegyezem a fületem, hogy halljam azt az egyet, ami egész világomat romba döntheti: a messziről jövő szirénázást.

- Zsaruk! - üvöltöm.

Kék és piros fények lobbannak föl a távolban. Kitör a káosz, a nézők a kocsikhoz rohannak. Ajtók csapódnak, ideges motorok kelnek berregve életre. Lábak dobognak az aszfalton, a legszemfülesebbek a többieket biztatják, hogy bújjanak a raktárépületek közötti sötét sikárotokba.

Egyesbe teszem a kocsimat, és a gázra taposok. Visító kerekekkel robogok el. Ahogy kettesbe váltok, elkáromkodom magam. Ericnél maradt a pénzem, és sokkal nehezebben csikarhatom majd ki tőle hiánytalanul a részemet, ha nincsenek ott a fogadók, akik igazolnák a tétek összegét.

Hiába tépem szét magam, mindig mindenből szarul jövök ki.

A tükörbe nézek, hogy ellenőrizzem, milyen irányból fenyegetnek a járőrökcsik. A raktárházak labirintusából három kiút kínálkozik, ebből a zsernyákok kettőt, esetleg hármat ismernek, a harmadikon viszont rohadt nehéz végighajtani.

Az út közepén magányosan fehérló akadály kényszerít fékezésre.

- Baszki!

Még most is ott szobrozik a lány -az angyal-, mint valami földhöz szögezett áldozati ajándék. Félrerántom a kormányt, és hátraarcolok arrafelé, ahonnét másodpercekkel ezelőtt elindultam. Mi a rosseb ütött ebbe a csajba?

A bal oldali tükre majdnem súrolja az enyémet, amikor megállok a nyitott ablakánál.

- Tűnés innét!

- Nem tudom, merre menjek - borul vérbe az arca, éles kontrasztot képez a páni félelemtől tágra nyílt szeme körüli sápadt bőrrel.

Görcsösen szorítom a kormányt. Bassza meg a jegesmedve! Egy kocsival is elég nehéz lerázni a zsarukat. Ha rám ragad egy másik, az csak komplikálja a helyzetet, de akkor sem hagyhatom itt a csajt.

- Gyere utánam!

ISAIAH MEGKERÜLI A KOCSIMAT, és elrobog arra, amerről eredetileg jött. A nyomába eredek, és tölem telhetőleg igyekszem kezelni a kormányt és a sebváltót, noha végtagjaim nem hajlandók engedelmesskedni. A sebességmérő egyre följebb kúszik, nehogy lemaradjak az újabb versenyben.

És utolérjenek a rendőrök.

Nem kapok levegőt. A bátyáim meg fognak ölni. Kinyírnak. Keresztre feszítenek, és az idők végezetéig fölhánytorgatják ezt a balhét. Lecsúszik a kezem a sebváltóról, a gyomromra tapasztom, mert émelygek.

Apám elveszi a kocsimat. A kicsikémet. Meg sem vette volna nekem, ha tud a sebességfüggőségemről.

Anyám pedig...

Hogy magyarázom meg neki? Miért maradtam ki késő éjszakáig? Mit keresek a déli negyedben? Miért veszek részt gyorsulási versenyen? És ami a legrosszabb: mivel magyarázzam, hogy be akartam nevezni erre a versenyre?

Isaiah hirtelen balra kanyarodik. A féklámpája egyáltalán nem villan föl. A sebváltóhoz kapok, és nyomkodom a pedálokat, hogy bevegym a kanyart. Kifarol a kocsi, két kézzel markolom a volánt, viaskodom, nehogy belepördüljek egy szemetes-konténerbe.

Klausztofóbia tör rám, ahogy lassanként összebb záródnak az épületek, beszűkülnek az utcák, megnehezítik a navigálást. Szemét borítja az úttestet, és fölfordul a gyomrom, amikor ráeszmélek, hogy nem tudom kikerülni a hulladékot. Isaiah áthajt rajta. Úgyhogy én is kénytelen vagyok.

Isaiah lekapcsolja a fényszóróját, és követem a példáját. Csak a sápadt telihold gyér fénye vezet bennünket. A fekete Mustang még jobban eltávolodik, négyesbe kapcsolok, pedig már így is túl gyorsan megyünk. A szűk utcához képest túl gyorsan. Megborzongok, ahogy a kerekek átgördülnek a szeméten, és a kocsi alól ijesztő csattanás hallatszik. Valami a benzintankhoz ütődött? Vagy a kardántengelyhez?

A szívem maid kiugrik a helyéből, mert egy kereszteződésben a levegőbe emelkedik a kocsim. A szemem sarkából látom, hogy a

miénkkel párhuzamos, jóval szélesebb utcán rendőrautók robognak. Szirénázás visít az éjszakába, és amikor a kocsim visszahuppan az útra, arra számítok, hogy a rikoltás közvetlenül a hátam mögött hangzik föl.

Ismét beborít a sötétség, és visszaváltok, mert Isaiah az utolsó pillanatban jobbra kanyarodik. Villámgyors, ami lehetetlen, hiszen az én kocsim jobb, mint az övé. Fejcsóválva döbbenek rá, mi változtatja meg a helyzetet: ő jobban vezet. Nem nehéz elképzelni, elvégre én semmihez sem értek.

Isaiah kocsija kacsázik és a fékre taposok, nehogy belerohanjak a fekete Mustang hátuljába. Sziszegve szalad ki belőlem a szusz. Kétoldalt raktárházak hullámbádog fala fenyegeti összekarcolással a visszapillantó tükrömet. A fekete Mustang lassít, és egy rakodórampa ajtaja fölött világító biztonsági lámpa halvány fényének jóvoltából látom a sebességcsökkenés okát: a bal első kerékből szakadt gumi áll ki. Isaiah durrdefektet kapott.

A francba! Ha letartóztatnak, anyám kiborul. Sírni fog, és végképp rájön, hogy ilyen lányt nem nagyon tud szeretni - mert nem is hasonlítok Colleenra.

Isaiah kinyúl az ablakán, integet nekem, és begurul két szemeteskonténer közé. Ahogy beállok, kipattan a kocsiból.

- Kétszer jobbra, egyszer balra, azután föl a gyorsforgalmi útra. Figyelj a zsarukra! A tőlünk jobbra és balra futó utcán haladnak.

Összeszorul a torkom. A jobbra és balra futó utcán?

- Gyere velem!

Isaiah két kézzel a kocsim tetejére tenyerel, és lehajol, hogy a feje egy magasságba kerül az enyémmel. Aromás fűszerek erős illata csap az orromba, és teleszívom a tudómet. Egy pillanatra nyugalom tölt el, és biztosan érzem, hogy Isaiah ki fog húzni ebből a csávából.

- Most a versenyzőket akarják elkapni, vagyis bennünket. Ha lemeszelnek téged - siklik végig a tekintete a hajamon, majd a ruhámon, - valószínűleg elengednek, de velem együtt nem. Akkor semmiképpen sem. Indulj! Menj már!

Bólintok, és az előttem húzódó útra meredek. Kétszer jobbra. Egyszer balra. És ha elkapnak, valószínűleg elengednek. Isaiah- ra pillantok. Megfogta az autóm, és nem zavartatom magam. Ez azt jelenti, hogy vagy totál kiborultam, vagy tetszik nekem a srác. Izzad a tenyerem a volánon, megmozgatom a kezemet. Az első lehetőség mellett döntök. Nyilvánvalóan kiborultam.

- Te mihez kezdesz? - kérdezem.

- Gyalogolok - Ahogy picit vállat von, ezüst fülbevalója megcsillan a holdfényben. - Indulj! Tudok vigyázni magamra - lép el az autótól, magával viszi a nyugalom fűszeres illatát.

Egyesbe teszem a kocsit, és adrenalin friss hulláma zúdul az ereimbe, amikor egy rendőrautó robog át a két raktárházzal odábbi kereszteződésben. Isaiah árnyékba húzódik, a raktárépület falához hátrál. Tekintetével ide-oda pásztáz a sikátorban. Egy órával ezelőtt eszembe sem jutott volna, hogy ilyen alak fog megmenteni, de ez a helyzet. Miféle ember lennék, ha itthagynám a megmentőmet?

- Nélküled nem megyek el.

- Az istenit! - dörzsölgeti borostásra nyírt fejét. - Menj már!

- Vigyázz, nehogy elkapjanak, ígérd meg, hogy vigyázni fogsz! - félbehagyja a dörzsölgetést, és dermesztő pillantást vet rám.

- Ne félj, nem köplek be!

Nem köp be? A homlokomat ráncokon. Kinek? Sziréna rikolt föl kellemetlen közelségben. Pislogok, ahogy gyomorforgató érzés kíséretében ráeszmélek, mire céloz. A rendőrökre. Isaiah tudja, hogy elkapják.

- Nem attól félek. Téged féltelek.

Elkáromkodja magát.

- Én vezetek - indul felém.

Még hogy Ő? Azt már nem. Az én kocsimat senki sem vezetheti.

- Nem hiszem, hogy...

Kinyitja az ajtót, és szürke szemével szigorúan néz fám.

- A jobb oldalra! Igyekezz!

A jobb oldalra. Hogyne, igyekszem. Becsusszanok az ülésre, a szélébe kapaszkodom. Isaiah pedig ezzel egyidejűleg becsukja az ajtaját, és beindítja a motort. Mire becsatolom magam, már éles balkanyart vesz. A sebességmérő fölfelé kúszik.

- Mintha azt mondtad volna, hogy kétszer jobbra.

Nyugtalanul néz a visszapillantó tükörbe.

- A zsaru, akit az előbb láttunk, éppen arra ment. Nem szeretném üldözőbe venni. Te igen?

A fejemet rázom, de kétlem, hogy látja. A szűk, egyre szűkülő utat figyeli. Mintha már nem is úton, hanem járdán haladnánk. Görcsbe rándul a gyomrom. Basztikuli! Ez gyalogos átjáró. A felpörgő motor brummogó hangja egyre erősödik, amíg Isaiah négyesbe nem kapcsol.

Jesszus, mindjárt kitaccsolok. Százzal megyünk.

- Lassíts!

- Lassítsak? - mosolyog rám. Másodpercek választanak el egy egésszpályás pánikrohamtól, a srác meg még mosolyog is. - A kocsid bőven kétszer annyira képes, mint amennyit kérek tőle. Sőt, kifejezetten arra konstruálták, hogy meg legyen hajtva. Egyszer kipróbálhatnád.

- Meg szoktam hajtani. Kuka! - Behunyam a szememet, és magamba fojtok egy sikolyt, amikor a kocsi kipördül balra. *Beszív, kifúj, beszív, kifúj, beszív, kifúj.* Hisztériázással nem segítek a helyzeten.

- Tényleg lassíts! - Kinyitom a szememet, de mindjárt meg is bánom. Konténer. Szemeteskonténer. Rohadt nagy, kocsi-totálkárosító szemeteskonténer. - Nem férsz el. Nem létezik, hogy elférsz, nincs az az...

Jobbra lódul a kocsival, be egy igazi sikátorba.

- Csak nehogy tönkretedd! Légyszíves, ne tedd tönkre, jó? - Könnyek csípi a szememet, az egyenletes légzés nem jött be, és minden kicsúszik a kezemből. - Ez az enyém. Ez a kocsi az enyém. Nem sok mindenem van, ami csak az enyém, úgyhogy légyszíves ne tedd tönkre!

- Hogy hívnak? - kérdezi a világ leghiggadtabban dörmögő hangján.

- Micsoda?

- Hogy hívnak? Nem tudom, mi a neved.

- Rachel - nyüszítem.

- Rachel - ismétli jól megnyomva a szótagokat. Miután egyebet nem mond, rásandítok. - Isaiah vagyok - villan rám az utat figyelő tekintete - és beciszóra vigyázni fogok rád meg a kocsidra.

Egy kicsit máris könnyebben kapok levegőt.

- Köszí!

Megint érzem az illatát. A megnyugtató aromáját. Az új kedvencemet. Mélyebb lélegzetet veszek.

Isaiah visszavált, és végre-valahára fékez.

- Amint megállok, szállj ki!

Nincs időm megkérdezni, hogy érti ezt. Üresbe vált, kipattan a kocsiból, és beütögeti a kódot valami számbillentyűzeten. Szót fogadok, a karomat dörzsölgetem, mialatt Isaiah begurul a kocsimmal a garázsba, leállítja a motort, és visszazárja a garázsajtót.

- Mit művelsz? - hűledezem.

Egyszerre kapjuk jobbra a fejünket, amikor sziréna visít föl a raktárház túloldalán. Villogó kék fény verődik vissza a falról. Isaiah

kézen ragad, és a rendőrökkel ellenkező irányba indul velem.

- Nem akarok itt lebukni.

Riadtan verdes a szívem. Isaiah a kezemet fogja. Egy srác a kezemet fogja. Hozzám ér. Összefonódnak az ujjaink. Még sosem fogtam egy srác kezét. Kellemes a tapintása. Nagyon kellemes, melengető. Erős. Fantasztikus. És még milliószor jobb lenne, ha a srác, aki a kezemet fogja, kedvelne engem.

Vagy én Őt.

Nyüzsgő utcára lépünk. Félelem rohan rám, és ha nem fogná a kezemet az az erős kéz, földbe gyökerezne a lábam.

Jesszusom!

Jesszusmária!

Jesszusmária és az összes szentek!

A bulinegyedben vagyunk. Tizenhét évesek nem szoktak ide járni. Egyáltalán nem. Ide huszonegy évesek szoktak járni. Vagy olyanok, akik huszonegy évesnek tettetik magukat. Vagy egyetemistáknak is csak tettetik magukat. És be akarnak rúgni. Vagy motoroznak. Vagy prostituáltak. És be akarnak rúgni. Vagy rástartoltak egy csajra. És be akarnak rúgni.

West, a bátyám jár ide.

Na de én? Soha!

A bárók fölött neonfények világítanak, és tagbaszakadt fazonok vigyázzák a bejáratokat. A járdán hosszú sorokban kígyóznak a bebocsátásra várakozók. Pasik lengén öltözött csajokkal. A járókelők zöme nevetgél. Némelyik pár nyalja-falja egymást. Mindannyian piásak.

Isaiah megrántja a kezemet, közelebb von magához. A karunk egymáshoz ér, és megrázkódom, mintha villám csapott volna belém.

- Még nem jutottunk ki az alagútból - magyarázza. - Mindenütt járőr kocsik cirkálnak.

Az úttest felé fordítom a fejemet, de félbehagyom a mozdulatot, mert Isaiah megszorítja a kezemet.

- Ne nézz oda! El kell vegyülnünk.

- Nem értem - felelem fojtott hangon. – Kiszálltunk a kocsiból. Honnét tudhatnák, hogy bennünket keresnek?

Isaiah előreszegezi a tekintetét.

- Csak annyit mondtam, hogy én nem köpök. A többiekről egy szót sem szóltam.

Kiszárad a szám. Hát persze, West haverjai. Vajon sikerült lelépniük,

vagy elárulják a zsaruknak a lakcímemet meg a telefonszámomat? Meddig rosszabbodhat még a helyzet?

Isaiah elengedi a kezemet, és hirtelen egy hideg téglafalhoz nyomja a hátamat. Forró, vastag takaró rajtam a teste. Megborzongok és lehunyom a szememet, ahogy meleg lehelete a fülem mögötti bőrt simogatja.

Halálra rémültem, ugyanakkor mindenem bizsereg valami különös várakozástól.

- Két zsarú jön erre - suttogja Isaiah.

Kikukucsálok a bicepszem fölé, és látom a felénk tartó két egyenruhást.

- Mit csinálunk? - pihegem alig hallhatóan.

Isaiah keze a derekamra csúszik - a derekamra! És nagyon rendben van. Jólesik ez a közelség. Talán túlságosan is. Még soha egyetlen srác sem került ennyire közel hozzám. Soha. El sem akarom hinni, hogy ilyesmi történik velem, még ha csak azért is, hogy megóvjon a letartóztatástól.

A szívem tébolyultan dobog. Isaiah dögös pasi. Ijesztő és dögös. Miért akarhat egy ilyen srác egyáltalán közel kerülni egy magamfajta lányhoz?

Az adrenalinfröccs az oka. Csakis. Azért tetszik, hogy ilyen a srác, mert még hat rám az adrenalinfröccs, amit Isaiah profikat megszégyenítő sofőrtudása idézett elő. Átteszi a karját, és imádom, ahogy ettől a mozdulattól megfeszülnek az izmai.

Elég. Rachel! Ez nem a valóság. Tessék koncentrálni!

- Csókolj meg! - suttogja Isaiah. - Ha megcsókolsz beleolvadunk a környezetünkbe.

Kinyitom a számat, mintha szólni akarnék, de nem jön ki rajta hang. Hogyan mondhatnám meg neki... Fogalmam sincs, hogy kell csókolózni.

RACHEL TESTE AZ ENYÉMHEZ FESZÜL. Megijesztettem. Hát persze. A félhomályban falhoz löktem egy angyalt, és fölfoghatatlan dologra kértem. A két lapockám közt úgy viszketek, mintha céltáblát festettek volna a hátamra. A zsaruk nyilván bennünket lesnek.

A lány csupasz alkaromra helyezi puha kezét, és pánikkal küszködve súgja a nevemet.

- Isaiah, ezek bennünket néznek.

Ilyen lányok észre sem szokták venni a hozzám hasonló srácokat, és baromira resteltem, hogy élvezem az érintését meg azt, ahogyan kiejti a nevemet. Sok mindent rám süthetnek, de naivitást a legnagyobb rosszindulattal sem. Csak azért kapaszkodik belém, mert retteg a zsarukról.

- Mennyire közel járnak? - kérdezem.

- Nagyon - rebegi.

- Most is minket néznek?

Bólint. Basszus!

Csókolózni jobb lenne, de nem fogom még kínosabb helyzetbe rángatni azzal, hogy testi érintkezésre kényszerítem. Lehajtom a fejemet, a nyaka fölött lebeg az ajkam. Rachel mellkasa megemelkedik, ahogy hirtelen beszívja a levegőt. Rösteltem, hogy megijesztettem.

- Döntsd a fejedet az enyémhez, hogy eltakarjam az arcodat! - suttogom. - Akkor úgy fog látszani, mintha enyelegnénk.

Szót fogad, és a homloka az arcomhoz súrlódik.

- Ne haragudj! - mondja.

- Miért? - ráncolom a szemöldökömet.

- Mert... mert mindent összekutyultam. Nélkülem most biztonságban lennél.

- Dehogyan lennék. - feléje fordítom a fejemet. Az arcát centiméterek választják el az enyémtől, és tágra nyílt, gyönyörű kék szemével fölneéz rám. Fölöttünk felvillan, majd kialszik egy biztonsági lámpa. Tévedtem. Nem kék. Egészen sötét, ibolyára emlékeztet. – Ott is hagyhattál volna.

Ezt nem felejttem el soha. Rajta kívül eddig egyvalaki tett kockára értem mindem. Noah, akivel a neveltetésünk nyertes és vesztes csatái

forrasztottak egybe bennünket. Átvészeltük a harcokat, megértjük és támogatjuk egymást.

Ez a lány azonban semmivel sem tartozott nekem. Igaz, hátat fordítottam neki, de akkor is tudtam, hogy meg fogom oldani. Ő másként járt el. Amikor kidurrant az egyik kerekem, a sátán a nyakunkba lihegett, és a lány nem hátrált meg a pokol lángjaitól. A fenébe, szemrebbenés nélkül azóta is helytáll a tűzben.

Lekötelezett.

Akadozva fölsóhajt. Tekintete a bal alkaromra tetovált kelta csomómintára szegeződik, majd a lángoló sárkányfarkat követi, amely a bicepszemen tekeregve tűnik el a pólóm ujja alatt. Tudom, mit lát: egy csavargót.

Rachel mozdulatlan fejjel jobbra pillant, és az alsó ajkába harap. Láttam már olyan színű rózsát, mint az ajka.

- Átmentek a túloldalra.

Enyhül a feszültség az izmaimban. Újra összekulcsolom a kezünket, és a zsarukkal ellentétes irányba húzom a lányt. Muszáj bemennünk valahová, hogy ne kelljen folyton házfalaknak lökdösnöm. Ennél jobbat érdemel. A lakásom közel van, de nem elég közel. Falakkal kell elválasztanunk magunkat az utcától.

Rachel nyilvánvalóan imádkozott, és fohásza meghallgatásra talált, mert egy-két lépéssel odébb egy neonreklám alatt ott a megoldás: egy fickó, aki tartozik nekem az autója megjavításáért. A belépésre várók sora túlnyúlik a műanyag kötélkordonon, és bekanyarodik az épület sarkán, de bennünket soron kívül engednek be.

Jerry biccentéssel üdvözlöl, amint meglát.

- Mi a helyzet, Isaiah?

- Gondom akadt.

- Még nem vagyok huszonegy - súgja Rachel. Én sem, de itt elrejtőzhetünk.

A dagadt disznónak reng a hája, ahogy szemügyre vesz előbb engem, majd Rachelt. A lány a másik kezével a csuklómba kapaszkodik és mögém húzódik. *Ügyes húzás, angyalom. Mutasd meg a fickónak, hogy én vagyok a pasid! Legalább gyorsan tanulsz.*

Helyeslően simogatom meg bársonyos bőrét a hüvelykujjammal, azután félbehagyom a mozdulatot. Nincs szüksége a helyeslésemre. Nem vagyok a pasija, de a védelmezője egyelőre igen.

Két srác a sor közepe táján hangosan hóbörög, hogy ki tartja föl a

sort, és Jerry tájékoztatja őket hová menjenek a rinyálásukkal. Rágyújt, és fejével az ajtó melletti kisasztalon figyelő rendőrségi rádióvevő felé int.

- Valaki leadta a drótot egy közúti versenyről, és a zsaruk rámozdultak ezerrel. Hónapok óta az első komoly fülesük. Jobbra-balra lekapcsolják az embereket. Ugye te nem vagy benne a buliban?

- Számít?

- Nem - vigyorog Jerry, a cigaretta közben a szájában fityeg. Fölemeli a kötelet, és egy lépést tesz, hogy utat nyisson. - Elismerésem, hogy kijutottál!

Rachellel a sarkamban benyomulok Jerry mellett. A küszöbön megtorpanok, előről fűt a bár melege, hátulról megdermedt a késő esti levegő. Jerry fülest említett, nem feljelentést. Veszedelmes düh hullámozik fölfelé a gerincemen.

- Azt mondd, valaki földobta a versenyt?

Szív egy slukkot, azután kifújja.

- Szólj Ericnek, hogy spiclije van!

Spiclije. Basszus. Az senkinek sem hiányzik. Eric amúgy is egy rohadt seggfej, és teljesen bedilizik, ha megtudja, hogy besúgták a bizniszt a rendőrségnek. Finom kézrángatás tereli a figyelmemet ismét Rachelre.

- Menjünk be, Isaiah!

Persze. Be.

Becsukódik mögöttem az ajtó, és várom, hogy Rachel leeressze a kezét. Ehelyett még közelebb araszol hozzám, amikor felméri a szűk helyiséget. A bal oldali falnál ütött-kopott fa söntéspult fut végig, a szemközti egyik sarokban pedig egy pódium kapott helyet.

Déli rockzenét játszó elektromos gitár lüktetése birizgálja a bőrömet. Rachel tarkójára teszem a kezemet, és áterelem a sűrű tömegen, hogy hátul egy bokszot keressünk magunknak. Még ha betévednek ide a zsaruk, akkor is föladják, mielőtt elmanővereznének a rockrajongó pipik mellett.

- Talán neked kéne előre menned - kiáltja Rachel, amikor magam előtt tolom.

Lehajolok a füléhez.

- És kockáztassam meg, hogy valami részeg barom a seggedet fogdossa? Semmi kedvem verekedésbe bonyolódni.

Hátrakapja a fejét, hogy meggyőződjön róla, komolyan gondolom-e

amit mondtam. Biccentek, jelzem, hogy menjen tovább. Ekkora tömegben még durvább tapizások is előfordulhatnak, de semmi szükség rá, hogy ezt közöljem vele. Ahogy a helyiség végéhez közeledünk, halkul a zene. Rachel megáll egy középen lévő asztalnál, helyet foglalna, de a fejemet rázom, és a sarokboksra mutatok.

- Oda!

Át akarom látni a helyiséget, úgyhogy én a falhoz telepszem, és intek neki, hogy velem szemben üljön le. Leveszi a kabátját, lerogy, és a tenyerébe temeti az arcát.

- A szüleim ki fognak nyírni.

Nem tudom, miért hat rám úgy a bejelentése, ahogy, de ez a helyzet. Hónapok óta először nevetek.

SZÉTTÉRPE SZTEM AZ UJJA IMAT, és kikukucskálok közöttük Isaiáh-ra. Rám nevet. Nem hangosan, nem is durván. Eleinte kicsit vidáman csillog a szeme, de lassanként eltűnik a derű, és nevetése keserűbbé válik.

- Mi az? - kérdezem.

- Te - feleli a tömeget fürkészve.

Ez nagyon feszélyez, kihúzó m magam ültömben, és a hajamba túrok. Iszonyú rendetlenül nézhetek ki.

- Mi van velem?

- Egész rendőri különítmény vadászik rá nk az utcákon és téged az aggaszt, hogy szobafogságot kaphatsz - hajol közelebb Isaiáh.

Karjával majdnem teljesen eltakarja az asztal másik oldalát, meg még egy kicsit az enyémből is. Az ölembe ejtem a kezemet, és odébb húzom a lábamat, mert ő kinyújtja a sajátját alá m. Fura, hogy nyugodtnak látszik, miközben tekintetével tovább pásztázza a tömeget.

- Mit keresel? - kérdezem.

- Bajt - feleli anélkül, hogy rám nézne.

Nyelek egyet, kiveszek egy papírszalvétát az asztali tartóból, és hajtogatni kezdem.

- Elmenjünk? Vagy maradjunk? - Pánik nyilall a mellkasomba. A kocsim. Banyek, a kicsikém. - Mi lesz a kocsimmal? Nem fenyegeti veszély? Nem fogják megtalálni? Nem viszi el valaki más? És a tied? Mit csináljunk?

- Rachel! - szólal meg Isaiáh halk, higgadt hangon, ami arra készítet, hogy a szemébe nézzek. - Semmi vész. A rendőröket leráztuk. A kocsid abban a műhelyben áll, ahol dolgozom. Az én ócska tragacsomat meg legfeljebb végső kétségbeesésében kötné el valaki.

Az, izmaim elernyednek, a szívemet is beleértve. Jól hallottam?

- A kocsid nem ócska tragacs - rezzenek össze, ahogy kimondom az utolsó szót, és Isaiáh ajka válaszul féloldalas mosolyra görbül. Lesütöm a szememet a papírszalvétára, amit újra meg újra gépiesen félbehajtok. Nincs ínyemre, hogy Isaiáh ilyen könnyen átlát rajtam. - Egyszerűen... gyönyörű - dadogom. - Mármint a kocsid. A 2004-es Cobra a

kedvencem.

A testvéreimmal a tizenhatodik születésnapunkra autót kaptunk a szüleinktől. Ki-ki olyat, amelyet választott magának. Én egy 2004-es Mustang Cobrat kértem, az utolsó évjáratot, amit abból a modellből gyártottak, de Apu azt hitte, nem fogom észrevenni a különbséget, és a kicsikémet vette nekem. Imádom is, de tudtam, mi a különbség, bár úgy tettem, mintha nem tudnám.

- Meg sosem láttam 94-es GT-t közvetlen közelről - folytatom abban a reményben, hogy sikerül társalgást kezdeményeznem.

Nem kapok választ. Isaiah szeme ismét nyugtalanná válik, bár a teste meg sem moccan. Hajtogatok. Hajtogatok. Addig hajtogatom a szalvétát, amíg olyan vastaggá nem válik, hogy már nem hajtogatható tovább. Az ujjaim elengedik a szalvétát, és kibomlanak a hajtások. Kisimítom a papírt, és előlről kezdem.

Nem ismerem ezt a srácot, és ő sem ismer engem. Utál. Hogyne utálna? Nyomasztja a jelenlétem, és feltűnt, hogyan néz a ruhámra, a briliáns fülbevalómra, az arany karkötőimre, a kocsimra. Látja, hogy nem ebben a városrészben lakom, nem itt van a helyem. Nem mintha otthon lenne. De Isaiah már a verseny előtt megmondta, hogy menjek haza. Nem mentem. Most pedig teherré váltam, nyuggá a nyakán.

Remeg az alsó ajkam, a fogam közé kapom. Előbb az a borzalmas beszéd. Most meg ez. Félek, másodpercek választanak el egy pánikrohamtól, és haza akarok menni.

Próbálok mély lélegzetet venni. Ezt tanította felső tagozatos koromban a sulipszichológus. Meg még egy csomó mindent.

- Nem szabad letragacsoznod a kocsidat. - Fogalmam sincs, miért nem bírom abbahagyni a szövegelést, de az a kocsí egy gyöngyszem, ezt Isaiah-nak is tudnia kell, és az autózás az egyetlen téma, ami nem ríkat meg. - 1994-ben a Motor Trend magazin az év autójának választotta.

- Ja - feleli unott hangon.

- Abban az évben tették vissza a pónis emblémát a hűtőrácsra.

- Ühüm.

- V8-as motorral megy. - Ezzel ki is fogytam a felsorolható előnyökből. - Az viszont nem fér a fejembe, hogyhogy a Ford a harmincadik évfordulós kocsiban ugyanazt a motort használta föl, amit a 93-asban, és tíz lóerőt elvesztegetett a teljesítményből. - Összevissza locsogok, végül abbahagyom, és mélyet sóhajtok. Nem mintha Isaiah

egyáltalán figyelne. Mint már említettem, a srácok nem csípi az olyan csajokat, akik autóról dumálnak.

- Az enyém nem az eredeti motorral fut - lep meg a válasszal.

- Tényleg? – kapom föl a fejemet. – Tudom, ez úgy hangzik, mintha ócsárolnám a kocsidat, de a motor komolyan király. Úgy értem tegyél bele másfajta levegőszűrőt vagy ékszíjtárcsát, vagy mit tudom én, módosíts valami egyebet, és huss! repül a pónid.

Ráncok gyűrődnek a szemöldöke közé, ahogy összevonja. Kinyitja a száját. Aztán becsukja. Meghúzogatja a jobb fülében a legalsó karikát, és újból hátradől az ülésén.

- Honnét tudsz ennyit a kocsikról?

Vállat vonok.

- Olvastam.

- Olvastad - csillan gunyoros fény a szemében.

- Olvastam - ismétlem. Másodpercnyi némaság feszül közénk, azután a zenekar belefog egy Jason Aldean-számba. - Köszönöm, hogy visszajöttél értem!

Most Ő von vállat.

- Nincs mit. Köszönöm, hogy nem hagytál ott a raktáraknál! Adósod lettem.

Adósod lettem.

Valami belülről birizgálja a mellkasomat, ahogy Isaiah kiejti a két utolsó szót. Vagy talán az az oka, ahogy szürke szeme szénfeketévé sötétül, mintha esküt tenne. Mindenesetre feszültségterhes a pillanat, és önkéntelenül elfordítom a fejemet.

- Bárki megtette volna.

- Szó sincs róla - rázza a fejét. - Simán eltűnhettél volna nélkülem. Nem kockáztathatom meg, hogy letartóztassanak, úgyhogy tényleg leköteleztél, Rachel.

Még sosem találtam ennyire érdekesnek a körömágyamat.

- Azt hiszem, te is engem, mivel visszajöttél értem.

- Á, dehogy - vágja rá. - Te baromi nagy áldozatot hoztál értem.

Belülről harapdálom az ajkamat, hogy visszafogjam a mosolygást. Na jó, ez egyszerűen szuper. Csúcsszuper. Tisztában vagyok vele, hogy alig töltöttem be a tizenhetet, mégis egy bárban iszogatok, mert a rendőrség elől bujkálok, és a velem szemben ülő srác annyi mindenben különbözik tőlem, hogy végiggondolni is sok. Ennek ellenére úgy érzem magam, mint egy királylány, akinek most esküdött hűséget egy lovag.

Mivel pedig ennyire feszült ez a pillanat, és kizárt dolog, hogy őrá is annyira erőteljesen hat, mint énám, megköszörülöm a torkomat, és hirtelen témái váltok.

- Akkor ettől most barátok lettünk?

Igen, tudom, ez utolsó pillanatban iránymódosítás, és persze magára valamit adó lány ejtette volna a témát, de nekem tudnom kell. Nem dúskálok barátokban, és tetszik a gondolat, hogy olyan barátra tegyek szert, aki nem a bátyám.

- Ja - dobol ujjával az asztalon. - Asszem.

Király. Elengedem a szalvétát, és a pódium felé fordítom a fejemet. A dobos befejezi a „My Kinda Party”-t, és a gitáros rögtön rázendít a „Sweet Home Alabama”-ra.

- Szeretem ezt a számot.

A közeli pódiumnál összezsúfolódott nézők fölemelt kézzel ringatóznak a ritmusra, amitől nemcsak a lábam alatti padló vibrál, hanem az asztal és az ülőhelyem is. Annyira, hogy az egész testem remeg a hangtól. A színpadot körülvevő energiaszint megvilágítja az imént még félhomályos helyiséget. A néhány másodperce oly búskomor, lesújtó légkör most elragadóan derűs.

- Táncolunk? - kérdezem mosolyogva, és ez még engem is meglep.

- Nem.

- Miért nem?

- Nem rajongok a tömegért.

Senki sem állíthatja rólam, hogy lelkesedem a tömegjelenetekért, mégis újra hátrasandítok az öklét a szólóénekesssel egy ütemre rázó sokaságra, miközben mindenki a refrént bömböli.

- Jó mókának látszik, és aki nem a színpadon áll, arra senki sem figyel.

- Ekkora tömegben túl sok a változó.

Ezt nem értem.

- Milyen változó?

Bosszúsan sóhajt, mint akinek minden türelmét össze kell szednie.

- Bunyózni vágyó részeg seggfejek. Bunyózni vágyó józan seggfejek. Zsebtolvajok. Nem tudom kézben tartani, ami ott történik.

- Szerintem senki sem kezdene ki veled. - Automatikusan összerándul a gyomrom. Ezt hülyeség volt mondani. - Nem mintha ijesztő lennél vagy ilyesmi.

- Nem vagyok ijesztő? - kérdi fél szemöldökét felvonva.

- Nem - vágom rá, és elbizonytalanodva kémlelem a szemét, hogy játékosan csillog-e. Bár minden józan porcikám azt sikoltja, hogy hagyjam abba ezt a társalgást, úgy döntök, inkább az arcán átsuhanó derűnek hiszek. – Hát, ha Camaróval járnál, akkor át kellene értékelnem a helyzetet.

Nevet. Ez nem az iménti keserű nevetés. Ez jóízű. Öblös. Amitől fölkunkorodik az ember szája. Isaiah, a srác, aki egy órája úgy viselkedett, mint egy öserdei ragadozó, most egy lustán napfürdőző elégedett macska benyomását kelti.

- Hány éves vagy? - kérdezi.

- Most múltam tizenhét.

- Tizenkettedikbe jársz?

A fejemet rázom.

- Tizenegyedikbe a worthingtoni alapítványi gimiben.

Jobbra rántja a nyakát, egy pillanatra fölidéződik a párdúc, emlékeztet, hogy továbbra is életveszélyes. Hármat lehet találgatni hogy hallott-e már a sulimról.

- Te hány éves vagy? - érdeklődöm.

- Tizenhét.

Torkomon akad a levegő, menten megfulladok, úgy köhögök a tenyerembe, mintha pestisben haldokolnék. Nem mintha vénembernek képzeltem volna, de abból, ahogy viselkedik, beszél és mozog... azt hittem, biztosan idősebb, mint...

- Tizenhét?

- Ja.

Örökké pásztázó szürke szeme néhány kurta, meghökkentő másodpercre az enyémbe néz, és már látom - tényleg tizenhét. Ugyanaz a szikrányi sebezhetőség tükröződik benne, ami engem emészt és fojtogat. De éppolyan gyorsan eltűnik, ahogy megjelent és újra valami eddig észrevétlen fenyegetés után fürkészik.

Tetszik, hogy egyidősek vagyunk, legalábbis fizikailag. Valami azt súgja, hogy lelkileg ő sokkal öregebb.

Kölcsönös hallgatásunk kínossá kezd válni, úgyhogy tovább erőltetem a társalgást:

- És?

- És micsoda?

- Tudod. - Ebből a srácból minden választ harapófogóval kell kihúzni? Integtek neki, hogy folytassa. - Most következik az iskolád

neve, és hogy hányadikba jársz.

- Tizenkettedikbe - tájékoztat. - És nem a worthingtoni alapítványi gimibe járok.

- Nem mondd - epéskedem. - Pedig fogadni mertem volna, hogy tavaly pályáztál a diáktanács elnöki posztjára.

Megvakargatja borostás állát, és esküszöm, hogy a vigyorgását palástolja a mozdulattal.

- Bátorabb vagy a kelleténél.

Elkerekedik a szemem. Tényleg bábornak nevezett?

Felém hajol, összekulcsolja a kezét az asztalon, és megint egyenesen a szemembe néz. Szeretném megtörni a hipnotikus révületet, de becsszóra olyan, mintha a tekintete rabul ejtene.

- Valamelyik egyetemista srác a kíséroid közül a pasid volt?

Icipici forróság lopózik az arcomra. Ezúttal nem a pániktól, hanem a... hanem a...

- Nem, nincs pasim.

A választól félszesség fog el, az pedig képessé tesz arra, hogy elfordítsam a fejemet. Ha belegondolok, hogy bábornak nevezett... Bárcsak az lennék! Bárcsak minden további ismerősöm annak látna! Nem pedig gyávának, aki valójában vagyok.

- Helyes. Azok a srácok lúzerek. Tartsd távol magad tőlük!

- Szeretsz dirigálni.

Csak ugratom. Isaiah túlon túl komoly, nem ér rá dirigálni. A lényeg azonban az, hogy teljesen elüt a bátyáimtól, akik mindig mindent parancsolgatással akarnak elérni nálam.

- Nem is dirigálok - feleli, és kicsit borzongató érzés, hogy belemegy az ugratásba.

Nem ismerem magamra. A hétköznapi életben egyáltalán nincs merszem srácokkal dumálni, nemhogy még cukkolni is őket. Most meg tessék!

- Figyelj, négy bátyám van, illetve elvileg három bátyám, egy ikertesóm, de Ethan azt állítja, egy perccel idősebb nálam. Egy szó, mint száz, tudom, milyen a parancsolgatás, és te azt csinálod.

- Vedd úgy, hogy melegen ajánlott túlélési tippeket kapsz.

Nevetek, és Isaiah arcáról eltűnik a sötét árnyék, ahogy elvigyorodik. Bár nem ez az első mosolya ma este, az eddigiek terjedtek ki a szemére, és abból ítélve, ahogy óvatosan hol föl villan az arcán, hol eltűnik, mintha meglepődne tőle. Talán kijött a gyakorlatból, ami igazán kár.

Szívdöglesztő a mosolya.

Nem szeretnék véget vetni a játéknak. Nem szeretném siettetni a befejezését. Legszívesebben itt maradnék ebben a bokszban, ameddig csak lehet.

- Tehát az első tipp az, hogy tartsam távol magam a bátyám haverjaitól?

- Nem. Az első tipp az, hogy baromira tartsd távol magad a közúti versenyzéstől.

- És a második?

- Hogy figyelj jobban a környezetedre. Túlzottan arra összpontosítasz, amit az orrod előtt látsz, és nem törödsz azzal, ami a széleken ólálkodik. Csak a harmadik az, hogy tartsd távol magad a bátyád haverjaitól. És ha csak egy kicsit is hasonlít rájuk, akkor tőle is.

- Ez eddig négy tipp. Akad egyéb is?

- Egy tonna.

- Ne kímélj!

Csak most eszmélek rá, hogy mindketten az asztal fölé hajolunk, egymást tükrözve és megdöbbenően közel. Annyira közel, hogy a homlokunk majdnem összeér, és érzem az Isaiáh testéből áradó hőt. A fejünk ugyanabba az irányba billen, a kezünket pedig az asztal közepén hajszálnyi távolság választja el az érintéstől.

Liftezik a gyomrom a kettőnket körülölelő energiától és hévtől. Mintha kicseréltek volna. Ez az egész nem vall rám. Nem szoktam bárokban ücsörögni. Nem szoktam könnyedén csevegni srácokkal. Pláne nem szoktam áthajolni az asztalon, hogy közel kerüljek valakihez.

Most mégis pont ezt művelem, és minden megveszekedett másodpercét élvezem.

EGY ELŐREHULLÓ HOSSZÚ, ARANYLÓ hajtincse hangsúlyozza dús szempilláját, állának szexi görbületét. Bármit megtennék, hogy tovább beszéltessem, mert a hangja már önmagában is részegítő. Rachel olyan, akár a sötétségben lobogó-ragyogó láng. Nem tudom, mi a franc történik velem, de a tüzet mindig is komáltam.

Még egy tippet kért a túléléshez. Mint minden valamirevaló betépés végén, átéltem a valóságba visszacsöppenés első pillanatát. Ha őszintén viselkednék a lánnyal, fölvilágosítanám, hogy a következő tipp így hangzik: óvakodjon tőlem. A magamfajta csavargó képtelen beilleszkedni egy olyan lány világába, aki azokat az ékszereket hordja, azt az autót vezeti, abba az iskolába jár. Engem család helyett az intézményrendszer és az utca nevelt.

- Isaiah! - szólal meg szemkápráztató mosollyal. - Elárulod a következő tippet, vagy mi lesz?

Légy férfi! Közzöld vele a rossz hírt!

Vagy pedig vidd haza, és élvezd ki az éjszakát!

Megtehetném, de talán nem lenne szabad. Míg én gondolatban már többször is meztelenre vetkőztettem, minden alkalommal lassan és módszeresen, s elképzeltem, hogy szőke haja szétterül a párnámon, a lány még tapasztalatlan.

Tapasztalatlansága, az utca dolgaiban való járatlansága azonban nem jelenti azt, hogy fogalma sincs a világról. Ez a gyönyörű lány elég magabiztos ahhoz, hogy ugrasson..., valószínűleg játszadozott már itt - ott. Elvégre ő kereste a gyorsulási versenyt - az izgalmat.

- Nem értelek - mondom.

- Mit nem értesz rajtam? - hajtja oldalra a fejét, mint egy kiskurtya, és észvesztően helyes, alig bírom megállni, hogy újra rámosolyogjak. Ez a kettőnk közötti móka új nekem, és nem vagyok oda az újdonságokért. - Miért mászkáltál ma este az utcán? - sópröm félre kérdését a sajátommal.

- Véletlenül keveredtem a mai versenyre. Általában csak kocsikázni szoktam. - Az egyik arany karperecét babrálja. Színarany. Ha zaciba vágnám, valószínűleg egy évig fizethetném belőle a lakbért. Árnyék

suhan át az arcán, elcsen valamicskét a fényéből, ami baromi nagy kár.
– Ha beülök a kocsimba és jól meghajtom... olyankor úgy érzem, magamra talállok.

Rachel hátrahúzódik az asztaltól, kicsit elveszettnek látszik. Nincs ínyemre az, ahogy a külseje a belsőmet tükrözi. Kellemetlenül emlékeztet mindarra, amit szeretnék félrelökni.

- Na mindegy - forgatja a szemét Rachel, mintegy lekicsinyelve iménti kijelentését. - Szórakozásból vezetek. Tudom, hogy hülyeségnek hangzik, de ha a kocsimat vezetem, akkor egyszerűen önmagamat adom.

- Nem hangzik hülyeségnek. Én is így érzek, ha a Mustangom volánjához ülök.

- Tényleg? Szerinted tényleg nem hülyeség?

- Nem hát.

Rachel ajka félénk mosolyra nyílik, és bár továbbra is a karperecére koncentrálni, megújult eréllyel forgatja. Ellököm magam az asztaltól és a háttámlának támaszkodok. Mi a nyavalya ütött belém, hogy örömet lelem abban, ha egy gazdag lány jobban érzi magát tőlem? Basszus, rám férne egy sör.

Üvegcsörömpölés tereli el a figyelmemet Rachelről.

Talpra ugrok. Eszeveszetten hadonászó karok, egymást püfölő öklök indítják be önvédelmi ösztöneimet. Két egyetemista srác dulakodik a közelünkben, az egyik asztalra rogyanak. Az „üss vagy fuss” reakcióm az előbbi irányba mozdul el. Rachel viszont ledermedve nem tud dönteni.

- Állj föl a padra! - kiáltok rá. - Lapulj a falhoz!

A srácok föltápaszkodnak, és mielőtt Rachel földolgozhatná szavaimat, a szőke seggfej ráront a sötét hajúra, aki küszködve próbál talpon maradni. Fölugrok Rachel padjára, fölhúzom a lányt, a falhoz nyomom, és a testemmel védem.

Az összeakaszkodott két srác az asztalunkra zuhan. Az fölborul és a széle a karomhoz meg a lábamhoz vágódik. Jobbra hajolok, nehogy belehasítson a combomba. Az asztal teljesen fölfordul, és oda esik, ahol néhány másodperce én ültem.

- Úristen! - rebegi a lány. Pontosan ugyanebben a pillanatban nedvesség terjed szét a pólómon, és egy csepp folyadék csorog végig a karomon.

- Pardon! - Egy Rachelnél valamivel magasabb férfi áll mellettünk a padon, kezében félénk billentett, üres sörösüveg. - Elbáméskodtam a

bunyózáson.

A lány felé nyúl, talán hogy letörölgesse róla a sört, de meggondolja magát, bizonyára jeges pillantásom riasztotta el a disznót. *Nagyon helyes, tedd csak szépen vissza a kezéd magad mellé! Ha egy ujjal hozzáérsz, véged.*

A dulakodás zaja félbeszakad.

- Vége a bunyónak!- figyelmeztet az inkább százhusz, mint százkilós kidobóember mindenkit, hogy bírjon magával, és a nagyobb nyomaték kedvéért hol ökölbe szorítja, hol kinyújtja a kezét. Két kollégája a bejárattól tér vissza. Már kipenderítették a bajkeverőket.

Kesernyés-fanyar sörszag marja az orromat, és amint Rachelre pillantok, behunyom a szememet. A haja és a felsője csurom sör. A francba!

- Rachel...

- Így nem szállhatok kocsiba. – A hangjából egyértelmű pánik csendül ki. – Ha lemeszelnek a rendőrök, azt fogják hinni, hogy ittam, pedig soha nem iszom.

Hátralépek, miközben megrázza magát, mint egy ázott kismacska, aki beszaladt a házba. Néhány sörcsepp a padra hull. Végighúzom a kezemet a fejemen. Bármely más lánynak most jól beolvasnék, amiért cirkuszol, de kifutott a vér az arcából, és minden ízében reszket, látszik, hogy ez nem hiszti. Halálra rémült.

- És mi lesz, ha hazamegyek? Mit csináljak? - Újra megrázza magát.

- így nem mehetek haza! Egyszerűen nem mehetek haza! - hadarja idegességtől vékonyodott hangon.

- Rachel! - Össze kell szednie magát. - Nem fáj semmid?

Hirtelen rám néz, és megdermed.

- És neked? Hozzád közelebb voltak. Úristen, Isaiah! Nem kéne kórházba menned? Jesszusom, te vérzel! Vérzel! Jaj Istenem! – kapja a kezét az arcához.

Ijedt tekintetét követve a könyökömre pillantok. Baszki, tényleg vérzek. Úgy látszik, az asztal széle levitte róla a bőrt. Fölemelem a könyökömet, és a pólóm szegélyével letörölgetem róla a kiserkent vért.

- Csak karcolás.

Gyöngéd ujjak ragadják meg a csuklómat és az alkaromat. Rachel szemébe nézek, de annyira leköti nem létező sérülésem, hogy nem veszi észre: teljesen felizgatott. Jó értelemben. Különös módon. Olyformán, amit régóta nem éreztem. Beth óta.

- De hisz vérzel! - A mellkasa a kelleténél gyorsabban emelkedik és süllyed, kapkodva vesz levegőt. - Megsérültél. Meg kéne nézetni, hogy nincs-e komolyabb bajod. Tudod mozgatni a karodat? Nem tört el? Jaj, bakker, mi lesz, ha eltörted a karodat?

Egy csepp folyadék jelenik meg a haja tövéénél, és lassan legördül. Amikor az arcára ér, már megállapíthatatlan, hogy könny vagy sör. Magától mozdul a kezem, erősebb a késztetés, hogy megérintsem, mint hittem. Mire észbe kapok, a nedvességet törölgetem.

A fenébe, csak ezt ne! Ez a törölgetősi a francnak se hiányzik. Bethszel egyszer már bementem ebbe az utcába, és abban a pillanatban, amint jobb életet látott, mint amiben mellettem volt része, rögtön lapátra tett. *Vissza, öreg! Vissza!*

- Mennyit tettél értem ma este - folytatja Rachel - és most az előbb is, és vérzel!

El a kezekkel a csajtól! Vedd el a kezedet az arcáról!

De nem bírom elvenni, a hüvelykujjam ismét mozdul, hogy újabb cseppet fogjon el. Olyan, mintha a lány észre sem venné az érintésemet, ami bosszantó, mert az ujjaim őrzik arca minden hajlatának emlékét.

- Lehet hajszáltörés vagy rándulás, és vérzel, és nem tudom, milyen mély sebet kell már összevarrni - folytatja egy szuszra. - Jaj Istenem, jaj Istenem! Összekapcsolni! Mi van, ha muszáj...

- Rachel?

- Összekapcsolni! Lehet, hogy súlyos!

Miattam esett ennyire kétségbe. Valami megmozdul a mellkasomban, és figyelmeztető remegés hullámszik szét belőle a szervezetemben. Nem tudom, mi zajlik bennem, de azonnal le kell állítani.

- Rachel!

Ibolyakék szeme végre a szemembe néz. Őszintén kétségbe van esve. Amióta állami gondozásba vettek, soha senki nem törődött velem annyira, hogy így kiboruljon egy kis vágás miatt. Rachel nem egyszerűen aggódik. Bepánikolt.

- Túlélem. Vegyél mély lélegzetet, mielőtt elájulsz nekem! – tréfálkozom. Vagy talán nem is tréfa ez.

Bólint, mintha szakavatott tanácsot osztogatnék, és pontosan azt teszi, amit mondtam. Kicsi dekoltázsa megemelkedik a belégzéstől, azután lassan visszasüllyed. Még egyszer végrehajtja a műveletet, közben megszorítja a karomat, mintha rám támaszkodna.

- Most már jobban érzem magam, tényleg jobban. Bocs az előbbiekért.

Az arcán hagyom a kezemet, mert kívánom. Bársonyos és meleg az arca. Szeretek hozzáérni, és még inkább szeretem, ha ő ér hozzám.

Ez az angyal teljesen szertefoszlatta a gazdag magániskolás lányokról alkotott elképzeléseimet. Nem iszik, nem pasizik, kedveli a gyors kocsikat – bakker, még ért is hozzájuk - és aggódik miattam.

- Ki vagy te? - motyogom. Újabb sörcsepp gördül le a hajáról, és harmadszor is odacsúsztatom a hüvelykujjamat a bőrére, hogy elkapjam.

Pislog.

- Mit kérdeztél?

- Semmit - ereszttem le a kezemet, és megragadom az ujjait. Egyenesen a javítóműhelybe kéne vinnem, és onnan hazaküldenem, de amilyen csibész vagyok, nem fogom. A baromarcú, aki kiloccsantotta rá a sörét, ürügyet adott, hogy még egy kis ideig élvezzem Rachel társaságát.

- Gyere, rendbe kell hoznod magad!

Leugrok a padról, és fogom a kezét, hogy belém kapaszkodhasson, miközben ő is leugrik. A bár dolgozói fürgén összeszedik a törött asztalokat és székeket. A kidobóember söprűvel és szemétlapáttal a kezében néz ránk.

- Jól vagytok?

- Kösz, jól! Használhatjuk a hátsó kijáratot?

Fejével beleegyezően int a jelzett irányba. Tudom, már nincs indokom Rachel kezének szorongatására, úgyhogy elengedem, és fölkapom a kabátját a törött asztalról. De azért a derekát megfogom, úgy kísérem ki az épület mögötti sikátorba.

Ahogy kilépünk, kelleetlenül veszem le róla a kezemet, és az orromhoz tartom a kabátját. Édeskés illata az óceánra emlékeztet. Nekem keserédes ez az illat. Elhessentem az emlékeket, és koncentrálok. A sörszagot nem érzékelem, de persze azért nem, mert beborít bennünket.

- Tudom, hideg van, de jobb lenne, ha kibírnád kabát nélkül, hogy ne vegye át a sörszagot.

A hátunk mögött egy kuka az aszfalthoz zörren. Megszaporázom a lépteimet, és Rachelnek igencsak szednie kell a lábát, hogy ne maradjon le. Lassítanom kéne, de nem tetszik a gondolat, hogy sötét sikátorokban mászkálok vele. Sok olyasmi akad itt, amibe baromi kellemetlen éjszaka

belebotlani.

- Mi a helyzet a rendőrökkel? - kérdezi Rachel. - Már nem keresnek bennünket?

- Néhány saroknyira lakom. Valószínűleg úgy gondolják, már mindenkit begyűjtöttek, aki begyűjthető, de azért elkerülöm a főútvonalakat.

- A házatokba megyünk?

Kihallom a kérdésből a megkönnyebbülést.

- Csak lakás - Alighanem hatalmas házhoz meg mindenféle drága szírszarhoz van szokva. Lehorgasztom a fejemet. Basszus. Mindjárt nem is tűnik olyan jónak ez az ötlet. Hanyatt fog esni ijedtében, ha meglátja a kéglimet. - Nem valami nagy szám.

- Nem számít. Biztos, hogy odavihetsz ilyenkor?

Noah nem fogja zavartatni magát.

- Hányra kell hazamenned?

Elvégre az efféle lányok nem szoktak későig kimenőt kapni.

A saját cipőnk kopogásán kívül nem hallatszik más zaj, csak a főútról jövő autódudálás. Rachel hallgat, amit furcsállok, bármilyen rövid ideje ismerem is.

Befordulunk egy másik mellékutcába, és föllélegzek, amikor megpillantom az ismerős tűzlétrát. Otthon, édes-tetves otthon. Remélem Noah kiürítette a patkányfogókat, mielőtt elment hazulról.

Rachel karja súrolja az enyémet, és megdöbbenek, milyen hideg.

- Mindjárt odaérünk. Lezuhanyozhatsz, ha le akarod mosni magadról a sörszagot.

- Tízre - válaszolja cérnahangon. - Tízre kell hazamennem.

- Hát az már egy cseppet elmúlt.

Két és fél órával.

Egy hajtincsét csavargatja.

- Megegyeztünk az ikertestvéremmel. Falazunk egymásnak, ha... szóval olyankor, ha szeretnénk az előírt időnél tovább kimaradni.

Ezt nem vágom. Egyáltalán nem.

- Szóval nem iszol?

- Nem.

Elengedi a haját, és fölemeli a fejét. Azt hiszem, jobb, ha hallgatok arról, mennyit iszom, és hányszor sikerült már betépnem.

- És nincs pasid.

Lehajtja a fejét.

- Nincs.

Lehet, hogy őt zavarja a válasz, de én napok óta nem hallotta ilyen örömhírt. Bár elvileg nem számítana, nem tetszik nekem a gondolat, hogy egy másik fiúval smárol. Görcsbe rándul a gyomrom, amint elképzelem, hogy bizonyára százával koslatnak utána a srácok, várják, hogy észrevegye őket.

Megdörzsölöm a nyakamat. Mi az istentől zavarodott össze ma este az agyam, hogy nem bírom normálisan használni? Ez a lány nem az én gondom. Ami kettőnk között történik, csak ma estére szól.

- És szereted a gyorsulási versenyt.

Elgondolkozik, majd kisimul a homloka.

- Nem igazán. A gyorsulási verseny szívás. Egészen más, mint amikor meghajtom a kocsimat, hogy lássam, mennyit bír. Azt tényleg szeretem, amikor a lovak közé csaphatok. Őt másodperc alatt gyorsul százra.

Izgatott tekintete megerősítést vár. Tétovázik, és bölintok, hogy folytassa. Mintha helyeslésemtől forogna a világ, léptei ruganyosabbakká válnak.

- De azért király volt. Óriási adrenalinfröccsöt kaptam, amikor hallottam, hogy nekiiramodik a kocsid. Én viszont valahogy leblokkoltam. Mintha kezem-lábam önállósította volna magát. És mire összeszedtem magam, te már célba értél.

Megérkezünk a több mint százéves házhoz, amit a tulaj hagy szétrohadni, amióta négy lakást alakított ki benne. Tartom Rachelnek a bejáratí ajtót, azután előre megyek a lépcsőn.

- A harmadik és hatodik fokot lépd át!

- Itt laksz? - szorítja a kezét a gyomrára Rachel, és a korlát fölött lepillant a földszintre. A lépcsőházi lámpa pislál.

- Aha. - Kinyitom a biztonsági zárat, majd kulcsot váltok, hogy az eredeti ajtózárat is kinyissam. - Ha nem is kéjlek, de az otthonom.

A hangomban rezdülő büszkeségtől magam is meglepődöm. Kitéárom az ajtót, felkapcsolom a villanyt, és betessékelem a lányt, még mindig fázósan összehúzódkodva, nehézkesen csoszog be. Amint beér, becsukom az ajtót, bereteszelem és a fürdőszobába indulok. Rachel tisztálkodni szeretne, és ahhoz is legalább öt perc kell, hogy valamennyire átlangyosodjon a víz.

Harákol a vezeték, ahogy elfordítom a csapot.

- Mindjárt hozok neked törülközőt. Csak guggolva tudsz zuhanyozni,

illetve talán nem is, hiszen alacsonyabb vagy nálam. - harsogtam túl a karmos lábú kádba zubogó vizet. - Odaadom az egyik pólómat, hogy átötözhess. A farmerod szerintem jó lesz.

Kilépek, és a hálósobába indulok, hogy pólót keressek neki, de megtorpanok. Rachel az ajtóreteszre mered, egyik kezével még mindig a gyomrát fogja, a másikkal a nyakát.

- Rachel? Rosszul érzed magad?

- Hol vannak... hol vannak a szüleid?

Kiszalad a tüdőmből a levegő, borostás államot vakargatom, hogy leplezzem rémültemet. Egészen hozzászoktam, hogy mindenki tudja... vagy feltételezi... vagy simán elfogadja, hogy mifelénk az embernek nincsenek szülei... vagy ha mégis lennének, semmi hasznukat sem látná.

- Állami gondozott vagyok.

- Értem - feleli lassan, de nyilvánvaló, hogy nem érti. - Akkor hol vannak a nevelőszüleid?

Egyik lábamról a másikra állok, és megköszörülöm a torkomat, ahogy próbálok megbarátkozni a helyzettel, amibe öntudatlanul kevertem Rachelt. Na jó, tudtam. Tizenöt perccel ezelőtt azért fontolgattam az idehozatalát, hogy vele töltssem az éjszakát. De azután ráeszméltem, mennyire ártatlan. Mégis idehoztam, pedig megváltoztak a szándékaim.

- Pár hónapja a legjobb haverommal, Noah-val elköltöztünk a nevelőszüleinktől - nyögöm ki.

Gyorsan körbepillant a helyiségben, fölméri a veszélyt.

- És a haverod...

- Rendes srác - szakítom félbe -, és valószínűleg a nőjénél éjszakázik. Mindketten egyetemre járnak. Echo, a lány, nagyon jó környékről való, mint te. Azt hiszem, middleheightsi.

- Én Summitview-ban lakom - feleli halkan, a konyhapadló közepén üresen heverő patkányfogót bámulva.

Hát persze hogy ott lakik. Ez Beverly Hills louisville-i megfelelője. Kerítés övezi, biztonsági őrök vigyázzák. És a lány most alighanem azon tanakodik, nem tárolok-e földarabolt hullákat a fagyasztóban. A zuhanyrózsából tovább ömlik a víz a porcelánkádba, és a földszinti vén banya, aki álmatlanságban szenved, megint Elvist bömbölteti. Csak ezúttal valamelyik mélabús számát.

- Rachel, esküszöm, nem kell tartanod tőlem. Egy ujjal sem nyúlok hozzád. A szoba másik felébe húzódok majd. - Ugyan mi a francért

hinne nekem? - Baromi ijedtnék tűntél attól a gondolattól, hogy sörszagúan kell hazamenned, fogalmam sincs, mi a helyzet nálatok, de eleget tapasztaltam már ahhoz, hogy megértselek. Becsszóra csak segíteni próbálok.

A körmét rágcsálja.

- Szóval még középiskolába jársz?

- Ja. Eastwickbe.

Hallgat. Nyikorog a bőrbakancsa, ahogy áthelyezi a súlypontját. A víz tovább zuhog a fürdőkádba. Elvis az esőről énekel.

- Az eastwicki jó sulis - ejti le a kezét, és rám sandít.

Végre jutok valamire.

- Ja. Az. - Nem muszáj megemlítenem, hogy a nevelőszüleim éppen a körzethatáron laknak a valóban jó eastwicki gimnázium és a megye egyetlen olyan iskolája között, amely egy fokkal jobb egy javítóintézetnél. - Részt veszek a gépjármű-technikai intenzív szakképző programban. Az elmúlt két évben én értem el a legjobb tanulmányi eredményt a programban.

Valójában az elmúlt négy évben, de egyáltalán az évfolyamelsőséggel sem szoktam dicsekedni, nemhogy azzal, milyen hosszú ideje tart.

- Arról én is hallottam. Nyolcadikban elolvastam a prospektust, csak... - hallgat el hirtelen, mintha félne, hogy kikotyog valamit. - Na mindegy. És neked bejött?

- De meg mennyire! - Sikerként, megnyugtattam a szövegeléssel. Ez olyan jóleső érzéssel tölt el, mint a kísértő egy kupica tömény után. Elhessentem az ösztönös félelmet, hogy kibiztosított kézigránáttal játszadok. Ilyesfajta vendégek, ilyesfajta esték nem szoktak előfordulni nálam, és szeretném meg egy kicsit élvezni ezt a bizsergést. Magamfajta srácok pedig nem szoktak megmosolyogtatni ilyen lányokat. - Ott tanultam meg följújtani a Mustangom motorját.

Ibolyakék szemében szikra gyúl.

- Följútottad a saját motorodat! Ez aranyos. Én is játszadok a gondolattal, hogy teljesítményfokozás céljából módosíthatok ezt-azt az enyémen.

Összerezzenek a gondolattól.

- Minek? A te kocsid még teljesen szűz. Érintetlenül eredeti, ráadásul kiváló állapotú.

- Ezért nem piszkáltam eddig bele, de köztünk szólva - hajol felém,

mint aki hét pecsétes titkot árul el - igazából egy 2004-es Cobrát szerettem volna.

Megint kiül a képemre az az istenverte mosoly, amit ma este egyszer már előcsalt belőlem.

- Egy 2004-es Cobrát? Hát az... aranyos lenne - nyúlom le az egyik szavát.

- Igen, szerintem is - hintázik a sarkán, és a füle mögé kanyarítja hosszú, sörtől csapzott tincseit. - Figyelj, tudsz adni hajszáritót?

LETESZEM A SZÁRÍTÓT a mosdóra, és ujjaimmal meg egyszer végigszántok a hajamon. Tessék, száraz és tutira sörmentesített. Isaiah sötétkéék pólójának szegélye egyujjnyi híján a térdemig ér, és a homályos tükörben elkapom bamba vigyoromat. Egy srác felsőjét viselem. Eszméletlenül szuper.

Lehajtom a fejemet, újra megszimatom a pólót. Az idők végezetéig hordani akarom, mosás kizárva, Isaiah erős, fűszeres aromája áthatja az anyagot. A szemem sarkából a srácre sandítok - Vajon kiszúrta, hogy a pólóját szaglászom? És tudja-e, milyen ellenállhatatlan hatást gyakorol az illata a lányokra?

Figyelmes. Nagyon is. Azt hiszem, többet tudna mesélni a viselkedésemről, mint én magam. Általában nem szeretem az ilyesmit. Ahhoz, hogy otthon beilleszkedjek, kerülnöm kell a feltűnést. Könnyebben tettet magát az ember valaki másnak, ha nincs az érdeklődés középpontjában. Most azonban nem otthon vagyok. hanem jó pár kilométerrel odébb. Itt pedig, ebben a helyiségben tetszik, hogy Isaiah úgy néz rám, mintha én lennék az egyetlen lány a világon.

Vagy egy antilop, akire mindjárt ráveti magát.

A szívem szaporábban dobog a gondolatától, hogy Isaiah rám veti magát.

Még néhány másodpercig bíbelődöm a hajammal, hogy időt nyerjek. Mit mondjak egy hiperszexi srácnak, akivel kettes maradtam a lakásában?

Kettesben.

Bizsergető izgalom ébred a mellkasomban, és eszembe jut, hogyan cirógatta a bárban erős kezével az arcomat. A bizsergés adrenalinfröccsként robban be a véráramomba, és hosszan, egyenletesen kifújom a levegőt, hogy lehiggadjak.

Nagyon, nagyon szeretném, hogy újra hozzám érjen.

Még egy tincs a fülem mögé. és kilépek a fürdőszobából.

- Köszí a pólót!

Megint a hajamat babrálom.

- Jól áll - feleli, és tekintete a csípőm vonalán pihen meg. Te jó ég, itt

aztán rendesen befűtöttek!

A kabátom a kanapé karfáján hever. Odalépek hozzá, és kihalszom a zsebéből a mobiltelefonomat. Éjjel egy óra. és egy SMS Ethantól:

Hol vagy?

Isaiah feszélyezetten moccan, mialatt válaszolok Ethannek. Pötyögés közben rápillantok. Amíg zuhanyoztam, átöltözött, felíratos fekete pólóját másfajta felíratos fekete pólóra cserélte. Tekintetével állandóan a lakást pásztázza, és végre kapcsolok, hogy miért. Azt figyeli, hogyan maradhat minél távolabb.

- Főlöszleges ennyire elhúzódnod tőlem - jelentem ki. - Bízom benned.

- Nem kéne.

Azt hazudom a tesómnak, hogy még kocsikázom, elküldöm az üzenetet, és visszateszem a telefont a kabátom zsebébe.

- Ha bántani akarnál, nem mentettél volna meg attól a verekedéstől, és nem hoztál volna haza, hogy használjam a zuhanyodat. És nem állnál folyton a túloldalon, úgyhogy bízom benned.

- Az mindkettőnknek elég nagy gáz - mormolja a bajsza alatt, majd normális hangra vált. - Otthon szorulsz?

- Egyelőre nem - rázom a fejemet - A tesóm ügyesen elterelte a szüleim figyelmét.

- Nem erre gondoltam - mondja. - Amikor azt hitted, sörszagúan kell hazamenned, komolyan paráztál. Mennyire szoktak bekeményíteni?

Megsimítom a homlokomat, mintha egy rakoncátlan hajtincset kellene a helyére igazítanom, de mivel egyet sem találok, meztelenre vetkőztetve érzem magam.

- Ezt nem értem.

Isaiah leszökken a munkapultról, és megbabonáz ruganyos lépteivel: úgy mozog, mint egy zsákmány után járó karcsú ragadozó.

- Semmi baj. Világos. A helyzet néha... - Most közel került hozzám. Annyira közel, hogy föl kell emelnem a fejemet, ha az arcát akarom látni. - Bedurvul.

- Ez csak... szóval... ez... - Imádom a szemét, és viszket a bőröm a gondolattól hogy újra hozzám ér. - Szóval... - Miről is beszélünk? Persze, szülőkről. A szüleimről. - Az komplikált.

Például azért, mert csúfos kudarcot vallottam, nem bírom pótolni anyám elveszített kislányát. A szüleim meg a bátyáim annyira colleenos

mesével szórakoztatnak, hogy pontosan tudom, ő bezzeg nem maradt volna el a megengedettnél tovább, eszébe sem jutott volna gyorsulási versenyre benevezni, azután egy sráccal kettesben pusmogni.

- Rendben - feleli olyan elnyújtottan, hogy hihetetlenül szexisen hangzik a szó. - Komplikált. Hát akkor... - Egy pillanatra elhallgat. - Elkészültél, visszavihetlek a kocsidhoz?

Igen. Nem. Igen. Nem tudom. Jaj, banyek! Nem szeretném, hogy ilyen hamar véget érjen. Nem megy nekem az ilyesmi. Nem tudok könnyedén bánni a szavakkal, a srácokkal, az emberekkel. A hallgatáshoz értek. A tömegben elvegyüléshez. Hogy kapaszkodjak bele ebbe a helyzetbe?

- Bírlak - suttogom, és rögtön lesütöm a szememet. Annyi mindent mondhattam volna, csak épp ezt nem lett volna szabad. Nem vagyok normális.

Valami finoman meghúzza a hajamat, és libabőrös lesz a karom. Behunyam a szememet, élvezem, ahogy Isaiah ujjai kellemesen a tarkómhöz surlódnak, miközben hátradobja a hajamat a vállamon.

- Rachel?

- Tessék? - felelem olyan halkán, hogy talán meg sem hallja. Megsimogatja az érzékeny pontot az állam alatt, és gyöngéd nyomással fölemeli a fejemet, amíg ezüstösen csillogó szemébe nem nézek.

- Én is bírlak téged.

A szám jobb szele fölkunkorodik, és reményforrás gyöngyözik bennem. Tetszem neki. Tetszem az irtóra dögös, egyszerűen fantasztikus srácnak.

- Jó - bólintok kifulladásra. - Az jó.

Hogyhogy jó? Szuperszonikus!

LEPILLANTOK RACHEL szájára, és heves késztetést érzek, hogy az ajkára nyomjam az enyémet. Micsoda barom állat vagyok! A számon át veszek levegőt, hogy ne érezzem a lány illatát, és hátralépek, leejtem a kezemet a combom mellé. Nem azért hoztam ide Rachelt, hogy szexeljünk.

Szó se róla, baromira dögös, és az agyamban gond nélkül újra meg újra leperereg kábé tizenkétféle mód, ahogy meghúzhatnám, de ő nem olyan lány.

Megdörgölöm a szememet. Beth óta senkihez sem nyúltam, de ez nem jelenti azt, hogy jogomban áll rástartolni egy csajra, aki nálam különbet érdemel. A kanapéra rogyok, és észreveszem, hogy Rachel fesheng. Az istenit, nem lenne szabad kitennem a kedélyhullámozásomnak.

- Tényleg bírlak - ismétlem. - Rajtad kívül egyetlen embert ismerek, aki vásárra vinné a bőrét értem. Ha bármit tehetek érted, csak egy szavamba kerül.

A fejemben tomboló zűrzavar kezd elcsitulni, ahogy lassanként megértem, miért viselkedek úgy, mint egy eszelős. Mindmáig Beth az egyetlen lány, aki jelentett nekem valamit, és általában fűtölök az emberekre. Most viszont összezagyválom a kéjvágyat a haverkodással, és beleképzelek mindenféle marhaságot. Igaz, hogy kurvára vonzódom Rachelhez, de az érzelmeimet az befolyásolja, hogy lekötötte.

- Megengeded, hogy kitisztogassam a sebedet? - kérdezi.

Megnézem a könyökömet, amiről kis darabon lejt a bőr. Már teljesen elfelejtkeztem a sebről.

- Nem érdekes. Durvábbat is túléltem már.

- Azt mondtad, ha bármit tehetsz értem, csak egy szavamba kerül.

- Persze. Ha én tehetek valamit érted, de nem fordítva. Rachel összekulcsolja a kezét a háta mögött, mintha nem tudná mi mást kezdeni vele.

- Ez a kívánságom, és szeretném, ha megengedné. Pokolian nehezemre fog esni, hogy távol tartsam tőle a mancsomat, és

tisztelettudóan viselkedjek, ha továbbra is karnyújtásnyi közelségbe merészkedik.

- Jó.

Fölállok, és hosszasan kotorászom a mosdó alatti szekrényben; gyorskötöző tapasz, alkohol meg kéztörölő után. Echo hozta nekünk ezeket a cuccokat, amikor beköltözött, és azóta Noah-val semmihez sem nyúltunk. Miután mindent lepakolok a kanapé előtt a padlóra, Rachel int, hogy üljek le, majd ő is mellém telepszik, és közben a térdé a combomhoz ér.

Basszus, szinte perzsel!

Kinyitja a ragtapaszos dobozt, és úgy vizsgálja át, mint egy igazi orvos, aki épp szikét készül megfogni. Az óceán illata az orromba csap, és megfeszül rajtam a farmer.

- Ha komolyan gondolod, hogy feltuningolod a kocsidat, csak az alkatrészeket kell beszerezned, én megcsinálom. Ingen.

Ezzel leróhatnám az adósságomat, és nem az járna az eszemben, hogy hagyom, hadd kalandozzanak az ujjaim a pólója alá, simogassák meg a földkerekség alighanem legbársonyosabb bőrét.

Lehúzza a védőpapírt, előbukkan a gyorstapasz, a térdén egyensúlyozza.

- Azt hiszem, ha tényleg rászánom magam, én akarom majd megcsinálni. Nem sűrűn adódik olyan alkalom, hogy autót szereljek, és amikor igen, az teljesen föl villanyoz.

Jesszus, ez olyan, mintha rátaláltam volna az ikertesómra. Elég egy pillantás a karcsú alakjára, és máris kitörölöm ezt a gondolatot.

Nem vonzódnék olyasvalakihez, aki a rokonom.

- Akkor gondold ki, mi kell, és fölhajtom az alkatrészeket.

Bevetném a kedvéért az ismerőseimet, akik lógnak nekem valami szívességgel.

- Nyújtsd ki a karodat! - utasít, és már ettől tök hülyének érzem magam, de engedelmeskedem.

Rachel alkoholt önt a kéztörölőre, és hozzálát, hogy végignyomkodja vele a sebet.

- Talán szavadon foglak, de nem biztos, hogy vacakolni akarok a kicsikémmel. Igazából arról álmodozom, hogy keresek egy régi Mustangot, és fölturbózom. Olyasformán, ahogy te a tiédet. Az szuper lenne.

Nem törődöm az enyhe csípéssel a karomban, Rachel felé fordítom a

fejemet, tanulmányozom őt. Ez a lány túl jó ahhoz, hogy igaz legyen.

- Akkor abban segíték.
- Nem kell segítened - tartja a bőrömön a kéztörlőt Rachel.
- Tartozom ennyivel.

Fölhúzza az orrát, mintha olyasmire gondolna, amit nem érdemes kimondani. Óvakodom firtatni, mi az.

- Fáj? - kérdezi - Én néha meg szoktam fújkalni a sebeimet, amikor alkoholt teszek rájuk.

- Nem vészes.

- Lehet, hogy én puhány vagyok. Azt hittem, csípni fog. Lehorzsolódott a felső bőrréteged.

Többet nem szól, leteszi a kéztörlőt a padlóra, lehúzza a műanyag fóliát a gyorstapaszról, és a bőrömre nyomja. Ötéves korom óta nem volt rajtam efféle. Ma este, miután beszéltem Noah-val, minden reménytelennek tűnt, de ennek a lánynak a jelenlétében elillannak a kellemetlen gondolatok.

Rachel fölemeli a fejét.

- Mi az? - ráncolja a homlokát.

A gyér lámpafényben meg-megcsillan a haja, és majd megveszek, hogy végigszánthassak rajta az ujjaimmal. Marhaság. Amint hazamegy, többé színét sem látom. Ha tanultam Beth-től valamit, akkor azt, hogy addig ragadjam meg, ami az orrom előtt van, ameddig tudom.

- Mit tennél, ha megcsókolnálak?

TÁTVA MARAD A SZÁM, ÉS csak akkor csukom be, amikor már kezd kiszáradni. Mit tennék, ha megcsókolna? Önkívületi állapotba kerülnek? Agyvérzést, rángógörcsöt, esetleg szívrohamot kapnék?

Föl-alá ugrálnék? Reszketve lélegzetet veszek. Isaiah bátornak nevezett, tehát gyorsan kibököm a szavakat:

- Asszem, viszonoznám.

Szürke szeme ellágyul, mintha elfogadhatóan feleltem volna, de azután komoran tanulmányozza az arcomat.

- Hány pasid volt mar?

Egész testem elernyed, összekulcsolom a kezemet, majd szét, majd megint össze.

- Miért?

- Csak. - teszi a kezét az enyémre, hogy leállítsa az összekulcsolódsdit. - Még sosem találkoztam hozzád hasonlóval és... próbállak megérteni.

Nem kívánok válaszolni. Tetszik a gondolat, hogy bátornak vél, olyan lánynak, aki egy bárban cukkolja. Nem akarom, hogy olyannak lásson, amilyen valójában vagyok - a megkukult, gyáva nyúlnak, aki még sosem pasizott.

- Mindegy, mi a válaszod - nőgat. - De tudni szeretném.

Nem bírok a szemébe nézni, miközben bevallom az igazat, úgyhogy a kettőnk kezére nézek.

- Még sosem volt pasim.

Gyorsan kikukkantok, és Isaiah biccent, mintha előre tudta volna, mit fogok mondani. Újra az arcomhoz emeli a kezét, én pedig hagyom, hogy megérintsen. Ujjai végigsiklanak az államon és simogatásának melege a bőrömon át a véráramomba sugárzik, jólesően megborzongok.

- Mit gondolsz, visszajössz valamikor? - kérdezi. - és megengeded, hogy segítek a kocsidnál?

Szívdobogásom szaggatott ritmusától cseng a fülem. Atyavilág, el sem akarom hinni, hogy ilyesmi történik velem.

- Becsszóra megteszek minden tőlem telhetőt - bukik ki belőlem gondolkodás nélkül. Illetve nagyon is sok mindenre gondolok: arra,

hogya a szüleimnek nem fog tetszeni, a bátyáim kinyírják Isaiat, azután talán engem is. Pillanatnyilag azonban nem érdekel, mit szól bármelyikük is.

- Szeretnék megcsókolni - közli Isaiat.

Rettegés és izgalom hulláma árad szét a testemben.

- Isaiat, én még sosem...

- Nem baj.

Úristen, mély és bársonyos és andalító a hangja.

Levegőt veszek, és kicsit ügyetlenül megmozdítom a fejemet, hogy tudja, tényleg ezt akarom.

- Mit tegyek? Úgy értem, hogy kell...

Nem hagyja befejeznem. Mélyen a szemembe nézve, határozottan, de minden sietség nélkül oldalra billenti a fejét. Egész testem zsibong, és részegítő érzés tölti meg a fejemet, nehezen tudok koncentrálni tőle. Kinyílik, majd becsukódik a szám. És ahogy Isaiat lassan lehajol, nyelvemmel gyorsan megnedvesítem kiszáradt ajkamat.

Remélem, jól csinálom. Szeretném jól csinálni.

Isaiat két kezébe fogja a fejemet. Ujjai a hajamba fúródnak, a tarkóm bizsereg a várakozástól, ahogy hüvelykujja begyével gyöngéden becézgeti az arcomat. Ajka az enyémhez közeledik, forró lehelete fölhevíti a bőrömet.

Olyan vadul lüktet az ereimben a vér, hogy bizonyára ő is érzi a vibrálást. Ajkunkat mintha delejes vonzerő közelítené egymáshoz, aminek nem bírok ellenállni. A fejem ellenkező irányba billen, mint az övé, és abban a pillanatban, ahogy behunynom a szememet, szája az enyémhez ér.

Puha. Meleg. Gyöngéd. Lassan mozgó ajka nyomást gyakorol rám, és úgy érzem, nem kapok levegőt, mégis mintha repülnék. A nyomás megszűnik, de az ajka a közelemben marad. És újra vizsgálgat. Pici nyomás az alsó ajkamon. Pici nyomás a felsőn. Azután eszembe jut, hogy elvileg viszonznom kéne a csókját.

Az idegek apró rengéshullámokat küldenek a mellkasomba, remegve emelem a kezemet a vállához. Mindkét ajkamat az alsó ajkára nyomom, miközben ujjaimmal a nyakát kényeztetem. Isaiat megborzong. Azt hiszem, jólesően.

Kinyitom a számat, hogy megkérdezzem, de az ajka gyorsan az enyémre tapad, beszívja az alsó ajkamat, ettől melegség és izgalom robban szét a testemben, a mennyei találkozás utóhatásától minden

porcikám elolvad.

Felnyögök, és Isaiah karja jobban megszorít, közelebb von magához. Ajkam válaszul az övére tapad. Ez a helyeslés, hogy öleljen szorosabban. Helyeslés, hogy vegye birtokba az ajkamat.

Helyeslés arra, hogy én is ugyanúgy becézhessem az ajkát, ahogy ő az enyémet.

Nem bírok magammal. Nyelvem hegyét egészen finoman végighúzó az alsó ajkán. Isaiah a hajamba markol, és élvezi, ahogy érintése mindkettőnket megbabonáz. Másik kezemmel átfogom a nyakát, és édes ízétől a függetlenség minden érzését elveszítem.

Ez tetszik. Nagyon tetszik.

Isaiah újra átveszi az irányítást, és még egyszer gyöngéden megcsókol. Kétszer. Harmadjára kicsit hosszabban. Azután elenged az ajka.

RACHEL MOSOLYOG.

Gyönyörű a mosolya. Beragyogja ezt a patkányokkal teli tetőteret. Még soha senki nem mosolygott így rám. Soha senki. Mindenem sajog a vágytól, hogy magamhoz öleljem.

Elvileg dühönghetnék. Ki tudja, egyáltalán látok-e pénzt Erictől. Ki tudja, hogy ha elveszítjük ezt a bérleményt, nem küldenek-e vissza az állami gondozásba. Pillanatnyilag kurvára nem érdekel. Hiszen egy angyalt érinthetek.

Bizsereg a gerincem, amikor a tűzlétra melletti ablak megnyílik. Jobban magamhoz szorítom Rachelt, és vele együtt felállok. Egy láb jelenik meg az egyre szélesedő nyílásban, mire a hátam mögé tolom a lányt. Minden ösztönöm azt sikoltja, hogy védelmezzem, harcoljak érte. Gépiesen kis terpeszbe állok, oldalra tartom a karomat, hogy fölfogjak bármiféle felénk repülő golyót, fölkészülök, hogy abban a pillanatban rárontsak a behatolóra, amint bejut a helyiségekbe.

Noah teste már felig benn van, amikor megdermed az ablakkeretben. Izmai megfeszülnek, ahogy gyanakodva méreget.

- Szarul sikerült az estéd, haver?

Leeresztem a karomat.

- Ajtónk is van, bazmeg.

Noah becsukja az ablakot, és megpróbálja elfordítani a kilincset, aztán csak káromkodik, amikor eszébe jut, hogy elromlott a zár.

- Echónál felejtettem a kulcsomat. A kocsid nem áll odakint, úgyhogy azt hittem, nem vagy itthon. - A hálósobába indul, megtorpan, és pillantása mögém siklik, nyilván Rachelre. - Bocs! - Azzal a lakásajtó felé fordul.

- Várj. Noah! - Megfogom Rachel vállát, és magam mellé húzom.

- Ne menj el!

- Semmi baj - nyúl egyik kezével a kilincsért Noah, és a mászt megdörzsölt a szemét. - A kocsimban felejtettem valamit.

- Maradj! - Az órára pillantok. Egy múlt. Noah délelőtti műszakot vállalt a munkahelyén, úgyhogy néhány óra múlva ébren kell lennie. Karikás a szeme, mégis elvonulna, mert azt hiszi, épp be akarok

csajozni. - Már a kocsijához kísérem ki Rachelt.

- Biztos? - Hüvelykujjával a lépcsőház irányába bök.

- Persze, ne izgulj! Rachel, ő Noah, Noah, ez itt Rachel.

A srác szemöldöke úgy fölszalad, hogy eltűnik a haja alatt. Nem szoktuk bemutatni egymásnak a csajokat, akiket fölhozunk ide. Korábban előfordult, hogy az egyéjszakások ránk akaszkodtak, és egyikünknek sem hiányzott, hogy a másiknak ilyen helyzettel kell vesződnie. Noah-nál ez most már természetesen megszűnt, ami összejött Echóval.

A tekintete ide-oda pásztáz köztem és a lány között.

- Mizu, Rachel?

- Semmi különös - feleli Rachel olyan arccal, mint aki nem tudja, helyénvalón válaszolt-e. Közelebb hajol hozzám, és részint nyugtatásul simogatom a vállát, részint abban a reményben, hogy Noah látja, hogy ő nem egy szimpla numera.

- Azt hiszem, a fürdőszobában hagytam a karkötőimet - libben át a helységen Rachel, mint egy felroppenő kismadár, és bevágja maga mögött a fürdőszobaajtót. A mennyezetről potyog a vakolat, és szétszóródik a konyha padlóján.

- Gondolom, ez azt jelenti, hogy a letétünknek lőttek - vigyorog Noah.

- Megvesztél? - rivallok rá, bár próbálom suttogóra fogni a hangomat. - Ez nem kurva.

- Egy szóval sem mondtam, hogy az - vág át a helyiségen, és kinyitja a hűtőt. - Kérsz sört?

Persze. Ha már itt tartunk, mindjárt rágyújthatnék egy spanglira is, Noah után megyek, és a kinyitott hűtőajtóra teszem a kezemet, hogy magamra vonjam a haverom figyelmét, mialatt tovább suttogok:

- Komolyan beszélek! Ez nem olyan lány. Bánj vele némi tisztelettel!

Noah letekeri egy csavarzáras sörösüveg kupakját, és kortyolás közben engem figyel.

- Azt hittem, mindkettőtökkel tisztelettel bánok. - ő is lehalkítja a hangját, miután a fürdőszoba felé intve jelzem: semmi szükség rá, hogy Rachel meghallja ezt a szóváltást. - Megpróbáltam lelépni.

- Úgy viselkedtél vele, mint valami egyéjszakással - csapom be a frizsider ajtaját.

- Bocsesz haver, de azt hittem, hogy az. Nem jársz senkivel - bök rám a sörösüveggel. - Beth óta hozzá sem értél lánynak.

A név hallatán ökölbe szorul a kezem.

- És el ne kezd nekem ezt a baromságot! - legyint Noah. - Elment, boldogan él, nem fog visszajönni. Én pedig továbbra is szóba állok vele, mert majdnem olyan, mintha a húgom lenne, úgyhogy akkor emlegetem, amikor csak akarom.

- Noah! - figyelmeztetem.

- Beth - súgja kötözködve. - Beth. Beth, Beth, Beth, Beth. Ha be akarsz húzni, haver, ne fogd vissza magad, mert már kurvára unom, hogy emiatt a csaj miatt óvatoskodjak.

Beth létezésének bármiféle jelétől újra fölszakadnak a sebeim. Le kell állítani Noah-t, méghozzá gyorsan. Főleg Rachel miatt. Bírom ezt a lányt, és nem hiányzik, hogy Noah most bezavarjon, a múltra emlékeztessen, amin már úgysem lehet változtatni.

- Ha fáradt vagy, kiborítóan genyó tudsz lenni.

Noah kuncog, és húz egyet a söréből, ezzel enyhül köztünk a feszültség. Nem sok mindenhez értek, de a tereléshez igen. Az öklével megint megdörzsölgeti a szemét, és mélyet sóhajt.

- Figyelj, éjjel egykor beállítok, és itt találok egy csinos lányt a karodban, aki a pólódat viseli.

Igaza van. Túlreagáltam.

- Noah - szakítom félbe.

- Miből gondolod, hogy befejeztem? Úgy néztetek ki, mint akik összejöttek, tehát feltételeztem, hogy összejöttetek. Pardon, bocsánat. Én vagyok a seggfej. De most már megtörtént, úgyhogy lepjünk túl rajta a picsába! Ami pedig azt illeti, hogy úgy viselkedtem vele, mint valami egyéjszakással, tudtommal a „Mizu?” nem azt jelenti, hogy „köszí, amiért a legjobb haverommal dugtál”. És nem árulnád el, mi a francért suttogok a saját lakásomban?

- Azért, mert bírom a csajt.

Noah pislog, mert nem sűrűn hall tőlem ilyesmit. Megbuktatja az üveget, fölhajtja a maradékot, és a konyhapultra teszi az üres palackot.

- Ez megváltoztatja a helyzetet.

- Mint havert - teszem hozzá gyorsan, de azután ráeszmélek, hogy a haverok nem szoktak smárolni. Na, ezt jól elcseszttem.

Kinyílik a fürdőszobaajtó, és mindketten Rachelre meredünk. Az arany karpereceket babrálja a csuklóján.

- Bocs, hogy ilyen sokáig tartott. Leestek a karkötőim, begurultak a mosdó mögé, és... beletelt némi időbe, hogy kibányásszam.

Még Noah is láthatóan összerezzen a gondolatra, hogy valaki pusztá kézzel benyúlt a mosdószekevény mögötti ötcentis részbe.

- Kár, hogy nem szóltál - mondom. - Kiszedtem volna neked.

Előbb rám, majd Noah-ra néz.

- Nem baj, megoldottam. Akkor - hintázik a sarkain - mehetünk?

-Aha. Indulás!

Rachel fölkapja a kabátját a kanapéról, de megáll, amikor Noah a nevének szólítja.

Az istenit, Noah, ne szúrd el!

- Rachel - ismétli a haverom, nyilvánvalóan keresgéli a szavakat, hogy valami megnyerőt mondjon, - örülök, hogy megismerkedtünk. Gyere el máskor is! Találkozhatsz Echóval, a csajommal. Majd együtt lógunk, vagy mi a szar.

Vagy mi a szar! Legszívesebben a falba verném a fejét, meg a sajátomat is.

- Oké - vág Rachel olyan döbrent képet, mint aki valóságshow-t néz a tévében. - Én is örülök, hogy megismerkedtünk.

Miután hátat fordít nekünk, némán formálom ajkammal a szavakat Noah-nak: *Vagy mi a szar?*

Igyekszem - feleli ugyanúgy.

Kireteszelem az ajtót, és amint Rachel kilép a folyosóra, odasúgom a haveromnak:

- Baromi elegáns, öreg. És a csajok még azt hiszik, jó a dumád.

- Jó is, öreg - nevet Noah. - De most már csak Echóval.

Mielőtt becsukom az ajtót, még lepöccintem Noah-t. Nevetése visszhangzik a folyosón.

Rachel a lépcső alján várja, hogy kinyissam a kaput. Még sose láttam, hogy egy lány így várakozzon, nem ismertem olyan lányt, aki feltételezte, hogy egy srác majd kinyitja neki. Alighanem arra nevelték, hogy elvárja az ilyesmit a pasiktól, és valószínűleg sokat forgolódik olyan férfiak között, akiket meg is tanítottak erre.

Tetszik ez az elvárása, és szívesen nyitom ki neki a kaput. Kölyök koromban jobban örültem, ha anyukám olyan ipsékkal randizott, akik efféle örültségeket műveltek.

A hideg levegő megcsapja csupasz karomat, ahogy kilépünk az utcára. Durván lehűlt az idő azóta, hogy a gyorsulási versenyen találkoztunk. Mintha ezer éve történt volna.

Rachel megborzong, és zsebre dugja a kezét, én meg ettől nem

tudom, mitévő legyek. Vajon fázik, és öleljem át a vállát, vagy azt jelenti, hogy tartsam távol magam? Megfeszülnek a nyakizmaim, megrázom a fejem, hogy eloszlassam a zűrzavart. *Kapd össze magad öreg!* Hogy zavarodhatok össze így egy lánytól?

- Kedves fiú a lakótársad - jegyzi meg erőltetett könnyedséggel.

Hangulatjavító igyekezete fölkapar - jó értelemben. Nem sok embert ismerek, aki valaha is megpróbált volna zöld ágra vergődni vele.

- Noah jó srác, de ma este indiszponált.

- Semmi gond. Biztos furcsállotta, hogy egy lányt talált a lakásotokban.

Meghúzogatom az alsó fülbevalómat. Volt dolgom más lányokkal. Olyanokkal, akiket csak az érdekelt, hogy egyszer lefekhet egy tetkós-fülbevalós sráccal. Sosem zavart, hogy kihasználnak. Rachel azonban végtelenül gyöngéd tekintettel néz rám, és ez teljesen elbizonytalanít.

- Kérj tőle elnézést a nevemben, amiért ilyen későn alkalmatlankodtam - folytatja. - Nem szeretném, ha rossz véleményt alkotna rólam.

- Te... szóval... - *Nem vágod, hogy egyéjszakásnak nézett?*- Nem ijedtél meg Noah-tól?

- Dehogya - neveti el magát halkan. - Meg kellett volna? Barátságosnak látszott.

- Persze, jó fej. Csak hát berohantál a fürdőszobába, és...

Lehajtja a fejét, és amint elhaladunk egy utcalámpa mellett, kiszúrom, hogy elpirult.

- Bocs! *Tényleg* odabent felejtettem a karkötőimet, és *tényleg* elejtettem őket, de tudod, azért elég fura éjjel egykor megismerkedni valakivel.

- Ja.

Ennél már csak az furább, hogy Rachel éjjel egykor nálam tartózkodott, pedig le sem feküdtem vele. A farmerom zsebébe dugom a kezemet, és magamban szidom a hülye fejemet.

Rápillantok, és gyorsan lesüti a szemét, amikor észreveszem, hogy engem stúrol. Mi a lószart lát rajtam? Ha belém látna, sikítana. A külső csak szerény tükröződés.

Azért tetszem neki, mert nem ismer. Nem ismer igazán. Rachel élete még mindig csupa napsütés, csupa szivárvány és selymes szőrű, rózsaszínű elbaszott egyszarvú. Az enyém csupa sötétség, borult ég és patkány.

Nem lett volna szabad megcsókolnom és idehoznom. Jobbat érdemel egy ilyen meglőtt figuránál. A ma estébe fogok kapaszkodni. Emlékezetembe vésem, ahogy rám nézett, mert ennél közelebb soha nem jutok ilyesmihez. Egyébként is, ha napvilágnál látna, távol a mocsoktól, amiben élek, meggondolná magát.

Ahogy Beth abban a pillanatban, amint elhagyta a várost.

Sajnos túl hamar érünk az autójavító műhely parkolójához.

- Mi lesz a te kocsiddal? - kérdezi, miközben beütögetem a biztonsági kódot.

Nyüszít a villanymotor, amíg fölemelkedik a garázsajtó.

- Mindjárt elugrok oda, és elintézem a kereket.

- Segítsek? Úgyesen bánok az emelővel meg a gumiszerelő vassal.

Feléje fordulok, hogy nemmel feleljek, de az arca láttán megdermedek. Esküszöm, ragyog. A szeme tündöklő csillag, és még a mosolya is külön fényt sugároz. Elszorul a torkom. Nem akarok lemondani erről a lányról.

- Nem kell. Nem szeretném, hogy otthon kellemetlen helyzetbe kerülj.

- Na látod, *tényleg* dirigálsz - húzza ki végre a kezét a kabátzsebéből és egy ujjal óvatosan megböki a bicepszemet.

Elakad a lélegzetem a gyöngédségétől, és ahogy leejti a kezét, elkapom, és összekulcsolom az ujjainkat. Nemsokára elválunk egymástól, most nem lenne szabad hozzáérnem, de védelmemre szóljon, ő ért hozzám elsőnek.

- Nem dirigálok. Csak aggódom. Az igazat megvallva, Rachel, csak szeretném tudni, hogy nyugodtan haza mersz-e menni.

- Persze. Ethan SMS-ezett volna, ha valami gubanc van. Anyuék valószínűleg még haza sem értek.

Na ja. Bőven volt szerencsém olyan gondviselőkhöz, akik hajnalig szórakoztak. Gondolom, dohány ide vagy oda, a pocsék szülő az pocsék szülő.

- Mondd, hogy a bátyáid megvédenek!

Mert ha nem, kénytelen lennék eléjük állni egy sötét mellékutcában, és megtanítani őket, hogyan bánjanak a húgukkal.

- Sőt, még túlzásba is viszik.

Kiélvezem bársonyos bőrének tapintását. Még soha nem fogtam ilyen puha kis kezet.

- Az éppenséggel nem baj.

- Tudod - sóhajt föl bosszúsan Rachel, - kezdem azt hinni, hogy félreismertelek. Dühítően úgy beszélsz, mint a bátyám.

Egyvalamiben igaza van: félreismert engem, de nem úgy, ahogy gondolja.

- Jó. Imádom túlzásba vinni a védelmezőt.

- Dirigálsz.

Kuncogok, és a hangtól elmosolyodik. Hiányozni fog ez a mosoly. *Mondd meg neki, hogy vége, Seggfej!* Mondd meg neki, hogy két különböző világban éltek, és ez soha nem jöhet össze. Mondd meg neki, hogy el sem tudja képzelni, mit jelentett neked a csókja. Mondd meg neki, hogy róla fogsz álmodozni, és csak az jár majd az eszedben, de ezzel vége.

Kifut a vér az arcából, és a keze elernyed a kezemben. Magától rájön, hogy nem vagyok nyérő?

- Nálad van a slusszkulcsom? - indul az autójához.

Előbányászom a kulcsot a zsebemből, és odadobom neki. Gombnyomásra kioldódik a központi zár, és Rachel kinyitja a jobb oldali ajtót. Egy másodpercre hátat fordít nekem, majd egy darab papírral a kezében visszapenderül.

- Tessék, a számom! Majdnem elfelejtettem odaadni.

Nyelek egyet, a telefonszámra meredek - *Mondd meg neki! Ne szarakodj, mondd már meg neki!*

- Rachel...

- Ugye fölhívsz?

A hangjában rezdülő árnyalatnyi fájdalom a szívembe döf.

A karomba zárom Rachelt, a mellkasomra hajtom a fejét. Jó illatú. Mint az óceán. Mint a kabátja. Igyekszem az emlékezetembe vésni, milyen érzés, amikor hozzám bújik: csupa puhaság és melegség és báj. Zizeg a kezében a papír, ahogy előbb az egyik, majd a másik karjával átöleli a derekamat. Hozzám simul, elégedetten sóhajt, és behunyom a szememet a hang hallatán.

Tíz másodperc. Még tíz másodpercig tartom itt.

Szeretném itt tartani.

Kettő.

Nem szabad.

Négy.

Talán képes felülemelkedni azon, ami vagyok. Beérhetjük barátkozással. Nem feltétlenül kell annál több.

Hét.

Meg tudom oldani.

Kilenc.

Bármit el tudok intézni.

Tíz.

- Hívni foglak.

- Rendicsek! - nyomja a kezembe csillogó szemmel a telefonszámot.

- Nemsokára beszélünk.

Bólintok, Rachel minden további szó nélkül becsusszan a vezetőülésre, ráadja a gyújtást, és simán kigurul a Mustangjával a műhelyből. Mintha a kettőnket összekötő köldökzsinórba kapaszkodnék, figyelem a messzeségben halványuló piros hátsó lámpáját.

Elmosolyodom, azután felnyögök, ahogy levegőt veszek.

Három lányt ismerek föl az illatáról. Ma este megjegyeztem, hogy Rachelé olyan, mint az óceán. Beth elmorzsolts rózsaszíromra emlékeztetett. Ez a lány pedig a vadméz édességére. Ha nem látom is, érzem a közelségét. A boldogság minden nyoma elillan a felismerésről, hogy az életemen nem változtathatok.

- Mit akarsz, Abby?

Egy karcsú alak árnyéka suhan kísértetiesen felém a műhely mellől.

- Nem is hallottam, hogy új játékszert találtál.

- Nem találtam - teszem karba a kezemet.

Testhez álló kapucnis felsőben lép az utcalámpák fényébe, hosszú, barna haját hátradobja.

- Fölösleges érzékenykedni, Isaiah. Helyesnek tűnt. És hetykének. Kedvelem a helyes hetykéket. Egyszer volt egy olyan nyuszim, az a testes, pelyhesszerű fajta.

- Nem látszol nyuszikedvelőnek.

- Nem is vagyok. Ezért csak *egyszer*.

- Mit akarsz? - kérdezem ismét, és nem létező karórára pillantok. - Késő van.

Abbyhez faramuci barátság fűz, ami már azért is különös, mert nem szokott kapcsolatokba bonyolódni. Ajkának gunyoros íve arról árulkodik, hogy barátságunkat pillanatnyilag takaréklángra állította.

- Nahát, naah, milyen érzelmesek vagyunk ma este! De hogy feleljek a kérdésedre, elintézetlen ügyünk miatt a lakásodra készültem, odafele menet kanyarodtam erre, és amikor megláttam a helyes hetykét, úgy

döntöttem, jegelem a terveinket. - Elhallgat, várja, hogy beavassam a Rachelt illető részletekbe, de kíváncsiskodására csak a fejünk fölötti utcalámpa zümmögése válaszol. - Szóval ez azt jelenti, hogy végre túltetted magad Bethen?

Ha a barátomként viselkedne, talán elmondanám neki. Abby számára azonban az élet - különösen az utóbbi időben - kizárólag az üzlettől szól. Pedig épp csak mostanában fogja betölteni a tizenhetet.

- Térj a tárgyra!

- Nem valami szórakoztató veled dumálni - morogja, feszesnél is feszesebb farmerja farzsebébe nyúl és egy bankjegyköteget húz elő.

- Ma este találkoztam Erickel. Helyesbíték: ma este elbújtattam Ericet.

Ez fölkelte az érdeklődésemet.

- Pedig utálod.

Ahogy Eric is őt. Utcai bizniszelésük nemegyszer kerül összeütközésbe egymással.

- Csípem, hogy most tartozik nekem egy szívességgel.

Logikus. Abby minden lépése mögött üzleti számítás rejtőzik.

- Mi köze ennek énhozzám?

Mint egy ötéves a játszótéren. Abby kinyújtott kézzel a lámpaoszlopba kapaszkodik, és lassan körbesétálja.

- Ráértünk, úgyhogy elcsevegtünk.

- Elcsevegtetek?

- El - ölti ki rám a nyelvét. - Időnként képes vagyok társalgásra. Tudod, hogy a Kentucky Egyetem csapata idén bejut-e a legjobb négy közé, hogy összejön-e még valaha a Guns' & Roses az eredeti felállásban, hogy sikerül-e leérettségiznem, meg hogy kik a közös ismerőseink. Hármat találhatsz, ki került szóba?

Vállat vonok, és mit sem sejtő képet vágok.

- Én?

Huncut arca elkomorodik.

- Irtóra bejönnek nekem az okos pasik, de sajnos te egyáltalán nem izgatsz föl. Túl régóta ismerlek.

- Abby - váltok kissé türelmetlenebb hangra. - Még ma eljutunk a lényegig?

- Eric azt mondta, lóg neked, erre vállaltam a küldönc szerepét.

- Ez hihetetlenül nagylelkű tőled.

Fölébrednek az ösztöneim. Akar valamit a csaj.

- Valóban, de ez mellékes, mert most uraságod tartozik nekem.

- Tévedni emberi dolog - rázom a fejemet, mielőtt egyáltalán befejezné a mondatot. - önként vállaltad, hogy kézbesíted a pénzemet. Szóval egy nagy túróssal tartozom.

Abby nevet, és kiszárad a szám. Hova a pokolba akar kilyukadni?

- Nem csak rólad beszélgettünk, kis lükém. Eric rengeteget mesélt két egyetemistáról, akik leadták a drótot a rendőrségnek, hogy aztán zűrzavart keltve pisztolyt fogjanak rá, és kifosszák.

Vigyázok, hogy a szemem se rebbenjen. Abby nem kotyog ki infókat merő közlésvágyból. Kószolgat.

- Mennyit nyúltak le?

- Ötezer dollárt, és ha szabad megjegyeznem, Eric nem valami hepi.

Nem hát. Elvették a pénzét, kifosztották a saját pályáját. Biztosra veszem, hogy kiásta a csatabárdot.

- És ha kifosztották, miért akar kifizetni engem?

- Ismered Ericet, nem híve a banknak, se a befektetésnek, ami elég kár ahhoz képest, amennyit kaszál. Egy szép napon valaki golyót röpít a fejébe, és megtalálja a dugihelyét steeksszel degeszre tömve.

Talán épp Abby lesz az? Fölsóhajtok. Na jó, nem kell túlzásba esni. Abby nagyon komolyan nyomja a drogbizniszt, de nem gyilkos. Legalábbis egyelőre.

- Ma este megmentetted egyik-másik emberét azzal, hogy kiszúrtad a zsarukat - folytatja. - Ezért nem akart az adósod maradni.

- Nem mintha nem találnám érdekesítőnek a beszámolódat, de add ide a pénzemet!

- Jobban tetszel, amikor autókkal foglalkozol. Olyankor kevésbé tűnsz feszültnek. Azt hiszem - dörzsölgeti az ujjai között az összegöngyölt bankókat - megtartom ezt a zsozsót jutalmul, amiért nem jártatom a számat.

- Ide azt a kibaszott pénzt, Abby!

Unom a kisdéd játékait.

- Rendben, de nem árt, ha tudod, hogy Ericet nemcsak a két egyetemista srác fellelhetősége érdekelte, hanem egy bizonyos szöszi is, akit az imént távozni láttunk. Irtó helyesen mutattatok együtt, te meg a szöszi. Eric bizonyára busásan megfizetne, ha tudatnám vele, hogy bejöttél a csajnak.

Zúg a fülem, minden izomszálam megfeszül. Senkit nem engedek Rachel közelébe.

Senkit a világon.

AZÓTA SEM HÍVOTT. HIÁBA VÁRTAM, nem hívott. Csak azt nem értem teljesen, minek siránkozom olyasmi miatt, amire eleve számíthattam.

Néhány asztallal odébb a bátyáim röhögcsélnek. Mindegyikük kezében egy-egy üveg sör. Gavin és Jack az öccseik előtt állnak, hogy leplezzék West és Ethan törvénytelenes alkoholfogyasztását, elvégre a két kisebb bratýóm még nincs huszonegy. A több száz vendéget befogadó hatalmas sátor aljánál bevág a hideg levegő, és fázik a bokám. A fölfüggesztett hősugárzók melegen tartanak, de a bátyáimat jobban melegíti a szesz.

Egy vízzel és áttetsző kövekkel töltött kristálytálban fogadalmi gyertya úszik. A magányosan pislákoló láng fölé tartom a tenyeremet. Mindegyik fehér abroszos asztal közepén ugyanilyen díszlik, de fogadni mernék, a vendégek közül egyedül én merengek azon, mennyire közelíthetem meg a kezemmel anélkül, hogy megégetném magam.

A pódium előtt lassúzó pároktól legtávolabb lévő asztalnál ülök. Keresztbe teszem a lábamat. Szünet nélkül mocorgok, hogy ne szenderedjenek el a tagjaim, és minden egyes mozdulat után kisimítgatom arany-színű estélyi ruhám anyagát, mintha belehalnék, ha összegyűrődne. Azt hiszem, egész jól mutatok ma este, ezért aztán valahányszor megpillantom képmásomat a tükörben, könnybe lábad a szemem. Bárcsak Isaiah láthatna így!

- Szabad?

Nagyot dobban a szívem, ahogy felpillantok, abban a reményben, hogy Isaiah valamiképp megtalált, noha ez zártkörű szilveszteri mulatság az alpolgármester házának kertjében. Miért ne, tulajdonképpen lehetséges. Mármin az álmaimban, amit több mint egy órája szövögetek, amióta ennél a sarokasztalnál ülök. Múmosolyt erőltetek magamra, amikor látom, hogy Brian Toddsworth bámul le rám. Egy hónappal ezelőtt imádtam volna, ha fölkér táncolni. De most... Miért nem telefonált Isaiah?

A fejemet rázva vonom meg fedetlen vállamat. Az arcomba szökik a vér, amint ráeszmélek, hogy még nem válaszoltam, testbeszédem

viszont annyi különféle elemből tevődik össze, mintha rángógörcsöt kaptam volna.

- Kösz, nem - rebegem alig hallhatóan.

Brian egészen másfajta népszerűségi kategóriába tartozik, mint én, és kínos a gondolat, hogy ha valami helytelent mondok, közneveltség tárgyává válhatok.

- Biztos? - kapja föl a fejét Brian, mintha megdöbbenett volna a válasz.

- Jó a buli, Brian - csámborog oda a bátyáim asztalától az ikertesóm, Ethan. Mind a négyen Briant meg engem lesnek. Olyasformán, mint az országúton elgázolt vad végvonaglását figyelő keselyűk.

Brian és Ethan összeöklözik. Óvoda óta haverok. Én viszont sosem haverkodtam Briannal.

- Ez? Iszonyat - feleli Brian. - Az egész suli Sarah-ékhoz ment, én meg szilveszterezés címén a szüleim érdekében bájcsevegek. Már-már abban reménykedem, hogy Apu veszít a tavaszi előválasztáson.

Ethan felém biccent, mintha ötéves lennék, aki nem képes követni a nagyok társalgását.

- Mit akarsz Racheltől?

Brian elvörösödik.

- Anyukád szólt anyukámnak, hogy senki sem beszélget Rachel-el, és tudod, mi történt a múlt hét végén, úgyhogy nem vagyok olyan helyzetben, hogy ellenkezzek.

Óriási, Brian meg sem próbált úgy tenni, mintha nem csak szájalomból fanyalodott volna rám. Ahogy a cipőm sarka a sátor ideiglenes parkettjére koppan, a két srác végre tudomásul veszi a jelenlétemet.

Ethan a sörével előbb felém, majd Brian felé int.

- Talán kicsit tapintatosabban bánhatnál Rachellel. Mivel a húgom.

Az *ikrem*, jobban szeretem az *ikrem* megjelölést. Gavin, Jack és West a bátyáim. Ethanhez különleges kapcsolat fűz.

- Nem akartam tiszteletlenül viselkedni - méltat egy pillantásra Brian. - A szüleim eltiltottak a bulizástól, amikor megtalálták a fűvemet, és ha mindent megteszek, amit anyu kér, valószínűleg megenyhül.

Az ölemben összekulcsolt kezemre meredek. Pont az hiányzott, hogy fölvilágosítsanak, a velem való táncolás a legsúlyosabb bűnökért kirótt vezeklésnek minősül. Azt hiszem, Brian is átgondolja, mi csúszott ki a száján, és visszakozik.

- Nem mintha nem lennél csinos, meg minden. Nagyon is az vagy.

- Mit mondtál? - fortyan föl Ethan. Az alsó ajkamba harapok. Dugulj el, Ethan! Mivel az ikremmel nem tudunk gondolatolvasás útján kommunikálni, Ethan folytatja: - Beleestél Rachelbe?

- Esett a hóhér.

Ez egyre szebb. Melyik lány szíve repesne ilyen szavak hallatán?

- Azt mondtad, csinos - fröcsögi Ethan, mintha ez sertésnek számítana.

- Mert az - bólint Brian. - Csak nem az esetem.

- Akkor jó - ereszti le megkönnyebbülten a vállát Ethan.

Remek, azt hiszem, beledöfök egy villát a bátyám hasába.

- Figyelj! - fordul felém Brian. - Nincs veled semmi baj, de tudod... te vagy Rachel.

Igen, pontosan tudom, ki vagyok: a mániákusan szégyenlős és szorongó csaj, aki a saját árnyékától is megijed. Az egyetlen, akit nevetségesen féltének a bátyjai.

- Rendben.

Nincs rendben, de mit csináljak? Az egyedüli srác, aki valaha is szikrányi érdeklődést mutatott irántam, nem telefonál, hát mit várhatnék bárki másától?

- Kérj bocsánatot a húgomtól! - morogja Ethan.

- Miért? - ráncolja a homlokát Brian.

- Mert létezel.

Brian nevetve újra összeöklöz Ethannel.

- Bocs, hogy létezem, Rachel! És Ethan, később Sarah buliján még dumálunk.

Később? Ezzel a füvezővel? Oldalra billentem a fejemet, miközben Ethan egy pillanatra behunyja a szemét. Kihúszom magam ültömben, megpaskolom a szomszédos széket, azután kecses mozdulattal átkulcsolom a térdemet.

- Szóval? Mi újság?

Ethan lerogy mellém, és az asztalra teszi a sörét.

- Semmi. Hagyjuk!

Szempilla-rebegtetve bazsalygok, mint egy üresfejű békebeli úrilány, mert nyilván ütődöttnek hisz, ha azt képzeli, beveszem ezt.

- Nem semminek hangzott.

- Brian füvel kísérletezett. Nem nagy ügy.

- Úgy értsem, te is füvel kísérleteztél?

Kinyújtja a lábát, és hallgat. Ejtem a békebeli úrilányos műsort, és odahajolok hozzá.

- Ha ez a beszélgetés West és valamelyik haverja között zajlott volna le, annyiban hagynám. West hülyeségeket művel. Arra született, de te... te nem szoktál hülyeségeket művelni.

Ethan felém fordítja a fejét, és nem látok mást, csak a barna szemét és haját - az emlékeztetőt, hogy az ellentétem.

- Vele voltam, de én nem szívtam, oké? Esküszöm - emeli föl a kisujját.

Lenyomom a kisujját, és megpaskolom a térdét. Kettőnk között mindig elég a kisujjfelmutatás. Ha megesküszik valamire, elhiszem neki.

- Hívást vársz? - néz az asztalon heverő mobilomra. Hitetlenkedő hangja belén mar.

- Nem. - Sajnos nem. - Nem várok.

Ettől függetlenül tovább bámulom azt a nyavalyás vackot. Mert ha tízórán keresztül egyfolytában bővölöm, Isalah-nak eszébe fog jutni, hogy megadtam neki a számomat.

- Gondolkoztam - mondja Ethan.

- Az nagyon ártalmas - szakítom félbe. Megerőlteti a ténylegesen működő agysejteket, arra a kettőre pedig ráfér a pihenés.

- Tudod - vigyorodik el - ha előmásznál a csigaházadból, és önmagadat adnád másoknak, akkor éjjel-nappal szünet nélkül csengene a telefonod, olykor még igazi, felnőttmentes bulikba is járhatnál, és nem szorulnál rá, hogy Brian szájalomból fölkérjen táncolni.

Ismét az ölemre koncentrálok, és a ruhámat simítgatom. Isaiah-nak önmagamot adtam, és tessék, mire jutottam vele?

- Ilyen az, ha önmagamot adom.

- Utálok a feltűnést, értem én. Én viszont azt utálok, ahogy a többiek néznek rád. És tudom, hogy ha engem zavar, akkor téged is.

Tiszta ideg vagyok. Ethan nem szokott ilyen nyersen fogalmazni és ez most egyáltalán nem hiányzik.

- Bocsi, hogy nem bírok olyan tökéletessé válni, mint te!

A lacrosse-csapat legjobb pontszerzője, beválasztották a diáktanácsba, népszerű... velem ellentétben. Akárcsak a többi csodás bátyám.

- Ugyan már, Rachel! Ne csináld ezt! Csak azt hangsúlyoztam, amit magad is tudsz. Mindenki azt hiszi, a felső tagozatos pánikrohamaidtól

lettél ilyen csöndes, szégyenlős, kicsit levert, és... - akad el a szava, a sőre címkeiét piszkálgatja. - És azt hiszik, beteg vagy.

- Nem vagyok beteg! - kapom föl a fejemet. Nem Colleen vagyok.

Szokatlan harag villan fel a szemében.

- Én sem tartottalak annak, de néhány napja én fogtam hátra a hajadat, amikor a rötyin hánytál. Akkor mi voltál, ha nem beteg?

- Nem voltam beteg.

- Mégis azt állítod, hogy már elmúltak a pánikrohamaid. Szóval? Melyik pletyka igaz? Kilencedikben azért kerültél kórházba, mert betegeskedtél, vagy azért kerültél kórházba, mert pánikrohamok kínoztak?

Utálok a beteg szót. Ahogy a pánik, a félelem és a gyáva szót is. Gombóc nő a torkomban, és nem tudom eldönteni, hogy a dühtől, a sértődöttségtől vagy mindkettőtől.

- Ez övön aluli volt.

- Nekem hazudnod is övön aluli.

Kinyitom a számat, de nem jön ki rajta hang. Majd meghalok, hogy elmondjam neki. Hogy beavassak valakit a privát lidércnyomásomba. de mostanáig rejtegettem a titkomat, és ha Ethan megtudja, vajon nem árulja-e el Anyunak?

- Egyetlen pánikroham. Ennyi.

- Hazudsz. Rachel.

- Nem hazudok.

- De hazudsz! - hajol előre.

A kettőnk közötti kapcsolat jóvoltából úgy tud olvasni pókerarcomról, ahogy senki más. Inkább az a meglepő, hogy csak most, két év múltán lát át a szitán.

- Meg tudod győzni Anyut, hogy nem rajongsz megszállottan a Cobrákért, nem bújod a Motor Trendet, nem osonsz el vacsora után gépzsírban tocsogni, és nem maradsz ki későig, hogy vezethess. Ha erre képes vagy, akkor arra is, hogy a pánikrohamaidról hazudozz nekem.

Az asztalra csapok, és a közelben ülők nagy szemeket meresztenek. Ethan integet nekik, én meg zavartan hajtom le a fejemet.

- Tényleg az igazságot akarod hallani? - suttogom.

- Bocs. Rachel, nem tudtam, hogy mi ketten nem mondunk igazat egymásnak.

Képmutató.

- Te mit szoktál csinálni az ikerkártyás estéiden?

Szeme sarkánál megrándul egy izom.

- Hazudni és információt visszatartani nem ugyanaz.

- Hát jó. Az igazság érdekel? Mindketten tudjuk, hogy nem adhatom önmagamat. Anyu miatt nem.

- Most nem Anyuról van szó - suttogja vissza éles hangon, hanem keltőnkéről.

Megremeg az alsó ajkam. Földühítettem a bátyámat, a legjobb barátomat, az egyetlen barátomat. Ethan megszorítja a kezem, azután elengedi, és vele együtt a témát is.

- Ne sírj! Utálom, ha sírsz.

Két korttyal fölhaltja a maradék sörét.

- Eszedbe jutott valaha, milyen lett volna, ha valaki másnak születünk? - kérdezi.

A felvetés nyers Igazsága a gyomromba mar.

- Egymilliósor.

- Rachel! - kiáltja anyám, majd miután megbizonyosodik róla, hogy őrá figyelek, odaint magához.

Ajkamra erőltetem a begyakorolt mosolyt.

- Nem ezért nem adhatom önmagamat. El tudod képzelni, mit szólnának Anyu barátnői, ha légváltókról meg turbófeltöltőkről értekeznék? Ezek a rendezvények... ezek miatt szült még egy lányt. Ezért jöttem a világra.

Összefogom a ruhám alját, és fölállok. Ethan megrángatja a kezemet, és tudom, azt akarja, hogy ránézzek, de hiába.

- Boldoggá teszed őt, Rach. És ezért hálával tartozunk neked. Senki sem szereli, ha Anyu bánkódik.

Sóhajtok, keresem magamban a nem létező boldog zugot.

- Kezdem unni a szerepjátszást.

- Tudom - rángatja ismét a kezemet, és ezúttal megadom magam. Rám villantja játékos mosolyát. - Azt viszont még én sem tudom, hogy mi az a légváltó.

A karjára csapok, és ahogy meghallom a nevetését, műmosolyom természetesenre változik.

Anyám pazarul néz ki testhez álló, vörös flittercsodájában és hátrazselézett szőke hajával. Szokás szerint ő a társaság középpontja. Az emberek önkéntelenül vonzódnak hozzá, Anyu pedig imádja a figyelmet.

A zenekar áttért a dzsesszre, és anyám mintha ritmusra mozogna.

Ki kell mennem a mosdóba, és a kelleténél tovább halogattam a dolgot abban a reményben, hogy Anyu majd kilavíroz a társaskapcsolat-építgetésével a sátor bejáratától. Mindhiába, most pedig itt állok tele hólyaggal, aranszínű estélyiben, egy csapat matróna tekintetének kereszttüzében. Egyre nehezebb megőriznem a mosolyomat.

- Szia, Anyu! - köszönök félig suttogva, félig nyögve. Egész hadsereg hámul.

- A hölgyek a Leukémia Alapítványt képviselik. Hölgyeim, emlékezhetnek a legkisebbik csemetémre, Rachelre - érdemesít anyám olyan mosolyra, amiről azt hittem, kizárólag a bátyáimnak tartja fenn: büszke mosolyra.

Az alapítványi nyanyák mind áradoznak, hogy mennyire örvendenek, és hogy milyen gyönyörű ez a kislány, és érdeklődnek, hol vette Anyu a ruhámat. Én bólogatós kutyát alakítok, közben a hátam mögött tördelem a kezemet. Izzad a tenyerem.

- Tündéri beszédet mondtál a múltkor - jegyzi meg egy idős asszony a jobbomon. Penetráns parfümje az orromat facsarja, koncentrálok, nehogy öklendezzek. Biccentek, és a gesztus további szövegelésre bátorítja.

Balra, velem félig szemben meglátok egy anyámmal egykorú nő, aki épp megfogja Anyu karját. Anyu már bemutatott bennünket egymásnak - azt hiszem. Megnek hívják a nőt. Ő volt Colleen saját ápolónője. Merőn néznek, és elszorul a szívem a tudattól, hogy bizonyára rólam folyik a társalgás.

- Igaz - ért egyet Anyu Meggel. - Tényleg hasonlít Colleenra.

A tölem jobbra álló asszony tovább magyaráz az emlékbeszédről, amit az adománygyűjtő gálán makogtam el. Csak egy pillanatra nézek a szemébe, mert jobban érdekel, hogy anyámra füleljek.

- Nem olyan barátságos, mint Colleen - teszi hozzá Meg.

- Nem - válaszolja árnyalatnyi szomorúsággal a hangjában Anyu. - Rachel egy kicsit csöndesebb. - Nagyon drámai hatásszünet. - De az apjával igyekszünk segíteni. Az elmúlt két évben rengeteget fejlődött ezen a téren. Teljesen magától. - Hallom a szavaiban a büszkeséget. - Minden terápia nélkül.

Hiányzik a terápia. Hiányzik, hogy kibeszélhessem magam valakinek, aki képes megérteni, milyen érzés egy terembe lépve annyira megijedni, hogy az ember nem kap levegőt. Az viszont nem hiányzik a terápiában, hogy a családom úgy tekintett rám, mint valami törékeny

virágszálla, gyöngé teremtésre.

- Napról-napra kicsit jobban emlékeztet a nővére. – mondja Anyu.

Colleenra emlékeztetem. Most örülök kéne. Kezdem elérni azt, amit Anyám kíván. Pillanatnyilag mégis sírni tudnék.

- Elnézést – szakítom félbe az idős asszonyt, aki még mindig duruzsol. – Ki kell mennem.

AZ OMLADÓZÓ TÉGLAFAL szélleti állók, amit azért építenek, nehogy valaki lezuhanjon a tízméteres mélységbe. A távolban toronyházak csillámlanak, és hunyorgó fehér fények ezrei övezik a várost. Mindegyik fénypont egy-egy lakónegyedet, házat, otthont jelez, egy családot, egy embert - valakit, akit szeretnek. December utolsó estéje van, és plusz tíz fok. Remek. Főleg, ha az embernek nincs kabátja.

Nem kevesebb, mint negyvennyolc óra telt el azóta, hogy megismerkedtem Rachellel. Rajta jár az eszem; a szépségén, a nevetésén, azon a szégyenlős mosolyán, a csókunkon. Fölfedezte a mellkasomban tátongó űrt, és valahogy kitöltötte a saját létezésével. Azután elment, magamra hagyott ezzel az ürességgel.

Körbepillantok a panorámán, és tudom, hogy elhoztam volna őt ide. Évtizedek óta elhagyatott ez a hely, és nemigen törődik vele senki, hogy továbbra is föl lehet hajtani a meredek hegyoldalon, csak félre kell tolni a rozoga deszkasorompót.

Hatvan évvel ezelőtt kamaszok jártak ide enyelegni. Azt beszélik, hogy a merészebbek gyorsulási versenyeket rendeztek a kacskaringós útszakaszon és „nyuszi, aki kitér” bátorságpróbát játszottak a fönti részen, ahol nincs fal. Amíg ezen a párkányon egyensúlyozom, eltűnődöm, vajon akik az autójukkal lerepültek innét, próbáltak-e fékezni, vagy éppenséggel ürügyet kerestek, hogy véget vethessenek mindennek.

Szívesen megnéztem volna, milyen arcot vág Rachel, ha ilyennek látja a várost. De Eric meg az emberei szemmel tartanak mindent miközben kutatnak a lány és a két egyetemista után. Nem fogok utat mutatni nekik Rachelhez. Jobban jár a lány nélkülem. Kevésbé fenyegeti veszély. Különben sem történt volna kettőnk között semmi.

Arra rezzenek föl, hogy megzörrennek a bokrok, és amint odafordulok, egy árnyalak bukkan fel.

- Hogy te milyen baromira kiszámítható vagy - szólal meg Abby. Végre ki is tudom venni a vonásait, ahogy csatlakozik hozzám a falon. Szokás szerint testhez álló, kék, kapucnis felsőt és annál is szűkebb

farmert visel.

Millió kérdés kavarog bennem, de a legfontosabbnál maradok:

- Mit keresel itt?

- Hagyományt őrzök, tökfej. - Mit sem törődve azzal, hogy alattunk tíz méteren át nincs semmi más, csak éles sziklák, a falra telepszik, és lelógatja a lábát a szélén. - Ajándékot hoztam.

Még mindig dühít a lakbér elvesztése, elhúzódom tőle.

- Eredj innét, Abby!

- Hagyjuk az arcoskodást! A múltkor üzletről volt szó. Ez most barátság. Akarod az ajándékokat, vagy nem?

Fura a mi kapcsolatunk Abbyvel. Tízéves korunkban ismertük meg egymást. Az akkori nevelőapám rendszeresen magával vitt az autójavító műhelybe, ahol most dolgozom, a lány meg mindig a műhely mögötti sikátorban játszott. Akkor kötött barátságunk mindmáig megmaradt, és most is ugyanolyan fura, mint kezdetben. Ez az eddigi legtartósabb kapcsolatom, s ez különlegessé teszi.

A különleges azt jelenti, hogy eltűröm a marhaságait. Sóhajtvá leülök, egy-két méternyi távolságot hagyok kettőnk között.

- Hogy jutottál föl ide?

Benyúl a felsőjébe.

- Megkértem egy ügyfelet, hogy rakjon ki az útnál, aztán stoppoltam.

Ügyfelet, vagyis vevőt, mivel Ő árus.

- Nem lenne szabad beülnöd az ilyenek kocsijába.

- Ne aggódj, apuci, általában nem szoktam, de ez a fickó nagyon jól szituált.

- Vagyis pláne vigyáznod kéne vele. A külső semmit nem jelent.

Amit az emberek kifelé mutatnak, semmit sem árul el abból, ami belül lappang.

- Birtad a csajt, nem? - kérdezi Abby. elengedve figyelmeztetésemet a füle mellett. - A helyes-pelyhes nyuszt.

Felelet helyett a város északkeleti negyedét tanulmányozom. Rachel valahol arrafelé jár. Vajon beletörődött, hogy egyáltalán nem hívtam, vagy pedig összetörtem a szívét? Bármennyire viszolygok a gondolattól, mégis remélem, hogy megkönnyebbült. Nálam különbet érdemel.

- Tudod, mit találok érdekesnek? - szólal meg ismét Abby.

- Na mit?

- Azt, hogy továbbra is hazudsz Noah-nak arról, hogy hol szilveszterezel.

- Az az én dolgom. Nem tartozik rá.

- Azt is furcsállom, hogy a helyes-pelyhes nyuszi nincs itt veled, ha annyira bírtad.

- Beth-et sem hoztam ide - magyarázkodom.

- Beth-re sosem mosolyogtál úgy, ahogy őrá.

Mocorgok, feszélyez. hogy Abby valami bensőségeset vett észre Rachel és énköztem.

- Azt mondtad, ajándékot hoztál.

Műanyag nyikorog a kezében, és mivel Abby nem sok mindent hord magával, ez bizonyára egy simítózáras nejlonzacsi.

- Türelem, prücsök! Ha efféle ajándékot adok, tudni akarom, hogy jó ügyet szolgál. Bírtad a csajt, vagy nem?

Elönt a vágy, hogy beszéljek róla valakinek, az alsó fülbevaló húzogatom.

- Ja, bírtam. - Mert ha kimondom, valóságossá válik, és ez valóságos volt. - De csak barátkoztunk volna.

Abby egy darabig hallgat, csak a cipősarka koccan egyszer-egyszer a téglafalhoz.

- Tavaly bírtam egy srácot, de pár nap után lepattintottam. Rendes srác volt, rendes családból való. Tudod, néha helyesebb, ha elengedjük a jó fogásokat.

Továbbra is a falat rugdalja. Abby nem valami kitárulkozós fajta, úgyhogy ez az árulkodó megjegyzés nem kis erőfeszítésébe kerülhetett.

- Ja, tudom.

- Hallom, pénz kéne.

Erre fölfigyelek.

- Ki mondta?

- Senki - vigyorog Abby. - Nem indulsz közúti versenyeken, mint azelőtt. Nem tudtam más indokot kiokoskodni, mint hogy csehül állsz stukával.

- Vissza akarod adni a pénzemet?

- Egy frászt.

Ezt sejtettem.

- Ismerek valakit, akit érdekel az autós szakértelmed. Isaiah. Egy ideje figyel léged, és jól fizet.

- Jövedelem-igazolást is mellékel az ismerősöd?

Abby vihog.

- Egy rugót csönget kapóban minden kocsiért, amit elkötsz. Nem kell

más, csak egy önzetlen kocsikkal teli parkoló meg a drótozással indító tehetséged.

- Nem érdekel.
- Ha meggondolod magad...
- Nem fogom.

Nem vonz a bűnözővé válás. Mihelyt az illegális tevékenység világába lépsz, valahol valaki a markában tart.

Spanglit vesz elő a zacsiból.

- Ez az utolsó a készletemből. Amint ez elfogy, esküszöm, az év végéig nem adok el többet.

Könnyen ígérheti, mivel csak percek maradtak hátra az újév kezdetéig. Abby nem élvezi, amit csinál, de ért az üzlethez, az eladáshoz. Ha valaha is képes lenne elhúzni a csába az utcáról, alighanem vinné valamire.

- Nem muszáj árulnod - mondom.
- Neked sem volt muszáj versenyezned.

Ott a pont.

A város hunyorgó fényeit nézi.

- Ma láttam apukámat.

Fájdalom rezeg a hangjában.

Vérzik a szívem érte. Mielőtt kigondolhatnék valamit, hogy jobb kedvre derítsem, folytatja:

- Ezt meg akartam osztani veled, de most már nem nagyon akarom. A tiéd lehet - nyújtja felém.

Forgatom a kezemben a spanglit: öt centi hosszú és egész vékony. Először nyolcadikban téptem be, és utáltam, hogy elvesztettem az önuralmammat. De az akkori társaságomban, azokon a lakhelyen ahol ki kellett bírnom, hamar megtanultam beilleszkedni, a környezetemhez igazodni. Elképesztő, mi mindenről meg tudjuk győzni az embereket, ha egyszerűen az ajkunkhoz emelünk egy spanglit.

- Biztos, hogy te nem kéred?

A fejét rázza, hogy tényleg nem. Hüvelyk és mutatóujjam közé csippentem a spangeszt, és lepöccintem a tízméteres mélységbe. Abby tapsol.

- Ügyes munka. - Vidáman rikkant. - Kibaszott boldog új évet természet! Visszakaptad a cuccost.

Hallgatásba merült. Valahol lent, a távolban üveg csörömpöl. Minden valószínűség szerint lakásbetörés. A szomorú az, hogy a

szemünk sem rebben.

- Tudtam, hogy átmentél tisztába - jelenti ki Abby, - Visszaszívom, nem tisztába, de már nem nyomatod olyan keményen, mint a többiek hiszik.

- Persze - felelem.

Abby az egyetlen, aki mindig is tudta. Amikor a többiek betéptek, mint az állat, rám nézett, és tudta, hogy józan vagyok - mert ő is az volt.

- Ha megkértelek volna rá, elszívtad volna velem - mondja. Bólintok. Mivel egyedül nem akarta, és mivel csakis azért tette volna meg, mert nagyon fájt, hogy látta az apját.

- Egyet slukkoltam volna.

Egyet. Minthogy egy slukknál többet soha senkivel nem vállaltam be. Pittyeg a telefonja.

- Egy perc múlva újév.

Döbbsen meredek rá.

- Beállítottad az ébresztőt!

Az ég felé emeli az arcát.

- Talán a következő év jobb lesz. - Mindig ezt mondja. Adzsekimbe nyúlok, és öngyújtót veszek elő. Abby elmosolyodik, mert pontosan tudja, mire készülök. - Visszaszámoljak? - kérdezi.

- Ha akarsz.

Figyeli a telefonját, és tíztől kettőig számol. Abban a pillanatban, amint kimondja az egyet, fölkatintom az öngyújtómat, és az ég felé tartom a magányos lángot.

Ez az, világ: eltelt egy újabb év, és még mindig kurvára itt vagyok.

MA REGGEL ELALUDTAM. TEGNAP ESTE nehezen jött álom a szememre, gondolataimban újra lejátszódtak a téli szünet eseményei. Szorogtam Isaiah meg Ethan meg a sulis meg Anyu meg a hazugságok miatt. Meg Isaiah miatt. Végül szokás szerint elnyomott a buzgóság, de nem következmények nélkül.

Késésben vagyok. Nem annyira, mintha mindjárt becsengetnének, de a beidegződött szokásaimhoz képest mégis késésben. West szerint ez babona. Ő meg szerintem idióta. Jobban indul a napom, ha a hagyományt követem: reggelire egy alma és egy szelet pirítós, megnézem a híradóból az első néhány percet, még egyszer ellenőrzöm a hátizsákomat, autóval megteszem a hosszú utat az iskoláig, majd öt percre ülök a kocsiban, mielőtt belépek az iskola épületébe.

Anyu tegnap föltartott, és elmulasztottam a reggelit. Ez az egy eltérés lavinát gerjesztett, aminek az lett a vége, hogy az órán föl kellett olvasnom egy verset. Alig tudtam palástolni a rám törő pánikot, és utáltam, ahogy Ethan immár figyelmes tekintete nyugtázta elpirulásomat.

Pulóvert húzok az iskolai egyenruhámra, kirobogok a fürdőszobámból, összeszedem az ágyamra szórt könyveimet, és az íves lépcsőn leszaladva próbálom begyömöszölni őket a hátizsákomba.

Az apám dolgozószobájából hallatszó kiabálás a lépcső felénél fékezésre készítet.

- Már megint? - üvölti, és görcsbe rándul a gyomrom. Westről van szó. Apu csak Westtel ordít így. - Csak a tanév eleje óta négy verekedés. Mikor lesz már ennek vége?

A bonyolítás. A repedés a bátyám kifogástalan páncélzatán. Az az igazság, hogy West a tanév eleje óta négynél több verekedésbe keveredett az iskolában, de azt a négyet hatalmi szóval szakította félbe valaki. A jó ég tudja, hány zajlott le az iskola falain kívül. West eléggé könnyen kezelhető srác, de ha valaki nagyon kötözködik vele, nem marad adósa. Tulajdonképpen irigylem a rettenthetetlenségéért

- Az a verekedés a múlt héten történt - válaszolja halkan West. A titkárnőd csak most jutott hozzá, hogy szóljon neked róla, vagy nem

tudtál előbb beszorítani a programodba?

Anyu már nyilván elment, ha ilyen leplezetlenül folyik a szóváltás.

Az egyik könyvem, amit a hátizsákomba tuszkolok, kicsúszik a kezemből, és lassított felvételen libikókázik az ujjaim hegyén. Ahelyett, hogy a zsák irányába hullana, elfelé billen tőlem, leesik, és megkezdí gyors alászállását a lépcsőn, jókora puffanásokkal fokról fokra, mígnem messze hangzó becsapódással adja hírül ünnepélyes megérkezését a hallba: BUMM!

A gerincem kiegyenesedik a szokatlan, síri csöndtől, és mindenden kétséget kizáróan tudom, hogy fölkeltettem apám meg West figyelmét.

- Rach? - szól ki apa a lépcső aljánál nyíló dolgozószobájából - Minden rendben?

Mély lélegzetet veszek, hogy lecsillapodjak. Ki sem kell néznie, anélkül is tudja, hogy én vagyok az. Ebben a családban soha senki más nem követne el ilyen otromba hibát. Lerohanok a lépes és megálló a dolgozószobája széles ajtónyitására.

- Csak ügyetlen voltam.

Apám szája széle megre meg, legszívesebben fölnevetne, mintha cirkuszi bohócszámot adtam volna elő. Fogalmam sincs, hogy képes ilyen hamar egyik érzelmről a másikra váltani, irigykedve kívánom, bárcsak megosztaná velem a titkát. Valószínűleg ezért nem érti, miért nem tudom féken tartani a pánikrohamaimat.

Ahogy ott ácsorgók, abbamarad a remegés. Apu nem felejtette el, hogy utálok, ha kinevetnek - és azt is utálok, hogy nem felejtette el.

Lopva Westre pillantok, aki zsebre vágja a kezét, és a padlót bámulja. Anyunak fogalma sincs, milyen az, amikor Westen úrrá lesznek az indulatai. Képes tökéletességet mimelni, én ebből a szempontból mindig kétségbeejtően csődöt mondok.

- Talán megpróbálkozhatnék a cirkuszban - igyekszem enyhíteni a légkört. - Mint tányérpörgető zsonglőr.

Ez bejön. Apu nevet... rajtam.

- Talán mégis inkább másutt kellene kamatoztatnod a tehetségedet.

West farkasszemet néz Apuval, majd elhagyja a helyiséget, én figyelem, ahogy távozik.

Apu hátratulja a székét a masszív tölgyfa íróasztaltól, föláll, és int, hogy kerüljek beljebb. Így fog festeni egyszer Ethan is: öles termet, sötét, gesztenyebarna haj, még sötétebb barna szem és temérdek

önbizalom. Anyu azt mesélte, abban a pillanatban belészeretett, ahogy meglátta az egyetemi előkészítőn.

Apám az íróasztala előtti két fotel egyikébe telepszik, és helyet kínál a másikban. Egyszer megfordítom az arany karperecemet a csuklómon. Kialakítottam a napirendemet, és apu most romba dönti.

- Az a srác provokálta Westet. – Ezt tudatnom kellett. – A suliban hallottam róla, és...

- Nem Westről akarok beszélni.

Még egyet fordítok a karperecen. West és várható elkésésem viaskodik az agyamban a figyelemért.

- Anyu elment?

- El, egész korán, együtt reggelizik valakivel. - Már nekem is reggelizni kellene. Miért nem hagyják, hogy a napirendem szerint haladjak?

- El akartam mondani neked, hogy büszke vagyok rád. - Ettől a közléstől a ma reggeli összes feszültség dacára kirobban bennem az öröm. - A múlt heti adománygyűjtő gálán észbontó dolgot vittél véghez. Ha két évvel ezelőtt kijelentetted volna, hogy nyilvánosság előtt beszédet fogsz mondani, nem hittem volna neked. Meglepetést szerezteél Rachel és büszkévé tettél.

Egy hétig fogom hordozni a mostani mosolyomat.

- Köszönöm!

Apu előrehajol, karját a térdén nyugtatja, és összekulcsolja a kezét.

- Tudod, mennyire megviselt bennünket anyáddal Colleen elvesztése.

Kipárolog az örööm, szinte didergek utána. Hogy is várhattam mást? Azért vagyok itt, hogy lezavarhassa a szokásos januári lelkizését. Az íróasztala mögötti polcon bekeretezve sorakozó fényképekre pillantok. A legtöbb Colleenről készült. Hatéves korom óta számolgotam őket.

- Igen.

- És azt is tudod, milyen nehezen bírja anyád ezt az időszakot.

Bólintok. Colleen születésnapja december huszonnyolcadikára esett. Az adománygyűjtő gála és a karácsony körüli különféle rendezvények felszínen tartják Anyut, de a karácsonyi díszek dobozolása és az adományok összesítése után egy hónapig tartó depresszióba zuhan.

- Miután Colleen eltávozott, fogalmam sem volt, hogyan fogja folytatni anyád, de azután kitalálta, hogy megszül téged, egy másik kislányt. Az ultrahangodnál hónapok óta először láttam mosolyogni. És

mindmáig erőt adsz anyádnak.

Kettőt pislantok, hogy apám ne vegye észre a könnyeimet Sejtí egyáltalán, mennyire utálok ezt a kioktatást és a családban rám osztott szerepet? Halálosan unom már, hogy Colleen pótléka gyanánt szolgálók.

- Engem nagyon emlékeztetsz anyádra - villant rám meglepetésszerű mosolyt apu.

Fölkapom a fejemet, megdöbbsent az untig ismeri prédikáció új fordulata.

- Tényleg?

Bármit megadnék, hogy olyanná váljak, mint Anyu, aki gyönyörű, bátor és kitartó. Szomorúság sajdul a szívembe. Isaiáh bátorinak nevezett.

- Bizony - bólogat tovább szélesedő mosollyal Apu. - És Colleenra is.

Megdörzsölöm a homlokomat, hogy ne lássa az arcomon a belém hasító fájdalmat. Mi lesz, ha egyszer rájönnek, hogy egyáltalán nem olyan vagyok, mint ő?

- Izzig-vérig lány volt. Colleent nem bírtam lebeszélni a sminkelésről, és anyád is mindenkinél jobban élvezi a nőiességét.

És Apu imád úgy bánni Anyuval, mint valami hercegnővel. A tekintetem arra a fényképre siklik, amelyik nyolcéves korában, hamupipőke jelmezében, a Disney' World-beli várkastély előtt ábrázolja Colleent. Én nyolcévesen könnyeket csaltam Anyu szemébe, mert a bátyáimmal inkább a beltéri hullámvásútra vágytam a hülye hercegnősködés helyett. Azóta is utálok azt az egész meseországot, ami a reklám szerint „a földkerekség legboldogabb pontja”.

- Anyád a nővéred születésnapja dacára csodálatos napot élt át a múlt héten - folytatja Apu. - Élvezte a veled töltött időt.

Azokra az órákra céloz, amikor a gyógyfürdőben az adománygyűjtő gála előkészítésével foglalkoztunk. Ez tehát mégsem új fordulat a történetben, csak ugyanaz a régi szöveg egy új köntösben. Hogyan segítsük át Anyut a soron következő összeomlásán. Apu kivesz az iskolából, ahogy tízéves korom óta minden januárban, és fürdőkúrával egybekötött egyhetes New York-i bevásárlóbanzájra küld bennünket Anyuval. Minden költséget fedez.

Nem rajongok a vásárlásért. Inkább ültetnének tuskéket a fejembe, mint hogy a lábkörmeimet reszelgessék. Teljesen hidegen hagy, hogy

melyik szerelés melyik divattervező kreációja. Kimerítő munka azt színlennem, hogy mesésen érzem magam egy olyan környezetben, ami éppolyan idegen tőlem, mintha a Marson élnék, de Anyut mindig fölvidítja közös időtöltésünk. Ezért önmagában megéri a kiruccanás, és olykor járulékos hasznát is látom. Tavaly például megtapogathattam egy Ferrarit.

- Rendben - hajtom végre a megelőző csapást. - Mikor indulunk?

Apu pislog.

- Sajnos idén elmarad a New York-i túra.

Ez az!

- És Anyu mit szól hozzá?

- Azt hiszem, eddig helytelenül kezeltem anyádat. Decemberben leköti az adománygyűjtő gála, amire egész évben annyira vár. Szilveszterkor beszéltem a Leukémia Alapítvány vezetőjével, aki beleegyezett, hogy egy adományszervezői posztot ajánljon föl anyádnak.

Mintha mázsás koloncot vettek volna le a mellkasomról.

- Ez szuper!

- Az. De anyád csak akkor fogadja el, ha te is beszállsz - bólint rá - A múlt heti beszédeddel sok csekkfüzetet nyitottál meg. Szeretne még több pénzt gyűjteni annak a betegségnek a kutatására, ami elragadta a nővéredet, és az a kívánsága, hogy te mondd a beszédeket.

A mázsás súly visszahull rám, egyenesen fejbe kólint. Ékes példájaként annak, miért nem szabad eltérnem a napirendemtől.

AMÍG AZ ISKOLA parkolójában várakozom, ujjaim a kormánykeréken domborodó póni-emblémára siklanak, és gondolataim visszakanyarodnak Rachelhez. Három óra - ennyit töltöttem vele. Nem hosszú idő, de ezalatt kaptam valamit öbelőle, egy szikrát, amitől ez a lány... felejthetetlen.

Nem értem, miért jár még most is rajta az eszem. Három óra nem elegendő ahhoz, hogy megismerjünk valakit, de Rachel nem illett semmiféle sémába, semmiféle skatulyába. Úgy érzem magam, mintha egy rejtély megoldásának kellős közepén kirángattak volna az ügyből. Rachel ez a rejtély.

Az a kurva nap még föl sem kelt, és nemsokára kezdődik a sulis. Hét órányi kínszenvedés vár rám. Inkább dolgozok a műhelyben a Chevrolet Chevelle-en, amit tegnap este adott le valami pasas. Egye fene, még egy Ford Focuson is inkább dolgoznék. Inkább Rachellel lennék.

Tekintetem a telefonszámára téved, ami a pohártartóból figyel. Pontosan olyan a kézírása, amelyet egy magafajta lánytól várnék; rózsaszín tintával és nőies hurkokkal. Megcsóválom a fejemet. Ki a fasz tart a keze ügyében rózsaszín tollat? Hát Rachel - Ki más? Ez tetszik.

Megrándul egy arcizmom, és bal kezem a volánra szorul. Az utcán közismert tény, hogy Eric nyomoz utána meg a két egyetemista balfácán után. Egyedül Abby tudja, hogy Rachellel távoztam a versenyről és az Abbynek adott pénzzel vásároltam meg a hallgatását. Amíg távol tartom magam Racheltől, semmiképpen sem találják meg.

A kocsiajtóm nyöszörögve nyílik, és igyekszem megjegyezni, hogy ha majd munkába megyek, meg kell olajoznom a nyavalyást.

- Isaiah!

Ideges adrenalinfröccs zúdul az ereimbe, amikor meghallom Echo hangját. A lány kiszáll Noah kocsijának anyósüléséről, és a nevemen szólít. Azonnal elindulok feléjük. Teszek a sulira. Nekem Echo és Noah a családom.

Echo hasán összekulcsolt kézzel, arcába hulló vörös fürtökkel tétova lépést tesz felém. Noah a kocsija mellett marad. A srácra pillantok,

reménykedem, hogy valami jelet ad, mi a franc folyik itt, de csak a lökhárítójának támaszkodik. A szeme Echóra villan, és másodpercre aggodalom suhan át az arcán.

- Mi ba, Echo? - kérdezem, amint a közelükbe érek.

Az agyamban kavarnak a lehetőségek. Echo említette, hogy az öccse allergiás tüneteket mutat. Talán beteg az a gyerek? Vagy a hülye anyja nem bír magával? Megint bántani próbálta Echót?

Félresöpri a haját, és meglátom, hogy vérekes a szeme.

- Tegnap este óta próbállak utolérni. Miért nem mentél haza?

Megint Noah-ra nézek. Eddig sosem okozott gondot, ha kimaradtam éjszakára. Noah a legjobb haverom, nem pedig a bébi csöszöm.

- Későig melóztam, aztán a műhelyben szunyáltam.

Mindezt abban a hiábavaló erőfeszítésben, hogy kiverjem a fejből Rachelt.

Echo toporog az aszfalton, közben fázósan megdörzsöli a karját.

- Hívogattam a mobilodat.

- Süket.

Mert ki akartam védeni a kísértést, hogy telefonáljak Rachelnek. Echo hátrahajtja a fejét, és mély lélegzetet vesz.

- Ne haragudj, elcseszttem. Ne haragudj! De senkinek sem adhatja tovább a spiné. Elintézem. A tegnapi ülésen kottyantottam ki, és ami az üléseken elhangzik, az szigorúan bizalmas. Megfenyegettem, ha bárkinek elpletykálja, följelentem.

Görcsbe rándul a gyomrom. Nagyon nem tetszik ez a téma.

- Mit kottyantottál ki, és kicsodának?

- Véletlenül elmondtam Mrs. Collínsnak, hogy Noah-nál laksz. Ne haragudj, Isaiah!

Hátrahőkölök, mintha pofon vágta volna. Nabazmeg! Echo elmondta a pszichológusának, az iskolai pályaválasztási tanácsadónknak, hogy elköltöztem a kijelölt gondozócsaládomtól. Minden izomszálam rángatózik a dühtői.

- Ne haragudj! - csuklik el Echo hangja, és megtörölgeti a szemét. - Esküszöm, hogy följelentem, ha egy szót szól valakinek. Esküszöm.

Újabb könnycsepp gördül le az arcán. Tudom, hogy komolyan beszél, pedig Mrs. Collins az egyetlen ember, aki segíthet megbirkóznia a problémáival. Nem vitás, hogy bepöccentem, de a családtagok támogatják egymást.

- Majd elrendeződik a dolog - nyugtatgatom, bár fogalmam sincs,

igaz-e a kijelentés. Ha megbocsátok neki, az mit sem változtat a tényen, hogy romba döntötte az életemet. - És ha nem, akkor majd én megoldom.

Mivel Echo amolyan bújós csaj, átölel. Viszonozom az ölelését, közben állok Noah tekintetét. Tudja, hogy kölcsönös testvéri szeretet fűz a nőjéhez. Jóvágólag bólint, én visszabólintok neki. Hogy a francba fogok kimászni ebből?

- TUDOD, MI KÉNE NEKEM? - egyenesedek föl West városi terepjárójának motorházától, és egy rongyba törölgetem olajos ujjaimat, vigyázok, nehogy a ruhámhoz érjek. Nem egészen egy évvel idősebb bátyám vacsora után majdhogynem életveszélyes rendkívüli helyzetre hivatkozva csalt ki ide, a hatalmas „gyerekgarázsba”.

- Agyátültetés? - tehénkedik a Mustangomra West. Lötyögő farmerjával és márkás fekete pólójával tökéletesen hozza a kertvárosi gettómajmoló álcsibészt.

- Szállj le a kicsikémről!

- Ez csak egy kocsi, te dilinyós. Vedd már észre, hogy a legtöbb arc nem olyan mániákus, mint te!

De mivel tudja, hogy komolyan beszélek, elhúzódik a járgányomtól.

Ledobom a rongyot, és lecsapom a motorháztetőt.

- Nem azért jöttem ki ide, hogy sértegezz. Eredj be, sündörögj oda Apuhoz, és közöld vele, hogy megint elfelejtettél olajat cserélni, aztán meglátjuk, mi sül ki belőle.

West lekapja a fejről a baseballsapkáját, és a combjához csapkodja.

- Banyek! Az olaj. Elfelejtettem olajat cserélni. Ezért gvulladt ki a lámpa.

Fölkapom a kabátomat, és már nyitnám az ajtót, amikor West elélem áll.

- Tudod, hogy nem úgy gondoltam. Pizskállak, te meg ugrasz.

Ez csak a szokásos játékunk.

Oldalra húzódom.

- Részemről befejeztem a játszadozást.

Tükrözi mozdulatomat.

- Lécci, ne hagyj itt! Apu kiborul, ha megtudja, hogy már megint nem cseréltem olajat. Láttad, milyen velem. Ne már, Rach! Legyen szíved! Tudod, hogy te vagy a kedvenc lánytesóm.

- Az egyetlen.

Mármint az egyetlen élő.

- Gavin kicsit kislányos.

- Fenéket! - nevetem el magam.

West kópésan vigyorog. A nevetéséből tudja, hogy győzött.

- Miért, nem láttad a szemöldökét? Totál férfiatlan. Fogadjunk tíz dodóba, hogy gyantáztatja!

Nem nagyon akaródzik beadnom a derekamat, sóhajtok, és karba teszem a kezemet.

- Kérlek szépen, Rach! - ereszkedik fel térdre West. - Kérlek! Itt könyörgök neked.

- Na jó.

- Király! - pattan föl, elcseni tőlem a kabátomat, és hátracsapva visszateszi a fejére a sapkáját.

- Egy feltétellel - figyelmeztetem.

- Lökjed!

Kinyitom a faliszekrényt, és beletúrok néhány dobozba, amíg meg nem találok a tartalék olajsűrőt, amit külön West városi terepjárójához vettem.

- Ha lenne autódiagnosztikai hibakód olvasóm, meg tudnám állapítani, nincs-e más oka, hogy kigyulladt a jelzőlámpád.

West a kocsim motorháztetejére ül.

- Az isten szerelmére, szállj le a kocsimról! - vágok hozzá egy rongyot. - Ha még egyszer hozzáérsz, szétverem a hengerfejedet!

- Bocs! - vonul ál West bűnbánóan a garázs másik oldalára. Ezt itt Anyuék kifejezetten a bátyáimnak és nekem, a mi kocsijainknak építették. A magához a házhoz tartozó garázst kizárólag a szüleink használhatják. - Mintha az előbb azt mondtad volna, hogy csak olajcsere kell.

- Igen, olaj kell, de esetleg súlyosan károsíthatnál egyebet is, mert a kocsid már hosszú ideje olajcserére szorul.

Elkeseredve dől a falnak.

- Nyugi – vigasztalom - nem lesz semmi baj.

- Rendbe tudod hozni? - kúszik reménykedés az ábrázatára.

- Persze, rendbe tudom hozni. - Az új szűrővel a kezemben ismét fölpattintom a motorháztetőt, és hozzálátok West városi terepjárójának megmentéséhez. - De a hibakód olvasó jól jön, ha nagyobb a baj, mint egy elmulasztott olajcsere.

Westnek csipog a mobiltelefonja, előhúzza, és elolvas egy SMS-t.

- Miért nem kértél a születésnapodra vagy karácsonyra?

- Kértem - morgom, de West se lát, se hall, annyira az SMS-ezésbe merül.

Tényleg kértem a hibakód olvasót, néhány..lányos cuccal együtt, azt reméltem, a szüleimnek nem szúr szemet, csak szépen kipipálják azt a tételt is a listáról, amikor bevásárolnak, de azt leshettem. Egy új e-book olvasót kaptam tőlük, meg ékszert. Hibakód olvasó nuku.

A jobb oldalamon West tovább pötyög a mobilján.

- Hallottam, hogy Apu megkért, dolgozz együtt Anyuval a Leukémia Alapítványánál.

Létezik olyasmi az életemben, ami nem társalgási téma ebben a családban?

- Ühüm.

- Tudod, hogy Anyu csak akkor fogadja el ezt a tisztséget, ha vállalod, hogy beszédeket mondasz?

- Tudom - felelem halkabban. Utálom, hogy furdal a lelkiismeret.

- És arról is tudsz – folytatja, a kelleténél derűsebben - hogy ha elfogadja, akkor állandóan föl lesz dobva attól, hogy tervezgethet valamit.

Én meg állandóan a pánikroham küszöbén fogok vergődni, és egyfolytában lepleznem kell. Márpedig ha rám jön a roham, hányok, és a hányás egyszer már kórházba juttatott.

- Anyu boldog lesz - folytatja West, miután nem szólok semmit. Egy pillanatra elhallgat. - Csak úgy mondom.

Mély lélegzetet veszek. Miért mindig tőlem függ anyám boldogsága?

- Adtál már választ Apunak?

- Nem, még nem.

Legszívesebben nemet mondtam volna, de nem vitt rá a létek. Csak hát igent sem bírtam mondani. Gyáván kereket oldottam, amikor váratlanul megcsörrent Apu telefonja. Később említette, hogy nem bánja, ha péntekig várok a válasszal, így jut időm átgondolni. Most szerda este van, úgyhogy még egy napom maradt, azután színt kell vallanom. Gavin és Jack külön-külön megkerestek, hogy közöljék, mi a véleményük a kérdésről, azaz gyűrjem le a nyilvánosság előtti megszólalással kapcsolatos félelmemet, és dolgozzak Anyunak.

- El kéne vállalnod, Rach - jelenti ki West, miközben az ujjal tovább motoznak a telefonján.

Főlemelem a fejemet, és hátradobom a hajamat, hogy ne takarja a füleimet

- Mi az? Mit hallok? Apu hív?

- Oké, vedd úgy, hogy visszavonulót fújtam - dugja a farmerja

zsebébe a mobilját West. - Szombatra elkészül a kocsim? Randizom.

Mikor nem randizik West?

- Kivel?

A bátyám a kezébe veszi az egyik racsnis csavarkulcsomat, és tekergeti, hogy kereplő hangot adjon.

- Egy csajszyival, akivel együtt járok franciára.

Nilván tudja a lány nevét. Vagyis tényleg elhívta randizni, és feltételezem, hogy az imént neki SMS-ezett. Az olajszűrő-leszedő fogót a szűrőre helyezem, és egy pillanatig habozom.

- Ezek a lányok, akikkel randizol, jelentenek neked egyáltalán valamit?

- Hogy jelentenek-e valamit? - mered egy másodpercig maga elé. - Nem tudom. Asszem. Némelyiket jobban csípem, mint a többi.

Ég az arcom, és meg kéne dörzsölnöm a szememet, de akkor összemaszatolnám olajjal a képemet, és Anyu megtudná, hogy „már megint azokkal az autókkal vacakoltam” a garázsban. Próbálja megérteni a lelkesedésemet, de újra meg újra csak a csalódottságot látom a szemében. Úgyhogy eltitkolom előle a szenvedélyemet, és arról diskurálok vele, amit valamelyik divatlapjában olvastam. Anyu bolondul a divatért.

A következő kérdést olyan halkán teszem föl, hogy ha West nem hallja meg, az egyértelműen azt jelenti, nem akar válaszolni.

- Előfordult veled valaha, hogy azt ígérted egy lánynak, hogy fölhívod, és aztán nem hívtad?

A csavarkulcs kerepelése elhallgat, a súlyos csöndre fölnézek.

- Mi ez az egész? - mered rám West tőle szokatlan komolysággal.

- Semmi - koncentrálok ismét a szűrőre.

- Komolyan - nyiszorog a betonpadlón West edzőcipője, ahogy felém lépked. - Ez valami. Úgy hurcolod magaddal a telefonodat, ahogy... ahogy a normális tizenéves lányok szokták, nem pedig a szobádban hagyod, mint máskor. És az adományoztató gála óta furán adod elő magad. Megismerkedtél valami sráccal? Ő nem hívott föl?

Erélyesen megrántom a fogót, de az olaj csúszós bevonatot képezett a szűrőn.

- Tedd magad hasznossá, és kapd föl azt az olajgyűjtőt! Csöpögni fog az olaj, amikor ezt kilazítom.

West puffogva teljesíti a kérésemet, mellém áll, és a motor fölé hajol.

- Ki az, Rach? Ki az a seggfej, aki nem hívott?

- Senki.

Csak egy hiperszexi srác, akivel csókolóztam. Életemben először. Összeszorítom a fogamat, és minden erőmet a csavarkulcsra összpontosítom.

- Áruld el, ki az! Majd én adok a burájának.

Fenyegető hangjától a hideg futkos a hátamon. West lobbanékony fajta, és nagyon be tud gurulni, ha valaki átlépi a határt, de eddig sosem gondoltam, hogy képes bántani egy srácot a védelmemben. Eddig.

- Brian az? - Haragja nőttön-nő. Megremeg a kezében az olajgyűjtő. - Szilveszterkor láttam, hogy dumáltatok. Ha ő az, tartsd távol magad tőle, mert egy pöcs.

Kinyitom a számat, hogy közöljem vele, miféle haverjai vannak, ugyanis azok vittek el a gyorsulási versenyre, ahol aztán magamra hagytak. De aztán eszembe jut, hogy keresztre feszítene, ha megtudná, hogy azokkal lógtam, gyorsulási versenyen vettem részt, eliszkoltam a rendőrök elől, majd pedig csókolóztam egy sráccal, miután kettesben maradtam vele a lakásán.

West odébb húzza az edényt, hogy fölfogja a szivárgó olajat, ahogy kiemelem az elhasznált szűrőt.

- Nincs semmiféle srác, világos? Csak kíváncsiskodtam. Rengeteg lánnyal randizol, és érdekelt, hogy mindig mindegyiket fölhívod-e. - Letöröm az olajszűrő tokját, és befejezem a mondandómat. - És hogy mit jelent az, ha nem telefonálsz.

A bátyám szokatlanul hallgatag, mialatt végzek a szűrőcserével, és betöltöm az új olajat. Amikor bólintok, hogy kihúzhatja az olajgyűjtőt, végre válaszol:

- Akik nem tetszenek, azokat nem hívom vissza.

Legörbül a szám, és fájdalom hasit a mellkasomba. A szemébe dobom a régi szűrőt, fölkapom West slusszkulcsát a munkapadról, és kinyitom a bal oldali ajtót, hogy beindítsam a motort, ellenőrizzem, nincs-e szivárgás, Bánom, hogy most nem egymagam vagyok.

- Csak ezt akartam tudni.

West még belekezd valamibe, de elfordítom a kulcsot a zárban, és gázt adok, hogy a felpörgő motor zaja elnyomja a hangját. A bátyám szavai megerősítették, amit már a hallgatásból is tudtam: egyáltalán nem tetszem Isaiah-nak.

A zsebembe nyúlok, és kikapcsolom a telefonomat. Minek várjak tovább hiába egy hívásra?

MRS. COLLINS CSÜTÖRTÖKIG VÁRT, hogy kirángasson az óráról. Bár nem lepett meg, hogy hívatnak, erre a késleltetésre nem számítottam. Belépek az előtétbe, és ledermedek, ahogy meglátom, ki ül Mrs. Collins irodájában. Elszorul a szívem. Ez a szemét picca fölhívta a szociális munkásomat.

Courtney egy mondat közepén tart, amikor észrevesz, és rögtön rám rivall:

- Ne merj megpattanni, Isaiah!

Himbálózó szőke hajával megint úgy hat, mint egy bepöccent versenyló.

El kell ismernem, tudja, mi jár az eszemben. A könyveimet a falnál sorakozó székekre dobom, és az irodába indulok. Sanszos, hogy többé nincs is szükségem erre a sok szarra. Ilyen durva húzás valószínűleg egyet jelent a családотthoni elhelyezéssel. Nem mintha hagynám odáig fajulni. Lelécelek, mielőtt bárki arra kényszerít, hogy betegyem a lábamat abba a pokolba.

A helyiségben mindjárt az ajtó melletti falnak támaszkodom. Mrs. Collins - Courtney középkorú kiadásban - ide-oda forog túlméretezett menedzserszékével. Az íróasztalán csálén föltornyozott iratkötegek leomlással fenyegetnek. Ez a nő kábé annyira képes rendet tartani, mint egy kényszeres gyűjtögető.

- Nem óhajt helyet foglalni? - kérdezi negédes mosollyal Mrs. Collins.

- Nem - fonom össze a karomat a mellkasomon. Az egyetlen szabad ülőhelytől nem kínálkozik könnyű kiút, márpedig nem kívánok csapdába esni az irodában.

- Inkább ülj le, Isaiah! - kezdi Courtney, de Echo agykurkásza a szavába vág:

- Semmi baj, nyugodtan állhat.

Baromi nyugodtan állok.

- Mit akarnak tőlem?

Courtney a széke szélén hintázik, mintha azt fontolgatná, hogy odaáll mellém a falhoz. Utálja, ha én állok, ő meg ül.

- Egyszer sem hívtál vissza.

- Hát aztán?

- Mi az, hogy hát aztán? Az a dolgom, hogy szemmel tartsalak. Szeretnék meggyőződni róla, hogy nincs semmi bajod.

- Tessék, megtaláltál. – Tárom szét színpadiasan a kezemet. – A jelek szerint élek. Elmehetek?

Courtney törekeny teremtés. Úgy helyezkedik a fotelban, hogy a térde felém mutasson.

- Anyukád továbbra is szeretne beszélni veled.

- Anyukám kinyalhatja a seggemet.

- Isaiah - fordul szembe Mrs. Collins széke nyikorogva az íróasztallal. Courtney azért jött, mert én kértem, hogy egy iskolai ügy miatt keressen föl. Ha maga nem kíván az édesanyjáról beszélni vele, nem köteles rá.

- De hát... - vet zavart pillantást Mrs. Collinsra Courtney, és még én is észreveszem, hogy az agykurkász finoman megrázza a fejét.

- Nem köteles - szögezi le mézesmázosan Mrs. Collins.

És nem is beszélek róla.

- Holden tanár urat is hívtam - folytatja Mrs. Collins. - Bármelyik pillanatban itt lehet.

Igyekszem palástolni, hogy iszonyúan kíváncsi vagyok, miért vonta be Mrs. Collins az autószerelő szakoktatómat is. Visszahúzódok a falhoz.

Mrs. Collins ceruzával ütögeti az íróasztalát.

- Hogy telt a téli szünidő, Isaiah?

Noah óva intett ettől a nőtől. Miután az tavaly zsarolással terápiára kényszerítette, azt mondta, Mrs. Collins élvezetet lel abban, hogy kérdésekkel gyötri.

- Jól.

- Nagyszerű! - A ceruza tovább kopog az asztallapon. - Noah hogy van?

- Jól.

- Csodás. Láta mostanában?

Csak most kapcsolok: egy léleknek sem szólt róla, hogy Noah-nál lakom. Az egész megbeszélés blöff.

- Láttam.

- Mikor?

- Ma reggel.

- Ilyen korán reggel találkozol Noah-val? - csillan föl a nő szeme. - Noah lakásán?

- Nem. - A közös lakásunkon. - Echót is láttam.

A ceruza abbahagyja a kopogást.

- Mi újság Echóval? Mesélt valami érdekeset?

Vállat vonok.

- Nem nagyon. Csak azt, hogy nem bírja a besúgókat.

A nő arcán árnyék suhan át, de rohadt gyorsan magához tér. Courtney végigsimít a lófarkán.

- Miért van az az érzésem, hogy kimaradtam valamiből?

Csend támad, az előtérből behallatszik a ceruzahegyező csikorgó hangja, miközben farkasszemet nézek Mrs. Collinsszal. Ez baromi vicces.

- Mert kimaradtál - felelem.

Courtney fészkelődik.

Fiatal, még új a pályán, és utálja, hogy Ő az utolsó a rangsorban. Mrs. Collins az íróasztalára könyököl. Ha lenne puskapora, most durrangatná el.

- Hogy vannak a nevelőszüleid?

- Jól.

Nem hallottam róla, hogy meghaltak volna, tehát feltételezem, hogy ez a kijelentés megfelel a valóságnak.

- És hogyan telt náluk a karácsony?

- Jól.

Örültem, hogy nem láttam a pofájukat.

- És mit kapott tőlük?

- Kiskutyát.

Most már direkt szórakozom vele. Megrándul az ajka. Lehet, hogy ő is élvezi a játékot?

- Egy kiskutyát kapott tőlük?

- Azt.

- Milyen fajta?

- Korcs.

- És mi a neve?

- Énnyerek.

Mrs. Collins megsimogatja a száját.

- Különös név egy kiskutyának.

- Ja, de jólesik kimondani, hogy én nyerek.

Mert már nyertem is.

Courtney megköszörüli a torkát.

- A nevelőszüleid kutyát vettek neked?

- Semmi pánik, nem fogok kárt tenni benne - felelem rá sem nézve. -

Elszökött.

- Jaj, Isaiah! - kap a szívéhez. - Nagyon sajnálom.

Jesszusom, de utálok az, emberek állatmániáját! A világ krokodilkönnyeket hullat egy rosszul táplált blökiért, de vidáman kibabrálnak a magunkfajtákkal.

- Elveszítünk ezt-azt. Ilyen az élet.

Holden tanát úr szokásos kék szerelőoveralljában lép be, védőszemüvegét a kezébe forgatja.

- Mrs. Collins - mondja köszönésképpen. Rám bólint. Viszonzom. Kedvenc oktatóm úgy néz Courtney-ra, mint valami hibrid motorra a benzinfalók között.

- Mr. Holden - szólítja meg Mrs. Collins - ez itt Isaiah szociális munkása. Courtney Blevins.

Courtney már a kezét nyújtáná, de Holden kurta biccentése láttán visszahúzza.

- Két óra között ugrottam be, Mrs. Collins.

Az asszony fölnyitja a laptopját, és legörgeti a képernyőt.

- Értékeljük, hogy benézett, tanár úr. Kis türelmet, előkeresem Isaiah anyagát.

- Milyen a munka papír nélkül? - kuncog Holden.

- Monoton, de a jelszavas védelem tetszik. Na végre... Isaiah Walker. Jelenlegi nevelőszülei...

- Shirley és Dale Easum - fejezem be Mrs. Collins helyett.

- Igen, itt is az áll - pillant föl a számítógépéből. - Tanár úr, sikerült elrendeznie, amiről tegnap este beszélgettünk?

- Egy másodpercig sem okozott gondot - feleli Holden. - Isaiah tehetsége megkönnyítette a dolgot.

Fölkapom a fejemet. Holden általában fukarkodik a dicsérrettel.

- Beszéltem a Profipax autószervez tulajdonosával - fordul felém. - Az úriember hajlandó teljes munkaidőben alkalmazni téged, miután leérettsgézel.

Már többször tárgyaltunk Holdennel erről a lehetőségről. A Profipax autószervezben csúcskategóriás autókkal és főlspécizett gyorsulási versenygépekkel foglalkoznak. Számomra ez az álommunkahely, de az

ügynek van egy feltétele, amit nem tudok teljesíteni.

- Mi a helyzet a betanulással?

Ahhoz, hogy teljes munkaidőre fölvegyenek, ebben a félévben gyakornokoskodnom kell náluk. A gyakornoknak nem jár fizetés, nekem pedig kell a lé.

- Kedd és csütörtök délutánonként, az én óráim alatt dolgozhatsz a Profipaxban. Megtarthatod az állásodat Tom műhelyében, az ottani munkádat végezheted este, és napközben letudhatod a gyakorlatot. A Profipax tulaja értékelést ad nekünk a náluk nyújtott teljesítményedről. Mrs. Collins szerint ezt elfogadhatjuk külső gyakorlati jegynek.

Leblokkol az agyam. Ekkora mázli nincs is. Pénzt kereshetek, és valóra válthatom az álmomat, dolgozhatok gyors autókkal, villámgyorsakkal.

- Ez valami ugratás?

- Nem. Az egyetlen további követelmény az, hogy érettségiig tedd le az autószerelői szakvizsgát, de az neked gyerekjáték.

Már több mint két éve tanulok a vizsgára, amihez a javítóműhelybeli munkámmal pluszpontokat szerzek.

- Illetve van meg egy - emeli föl a kezét Mrs. Collins. - A szóban forgó cég fölkerít, hogy igazoljam Isaiah képzettségét és eredményeit. Említették, hogy három helyről kell ajánlólevelet vinni.

A fejem a falhoz koccan. Két levelet tudok szerezni. Egyet Holdentől. Egy másikat a mostani munkáltatómtól. De harmadikat? A felnőttek általában óvakodnak tőlem. Minek is tápláltam hiú reményeket?

Holden persze jól ismer.

- Tőlem kapna, és Tomtól is - biztat. - Más ötleted nincs?

- Vajon ki az a felelősségteljes felnőtt, aki ismeri Isaiah képességeit?
- dünnyögi Mrs. Collins.

Gyűlölöm ezt a nőt. Echo és Noah hogyhogy nem hány tőle?

- Én adok ajánlást. - Courtney mostanáig úgy hallgatott, hogy el is feledkeztem a jelenlétéről. - Egy feltétellel.

- Mégpedig? - dörzsölgetem meg a tarkómat, hogy enyhüljön az egyre elviselhetetlenebb nyomás.

- Fogadod a telefonhívásaimat, és eljössz, ha találkozóra hívlak.

Mrs. Collins alig bír magával izgatottságában. Ez a beszélgetés mégsem blöff. Az agykurkász kezdettől fogva adu ászt tartogatott.

Courtney ölbe tett kézzel, türelmesen várja a válaszat. Ki nem

állhatom, ha pórázon vezetnek. Csakis szabadságra vágyom - hogy kikerüljek mindaz alól, ami lenyom. Courtney még nem is szimplán pórázon fog tartani, hanem egyenesen fojtó nyakörvet kényszerít rám. Ilyen lehetőség azonban legfeljebb egyszer adódik az életben. A Profipax elég szépen fizeti a szerelőit.

- Rendben.

- Kiváló! - villant rám harminckét fogas mosolyt Courtney. - Az első találkozásonk jövő csütörtökön, közvetlenül tanítás után lesz.

Érzem a nyakörv szorítását, megrángatom a pólóm gallerját.

- Oké.

- Köszönöm a meghívást, Mrs. Collins, de most már rohannom kell - áll föl Courtney. - Értekezlet.

- Hamarosan megint keresni fogom - feleli Mrs. Collins, miközben Courtney kilép az ajtón.

Holden tanár úr szó nélkül távozik. Az irodában nem hallatszik más, csak a falióra ketyegése. Mrs. Collins hátradől a széken, és összekulcsolja a kezét az ölében.

- Most, hogy kettesben maradtunk, nincs valami mondanivalód?

- Nincs.

- Bármilyen a nevelőszüleidről vagy Noah-ról, vagy arról, hogy hol töltötted az éjszakát?

- Semmi.

A tekintete a jobb karom belső oldalára siklik, ahova egy agyonextrázott Jeep Compassst varrattam.

- Mit jelent az a tetoválás?

- Nem érdekes. - Nehogy már a magánügyeimbe üsse az orrát ez a nő! - Most azt hiszi, jól kifogott rajtam, hogy Courtney szemmel tarthasson, mi?

- Engem sem ejtettek a fejemre - nyílik elégedett mosolyra az ajka. - Bármilyen is a véleménye saját magáról, még nem nagykorú. A rendszer talán nem tökéletes, de azért létezik, hogy megóvja magát, Isaiah.

Mondja egy nő, akit nem a tökéletlen intézményrendszer nevelt hatéves korától. Az óra ketyeg.

- Érdekes dolgot mondott az előbb - tori meg a csendet Mrs. Collins.

Megfeszülnek az izmaim. - Mit?

- Azt, hogy elveszítünk ezt-azt.

Nem hiányzik, hogy kielemezzenek, témát váltok.

- Elmehettek?

- Tudok segíteni magának - mondja olyan zsongító hangon, ami alighanem az álmatlanságban szenvedőket is elaltatja. - Echo bízik bennem, es Noah is.

Echo es Noah terápiára szorult. Nana, az ő problémáikat megoldhatták azzal.

- Én nem vagyok se Echo, se Noah.

- Valóban nem - néz melyen a szemembe. - Ez azonban nem jelenti azt, hogy nem tudok segíteni.

Ellököm magamat a faltól.

- Tulajdonkeppen pontosan azt jelenti. - Ezzel otthagynom.

Ingerülten bokszolok egy mennyezetről lecsüngő színes papírszalagba. Elkések a hatodik óráról. Mrs. Collins írhatott volna igazolást, de inkább kapjak intőt, mint egy percet is tovább maradjak egy helyiségben ezzel a nővel. Befordulok a keresztfolyosóra, es földbe gyökerezik a lábam, mert a szekrényem mellett Abby ül a földön.

- Csakhogy előkerültél! - szólok meg. Ezen a héten már két napot mulasztott. Fölkapja a fejét, riadt tekintete a frászt hozza rám. - Mi a baj?

Gyorsan föláll.

- Eric. Megtalálta Rachelt.

BÁR A WORTHINGTONI ALAPÍTVÁNYI gimnáziumhoz hatalmas autóparkoló tartozik, az igazgatóság a saját kocsival rendelkező diákok tetemes számára való tekintettel a szomszédos futballpálya mellett is engedélyezi a parkolást. Én minden reggel oda állok be - a jegypénztártól egy-két méternyire. A bátyáim viszont, akik tanítás utáni millióféle tevékenységük miatt mind külön-külön kocsival járnak, annyira közel helyezkednek a főbejárathoz, amennyi rokkantmatrica nélkül egyáltalán lehetséges.

Én azért szeretek itt, mert nem kell félnem, hogy valami jogosítvánnyal fölszerelt idióta belém koccan, vagy hebehurgya ajtónyitással megkarcolja a fényezésemet. Meg aztán anélkül üldögélhetek egyedül, hogy megbámulnák a magányos legkisebb Youngot, aki el van varázsolva.

A műszerfali óra egy perccel előrébb ugrik, nincs több időm. Ki száradt a szám. A mai nap iszonyú lesz. Fölkapom az anyósülésről a hátizsákomat, kicsusszanok az ajtón, és megborzongok a januári hidegben. A hajnal első fényei megcsillannak a deres fűvön.

Úgy emelkedik bennem a nyomás, mintha egy iszappal teletöltött lift lassan a legfelső emelet felé tartana. Az ajtó kinyitásért könyörög, hogy mindent kionthasson.

Jack és Gavin egyfolytában nyaggat, hogy segítsek Anyunak az adománygyűjtő munkában. Apu ma reggel emlékeztetett, hogy legkésőbb délután választ kell adnom, és kijelentette, hogy tudja, helyes döntést fogok hozni. Nem elég a két nagyobbik bátyám, ráadásul West és Ethan sem hagy békén Apu ajánlata miatt, meg kell bolondulni tőlük. Mindez tökéletes közeget teremt a pánikrohamhoz, azt azonban nem engedhetem meg magamnak, mert Ethan hiúzként figyel.

- Rachel Young! - szólít valaki a hátam mögül,

Nem ismerem ezt a hangot.

Tekintetemmel végigpásztázom a zsúfolásig meglelt parkolót, és rájövök, mennyire egyedül vagyok. A napsugarak kikandikálnak az iskola épülete körül, de az égbolt még túlnyomórészt sötét. Lassan megfordulok, és fölszisszenve ismerek az arcra, amiről nem hittem volna, hogy viszontlátom. A fickó a gyorsulási versenyről. Aki megijesztett. Eric.

Adrenalin árasztja el a testemet. Van, akit megerősít és fölélénkít az adrenalinfröccs. Én ledermedek tőle. Sikoltozást fontolgatok, de még ha visszanyerném is az uralmat a hangszálaim fölött, vajon meghallana-e valaki? Valahonnét magából a parkolóból néhány méregdrága kocsi még méregdrágább sztereó berendezése dübögi a basszust.

Eric rémisztő látványt nyújt. A gyorsulási versenyen beleillett a képbe, itt azonban a fehér ingben, nyakkendőben iskolába járó srácok között rettegést ébreszt bennem. Magas, szőke, inkább csontos, mint izmos, akárcsak az a girnyó pasas, akit valami drogmegelőző filmben láttam. Szaporábban ver a szívem. Mit keres itt? Honnét tudja a nevemet?

- Rachel Young! - ismétli. - Elvettél tőlem valamit.

Előre-hátra rázkódik a fejem, azután rádöbbenek, hogy egész testemben reszketek.

- Nincs nálam semmid.

- Hogy mondtad? - emeli a füléhez a tenyerét. - Kicsit hangosabban, nem jól értettelek.

Mosolya elárulja, hogy gúnyolódik velem, de nem tudom, miért, hiszen semmit sem vétettem ellene.

Benyomul a személyes terembe, és fohászkodom, hogy mozduljon már a lábam, ehelyett azonban odafagyok a talajhoz. Olyan gyorsan szökik ki a tüdőmből a levegő, hogy nem győzőm pótolni a veszteséget. Eric felém nyúl, megérinti a hajamat. Hamusziürke, helyenként repedezett a bőre, borzasztóan szeretném, ha eltűnne.

- Csinos vagy - állapítja meg. Aranyhajam úgy hull le az ujjairól, mint az eső. - És egész jól adtad az ártatlant. Akkor bevettem, de még egyszer nem etetsz meg. Ide a kibaszott pénzemet, vagy rád uszítom a fiúkat, és kórházba juttatlak.

- Fogalmam sincs, miről beszélsz - felelem remegő hangon.

- Ne kamuzz nekem! - reccsen rám. Haragja végre fölbátorít, hogy

hátratántorodjak.

Hadonászva követ.

- A zsaruk nem árthatnak nekem. A szüleid sem árthatnak nekem. De én árthatok neked. Egyedül az tart vissza tőle, ha megadod a pénzemet.

Forog velem a világ, összevissza kergetőznek a fejemben a gondolatok. Nem kapok levegőt. Megingok, és közben ösztönösen a gyomromra szorítom a kezemet.

Durva kezek ragadják meg az arcomat, és csak egy lélektelen szempárt látok.

- Francokat! Nem fogsz összeesni. Add ide a pénzemet, vagy áruld el, hová tetted!

Felkavarodik a gyomrom, és éles zümmögés nyomja el a fickó hangját. Nem tudok gondolkozni. Nem tudok levegőt venni, mert Eric megszorítja az államot, és annyira fáj, hogy ki sem bírom nyitni a számat. Mindjárt összeroppantja a koponyámat.

A légutaim működésképtelenné váltak. A látóterem szélén pici fénypontok rezegnek, és Eric szája mozog, mintha ordítana, de nem hallom a fejemet betöltő zümmögéstől. Behunyom a szememet. Egy kéz elkapja a váltamat, és megráz, mint valami rongybabát. A zümmögés robaja erősödik.

Az államon és a vállamon megszűnik a nyomás - ettől a semmiben lebegek, amíg a nehézkedési erő a földre nem kényszerít.

Zihálva csuklók össze, hányinger tör rám. Az iménti nyomáspontokon lüktet a vér. Szárazon öklendezem, tenyeremmel a hideg aszfaltra támaszkodom, nehogy előreessek, és az útszéli közúzalékba verjem a képemet.

Sípoló hangon szívom be a levegőt. Egyszer, kétszer. Főlemelem a fejemet, és zavart csórlátással valami árnyékot veszek észre, amint az autómhoz vágja Ericet. Valaki közbeavatkozott az érdekemben.

Megmentett.

Az illető megfordul, és ismerem ezt a szempárt. Isaiah.

- Rachel!

A sarkamra ülve imbolygok, ahogy újabb szédüléshullám bizonytalanít el.

Isaiah fél kézzel megmarkolja Eric kabátját, a torkának nyomja a másik karját, és a kocsimhoz csapja a srácot.

- Mi a faszt csináltál a lánnyal?

- Csak rajta, tesókám - feleli Eric olyan hangon, mintha ő is levegő

után kapkodna. - De jobban jársz, ha mindjárt kinyírsz, mert a megtorlásom nem fog tetszeni.

Isaiah egy örökkévalóságig mered Eric szemébe, majd egy utolsó lökéssel elereszti.

- Tartsd távol magad tőle!

Eric lesimítja a felsőjét, és megigazítja magán a kabátot.

- Nem vagyok az ellenséged - hajol Isaiah felé. - Az a lány - mutat rám - ellopta azt, ami az enyém. Ne a farkaddal gondolkozz, használd végre a fejedet! Az a pénz a tiéd is.

Továbbra is farkasszemet néznek, azután Eric adja föl előbb. Isaiah rám ront, ijedtemben hátrahuppanok az ülepemre. Ez nem az a srác, aki megvédett a bárban és megcsókolt a lakásán. Olyan akár az égen száguldó zivatarfelhő, hatalmas, erős és felém tart. Ahogy lépked, a karján kidagadnak az izmok.

Még mindig összevissza kapkodva, felszínesen lélegzem. Isaiah leguggol mellém. A szeme szürke vihar, az arca rideg.

- Rachel!

Nem ilyen mogorva hangra, ilyen rémisztő megjelenésre emlékeztem.

Főlemeli a kezét, és tétovázva figyelni remegésemet, összeszorítja az ajkát.

- Megfizet a srác, amiért hozzád nyúlt.

- Ha tisztázni akarod a helyzetet, itt állok - szólal meg egy-két méterrel mögötte Eric.

Odapillantának, de Isaiah úgy helyezkedik, hogy a vállával eltakarja előlem.

- Vigyázok rád, Rachel. Bízz bennem!

Bízzak benne.

A szeme folyékony ezüstté lágyul, és végre tele tudom szívni a tudómet. És érzem Isaiah illatát, a megnyugtató, fűszeres aromát. Isaiah korábban is megijesztett már - a megismerkedésünkkel. De azután megmentett, ahogyan most is.

Bólintok, és megsimogatja az arcomat. Az ujjai melegítik jéghideg bőrömet.

- Légy erős, jó? - suttogja. - Eric a gyöngeséget élvezi. Állj föl, és hagyd, hogy én intézzem a dolgot.

Nyelvemmel megnedvesítem az ajkamat, és óvatosan megszólalok:

- Azt mondta, hogy elvettem a pénzét. - *Azt mondta, hogy bántani*

fog. - Ezt nem értem.

Isaiah az ajkamra teszi az ujját. Kalapál a szívem. Megnyugtató az érintése, de változatlanul erős.

- Tudom. Majd mindent elintézek.

Nem hívott föl. Ezt szeretném közölni vele, de egyelőre elfogadom a kezét, és remegve talpra állok.

Isaiah félig eltakarja előlem Ericet, és keresztbe teszi a kezét, jobb kezem ujjait a bal lapockáján pihentetem. Isaiah rám sandít, biccentéssel jelzi, hogy szívesen fogadta az érintésemet. Megkönnyebbülten lélegzek föl. Szükségem van a közelségére. Szükségem van az erejére.

- Beszélni akartál, Eric - mondja Isaiah. - Tessék, beszélj!

Eric a farmerja zsebébe dugott kézzel, hanyag tartásban kissé halra dől.

- A fiúi tegnap elárulták, hogy benne volt a rablásban, és nála van a pénzem.

Már nyitom a számat, hogy tiltakozzak, de Isaiah szigorú tekintete elhallgattat.

- Azok nem a fiúi, és nem volt benne.

- Velük tűnt föl.

- Aztán otthagyták, amint megjelentek a zsaruk. Rachellel a mellékutcákon kellett meglógnunk, nehogy elkapjanak. A bőrét kockáztatta értem. Az adósa lettem.

Eric nyilvánvalóan nem erre a közlésre számított. Megvakargatja az arcát.

- Az adósa lettél?

- Igen - feleli szerényen Isaiah.

Bágyadt mosoly játszik Eric szája szögletében.

- Te senkinek sem maradsz adósa.

Isaiah szoborrá dermedve hallgat. Az ujjaim elernyednek, így a tenyerem a hátához ér. Teste melegét és erejét még a pólón át is érzem. Lélegzésének egyenletes mozgására koncentrálok. Be... és ki. Be... és ki. Ez a ritmus nem mutat félelmet.

- Ötezer dollárt nyúltak le tőlem - állítja Eric. - Vissza akarom kapni. Nem érdekel, ki és miből fizeti ki. Senki sem lophat tőlem és ezt az üzenetet közhírré akarom tenni.

- Üzengess, amennyi jólesik, de Rachelt hagyd ki belőle! Eric előrenyomul, Isaiah meg sem moccan, ahogy Eric az arca felé bök az ujjával.

- A csaj velük jelent meg, és bohócot csináltak belőlem! Senki sem csinálhat bohócot belőlem!

Az ujjá lassan leereszkedik, de Eric nem tágít Isaiiah-tól, annak pedig változatlan az arckifejezése: egyetlen hosszú, rezzenéstelen, jéghideg tekintet.

- Senki sem néz bohócnak. Az utcán mindenki hallotta, hogyan juttattad kórházba azokat az egyetemistákat. Senki sem kételkedik az erődben.

- Az nem elég - morogja Eric.

- Szerintem a gumyszerelő vas és a baseballütő mindenkinek eléggé meggyőző.

Eric elhátrol Isaiiah-tól és rá pillant.

- A te nőd?

Isaiiah hallgat.

Eric oldalazni kezd, úgy tesz, mintha meg akarná kerülni Isaiiah-t, hogy a közelemben férkőzzön, de tüstént abbahagyja, amikor Isaiiah rászól:

- Ha a közelébe mész, te is kórházba kerülsz, mint az egyetemisták.

Mindketten veszélyesek, de Isaiiah-tól még jobban megijednék, ha nem védelmezne. A tekintetem ide-oda cikázik köztük. Ez a két himnemű egyed előttem az uralomért és irányításért vetélkedő, alig-alig civilizált lény.

- A csaj velük jött, tehát mindenki azt hiszi, hogy benne volt - néz Isaiiah-ra Eric. - Ha nem lépek föl vele szemben, akkor gyöngének fognak tartani. Nem úszhatja meg büntetlenül. Ha megadja a pénzemet, tiszta lapot nyitok. Döntöttem, Isaiiah, és ezen legfeljebb úgy változtathatsz, ha megölsz.

- És ha nem fizet? - kérdezi Isaiiah.

- Csinos lány - villantja ki a fogsorát Eric.

Visszanyelem az öklendezést, és a szám elé kapom a kezemet. Isaiiah arca megvonaglik.

- Átvállalom az adósságát.

FÖLKAVARODIK A GYOMROM a saját szavaimtól:

- Átvállalom az adósságát.

Ötezer dollár, vagy egy életre Eric markába kerülök. Basszus, ezzel a mondattal máris a markában tart.

Egy tizedmásodpercre megszakítom a szemkontaktust, hogy körülnézzek. Előbbi fenyegetése, miszerint vagy öljem meg, vagy álljak odébb, arra utalt, hogy nincs egyedül. És csakugyan: a parkolóban két legmegbízhatóbb embere örködik.

- Hát nem fura fordulat? - nevet Eric, bár én semmi vicceset sem találok a helyzetben. - Isaiah Walker, aki senkinek sem marad adósa, átvállalja egy csaj tartozását.

- Isaiah?

Behunyom a szememet, ahogy Rachel szájából hallom a nevemet. Megnyugtató, vigasztalást vár, de azzal nem szolgálhatok, mert Eric minden mozdulatomat figyeli. Máris tudja, hogy Rachel fontos nekem, és ez mindkettőnk szempontjából baj. A lány hirtelen kötelezettséggé vált.

Igyekszem nem is gondolni Rachelre: a szépségére, a kedvességére, a rémültségére, amikor megtaláltam. Az érzelmek ártalmasak. Most jeges víznek kell folynia az ereimben.

- Egy csajt nem lehet kitenni a haragodnak.

- Na persze, a kezembe adod magad, hogy ne bántsak egy lányt - mondja Eric megjátszott hitetlenkedéssel. - Mást etess ezzel a rizsával!

A helyzet a simán veszélyes és az életveszélyes között ingadozik. Eric föl fogja használni ellenem a lányt, mielőtt rájön, hogy Rachel nem egyszerűen azért érdekes, mert tartozom neki. Láncon fog tartani, mint egy kutyát, és fegyverként fordítja ellenem. Ezt nem tehetem magammal. *A francba!* Ezt nem tehetem Rachellel, mert igenis fontos nekem. Na, most aztán jól nézünk ki.

- A lány semmit sem jelent nekem. Az adósává váltam, amikor megmentett, és ahogy magad mondtad, én senkinek sem maradok adósa.

Rachel leejtí a kezét a hátamról, és hallom, hogy levegő után kapkod. Eric figyelmes szeme is észleli a lány reakcióját, és most újabb alanyt

talált magának, akivel játszadozhat.

- Szóval numera volt.

Ebből elég.

- Mikor esedékes a pénz?

- Azonnal.

Még ha Rachel tényleg rendelkezne ötezer dollárral, amit kétlek, akkor sem a zsebében hordaná.

- Több idő kell.

Eric vállat von, mintha valami zsibvásári tétel árán alkudoznánk, nem pedig az életemén és a lány bántatlanságán.

- Mivel mindig is kedveltelek, adok két hetet.

- Nyolcat.

- Hatot. Ha pedig a lány nem fizet, akkor elveszem az autóját, és az adósom vagy. Világos?

Mint a nap. Mivel Eric és a bandája szemében az agyba-főbe verés a fizetség. A kocsi elvétele csak szórakoztató kellék.

- A lányhoz egy ujjal sem nyúlhattok, Eric.

Mivel elérte, amiért jött, Eric előhúzza a zsebéből a slusszkulcsot és a parkoló felé indul.

- Amennyiben valaki fizet. De ha nem... - sandít hátra, Rachel felé. Az ujjaim begömbülnek, meg tudnám fojtani. - Ne félj, csinibaba, nálad nem vetünk be golyót.

Követem a tekintetemmel, amíg el nem hajt, azután Rachelt veszem szemügyre. Olyan gyönyörű, hogy az már fáj. Aranyhaja a vállát söpri. Csodás ibolyakék szeme tágra nyílik félelmében. Arról álmodoztam, hogy újra ilyen közel kerüljek hozzá. Borzasztóan szeretném a karomba venni, és megvédeni a világtól... az oltalmazójává válni, de én nem lehetek az a férfi.

- Jobban érzed magad? - kérdezem. Bólint, pedig a válasz nemleges. Azok után, hogy Eric hozzáért, hogy is lehetne jól? Végigsimítok a fejemen. Bassza meg! - Szállj be a kocsiba!

Fekete kabátja óriásgombjain matat, majd megigazítja a szoknyáját, fedetlen lábára vonzza a figyelmemet. Meleg lehelete fehér párafelhőként gomolyog a levegőben.

- Elkések az iskolából.

Ahogy én is.

- Ma lógnunk kell.

Nehezen megállapítható, hogy a fejét rázza-e, annyira reszket a

hidegben.

- A szüleim megölnék.

Két kézzel megdörgölöm a szememet.

- Eric tényleg megöl mindkettőnket. Gyerünk gyorsan a kocsidhoz!

Rachel rám se néz, kezébe veszi a hátizsákját, és a fekete Mustang jobb oldali ajtajához siet. A másik oldalon tárva-nyitva az ajtó, a motor még most is jár. Amikor bekanyarodtam a zsúfolásig megtelt parkolóba, és megláttam, hogy Eric kezét emelt a lányra, vörös ködbe borult az egész világ.

A lány becsapja az ajtót, mielőtt átérhetnék a túloldalra, hogy becsukjam neki. Nem akarom, hogy gyűlöljön. Nem akarom, hogy féljen tőlem. De láthatta, ki vagyok valójában, és most már nem takargathatom az igazságot.

Beülök a volán mögé, és egyesbe teszem a kocsimat.

- A bátyád tud falazni neked az iskolában?

- Tud - suttogja alig hallhatóan. - Talán. - Telefont húz elő a zsákjából. Miután bekapcsolja, kivilágosodik a kijelző, és Rachel mozdulatlanra dermed. - Hívtál.

Rengetegszer. Félóránként attól fogva, hogy Abbytől azt hallottam, Eric megtalálta Rachelt.

- Nem vetted föl.

- Kikapcsoltam a telefonomat - vegyül fájdalom a hangjába. Szeretném megnyugtatni, hogy minden rendben lesz kettőnk között, de nem szabad.

Ír valamit a mobiljába. Szótlanul autózunk, a telefonra mered, talán válaszra vár. Csiripel a készülék, és Rachel megkönnyebbülten sóhajt föl.

- Ethan, az ikertestvérem azt mondja, falaz nekem, de tudni szeretné miért lógok.

Mondd meg neki, hogy épp az életedet mentem meg! Sebességet váltok, amint ráfordulok a belvárosba vezető gyorsforgalmi útra. Tudtommal egyetlenegy olyan helyre vihetem, ahol garantálhatom a biztonságát.

- Hová megyünk? - kérdezi.

Meghúzogatom az alsó fülbevalómat.

- A rendőrkapitányságra.

Föllebben a haja, ahogy felém rántja a fejét.

-A re... Hová? Ne! - sikoltja. - Nem, oda nem mehetünk. Ideje

őszintén beszélni vele.

- Nem is megyünk, csak te mész. Nincs más megoldás.

Egyik kezével az ülése szélébe kapaszkodik. A másikkal az ajtóba. Mindkettő elfehéredik a görcsös szorítástól.

- Kell lennie valami más megoldásnak. A rendőrség értesíti a szüleimet.

- Még mindig jobb a szobafogság, mint a kórház – mormolom.

- Isaiah...

- Van ötezer dollárod? - szakítom félbe.

- Nincs - vágja rá.

- A saját neveden van a kocsid?

Erre már csak a fejét rázza.

- Figyelj! - erőltetek nyugalmat magamra, bár tombol bennem düh. Rendbe akarom hozni ezt. Az istenfáját, rendbe akarom hozni a kettőnk ügyét. - Menj el a rendőrségre! Mondd el, hogy hibáztál, részt vettél egy közúti versenyen. Csak egyen. Mondd el, hogy a pasas, aki a fogadásokat gyűjtötte, megfenyegetett téged, ha nem versenyzel nála újra. És az isten szerelmére, ne említs neveket! Mondd azt, hogy senkinek a nevét sem tudod. Hivatkozz arra, hogy halálra rémültél.

Egy sor nyerges vontató mellett suhanunk el, és jobban beletaposok a gázba. Száztízrel döngöztünk. Az útra koncentrálok. Százharminccal, százötvennel szeretnék száguldani. Áhítozom a sebességre.

A lány hadonászása jelzi, hogy mindjárt elveszíti a fejét.

- Mit érhetek el ezzel azon kívül, hogy kiborítom a szüleimet?

Amikor meglátom a kijáratot, visszaváltok, és kellenetlenül csökkentem a sebességet.

- A rendőrök egy éve keresik Ericet. Tudják, kicsoda, és mire képes. Abban a pillanatban, ahogy kiejted a *gyorsulási verseny* és a *megfenyegetett* szavakat, összerakják a képet. Olyan védelmet nyújtanak neked, amelyet én nem tudok.

Egymás után több gyors lélegzetet vesz.

- Téged is megfenyegetett. Miért nem jössz velem? Megmozgatom az ujjaimat, azután újra megmarkolom a kormányt.

- Mert nem vagyok spicli.

Rachel kihúzza magát ültében, és olyan dacos fény gyúl a szemében, amilyenre a megismerkedésünk estéjéről emlékszem.

- Én talán az vagyok?

Miután elhagyjuk a gyorsforgalmi utat, éles szögben balra

kanyarodom. begurulok egy elhagyott parkolóba, és leállítom a motort.

- Neked nem muszáj az én szabályaim szerint élned. Az utca, amit egyetlen alkalomra játszótérnek választottál, nekem az otthonom. Én nem mehetek vissza egy lakóparkba, ha megunom a nyomornegyedet. Versenyeztél, és megégetted magad. Most szeretnék gondoskodni róla, hogy a hibáid ne az életedbe kerüljenek. Mit számít, ha nem lehetsz elbálozni, mert szobafogságra ítélték? Az a fő, hogy nem fenyeget majd veszély.

Könnyek szöknek a szemébe.

- Hát nem érted? Anyám összeroppan. Az a dolgom, hogy biztosítsam a nyugalmát. Nem szabad megtudnia. Tönkremenne az élete.

- Az istenit, Rachel! - üvöltöm. - Nem lehetsz ilyen kibaszott sötét!

Kinyitja az ajtót, és kipattan a kocsiból. A volánra csapok, és utána rohanok.

- Mit képzelsz, hová mész?

- Iskolába! - kiáltja. Elszántan lépked a parkolón át, csak épp a rossz irányba.

- Szállj vissza abba a tetves kocsiba!

- Nem! Majd én megoldom. Az én adósságom, nem a tiéd! Hagyj békén!

Utolérem, elkapom a karját, és hátrafordítom. Lehajolok hozzá.

- Azt hiszed, ez játék? Azt hiszed, füttyülhetsz az egészre, akkor majd elmúlik? Nem fog, Rachel. Eric tudja, ki vagy és melyik iskolába jársz. Addig fog üldözni, amíg meg nem szerzi, amit akar.

- Hagyd abba a káromkodást!

Égész testében remeg. Ismét az a rémült lány a bárból, akit leöntöttek sörrel. Talán komplikáltabb az élete, mint hittem.

Szálnalmas szabadulási kísérlettel megpróbálja kirángatni a karját, de erősen fogom. Meg kell értetnem vele, mennyire veszélyes a helyzet.

- Vedd le rólam a kezedet!- visítja. - Igaz, hogy nem a tájékon lakom, de ettől meg nem vagyok teljesen hülye. Engem fenyegetett meg a srác, nem téged. A rendőrségre akarsz küldeni, de nem megyek oda. Önállóan fogom elintézni ezt.

Önállóan? Kinyiffantatja magát, és akkor az eleve is súlyos probléma élet-halál kérdéssé fajul. Ha Eric bántja, megölöm a srácot. Akkor pedig a haverjai hajtóvadászatot indítanak utánam, és kinyírnak, mint egy

rühes kutyát. Részemről szeretnék megszabadulni ettől a kurva helyzettől, de az egész *Rómeó és Júliá*-s baromság nélkül.

Két kézzel megfogom a vállát.

- Tudod, hogy a város némelyik bandájánál mi a beavatás?

- Micsoda? - függeszti föl egy pillanatra a hisztizést, ahogy próbálja megérteni a kérdésemet.

- Az új tagoknak meg kell erőszakolniuk valakit.

Az arcomat fürkészi.

- Mi köze ennek Erichez és hozzám?

Tétovázom, a szavak a nyelvemre fagynak. Az *emberei megerőszakolhatnának téged, Rachel*. Szándékosan vetettem föl ezt - hogy Rachel megértse, milyen halálos veszélyt jelent Eric. Hogy ellökdössem őt magamtól, a zsarukhoz. A szemében tükröződő ártatlanság és rémület azonban megállít. Vajon halálra rémíthetek-e egy anglyt?

Ellen kéne állnom, de mintha mágneses erő vonzana a lányhoz. Eleresztem a vállát, és fél kézzel megsimogatom az arcát. Tűzforró a bőre.

- Veszélyben vagy, és ötezer dollár nélkül nem tudlak megvédeni az ismerőseimtől.

Rachel meginog, átölelem a derekát, nehogy összeessen.

- Odaadjuk a srácnak a kocsimat - suttogja. - Az háromszor annyit ér.

Hüvelykujjammal megtapogatom a járomcsontját. Hiányzott. Újra hiányozni fog, ha majd belátja, hogy igazam van a rendőrséget illetően.

- Ha Ericnek a kocsid kéne, elvette volna.

- De hát azt mondta... - kezdi csüggedten és elcsigázva. Reményt keres, azzal pedig nem szolgálhatok neki. Nincs elásott kincs a szivárvány tövében. Nincs varázslat, ami meg nem történtté tenné az eddigi fejleményeket. Ez nem tündérmese, hanem lidércnyomás.

- Azt mondta, elveszi az autódat, ha nem törleszted az adósságot. De úgy értette, hogy miután félholtra ver engem és... - *megerőszakol* - ...bánt téged. Ez nem a pénzről szól, hanem az irányításról.

A teste a karomnak feszül, hogy engedjem el, és úgy is teszek. Hátrátantorodik, én meg némán szidom magamat. Az igazságot közöltem vele, de ezt az igazságot egy magafajta lánynak soha nem lenne szabad hallania. Vadul zihál, és úgy markolássza a pulóverét, mintha fuldokolna. Megértem. Érzem, hogy a hurok, amit Eric tett rám, másodpercről másodpercre jobban összeszorul.

Rachel alsó ajka megremegeg.

- Nem mehetek a rendőrségre - bukik ki belőle. Hirtelen lehunyja a szemét, és megszakad a szívem a látványtól, ahogy kibuggyanni akaró könnyeivel viaskodik. - A családom gyűlölni fog, és tönkreteszem anyámat. Csak azért jöttem a világra, hogy örömet szerezzek neki.

Egy szót sem értek abból, amit összehord, de gyötrelmes hangja jelzi, hogy komolyan gondolja. Újra megrántja a pulóverét, félő, hogy elszakítja.

- Miért jártam így?

Teljesen mindegy, miért. Megtörtént. Közelebb lépek, és magamhoz ölelem. Eleinte vergődik, öklével a mellkasomat püföli. Minden ütése fáj, de közel sem annyira, mint a szenvedése. Végül abbahagyja a csapkodást, és a mellemre hajtja a homlokát. Rázkódik a teste a zokogástól.

- Most mihez kezdjek? - suttogja.

Megpuszílom a feje búbját. A reggeli nap melengeti a haját, és húzom az időt, hogy beszívhasam a könnyek sós illatával elegyedő jázminaromát. Egyszer már elszakadtam tőle, de most, hogy ismét megérinthezem, többé nem akarok lemondani róla. Szüksége van rám.

- Elrendezem. - Fogalmam sincs, hogyan, de Rachel könnyeit nem bírom tovább. - Adj nekem huszonnégy órát, és találok módot, hogy elrendezzem.

Az OTTHONI GARÁZSBAN ÁLLOK, Isaiah lementett telefonszámát bámulom a mobiltelefonomban. Isaiah azt mondta, elrendezi a dolgot Erickel, de mit jelent ez kettőnkre? Hogyan érinti a kapcsolatunkat? Vagy a kapcsolatunk hiányát. Ha a múlt héten megadta volna a számát, ugráltam volna örömben. Most viszont elfáradtam.

Isaiah azt mondta Ericnek, hogy átvállalja az adósságomat. Adósságot jelentek neki.

Eric pedig... hogy is nevezett? Numerának.

Az utolsó szótól megremegek, behunyom a szememet. Talán igaza volt Isaiah-nak, hogy sötétnek titulált. Nyilván az is vagyok, mert őszintén azt hittem, hogy az a csók a lakásán számított neki valamit. Hogy a kettesben töltött néhány perc, az az első csókom több volt, mint bevezetés a... a... szexhez.

Sőhajtvá a vállamra lendítem a hátizsákot, és a ház felé indulok. Korán van. Még tíz óra sincs. Ilyen hamar semmiképpen nem jöhetek haza az iskolából, még akkor sem, ha az agyamban teljes a zűrzavar. Eric, Isaiah meg az ötezer dollár miatt. Lehengerlő képtelenség ez az egész. Valószínűleg az, de Isaiah azt mondta, ne aggódjak. Reménykedésre biztatott. Most a kétféle érzés között őrlődöm.

Egyre az kering az agyamban, hogy adósságot jelenlek. A-dós-sá-got je-len-tek.

Kinyitom a hátsó bejáratot, belépek a konyhába, és hatástalanítom a riasztót. Apu munkába ment. West és Ethan suliba. Anyu... ki tudja, hová. Az unjaim az arcomat súrolják, ott, ahol Isaiah simogatta, mielőtt elváltunk. Kalimpál a szívem, majd hirtelen megdermed. Adósságot jelentek. Adósságot.

Eric ötlik az elmémbe, és viszket a bőröm, mert hozzáért a hajamhoz.
- Rach? Mit keresel itthon?

Döbbsen ejtem le a hátizsákomat, és megfordulok. Gavin a legnagyobb bátyám áll a kamraszekrény mellett, egy zacskó chipsszel a kezében. De hát ez csak Gavin! - sikoltom magamban, de Eric után mindent fenyegetésnek érzékelek. Pláne Gavint. A bátyám drabális alak:

az egyetemen tojásfocizott, és persze azt is jól csinálta. Eszes, akaratos, és egész egyszerűen megszeppenek tőle.

- Azt kérdeztem, mit keresel itthon - türelmetlenkedik.

A kezemet tördelem.

- Nem éreztem jól magam, úgyhogy hazajöttem - hazudok könnyedén, de máris furdal a lelkiismeret.

Gavin tekintete a lábamnál heverő hátizsákra siklik.

- Hogyhogy elengedtek szülői engedély nélkül?

- Be sem léptem az épületbe. A parkolóban ücsörögtem, amíg annyira jobban nem lettem, hogy haza merjek indulni.

Könyörgök, higgy nekem! lécci, higgy nekem!

- Anyu tud róla?

- Nem. - Banyek! Anyu. Most nem bírok Anyu szemébe nézni. - De majd szólok neki. Itthon van?

Gavin megvakargatja a fejét, a chipses zacskó zörög a kezében.

Körbepillantok a konyhában, és ráeszmélek, hogy valami nagyon nem stimmel. Semmi sem stimmel.

- Hol a személyzet?

- Péntek délelőtt szabad - feleli a bátyám.

Ezt nem tudtam.

- És Anyu?

- A városban. Menj föl, ha nem érzed jól magad.

Persze, mert Gavin mindig csakis a javamat akarja. A mindig úgy értendő, hogy soha.

- Te mit csinálsz itt? Nincs állásod?

Újra megzörren a zacskó, és csak most ötlik a szemembe a padlón az ennivalóval teli sporttáska. Na és Gavin ruhája - farmert meg pólót vett föl.

- Mi folyik itt?

Gavin leteszi a chipset, és felém lép. Eric jut eszembe, hátratántorodom. Ma már fenyegetett egy pasi. Nem hiányzik, hogy egy másik is fenyegeessen. Gavin gyorsabb nálam - persze, néztünk szembe a ténnyel: ki nem az? - és megragadja a csuklóm, nehogy elveszítsem az egyensúlyomat, ahogy a hűtőszekrénynek ütközöm.

- Csillapodj, Rach! Mi ütött beléd? - Válaszra sem várva folytatja: - Elveszítettem az állásomat.

Egy világ dől össze bennem.

- Jaj, Gavin. Szegény! Mikor?

Gavin diploma után energia-beszerzési tanácsadóként helyezkedett el. Anyuék keble dagadt a büszkeségtől. Anyu társaságban úgy dicsekedett a fiaival, hogy egy orvostanhallgató - Jackre utalva egy pedig a legjobb úton halad az üzleti szféra csúcsai felé.

- Pár hete, de hamarosan találok valami mást - vágja ki egy szuszra Gavin.

Oldalra billentem a fejem, ahogy megértem.

- Anyuéknak még nem szóltál?

- Apu tudja. - Tehát anyu nem. Gavin elengedi a csuklómat, - ő akarja elmondani Anyunak, miután te beleegyezel, hogy szónokolj az adománygyűjtő rendezvényeken. Így Anyu végeredményben kedvezőbb lelkiállapotba kerül.

Próbálom eldörgölni a szorongástól a homlokomra gyűrődő ráncokat. Miért mindig nekem kell rendbe hoznom mindent?

- Ez igazságtalan.

- Az élet igazságtalan - csattan föl Gavin. - Nőj már föl, és vedd tudomásul!

Ez már sok. Eric, a pénz. Isaiah, és most meg Gavin is.

- Ezt én nem akartam.

- Én talán igen? Azt hiszed, ilyen életre vágytunk Jackkel? Hogy végignézzük a nővérünk halálát? Hogy végignézzük anyánk gyötrődését? De ez jutott. Valamennyien szerepet játszunk, Rachel, és unom, hogy emlékeztetnem kell téged a tiedre.

Csípőre teszi a kezét, ez a várható kiselőadás csalhatatlan jele, de legalább a hangja megenyhül.

- Nézd, mindannyian tudjuk, hogy te vagy köztünk a legkülönb. Kedves, jólelkű, talán az egyetlen, akinek természetes adottsága, hogy nem keresi a bajt. Akkor miért kell ilyen önző módon viselkedned? Boldoggá tudod tenni Anyut, de inkább úgy döntöttél, hogy mégsem. Különb ember vagy te ennél.

Dehogy vagyok. Ahogy távolabb húzódok a bátyámtól, a karom a hűtőszekrény fogantyújához súrlódik.

Fájdalmasan lüktet a fejem, megmasszírozom a homlokomat, Gavin lehajtja a fejét, a szemembe néz. Nem félek, hogy átlát a hazugságomon. Tényleg pocskul érzem magam. A gyomrom korog az idegességtől.

- Rossz bőrben vagy, hugi - mondja Gavin. - Itt maradjak veled? Videózzunk?

Az ajkam remegve lebiggyed. Gavin szeret engem, én meg egyfolytában csak hazudozom.

- Jaj, Rach, ne haragudj! - zár a karjába csontropogtató maciöleléssel,
- Sajnálom, hogy kiabáltam, és sajnálom, hogy nem érzed jól magad. Csak hát mostanában nekem sem könnyű.

Vállára hajtom a fejemet. Gavin szeret. Mindig is szeretett, a maga bratýós módján. Vajon Eric ártana a családomnak? Vagy Gavin vissza tudná riasztani a fenyegetőzésétől, ha szólnék neki?

- Kerültél valaha bajba? - kérdezem.

Elereszt.

- Félsz, hogy Anyu kibukik, hogy engedély nélkül hazajöttél a suliból? Rach, esküszöm, úgy nézel ki, mint a mosott szar. Anyut nem fogja érdekelni. Illetve érdekelni fogja, de aggódni fog, nem pedig haragudni.

Ez arra emlékeztet, hogy már megint minden Anyu körül forog, csak az ő hangulata számít, és a bátyáim el sem tudnák képzelni, hogy én bajba keveredhetek.

- Lefekszem.

- Itt maradok, ha akarod - ajánlja föl újból, miközben fölveszem a hátizsákomat, és a lépcsőhöz indulok.

- Rendben vagyok.

Nem vagyok rendben. Nem biztos, hogy valaha is rendeződik minden. Vánszorgok a lépcsőn. Milliószer fölrohantam itt. Öt évesen lecsúszkáltam a korláton, amíg Anyu rajta nem kapott. Most meg úgy lüktet a lábam, mintha hegyet másznék.

Ötezer dollár. Honnan kerítünk Isaiah-val ennyi pénzt?

A lépcső tetején balra fordulok, el a négy szobától, ami West és Ethan jelenlegi, illetve Jack és Gavin egykori birtoka. Elhaladok az egyik vendégszoba mellett, és iszonyú hányinger tör rám az enyémmel szemközti, résre nyitott ajtó láttán. Csak egyvalaki jár Colleen szobájába - Anyu.

A hátizsákomat az ajtótokomnak támasztom, lassan lélegzetet veszek, és bekukucskálok a szobába, amit legszívesebben eltüntetnék. A fal rózsaszín, Colleen kedvenc színe. A baldachinos ágy szépen megvetve. Egy játék baba meg egy plüssmaci most is a párnán várakozik gazdája visszatértére.

A házunk babaház méretű, pontos mása áll a padlón. A babaházban az Anyut jelképező figura Colleené mellett fekszik. Ahogy mindig. A

bátyáimtól hallottam, hogy Colleen életének utolsó heteiben Anyu nála aludt, és szüntelenül csodáért imádkozott.

- Rachel? - hallom a szobából anyám alig felismerhető, suttogó hangját. Gavin ezek szerint nem tudta, hogy Anyu hazajött. Nyelek egyet, hogy megnyugtassam az idegeimet. Irtózom ettől a szobától, és még jobban irtózom attól, hogy belépjek.

A könyökömmel kinyitom az ajtót, és a zsanér idegtépően nyikorog. Anyu maga alá húzott lábbal kuporog a babaház melletti fehér subaszőnyegen, a puha anyagot simogatja. Másik kezében babarózsaszín polártakarót szorongat, egy újszülöttnak való nagyságút. Kék szeme kifejezéstelenül mered rám.

- Mit keresel idehaza?

Bal hüvelykujjammal nyomkodom izzadó jobb tenyeremet.

- Nem érzem jól magam.

Aggodalom torzítja el Anyu arcát, és némi önfegyelem árán belépek a szobába, nehogy fölugorjon a padlóról.

- Nincs semmi baj - nyugtatgatom. - Csak a fejem fáj.

Föltérdel.

- Évek óta nem volt migréned.

Mivel a migrén jellemzően a pánikroham utótünete.

- Nem, nem volt - hazudom szemrebbenés nélkül. Közelebb lépek a szőnyeghez, és intek a kezemmel, jelezve, hogy maradjon nyugodtan odalent. - Ez csak véletlen. Valószínűleg hamarosan megjön.

Anyu arcán világosan tükröződik a dilemma, hogy agyonelemezgesse az egészségi állapotomat, vagy maradjon ott, ahol közel érzi magát Colleenhoz. Bekövetkezik az, amitől legjobban rettegek: Anyu nem tud választani, mindkettő mellett dönt. Frissen rózsaszínre lakkozott, hosszú körmű kezét nyújtja, hogy telepedjek mellé. Lerúgom a cipőmet, megfogom a kezét, és helyet foglalok a szőnyegen. Vajon tud róla, hogy még most is azt a plédet szorongatja, amiben Colleent hazahozta a kórházból?

Tekintetével fölméri a szobát. Több polcot is megtöltenek a fodros-csipkés ruhakölteményekbe öltöztetett porcelánbabák. Az egyetlen arra utaló jel, hogy Colleen egyáltalán megközelítette a tizenharmadik életévét, egy őslelet discman, amely fülhallgatóstul az éjjeliszekrényen pihen, mellette Colleen naplója, valamint egy könyv, azon az oldalon kinyitva, amit utoljára olvasott.

- Róla álmodtam az éjjel - szorítja meg a kezemet Anyu. - Engem

hívott, és bárhogy próbálkoztam, nem bírtam megtalálni.

De én itt vagyok. Közvetlenül melletted. Nézz rám! Vegyél észre! Viszonozom a szorítást. A gesztus azonban a legcsekélyebb mértékben sem szakítja el a lidércnyomástól, ami börtönbe zárja az elméjét.

- Sokszor arra gondolok, hogy Colleen halála büntetés a múltbeli vétkeimért - mondja.

Az izmaim idegesen megfeszülnek, ugyanúgy érzem magam, mintha sziklapárkányon dülöngélnék. Anyu máskor is szokott így viselkedni. A teste itt van, de a gondolatai valahol messze járnak. Olyasmiket mond, hogy nem kapok levegőt. Még jobban szorítja a kezemet, és hirtelen nyomasztó bezártságérzés fog el.

- Elkövettem hibákat - vallja be. - Fiatalabb koromban. Mielőtt megismerkedtem apáddal. Colleen nagyon jó kislány volt. Nagyon jó kislány...

Nézz rám, Anyu! A lányod vagyok, és itt vagyok.

- Anyu?

Pislogva felém fordítja a fejét, kék szemébe visszatér az élet. Megkönnyebbülten sóhajtok. Anyu hátrasimítja a hajamat a vállamon.

- Te is nagyon jó kislány vagy.

Behunyom a szememet. Nem vagyok az. Késő éjszakáig kimaradtam, gyorsulási versenyen vettem részt, most pedig ötezer dollárral tartozom egy olyan fickónak, akinek a láttán Anyu elájult volna. Veszélyes vizekre eveztem, veszélybe sodortam Isaiah-t, és kockáztatom anyám - az egész családom - boldogságát, mert nem vagyok jó kislány. Pontosan olyan vagyok, amilyennek Gavin leírt: önző.

- Anyu... - Gombóc nőtt a torkomban. - Apu szólt nekem a káprázatos lehetőségről, hogy segíthetjük a Leukémia Alapítványt, és... és szeretnék beszélni Colleen kedvéért.

Anyám arcán mosoly árad szét. Kék szeme úgy csillog, mint az óceán hullámain táncoló fény. Félreteszi a plédet, és megölel. Elvileg Anyunak ezekért a reakcióiért élek, de nem lelek bennük élvezetet. Fásultan ülök Colleen szobájában, és tisztában vagyok vele, hogy ez most olyan, mintha a halálos ítéletembe egyeztem volna bele.

NYUGTALANUL JÁRKÁLOK FÖL-ALÁ a műhely előtt, akár a ketrecbe zárt vadállat.

Eric.

Rachel.

Ötezer dollár.

Végigsimítok a jobb bicepszemre tetovált tigrisen. Eric nem az első ragadozó, akivel dolgom akadt.

Általános iskolás koromban egyszer állatkertbe mentünk az osztályommal. A legkisebb lévén az osztályban, nem sok egyebet láttam, mint a többiek tarkóját. Az állatkertben a tigris kifutója fölé két emelet magas üvegkupolát építettek. Az osztálytársaim mind fölrohantak a tetejére, hogy onnét figyeljék a szalmán labdával hancúrozó tigriskölyköt. Én lent maradtam. Tudtam, hogy ott a helyem.

Az üveghez tapadva bámultam a kitaposott ösvényeket. És épp arra kószált az a tigris, aki senkit sem érdekelt. Elaggott jószág, lötyögött rajra a bőr, a bundája teljesen fénytelen, az egyik füle félig szétmarcangolva, szóval száralmas látványt nyújtott. A tanár azt mondta, kimentették a vadonból, a természetben elpusztulna.

A vén tigris jobb kéz felől váratlanul termett előttem, két hatalmas mellső mancsával az üvegre csapott, és felüvöltött. A szívem majd kiugrott a helyéből, egész testemben remegtem, de egy tapodtat sem mozdultam onnét, és végig az állat szemébe néztem. A tigris föl-alá mászkált előttem, minden fordulónál felém kapta a fejét, szilaj tekintete állandóan rám szegeződött.

Abban a pillanatban minden kétséget kizáróan tudtam, hogy többé nem akarok a legkisebb lenni az osztályban, a legkisebb a családotthonban. Félelmetes tigrissé akartam válni, akivel senki sem szórakozhat. A tanárom, akárcsak az összes felnőtt, baromira tévedett: ez a tigris uralta volna a vadont.

Én nem uralom az utcákat. Az uralkodói címet átengedem másoknak, de senki sem köztözködhet velem. Eric jól tudja ezt, és évek óta próbál maga alá gyűrni. Csakhogy nem hagyom, és azt sem engedem, hogy Rachelt bántsa.

A lány védelmében olyan tervet eszeltem ki, ami a most következő

igenlő választól függ. Mély lélegzetet veszek, és belépek a műhelybe.

Az ódon épület fűtése olyan vacak, hogy talán az utcán is melegebb van. Se az emelőn, se kinn a parkolóban nincs autó, így Tom, a javítóműhely tulajdonosa, aki foglalkoztat, éppen szűkölködik munkában és bővelkedik mesélnivalóban. Mackkel, a főállású autószerelővel a zsúfolt irodában ülnek, és egy üveg whiskey mellett röhögcsélnek.

- Isaiah - ragadja meg a botját Tom, mintha föl akarna állni. A műhelyében minden ócska, idejétmúlt és elhasználódott. Mivel a bevételből csak arra futja, hogy fizessen Macknek meg néha nekem, Tom kizárólag azért tartja fenn a vállalkozást, mert a felesége néhány éve meghalt, és az öreg utálja a magányt. - Hogy telt az első tanítási hét?

- Jól. - Fogalmam sincs, tudja-e, hogy szombat reggel van, és a tegnapi találkozásunkkor beszámoltam neki a nagy újságról. Gondolatai inkább a múltban, mint a jelenben kalandoznak. – Az eastwicki gimi megengedi, hogy kedden és csütörtökön a Profipaxba járjak gyakorlatra.

- Ezt már mondtad - dörmögi.

Végigsimít ritkuló ősz haján, és hátradől a székén. Megtapogatja piros flanelinges zsebét, nyilván a csomag Marlborót meg az öngyújtót keresi, noha az orvos több mint egy éve ráripakodott, hogy szokjon le. Jóságos világoskék szeme ide-oda villan, ahogy az elméje szétválasztja az emlékeket és a jelent. A mai nap a jobbak közé tartozik, mert Tom arca földesül a megőrzött ritka ismerettől.

- Ezt már mondtad - ismétli. - Ha leérettségizel, állást kapsz ott.

- Igenis - oldódik nyugtalanságom a szavaitól. Rettegve gondolok arra a napra, amikor majd ezt is elfelejti.

Az öreg és Mack jók hozzám. Egy ideig egy ismerősük gondoskodott rólam. Aztán az egyetlen rendes gondozócsaládom elköltözött a városból, és a gyámhivatal lepasszolt Shirley-hez meg Dale-bez, ez a két öregfiú pedig a fejébe vette, hogy zsenge tizenhárom évesen elszegődött engem. |

- Helyes - dűnnyögi magának Tom, azután Mackre mered. - Ugye?

Mack, a harminc évet szolgált veterán rám néz, és mutatóujjával megböki tengerészgyalogsági ellenzős sapkáját.

- Aztán el ne cseszd!

- Nem szándékozom.

- Helyes - erősíti meg Tom véleményét Mack. - Azzal az állással

viszed valamire.

Körbepillantok a csöndes műhelyben.

- Nincs munka?

Mack a fejét rázza. Igaz, hogy Tomé a műhely, de Mack vezeti. Munkára azonban Tomhoz hasonlóan neki sincs szüksége.

Szívesebben tölti az idejét a műhelyben, mint otthon, az üres lakásban.

- Befejeztem a Chevelle-t.

- Nem baj, ha napközben foglalkozom saját melóval? Feltéve, hogy nem adódik más.

Kétlem, hogy Rachel késő estig maradhat.

Tizennégy éves korom óta vállalom saját melót haveroknak. ők szerzik be az alkatrészeket, énram hárul maga a munka, amit vagy "pénzben viszonznak, vagy alkatrészekkel a saját Mustangom fölspécizéséhez, vagy valami később nyújtandó szívességgel. Ezt a fusizást rendszerint este, a műhely hivatalos zárása után szoktam végezni. de mivel most gyér az ügyfélforgalom, Tomék talán engedékenyebbek lesznek az időbeosztással.

Mack whiskey-t kortyol az üvegből.

- Nem gond. Min dolgozol?

- A saját kocsimon. - Megköszörülöm a torkomat. - És egy 2005-ös Mustang GT-n.

Mack ajkán mosoly játszik, mély ráncokat rajzol a szája szögletébe.

- Végre összespóroltál annyit, hogy fölspécizd a járgányodat?

- Nem.

- Előnyt kovácsolok egykori szívességekből.

Azaz inkább adósságokat hajtok be. Olyanokat, amiket nehéz időkre tartogattam - hátha például óvadékra szorulok. Az érintettek némelyike készpénzben fizet. Mások, akiknek nincs mozgósítható pénzüik, alkatrészekkel láthatnak el. Nem szívesen használok fel ezt a vésztartalékot, de Ericnek tartozni a sittnél is rosszabb lehet.

- Ha jól sejtem, engem is ezért hívtál - szólal meg Abby a hátam mögött.

Hárman egyszerre fordulunk felé. A lány biccent nekem, méltányolja Tom jelenlétét, és szokás szerint figyelmen kívül hagyja Macket. Mack fölhajtja a maradék whiskey-t, a kukába dobja az üres üveget és elhagyja az irodát. A nap hátralévő részére bevetés közben eltűnnek tekinthető. Abby nem árulta el nekem, miért méregetik egymást

ellenségesen, én pedig respektálok a lányt, úgyhogy nem firtatom a dolgot.

Tom újra megtapogatja a zsebét, még mindig a cigarettáját keresi.

- Ne hozza a műhelyembe az üzleti ügyeit, Miss Abby!

A drogügyeit. Tom az egyetlen ember, akinek Abby enged.

- Sosem szoktam.

- Helyes.

Tom üveges tekintetéből látom, hogy valami emlék háttérbe szorított bennünket nála.

- Mindenki tudja, milyen egyezséget kötöttél Erickel – mondja a lány. - Eric nem viccel, Isaiah, a fejedet akarja ezüsttálcán, meg pelyhes nyusziét. Azzal fenyegetőzik, hogy bosszút áll mindenkin aki segít neked összeszedni a pénzt.

Bakker.

Ez komplikálja a dolgot. Azt reméltem, az ötezer felét tartozások beszédésével fedezem. Így kénytelen leszek teljesen az alkatrészekre támaszkodni.

- Bárhogyan döntesz is, tiszteletben tartom, amennyiben most nyilatkozol. Melyik oldalon játszol, Abby? A barátom vagy ebben az ügyben, vagy az ellenségem?

- Nem tudok segíteni - feleli.

A munkapadra teszem a tenyeremet, és rátámaszkodom. Nem erre számítottam. \

- Abby...

- Nem adhatok neked - villan rám a lány tekintete. - Amit keresek arra szükségem is van. Eric néhány utcát uralhat, de engem nem, úgyhogy segítetek, amiben tudok, csak közben vigyáznom kell a saját bőrömrre.

Mert senki más nem vigyáz rá. Ezt nem kell hozzátennie, mert az én életem is ugyanilyen. Főlegyen esedem. Ez a válasza, bele kell törődnöm.

- Korábbi szívességeket akarok begyűjteni, amik viszonzásul járnak nekem, és ebben szeretnék némi segítséget.

- Benne vagyok - biccent, és máris felkészül az üzleti tárgyalásra. Utálom ezt a közönyös képet, de éppen ez az arckifejezés az oka, hogy a segítségét kérem. Az elvégzendő munka rendes körülmények között hetekig tartana, nekem pedig nincsenek heteim. Napokat szánok egy feladatra, aminek tegnapra kellene elkészülnie.

A farzsebemből listát kapok elő, és fölsorolom Abbynek a fölkeresendők nevét. Miközben engem hallgat, összesen annyi reakciót mutat, hogy fél szemöldökét lassan fölemeli, majd éppolyan lassan leereszti. Farmerjába dugja a listát.

- Szorgosan játszottad a jó cserkészt sok életre való egyénnek.

Ez igaz.

- Szeretem bebiztosítani, hogy ha a szükség úgy hozza, kaphassak segítséget.

- Vagy félretehetnéd az összes ütőkártyádat egy későbbi játszámára, és elfogadhatnád az autócsórási ajánlatot. A szakismeretteddel könnyeden kaszálhatnál estenként egy ötöst. Holnap reggel kakasszóra már meg is szabadulnál Erictől és a karodban tarthatnád a pelyhes nyuszt.

Még be sem fejezi, amikor a fejemet rázom.

- Ezt tisztán akarom csinálni.

Az illegális közúti versenyzés miatt kerültem ebbe a pácba, de nem óhajtom megkockáztatni, hogy még jobban elszúrjak mindent.

- Tisztán? - Abby egyenes vonallá préseli össze az ajkát. - Mit gondolsz, ezek az emberek hogyan szerzik be az alkatrészeket, amiket fizetségül kérsz? Komolyan azt hiszed, beszambáznak egy boltba és megveszik őket?

Nem. Nem hiszem. De ezt most eszem ágában sincs bevallani.

- Utoljára mondom: most dönts el, hogy segítesz-e.

- Úristen, hogy valaki milyen morcos! Mit eszik rajtad az a csaj?

Sejtelmem sincs.

- Tetszenek neki a tetkóim.

A közönyös arc eltűnik, Abby fölnevet.

- Te személtáda. Na jó, pazarolj csak el egy jó kis listát autóalkatrészekre. Később benézek.

Abby minden további szó nélkül kisétál a műhelyből.

Végigsimítok a fejemen, és fontolgom, hogy föl hívom Rachelt. Vágyom a hangja után, de megoldást vár tőlem, egyelőre pedig elméletekkel szolgálhatok. Miután beszélek a listán szereplőkkel, már többet fogok tudni, és akkor telefonálok neki, hogy jöjjön.

Még mindig túl jó nekem egy ilyen lány, de visszatért az életembe, és szüksége van valakire, aki megvédelmezi. Betöltöm ezt a szerepet, és magamba szívok Rachel fényéből annyit, amennyit csak bírok, mielőtt távozik, és magamra hagy a sötétben.

NÉGYÉVES KOROMBAN bolondultam a konnektorokért. A falba vezető sötét lyukakért, amikbe beledughattam valami masinát, és az nyomban életre kelt. Villamos áram! Vajon hogy néz ki az áram? Milyen a tapintása? Engedtem a kísértésnek, és abban a pillanatban dugtam be az ujjamat a csatlakozóaljzatba, hogy valaki bekapcsolta a porszívót. A testem megvonaglott az áramütéstől. Két tanulságot szűrtem le aznap. Egy: ne dugjuk az ujjunkat a konnektorba! Kettő: ízlett, hogy megrázott az áram.

Becsukom a Mustangom ajtaját, és fekete télikabátom gombolgatásával bajlódok. Ugyanaz az elektromos bizsergés lüktet a véremben. Találkozni fogok Isaiiah-val.

Emlékeztetem magam, hogy egyáltalán nem telefonált. Nem hívott, és a bárban a szemembe nézett, és azt mondta, az adósom lett. Ugyanígy fogalmazott Ericnek is az iskolám parkolójában. *Elég az ostoba ábrándozásból, hogy törődik velem! Nem törődik! Nem jelentek neki mást, csak törlesztendő adósságot.*

A sivár kis műhely napközben más képet mutat. Aznap este furcsa módon jelzőfényként hatott a sötétben, biztos menedéknek tűnt. Most az ég alján úszó szürke felhők és a külső fal repedései arra emlékeztetnek, hogy ez nem a saját terepem.

Nekifeszülök a súlyos ajtónak, és belépek. Fullasztó dzsungelhőség fogad, amiben fölengednek elgémberedett ujjaim. Hajam az arcomba csapódik, ahogy az ajtó becsukódásakor hideg léglökés vesz körül. Valami rádióból ingerült zene bömböl, csupa elektromos gitár. Isaiiah félmeztelenül hajol a Mustangja nyitott motorháza fölé. Két kézzel könyökig vájkál az autóban.

Ott a bicepszén a sárkány, amit megismerkedésünk estéjén vettem észre, lángoló farka folytatódik a vállán, és átkanyarodik a hátára. A gonosz vörös lény zöld szeme úgy les rám, mint a gazdáját védelmező őr. Isaiiah lapockája közelében lángnyelv kígyózik a sárkány szájából. A srác csavarkulccsal a kezében, gyakorlott mozdulatokkal dolgozik a kocsin. Erős, széles hátizmai annál inkább kirajzolódnak, minél fürgébben mozog.

Testhelyzetet változtat, jobb fogást keres azon, amin éppen dolgozik. Kiszárad a szám, ismeretlen érzések hevítik föl a testem.

Ez a fiú egyszerűen gyönyörű!

Kicsúszik a kezemből a ridikülöm, és kínos csattanással lándol a betonpadlón. Isaiah fölkapja a fejét, és meglátja, hogy szájtátva bámulom. Ajka sokat sejtető mosolyra nyílik, tüstént ég tőle az arcom. Bárcsak meghalnék!

Főlegyeneselek, igyekszem nem lesni ruganyos mozgását. Hirtelen a ridikülömért nyúlok, újra elejtem, majd megint fölrántom a padlóról.

Miért kell mindig ennyit bénáskodnom?

- Csá, Rachel! - üdvözlök könnyedén azon a mély hangon, amitől kihagy a szívverésem. Nem telefonált, nem telefonált – hajtogatom magamban. Nem kellek neki. Csak adósságot jelentek.

- Szia! - felelem, és büszkeség tölt el, hogy ezt dadogás nélkül sikerül.

Fölkapja fekete pólóját a munkapadról, belebújik, és int, hogy kerüljek beljebb.

- Bocs a hőségért! Ilyen a fűtés: vagy banánérlelő forróság, vagy jégverem. Választhatsz.

- Banánérlelő - vágom rá. - Utálom a hideget.

- Én is - ért egyet. Úgyhogy legalább ennyi közös bennünk, meg persze az autók, a gyorsulási verseny és Eric...

Megállók a nyitott motorház másik oldalán, és leplezetlenül csodálom az oda beágyazott gépezetet. Igaz, amit Isaiah mondott: ez nem a 94-es Mustang GT eredeti motorja.

- Föltuningoltad.

- Újjáépítettem. - Olyan elmélyültséggel tanulmányozza az autót, ami komoly gondolkodásról tanúskodik. - Tizennégy éves koromban roncstelepen találtam az ütött-kopott kasztnit, és a következő két évet a karosszéria kikalapálásával, alkatrészek összeszedésével töltöttem, amíg üzemképpé nem tettem. Papíron nagyobb nyomatékot és több lóerőt tud, de sajnos rengeteg alkatrész túljutott már a fénykorán.

Izzad a tenyerem, de nem a melegtől, és szorongatom a ridikülöm fülét. Kicsit himbálom, a térdemet ütögeti. Hiányzik az, ahogyan aznap este viselkedtünk. Hiányzik a gondolat, hogy tetszem Isaiah-nak.

- Sajnálom - szólalok meg.

- Micsodát? - néz a szemembe.

Azt, hogy nem olyasvalaki vagyok, aki igazán tetszik neked.

- Az egész - horgaszom 1c a fejemet, és figyelem, ahogy a ridikülöm újra meg újra a lábamhoz ütődik. - Tudom, hogy úgy gondolod, tartozol nekem, de nem tartozol. Ez az én problémám. Majd megoldom.

Bár fogalmam sincs, hogyan.

- Ez a mi problémánk - sötétül vissza a szeme olyan komoly szénfeketére, amilyen akkor volt, amikor ígéretet tett nekem.

Azt mondta, semmit sem jelentek neki. Csak adósságot. Isaiahnak adtam az első csókomat, egyáltalán nem telefonált, és adósságnak tekint. Eric numerának nevezett, és Isaiah hallgatólagosan egyetértett. Rengeteg a problémám, és cseppet sem hiányzik, hogy azért kényszerítsek segítségnyújtásra egy srácot, mert azt hiszi, tartozik nekem. Nem hiányzik, mert érzelmeket táplállok iránta, amiket nem viszonz. Nem hiányzik, mert minden találkozásunk összetöri a szívemet.

- Isaiah...

- Egy valamit jobb, ha megtudsz rólam - szakít félbe. - Nem nyitok vitát.

A ridikül abbahagyja a himbálózást.

- Hogyhogy?

- Ez nem a te problémád - halványul a szeme gyönyörű ezüstös árnyalatra. - A miénk. És tudom, hogyan fogjuk megoldani.

- Tudod? - kérdezem kissé meghökkenve. Jaj, ez a szempár imádni való! Nem bírom a hőséget, egy ujjal megrángatom a kabátom gallérját.

Isaiah tekintete követi a mozdulatot.

- Vedd le a kabátodat! - bíztat, és a szívem kalapál a gondolatra, hogy bármit is levegyek Őelőtte. - Meleg van idebenn.

Meleg. A vacak fűtés. Persze, csakis. Megköszörülöm a torkomat, kigombolom a kabátomat, és kibújok belőle. Isaiah elveszi tőlem, és hirtelen elhagyatottnak és meztelennek érzem magamat, amíg egy fali kampóra akasztja.

- Gyorsulási versenyre fogunk menni - jelenti be.

Fölhorkanok.

- Mert elsőre olyan pompásan sikerült.

Rám villan lélegzetelállító mosolya, majd szélsébesen eltűnik, már nem mernék megesküdni, hogy egyáltalán láttam.

- A közúti versenyzés olyan hiba volt, amit nem szándékozom

megismételni, és te sem.

Isaiah egy pillanatra elhallgat, mintha arra várna, hogy tiltakozzák. Nem fogok. Megtanultam a leckét: nincs közúti versenyzés.

- Hallottál mára a Kocsiszínról? - folytatja Isaiah.

- Nem.

- Kétszáz méteres gyorsulási pálya a megye délnyugati részén.

- Legális?

- Az. És ott fogom megnyerni nekünk a pénzt, amit ki kell fizetnünk Ericnek.

A műhely közepén áll, csak úgy sugárzik belőle a magabiztosság. Irigylem.

- Miben különbözik az a versenyzés az utcaitól?

- Abban, hogy a létesítmény törvényes és családközpontú. A versenyzők nemzedékek óta járnak oda: apák, nagybácsik, nagyapák, dédapák. A pénzt fogadásokból fogom megszerezni. Egy-egy fogadás nem nagy összegű, de remélhetőleg eleget nyerek, hogy fedezze az adósságot.

Máris csóválom a fejemet. Ez nem hangzik valami komoly tervnek.

- Szóval elmegyünk a versenyre, és fogadásokból remélhetőleg annyit nyerünk, hogy végül reményeink szerint összejön ötezer dollár?

- Nem megyünk - helyesbít minden mentegetőzés nélkül. - Én versenyzem és nyerek. A te kocsiddal.

Pislogok.

- Az én kocsimmal

- Azzal - jelenti ki a legcsekélyebb habozás nélkül. - A te kocsiddal.

Nem létezik, hogy sikerüljön neki - hogy ennyi pénzt szerez olyan versenyekkel, amiket megnyerni remél. Elhúzom a szám, miközben a hallottakon töprengek, ő hisz ebben, de én... nem tudok.

Isaiah a számra mered. Két könnyed, hosszú lépéssel megteszi a kettőnk közötti távolságot, és tenyerével megtámasztja az államát. Forró hüvelykujja végigsimítja az ajkamat, mire megrebbe a szívem. Megismétli az ígérő mozdulatot, de lassabban, és a szám válaszul kinyílik. Nem kapok levegőt, nem tudok gondolkodni. Borzasztóan hiányzott az érintése.

- Mondtam, hogy ne aggódj! - suttogja.

Torkomon akad a gúnyos nevetés, és elfordítom a fejem, hogy ne az ő illatát szívjam be. Egyedül az aggódáshoz értek.

- Nem aggódom.

- De, aggódsz - vágja rá. - Ha azt mondom, hogy megcsinállok valamit, akkor megcsinálom.

Ez nem igaz - azt mondta, hívni fog, és nem hívott. A blúz kezelőjén egy rendetlen cérnaszállal vacakolok, miközben összeszorul a szívem. Mihez kezdek, ha lelép? Ki máshoz fordulhatnék? Talán Westtől és Ethantól kérhetnék segítséget. Talán van pénzük. Főlemelem a fejemet, és látom, hogy engem bámul.

- Örülök, hogy itt vagy, Rachel.

A csuklóm köré csúsztatja az ujjait, és az érintésétől úgy olvadnak el az izmaim, mint a forró serpenyőben sístergő vaj. |

Azonnal elfog a rossz érzés. Milyen szánalmasan viselkedem! Isaiah egyáltalán nem hívott. Baromira nem hívott, most pedig elegendő néhány szó meg egy-két simogatás, és máris visszajutottam a kiindulóponttra, mint egy ostoba, naiv kislány.

Odébb lépek, és félresöpöröm a tincseimet az arcomból. Ezt nem csinálom. Nem hagyom, hogy játszadozzon velem. A születésnapomról és karácsonyról félretettem pár száz dollárt. Elzálogosítom az ékszereim egy részét. Haladékat kérek Eric-től. Bármit inkább, semhogy darabokra törjék a szívemet.

- Ez rossz megoldás. Majd én egyedül kitalálok valamit.

Ahogy elmegyek mellette a kabátom és a kijárat felé, Isaiah megragadja a kezemet.

- Mi a baj?

Nem egyszerűen kérdez, hanem választ követel.

- Egyéjszakásnak nevezted - rántom meg a kezemet, de nem ereszt. Dühbe gurulok, és még erősebben rángatom. - Azt mondtad, semmit sem jelentek! - Elenged.

- Soha nem neveztelek egyéjszakásnak, Rachel... Nem tudnék úgy gondolni rád, mint egy numerára.

Fölszisszenek, ahogy a szó elhagyja a száját, és utálom, hogy szánakozva oldalra hajtja a fejét, érzékeli gyengeségemet.

- De Eric annak hívott, és ráhagytad.

- Sajnálom - mondja, mintha ezzel eltörölné, hogy egy hétig rám se hederített.

Ég a torkom, a könnyeim már-már kibuggyannak. Jobban tenném, ha befognám a számát, és elhúznék. Ehelyett maradok, és kimondom az ostoba szavakat:

- Vártam, hogy hívj. Azt ígérted, hívni fogsz. Azt mondtad bírsz.

Azután meg közölted Erickel, hogy semmit sem jelentek neked.

- Miattad csináltam a műsort - lopózik ingerültség a hangjába. - Miattad másztam Eric képére.

- Mert úgy gondolod, tartozol nekem! Mert megálltam a kocsimmal, és hagytalak vezetni, amíg le nem ráztuk a rendőröket.

Az arckifejezése félelmetesen feldúlttá változik.

- Nem erről van szó.

Széttárom a karomat, mintha nem érdekelne ez az egész, pedig nagyon is érdekel. Nagyon érdekel ez a srác, aki miatt széttépem magam.

- Szóval nem tartozol nekem?

- Jesszusom! - morogja, és leeresztett keze ökölbe szorul. - Persze hogy tartozom.

Folytatná is, de nem bírom hallgatni a hazugságokat.

- Mondd ki végre, Isaiah! Hagyjuk a mellébeszélést, mondd ki, hogy csak szórakoztál! Valld be, hogy le akartál fektetni, le akartad fektetni ezt a buta, szárnalmas, gazdag lányt! Mondd ki, azután kiokoskodunk valamit, és kimászunk ebből a csávából anélkül, hogy csábtrükkökkel kellene rávenned arra, amit akarsz. – *Anélkül, hogy összetörnéd, ami a lelkemből még megmaradt.* - Mond már ki!

Ám mielőtt bármit is mondhatna, nyikorogva kinyílik a műhely ajtaja. Kelletlenül fordítom oda a fejemet, és látom, hogy egy nagyjából korunkbeli pár csámpázik be. A srác magas, a lány fölé tornyosul, aki, ha az egyáltalán lehetséges, még nálam is alacsonyabb. A lány tekintete ide-oda cikázik köztem meg Isaiah közöt és végül a fiún állapodik meg.

- Szevasz, Isaiah! - köszönti.

Tépett farmerjáról és feketével sávozott szőke hajáról ordít, hogy keresi a veszélyt. Szép lány, és a tartásából ítélve magabiztos is. Erős. Megtörölgetem a szememet, és elfordulok tőle. Mélyet sóhajtok, és kibuggyan a szememből egy árulkodó, hülye könnycsepp.

Isaiah lehajtja a fejét, elkáromkodja magát. Láthatólag minden igyekezete ellenére újra meg újra a lányra sandít, aki ezek szerint nyilván jelent neki valamit. Gondolom, most jól lebukott, hogy megcsalja - velem.

- SZEVASZ ISAIAH!

Nem sokak ajkáról hat rám ilyen döbbenetesen a saját nevem. Szinte lassított felvételen fordítom arra a fejemet, és figyelem, hogy a lány úgy suhan be az életembe, mintha soha nem is távozott volna.

- Basszus? - mormolom. Miért olyan kurva nagy kérdés, hogy világmindenség hagyjon egy percre lógva? Rachel előrevonja arany haját a válla fölé, hogy ne lássam az arcát.

- Zavarok? - kérdezi Beth, miközben benyomul a műhelybe.

Milliónyi kérdés kavarg bennem, de a testemben kiújuló tompa fájdalomtól egyiknek sem bírok hangot adni. Még mindig dög ez a lány: kicsit mérges-tündéres, de a frizurája más. Most állig ér, és szőke váltotta föl a feketét, csak két tincs erejéig maradt meg a szín, amit ismerek.

- Igen - felelem a kelleténél dühösebben. Beth észreveszi indulatosságomat, és gúnyorosan megemeli fél szemöldökét.

A srác is belép, őt nem ismerem. Kihúszom magam, és érzem, hogy az izmaim megfeszülnek. Mi a franc? Beth már le is pattintotta a srácot, aki miatt dobott, és most egy másikkal jön ide villogni? Hátrapillant, majd ismét rám.

- Isaiah, ez itt Logan. A haverom... meg Ryané.

A srác baseballdzsekit visel, mellrészén nagy B. alatta ráhímezve a neve. A dzseki fehér ujján két keresztbe rakott baseballütő. Biccent nekem. Az a srác, akibe Beth belezúgott, az a Ryan is baseballozott.

Vállat vonok. Nem óhajtok lehetőséget adni Bethnek, hogy ismét darabokra szaggasson. Most nem. Most, amikor egyébként is szar a helyzet. Amikor Rachel belépett az életembe.

- Eredj innét!

- Próbáltalak hívni - feleli, figyelmen kívül hagyva engem is, meg azt a tényt is, hogy Rachel alig egyméternyire tőlem teljesen összezuhanva áll. - SMS-eztem is.

Tényleg. Hálaadás óta, de nem tudok megbocsátani neki.

- Menj már!

Megáll Rachel előtt, és végigméri.

- Beth vagyok - mutatkozik be. - Minthogy Isaiah elhagyta valahol a modorát.

Rachel dacosan fölemeli a fejét. Büszkeség hullámszik végig rajtam. Juszt se hagyja, hogy Beth felülkerekedjen rajta.

- Rachel vagyok.

- Hozzám tartozik - jegyzem meg, ezzel arra készítem Rachelt, hogy a szemembe nézzen. *Ugyan már, angyalom, tudom, hogy meg kell oldanunk ezt-azt, de maradj velem! Beth az, akinek nincs itt semmi keresnivalója.*

Beth megköszörüli a torkát. A figyelmemre pályázik, de azt várhatja.

- Logan örökölt egy autót, és azt mondtam neki, hogy tudsz segíteni a rendbehozatalában. Azt mondtam, te vagy a legjobb.

- Csak a barátaimnak teszek szívességeket - felelem, miközben fogva tartom Rachel tekintetét. *Nagyon helyes! Tartsd csak rajtam azt a szexis, ibolyakék szemedet! Ösztönösen bízol bennem. Csak így tovább!*

Hallgatók.

- Azelőtt barátok voltunk és újra azok lehetünk.

Tovább hallgatók.

- Hiányzol.

Ez már sok a jóból.

- Miféle munkáról van szó? - fordulok a sportolóhoz. Borzasztóan kellenek a kiegészítő jövedelemforrások, és a srác talán fizetőképese.

Logan tanácstalan képet vág.

- Menni megy a kocsis, de ahogy eléri a hatvanat, furcsa hangot ad. Szeretném, ha gyorsabban futna, és persze nem robbanna föl az autópályán.

- Tudsz fizetni?

- Tudok.

Beth biztosra vette, hogy ez lesz.

- Hozd el valamikor a kocsit! *A LÁNY NÉLKÜL!*

- Kint áll a parkolóban - bökö a hüvelykujjával a háta mögé. Milyen közönyös mozdulat! Mintha a kocsis semmit sem jelentene. No de ne felejtsük el, hogy fizetőképese a srác.

- Gurítsd be!

Logan úgy méregeti Bethet, amiből látszik, hogy már ismeri a lány kedélyhullámszásait.

- Itt hagyhatlak két másodpercre anélkül, hogy világháborút robbantanál ki?

- Azelőtt el tudtalak viselni - feleli Beth.

A fiú kimegy, a lány marad. Minek jött vissza? Hogy cseszegessen? Hogy az orrom alá dörgölje, milyen boldog? A szemem sarkából rásandítok. A rózsaszín szalagokat igazgatja a csuklóján, amiket attól a seggfej Ryantól kapott. Aki boldoggá teszi. Gyűlölöm a tagot.

- Szóval belezúgtál a csajba? - kérdezi Beth.

- A nagybátyád tudja, hogy idejöttél?

Megnyomom a gombot, hogy kinyissam a garázsajtót, azután a villáskulcsokat rendezgetem. Rachel épp Beth ellentéte a tündöklő mosolyával és vidám nevetésével. Fénynyaláb. Beth komor, mint az éjszaka. Akkor is olyannak láttam, amikor belé voltam esve.

- Igen - vágja rá gondolkodás nélkül.

Elfojtott hümmögés jelzi, hogy ezt nem veszem be.

- Jó, nem. És mielőtt kérdeznéd, Ryan igen.

Áttérek a csavarhúzókra.

- Mióta rángatnak téged pórázon?

- Nabazmeg! - morogja, azután sóhajt. - Nem rángatnak. Ryan tudja, hogy hiányzol nekem, és tudja, hogy szerelmes vagyok belé. Nem zavarja, ha barátkozom veled.

Ja. persze. A pasi nem vállalja föl a pöcs szerepét, aki nemet mond, hát rám hagyja, hogy elküldjem a csajt. A seggfej legalább jól szervezte meg ezt a lépést. Elfordítom a fejemet egy motor berregésére, egy pillanatra el is mosolyodom, amikor látom, hogy egy 57-es, piros Chevrolet gördül be a műhelybe.

Beth odaballag mellém.

- Tudtam, hogy tetszeni fog a kicsike.

A kicsike. Mert Beth tudja, hogy imádom a kocsikat. Voltaképpen a kelleténél többet tud rólam. Beth olyan, akár egy rosszul elsült drogmámor. Mindig is olyan volt, és többé nem óhajtok elszívni vele.

- Menj innen!

- Nem megyek. Amíg újra össze nem barátkozunk.

Logan leállítja a motort, kiszáll, és fölpattintja a motorháztetőt.

- Mi a véleményed? - kérdezi.

Az a véleményem, hogy egy ilyen kocsiól el kell csöppenni.

- Ez a kocsni versenyre termett.

Logan a fület hegyezi.

- Mit gondolsz, ki tudsz csiholni belőle olyan sebességet?

Egy pillanatig hallgatok, amíg fölmérem a gyereket, éreztem a

hangjából, és most is látom várakozó testtartásából. Él-hal a száguldásért. Úgy kell neki, mint egy falat kenyér. Talán nem is olyan sötét ez a sportoló.

- Meg akarod tartani szériaautónak?

- Inkább a sebesség érdekel. Ha sikerül föltuningolni, be tusz nevezni valami versenyre?

Két kézzel a kocsira tenyerelek, és föléje hajolok, hogy megsejlemléjlem a motort. Jó, hogy nem az eredeti, mert különben nem szívesen nyúlnék bele.

- Ha tényleg repeszteni akarsz, a megye délnyugati részén van egy kétszáz méteres gyorsulási pálya. A jövő héten nyit.

- Te versenyzel ott? - kérdezi.

- Igen.

És azt tervezem, hogy a következő másfél hónapban rengeteg időt fogok ott tölteni.

- Isaiah - próbál kettőnk közé lépni Beth, de Logan úgy fordul, hogy megakadályozza. - Nem ezért hoztam ide.

A srác szemében tébolyult fény villan, és hirtelen érzem, hogy egy hullámhosszra kerültünk. Remegő szája mutatja, hogy talán ugyanolyan autóbolond, mint én.

- Ott milyen gyorsak a kocsik?

- Némelyik pasas kétszáz méteren fölmegey kétszáz kilométer per órára.

- Nem! - dobbant a lábával Beth. - Nem. Megígértem Ryannek, hogy nem lesz semmi örűltség, Logan, nem ezért hoztalak ide.

- Te gyorsultál már föl annyira? - legyint a srác Beth felé, mintha legyet hessegetne el, és ezzel kivívja a tiszteletemet. A legtöbb srác rettegne, hogy Beth letépi a tőkét, és a kezébe adja, ha így leinti.

- A saját kocsimmal még nem - válaszolom őszintén. De remélem, hogy Rachelével majd megteszem, és némi átalakítás után a sajátommal is. - A sebesség megvehető. Csak attól függ, mennyit kíván rá költeni az ember.

- Logan vagyok - nyújtja a kezét a srác.

- Isaiah - felelem, ahogy kezét szorítunk.

- Basszus - morogja Beth.

LILA AZ EGÉSZ SZOBÁM. A fal, a fehér szőnyegpadlóra fektetett futószőnyeg, a steppelt ágyterítóm, a párnáim, a mennyezettől a padlóig érő függöny - mind-mind lila. Elvileg levendulakék, de az csak a lila szó helyettesítője. Utálok a lilát, de Anyu nem szíveli a zöldet.

A sarokszópos ágy közepén ülök, és újra megszámlolom a pénzt, ötszáz dollár. Ennyim van. Néhány ékszer hever mellettem a párnán. Csak erről a négy darabról gondolom, hogy Anyu nem venné észre a hiányukat.

Ha az estélyi ruháim nem Anyu gardróbjában lógnának, azokat is megpróbálhatnám eladni. Anyám képtelen meglátni, mi lakik bennem, de a külsőmet bezzeg árgus szemmel figyeli.

Kopognak. Fölfordítom a párnát, hogy elrejtsem az ékszerek és rollniba tekerem a bankjegyeket. Nyílik az ajtó, Ethan rögtön kiszúrja a pénzt, amit éppen az ékszeres dobozomba csapok. Bevonul a szobámba, és lehuppan az ágyra. Elcsúszik a párna, és odapillantok, hogy ellenőrizzem, továbbra is takarja-e az ékszereket.

- Mit csinálsz? - érdeklődik, miközben a pénzzel teli dobozt bámulja.
- Semmit.
- Új alkatrészt veszel a kocsidba?

Mert Ethan elméjében ez az egyetlen dolog, amire nekem pénz kellhet. Tudja, hogy apám kiselőadása után hitelkártyával többé nem vásárolok autóalkatrészt.

Nem. Kifizetek egy közveszélyes elmebeteget.

- Lehet.

A bátyáimmal el vagyunk kényeztetve. Mindannyian kaptunk hitelkártyát, hogy azt vegyünk magunknak, amit csak akarunk, de az anyagi szabadság terhet is ró ránk. Apu minden hónapban leül velünk, és átnézzük a kiadásainkat. Két évvel ezelőtt, amikor túl sokat költöttem autóalkatrészekre, gyanítottam, hogy talán a Salemben boszorkányságért perbe fogott nők sem izzadtak annyit, mint én. Ma délután röpke harminc másodpercig fontolgattam, hogy készpénzt veszek föl a kártyáról, de West egyszer már kísérletezett ezzel, és Apu huszonnégy órán belül rámozdult az ügyre. Kiderült, hogy bizonyos

óvintézkedéseket tett.

- Elhasználnék egy mentőkártyát - közli Ethan.

Naná.

- Ma este?

- Igen.

Akkorát fújtatok, hogy meglibben a hajam.

- És ha én is programot terveztem? Szombat este van.

Az ikrem és West mindig abból indulnak ki, hogy a társas életem a nullához tendál.

- Terveztél? - sápad el Ethan. - Tényleg? És kivel?

- Esetleg szeretnék autózni.

Az égnek emeli a tekintetét.

- Akkor autózhatsz, amikor csak akarsz.

- Rendben.

Ethan fölpattan az ágyamról.

- Csúcs vagy! - A küszöbön megtorpan. - Aproó, mit szólnál ahhoz, ha kiterjesztenénk a mentőkártyát?

Szöszöket szedegetek az ágyamról.

- Hány darabra?

A bátyám úgy bólogat, mintha már kiválasztott volna egy számot.

- Végtelen.

Elborzadok. Ethan és West néha képesek egész éjszaka kimaradni, és nem mindig hazudozom elég találékonyan, hogy falazhassak nekik.

- Nem is tudom.

- Aludj rá egyet! És Rach... - Ahogy lesüti a szemét az edzőcipőjére, kínessá válik a csönd. Kettőnk között ritka az ilyesmi. - Örülök, hogy segítesz Anyunak.

Megdörzsölgetem az ornyergemet, küzdök minden olyan gondolat ellen, ami szorongáshoz vezethetne. A komódom sarkán idegesítően figyel egy beszéd, amit a jövő hétre meg kell tanulnom.

- Szólsz... - Becsukja a szobám ajtaját, és nekiveti a hátát, mintha ezzel mindenkit kizárna, vagy engem bebörtönözne. - Szólsz Anyunak, ha rosszul leszel?

A mellemhez szorítok egy párnát.

- Le lehet szállni rólam, jó?

- Talán beszélned kéne Anyuékkal.

- És az mire jó? - hajítom le a párnát az ágyról. - Anyu kiborul? Apu csalódott lesz? Ti meg Westtel, Gavinnel és Jackkel nyaggattok, hogy

lekvár vagyok? Köszí szépen, inkább nem. A múltkor este hol hagytad az együttérzésedet, amikor Jack nekem esett, mert még nem mondtam igent?

- Nem kértek volna, ha tudják, hogy még mindig pánikrohamaid vannak.

- Nézz a szemembe, és mondd, hogy nem boldogabb ez a család attól

- vegyül undor a hangomba -, hogy takargatom azt, amivel nem tudtok mit kezdeni!

Amivel én sem tudok mit kezdeni.

- Talán én mondhatnám el nekik - veti föl olyasfajta komolysággal, amitől horrorfilmes rémület vesz erőt az emberen.

- Nem bírod. - Keresgélem a szavakat. - Te is azt szeretnéd, amit a többiek: hogy Anyu boldog legyen.

- Persze, de folyton eszembe jutsz, ahogy abban a rohadt mosdóban kuporogtál, és kihánytad a beledet.

Rezeg a telefonom, és a buta szívem megdobbán, mert csak egyvalaki hívhat vagy SMS-ezhet: Isaiah.

- Ki üzent? - gülüzi a mobilomat Ethan.

Főlkapom a készüléket, és próbálok nem remegni, amikor meglátom Isaiah nevét.

- West - hazudom. - Kínlódik a terepjárójával, mert már megint elfelejtett olajat cserélni.

- A gyagya - morogja Ethan, majd ismét rám néz. - Gondold át, amit mondtam. Legalább a mentőkártyát.

- Jó.

Viaskodom, hogy a bátyámra figyeljek, ne a telefonra, amíg Ethan ki nem megy. Nem tudom, hogyan uralkodjak eszeveszett érzelmeimen. Hat hét múlva, amikor kifizetjük Ericet, Isaiah csak még jobban fog fájni.

7re gyere a gy pályához. Újra rezeg a telefonom, megjött az útbaigazítás.

Az ágyra dobom a mobilt, és hangos szusszanással hanyatt dőlök a párnákra. Utasít. Nem kér, még csak egy „lécci”-t sem dob be, csak utasít. Mint aki tudja, milyen dögös és titokzatos, és mennyire bezsongok tőle. Nem lenne szabad odamennem. Nem lenne szabad válaszolnom. A sarkamra kellene állnom.

Már megint rezeg a telefon. Közönségért kiáltó sóhajtással rúgom közelebb magamhoz. Kiolvasom a szöveget, majd párnát nyomok az

arcomra: **tele tankkal hozd a kocsid.**

Mivel csak adósságot jelentek. Én hülye. Hülyék hülyéje.

A fényszóróm átsuhan Isaiah-n, ahogy beállok a fekete Mustang mellé. Hátát az anyósülés ajtajának támasztva, karját a mellén összefonva vár a parkolóban, ahogy az SMS-eiben jelezte. Csikorog a kerekeim alatt a kavics, és irtózom a gondolattól, hogy a fölverődő kövek a fényezéshez csapódnak.

Mély lélegzetet veszek, azután lassan kifújom a levegőt. Adósságot jelentek neki. Semmi egyebet. Nem fogom elveszíteni a fejemet. Nem fogok ordítani. Higgadtan és összeszedetten fogok viselkedni, semmit sem mutatok a bennem tomboló érzelmekből és szorongásból. Nem fogja megtudni, hogy fájdalmat okoz. Lehet, hogy gyöngé vagyok, de ügyesen leplezem valódi érzéseimet. Nem nehéz úgy tenni, mintha nem történe össze a szívemet.

Majdnem kizuhanok a kocsiból, amikor az ajtó a közreműködésem nélkül kitarul.

Isaiah a kezét nyújtja, mintha segítségre szorulnék. Mivel ez az idegenszerű gesztus teljesen készületlenül ér, elfogadom, azután némán szídom magamat, amikor az erős kéz átfogja az enyémet. Banyek. Még most is jólesik az érintése.

- Csá! - köszön.

Becsukja az ajtót, és ott állunk kettesben, kéz a kézben, néma csöndben bámulva. Na jó, majdnem néma csöndben, mert az egymással szinkronban pörgő két motor hangja magára vonja a figyelmemet. Isaiah vigyorog, amikor balra hajolok, hogy meglessem, mi található a fémlátókon túl.

Mutatóujját végighúzza a kézfejem, ettől áramütés fut végig a testemen. A gyorsulási pálya vakító fényei árnyékot vetnek Isaiah-ra, és borzongva látom, milyen otthonosnak tűnik a sötétben.

- Fülbemászó zaj - utal a motorokra, de én csak az Ő mély hangját hallom. *Húzd vissza a kezedet, Rach! Csak játszik veled.* Az egyik ujjja lassan ismét elindul a kezemen, és libabőrös lesz a karom. Az idegesítő hang a fejemben megismétli a figyelmeztetést, de nem törődöm vele.

- Nem voltam biztos benne, hogy eljössz.

Egyszerre hangzik kissé sértődöttnek és megkönnyebbültnek. Helyes. Nem tudom visszatartani az ajkamat: halvány mosolyra húzódik. Mutattam ugyan érzelmet, de a sarkamra is álltam, mert nem

válaszoltam az SMS-ekre.

- A műhelyben hagytad a kabátodat. A kocsiban van, de látom, találtál másikat.

Na jó, ez aranyos, de továbbra is a sarkamra állok.

- Ugyan már. Rachel, szólalj meg! - biztat simogatóan bársonyos hangon.

Újra vállat vonok. Persze, tudom, iszonyú éretlen dolog. Évek óta már a bátyáimmal sem üzöm ezt a játékot, de Isaiah nagyon is megérdemli. Ez most üzleti kapcsolat kettőnk között. Adósságot jelentek neki. Azért kívánja használni az autót, hogy kifizethessük Ericet. Ebben az egyezségben sehol sem szerepel, hogy nekem meg kell szólnom.

Sikerül bátorságot merítenem, egyetlen lendülettel elhúzom a kezemet, és a kabátom zsebébe dugom, ebből Isaiah is tudhatja, hogy nem nyúlhat hozzám. Januári estéhez képest meleg az idő, majdnem tizenöt fok, mégis pajzsként használom a kabátomat,|

- Jó, majd később beszélgetünk - húzogatja meg az alsó fülbevalóját.
- Gyere, megmutatom a helyszínt.

Lépést tartok vele, és elkerekedik a szemem, amikor meglátom a fémlátók környékén összetorlódott autók sokaságát, mindegyik arra vár, hogy sorra kerüljön a gyorsulási pályán. Mustangok, Camarók, Chargerek, Kovák, Chevelle-ek, Corvette-ek. Szűzanyám, vég nélkül folytathatnám a listát. Egyik gyönyörűbb, mint a másik. Pirosra, sárgára, feketére, fehérre, kékre vagy narancssárgára festve pompáznak - csodás szivárványt képezve! Mindegyikben fantasztikusan gyors motor morajlik.

Az alacsony lámpaoszlopok tövében összeverődött srácok a kocsijuknak támaszkodnak, vagy kis csoportokban álldogálnak, és odakurjantanak Isaiah-nak, aki biccent vagy mond valamit üdvözlésül. A világ mozdulatlanra dermed, amikor a mezőny eleje közelében észreveszem a káprázatos fekete szépséget.

- Az ott egy 2004-es Mustang Cobra - kapom a fejem Isaiah felé, és minden szónak nyomatékot adva ismétlem meg a kijelentést: - Az ott egy 2004-es Mustang Cobra.

Megnyalogatja az ajkát, harmatgyöngye erőfeszítésként, hogy leplezze mosolyát. Tök mindegy, megszólaltam, tehát ő nyert, de le van érdekelve. Az ott egy 2004-es Mustang Cobra! Pontosan az a kocsi, amiről mindig is álmodoztam.

- Ismerem a tulajdonosát - mondja Isaiah. - Nincs kedved közelebbről szemügyre venni?

- Hülyéskedsz? - kérdezem úgy ugrándozva, hogy tutira ötévesnek nézek ki. - Legszívesebben ráfeküdnék a motorháztetőre, hogy megölelgessem.

Isaiah ugyanúgy nevet, mint este a bárban. Ez az a nevetés, amitől áram fut végig rajtam. Amitől összezavarodik a fejem és fölforr a vérem. Izgatottságom azonban alábbhagy, amikor eszembe jut, hogy nem kellek neki.

A hangosbemondó szólítja a versenyzőket. A csoportok gyorsan szétoszlanak, és a sofőrök visszatérnek a kocsijukhoz.

- Majd később bemutatlak a srácnak - ígéri Isaiah. - Most nézzük a versenyt!

Kerülgetjük az autókat, elhaladunk a lelátók mellett, és a rajtvonal közelében megállunk a kerítésnél. Még soha nem láttam ehhez hasonlót: kétfelől betonkorláttal szegélyezett, kétszáz méteres, nyílegyenes útszakasz. A vége felé a pálya két oldalán egy-egy jókora elektronikus eredményjelző tábla magasodik. Egy számsor a tábla tetején, egy másik az alján.

Motorzúgás vonja figyelmemet ismét a rajtvonalra. Srácok mászkálnak egy piros Camaro mellett. Az egyik integet a vezetőnek, hogy araszoljon közelebb.

- Mit csinál? - kérdezem.

- Vízet permeteznek a pálya elejére a gumimelegítéshez - könyököl a kerítésre Isaiah. - Jobb, ha az ember a kerékkel közvetlenül a víz szélére áll.

Jesszusatyaúristen - gumimelegítés. Tévében több százszor láttam, de személyesen még soha. Mintegy végszóra életre robbannak a Camaro hátsó kerekei, sűrű fehér felhő gomolyog belőlük, ahogy a sofőr fölhevíti az abroncsot, hogy jobban tapadjon az útra. A forró gumi édeskés, füstös illata az orromba csap. Végül az abroncs megkapaszkodik, és a koci előrelődul.

A sofőr kinyitja az ajtót, és legyező mozdulatokat végez vele hogy megszabadítsa az utasteret a füsttől. Amint odabent tiszta a levegő, becsukja az ajtót, és társa kézjeleinek engedelmeskedve előregurul a rajtvonalhoz.

- Honnét tudják, hová álljanak a kocsival a verseny kezdetéhez?

- Mindent lézerek szabályoznak - magyarázza Isaiah. - Éppen az első

lézer vonalát kell elérni. Az a hadonászó srác irányítja a vezetőt a vonalhoz. Amikor a kocsi a vonalhoz ér, amott kigyullad egy lámpa.

A versenyző autó befejezi a gumimelegítést, és segítség nélkül gurul a vonalhoz, sőt füst sem kerül az utasterébe.

- Hogyhogy az egyik sofőrnek kell segítség. a másiknak meg nem?

- Némelyik autó olyan sebességre gyorsul, hogy a szokásos biztonsági öv nem használható benne. Ha sikerül muzsikáltatnunk a gépedet, speciális biztonsági hámot kell szerelnünk a kocsidba. A hám néha annyira leszorít, hogy nem látod a vonalat. Vagy a sisak miatt nem látod. Olyankor a társad segíthet.

Én már ott elakadtam a magyarázat közben, hogy speciális biztonsági hámot kell szerelni a kocsimba. Pánik mardossa a belsőmet.

- Át fogod alakítani a kocsimat?

Isaiah a vonalhoz álló járműveket figyeli.

- Először a bevezető vonalat kell átlépni. Látod azt a micsodát középen, a két autó között? Ami úgy néz ki, mint egy közlekedési lámpa.

- Igen. - Azaz nem. Nemigen. Mármint látni látom. A „közlekedési lámpa” állványán a két versenyző számára felül két sor fehér lámpa, alatta három sor sárga lámpa, egy sor zöld és végül egy sor piros helyezkedik el. De igazából azt látom, hogy Isaiah nem figyelt a lényegre. - Fizikailag meg akarod változtatni a kocsimat?

- Ja - válaszolja nyugodtan, mintha nem is azt közölte volna, hogy megrongálja az egyetlen dolgot az életben, amit imádok. - Karácsonyfának hívják. A legfelső fehér lámpák a bevezető vonalhoz tartoznak. Akkor gyulladnak ki, ha az autó eleje megszakítja az első lézersugarat. Amikor átléped a második sugarat, kigyullad a második lámpasor, és jelzi, hogy készen állsz a rajtra. Miután mindkét autó fölkészült, néhány másodperc múlva kigyullad a többi lámpa.

Aha. Jó. Tök mindegy.

- Mi más változtatást tervezel a kocsimon? - kapaszkodom a kerítésbe, ahogy újabb szédüléshullám zsongítja el a fejemet. A kocsim! Senkinek sem engedem, hogy a kocsimat piszkálja.

Isaiah vagy nem figyel rám, vagy komolyan magával ragadta a versenyt.

- A sárga lámpák fél másodperces időközzel fölülről lefelé haladva gyulladnak ki. Ha a zöld lámpa előtt indulsz el, akkor föl villan a piros lámpa.

Ez kiránt hisztériaközeli állapotomból.

- Mit jelent, ha piros lámpát kapok?

- Nagyon sokat - pillant rám Isaiah.

A felismerés gyomorszájon rúg. Ezért nem versenyzek - az utcán leblokkoltam a startnál, és ha pánikba esem, valószínűleg újra leblokkolnék. Ha túlságosan fölizgatom magam, és elindulok, mielőtt a lámpa zöldre vált - és valljuk be, ez történne, akkor elveszítem a versenyt, mielőtt akár a harminc kilométer per órát elérném.

- Nem bízol a rajtolásomban.

A kerítés tövét rugdossa, és látom, hogy nem akarózik válaszolnia.

- Nekünk gyors kocsik kell, Rachel. A sebesség is számít, de idekint, a gyorsulási pályán jellemzően az a győztes, aki elsőnek reagál a lámpára.

Felbőgnek előttünk a kocsik. A Camaro orrát levegőbe emeli a nyomaték, és hátralépek, szinte attól félek, hogy a kocsik hátra bukfencezik. Persze nem. Az első kerék visszazöttyen az aszfaltra.

A Camaro szédítő sebességgel süvít el a Mustang mellett. A pálya végén kigyullad az eredményjelző. A Camaro kétszáz méteren 6,94 másodperc alatt százötvennégy kilométer per órára gyorsult föl.

TERPESZÁLLÁSBAN, SZOROSAN KARBA TETT kézzel távolról figyelem, amint Rachel lelkesen cseveg Zach-kel, a Mustang Cobra tulajdonosával. A haja zuhatagként hull a hátára, és a keze kecsesen mozog a levegőben, ahogy előad valami országúti kalandot, ami a Mustang-jával esett meg.

Zach közvetlenül a lány könyökénél a felkarjához ér, és mond valamit, amivel nevetésre ingerli. Megrándul egy rágóizmom. Kilencedikes kora óta ismerem Zachet. Együtt fedeztünk föl minden versenypályát, és ott voltam, amikor Zach piszok olcsón verte a Cobráját. Ha a srác kikezd Rachellel, ma este vége szakadhat a barátságunknak.

- Csá, Isaiah!

Egy másodpercre elveszem a tekintetemet Rachelről, hogy üdvözöljem Logant.

- Mizu?

- Gondoltam, lecsekkolom, mi a fennforgás - feleli, és követi a pillantásomat Rachelre.

A lány félszegen az alsó ajkába harap, ez a mozdulat már a memóriámba vésődött. *Ne csináld! Ne nézz úgy Zachre azzal a szexi szemeddel, mintha azt fürkésznéd, ő-e a megoldás a problémáidra, ahogy velem csináltad.*

A nyakizmaim ellazulnak, amikor Rachel átsöpri a haját a villán és hátralép, így Zach kénytelen levenni a kezét.

Hogy elterelje a srác figyelmét, a Cobrára mutat, és közelebb húzódik a kocsához.

- Hogy tetszett? - kérdezem Logant abban a reményben, hogy saját figyelmemet is sikerül elterelnem. Sík ideg vagyok attól, hogy Rachelt lesem, amint egy másik sráccal nevetgél.

- Te tiszta örült vagy, mi?

- Nagyjából - feleli habozás nélkül. - Zavar?

- Nem. Beth zavar. Ha azt szeretnéd, hogy dolgozzak a kocsin, részemről rendben, de a lányt tartsd távol a műhelyemtől.

És az életemtől.

Zach kinyítja a kocsiajtót Rachelnek, és a lány izgalomtól remegve becsusszan a vezetőülésre.

Egyfelől örülök, hogy boldognak látom. Másfelől legszívesebben lecsapnám Zachet, mint a taxiórát.

- Figyelj - mondja Logan pár hét múlva összejön annyi pénz hogy egy haveromtól megvehessek egy használt kompresszort, és a az érzésem, a kipufogórendszer egyik-másik elemére is ráfér a csere.

Kijelentésének több pontja is váratlanul ér.

- Szóval mégiscsak értesz a kocsikhoz?

- És ha igen? - Hát ez érdekes kérdés. Miután nem szólok semmit, folytatja: - Beth hallott a kocsiról, és begerjedt, mert tudta, hogy ezzel az ürüggyel találkozhat veled. Hiányzol neki, de Ryannel jár.

Logan várja, hogy kapcsoljak. Oké. Vágom. Beth szerelmes Logan legjobb haverjába.

- Ryannck nincs mit félnie tőlem.

Ez a rohadt igazság.

Se testem, se lelkem nem kívánja többé Bethet.

A lány valaki másba szerelmes, és darabokra törte a szívemet, és szétszórta a szélbe, úgyhogy nem óhajtom fölmelegíteni a kapcsolatot.

- Beth a haverom, úgyhogy az ő kedvéért játszottam meg a kocsiánalfabétát. Neki ürügy kellett, hogy láthasson téged, nekünk meg ürügy kellett, hogy valaki elkísérje őt.

Minthogy Beth féktelen hurrikán, és mindenkeppen idesüvített volna, bármit gondolnak vagy akarnak is mások. Persze, ezt is megértettem. Talán nem tetszik, ami köztem és Beth között történt, de attól még tisztelhetem a srácot, amiért kitart mellette.

- Az igazat megvallva - teszi hozzá Logan - elkel a segítség. És Grovetonban semmi sem akad, ami effajta izgalmat nyújthatna - int a gyorsulási versenypálya felé.

- Tudsz fizetni? - kérdezem.

- Ha megveszem a kompresszort, akkor nem. De ha vállalod, hogy segítesz berakni a kompresszort, és elvégezni egy-két más módosítást, akkor neked adok mindent, amit a gyorsulási pályán nyerek.

Úgy terveztem, hogy Noah-t kérem meg, segítsen a gyorsulási versennyel kimásznom az adósságból, de neki most elég a maga baja.

- Vettél már részt gyorsulási versenyen?

- Illegálisan, félreeső országutakon, más srácok kocsijai ellen.

- Jutottál valamire?

Vállat von. Hetyke tartásából látom, hogy adu ász a gyerek, vagy legalábbis legyőzte a bugris haverjait.

- Egyet-kettőt megnyertem.

- Rachellel nyakig ülünk a kakiban. - Nem hiszek a fülemnek, hogy ezt magyarázgatom, sőt meg ajánlatot is készülok tenni. - Az én kocsimat senki más nem szokta vezetni, de ha minden kötél szakad... - Az Ő autójával fogok versenyezni, hogy pénzt nyerjek. Ha akarsz, rajthoz állhatsz az enyémmel.

Az alkatrészek, amiket Rachel kocsjába szánok, olyan sebességet biztosítanak, hogy jobb vetélytársak ellen versenyezhetek. A jobb vetélytársak nagyobb összegű téteket jelentenek.

- Tartoztok valakinek- mondja Logan. Nem kérdezi, kijelenti.

- Még hozzá egy csibésznek, aki nem veszi jó néven, ha valaki segít nekünk.

Szélesebb mosolyra vált, ami egyértelműen bizonyítja, hogy totál lökött.

- Adósság, egy csirkefogó, száguldás és kedvezőtlen esélyek. Hülye lennek kimaradni belőle.

Derűsen csóválom a fejemet. Szóval egy kötni való bolond sportmániással egyesítem az erőimet.

- Akkor áll az alku - nyújtom a jobbomat.

Erős a kézfogása, és nem fél a szemembe nézni. Már is csípem a nyavalyást.

- A barátnőd? - bök hüvelykujjával Rachel felé.

Szúrós pillantást vetek rá, mire azonnal megadó mozdulattal emeli föl a kezét.

- Beth a haverom, és ezzel a kézfogással te is azzá váltál. Én semleges maradok.

- Barátok vagyunk - válaszolok Rachelt illetően.

A lány az este első felét azzal töltötte, hogy nem vett tudomást rólam. Végül beadta a derekát, és autóról csevegett, de nyilvánvaló, hogy komolyan gondolta, amit a műhelyben mondott: összedolgozunk, és semmi több.

Zach a kocsi tetején pihenteti a kezét, és lehajol, hogy a feje közelebb kerüljön Rachelhez. A lány még mindig a volánnál ül, két kézzel fogja. Mivel a sors megszánt engem, Rachelt a kocsiköti le, nem pedig Zach. A srác mintha még nem is hallott volna személyes térről.

- Pont úgy nézel ki, mintha ti ketten csak barátok lennétek - jegyzi

meg Logan.

- Csak vigyázok rá.

Megígértem Rachelnek és önmagamnak, hogy oltalmazni fogom Erictől, a világtól.

- Úgy értem, vevő vagy az önáltató baromságokra?

- Mit mondtál? - húzom ki magam.

Logan fütyül rá, hogy két másodperc választja el egy kiadós pofánvágástól, lazán a zsebébe akasztja a hüvelykujját, és oldalra támaszkodik.

- Tudod. Chris, az egyik haverom beleesett egy másik haverunkba, Lacybe, de nem akarta beismerni. A barátos dumát lökte, mint te, de fél éven át éppen úgy skubizta Lacyt, ahogy te most Rachelt.

- Vagyis hogy?

- Mintha a lány amputálta volna valamelyik végtagodat, és a legutóbbi távozásakor magával vitte volna.

- Á, el vagy tájolva. - De ahogy pillantásom ismét Rachelre téved, erősödő szúrás ének a mellkasomban. - A mi kapcsolatunk komplikált.

- A cobrás haverod is tud róla, hogy „komplikált a kapcsolatotok?” - firtatja Logan.

Mivel eddig egyetlen lányt sem hoztam a versenypályára, az ember azt hinné, hogy a „cobrás haverom” jobban visszafogja magát.

- Nem biztos.

- Szóval azért állsz tízméternyire, mert...

- A lány meg akarta nézni a kocsit.

- Odamehettél volna vele megnézni.

- Odamehettem volna.

- A féltékenység komisz dolog - lovagol a témán Logan. - És árulkodó jel.

- Mit törődsz vele?

Jobbra-balra hajlítgatom a nyakamat. Ha nagyon alaposan nézem, miért is tartok távolságot Zachtól, hát azért, mert Zach megéri a pénzt, és ha közelebb kerülnék hozzá, esetleg szétrúgnám a seggét, akkor pedig Rachel nem tekinthetné meg a kocsit.

- Nem törődöm – feleli - csak valamilyen oknál fogva az a dilim hogy megállapítom a nyilvánvalót. Szóval jó nálad a csaj. Ha durva az a kaki, amibe keveredtetek, nem ártana mindenekelőtt azt tisztázni, hányadán álltok egymással. Tudod, így megkímélhetitek magatokat a menet közbeni defekt rémdrámájától.

Megdörgölöm az arcomat, és úgy érzem, mindjárt megrogygan a térdem. Nabazmeg, féltékeny vagyok, hát ez elég nagy gáz. Kívánni a csajt egy dolog, egy gyöngé pillanatban megcsókolni egy másik. Na de érzelmeket táplálni iránta? Ez az a fajta baromság, amibe Beth miatt majdnem belehaltam.

- Azért nem szoktam engedni a kísértésnek, amilyen képet most vágsz - mondja Logan. - A héten elviszem hozzád a kocsit.

Biccentek búcsúzóul, és igyekszem lehiggadni, mielőtt a Cobrához indulok. A kocsit nevezték el egy hullóról, de a gazdája a rohadt kígyó.

- De miért piszkáltál bele az eredeti motorba? - kérdezi gyászos arccal Rachel, és a volánt simogatja. - Gyönyörű volt a kicsike úgy; ahogy megszületett.

Zach akkor vesz végre tudomást rólam, amikor az oldalába könyöklök, hogy befurakodjak kettejük közé. Rögtön felegyenesedik.

- A francba, tisztára beindulok tőle - motyogja halkan, hogy csak én halljam. - Nemcsak dögös, de még a kocsikhoz is ért.

- Azt ajánlom, hagyd a csába, amíg szépen vagy - súgom oda neki.

- Miért? - vigyorodik el Zach. - Figyelj már, te hagytad itt velem.

- Miről dumáltok? - érdeklődik Rachel.

- Kocsikról - felelem. - Azt mondtad, tízre haza kell érned. Már fél tíz.

- Banyek! - Pislog, mint aki most ébredt föl. - Máris?

Félreállok, hogy Rachel kiszállhasson a kocsiból. Mivel ő minden srác álma, Zach maradásra próbálja csábítani: nézze meg a motort, mehet egy kört a kocsival, akár vezetheti is. Mindegyik marasztaló próbálkozása újabb lehetőséget juttat estembe földarabolt hullájának elrejtésére, ha majd kitekerem a nyakát. Rachel azonban csak nevet rajta, és hálásan jön utánam a parkolóba.

A kavics csikorog a talpunk alatt, és miközben a lány részletesen leírja a Cobra minden négyzetcentiméterét, milliónyi különféle módszert képzelek el, hogy törölhetném le Zach ábrázatáról az önelégült bazsalygást. Minden elhangzó szótól tovább fokozódik a nyomás. Emlékeztetem magam, hogy én mutattam be ennek a faroknak.

- ...és a belső tere tökéletes - áradozik Rachel olyan izgatottan, amiről eddig azt hittem, a négyévesek sajátja. - Mintha csak most gördült volna le a szerelősorról. Na jó, nem egészen, de látni, milyen kiváló munkát végzett a srác, hogy újrateremtse azt az érzést...

Lenyűgözte a srác, lenyűgözte a kocsijával. Egyszerűen le van

nyűgözve. És nem tőlem. Mire a kocsijainkhoz érünk, robbanásig fokozódik a nyomás.

- Tetszik neked a srác?

- Micsoda? - hüledezik Rachel.

- Zach randizni hívott. Járni akarsz velem?

Rachel elhúzza a száját.

- Nem hívott randizni.

- Dehogynem. Hívott bizony. Megkérdezte, nincs-e kedved „jövő hét végén kocsikázni vele”, és elengedted a füled mellett a kérdést. Igent akartál mondani, csak azért hallgattál, mert én is ott álltam?

Tátog, mint a partra vetett hal.

- Nem is... Mivel rólam van szó, nem valószínű, hogy... Miért érdekel?

Basszus.

- Csak.

Adrenalin tódul a vérembe a szótól, és a lány arcát fürkészem abban a reményben, hogy valami jelet találok, ami arra utal, hogy számít neki, amit mondtam. Hogy én számítok neki.

- Adj nekem valamit, Rachel!

Egy szót. Egy megértő pillantást. Bármit.

Gyönyörű szeme tágra nyílik, és mivel bizonyára az a fajta, aki szeret játszani a tűzzel, tekintete az ajkamra siklik.

- Mit adjak?

Fölgyorsul a szívverésem. Bármit megadnék, hogy újra megcsókolhassam. Önkéntelenül előrelépek, Rachel pedig elhúzódik, nekihátrál a kocsinak. Fogva tartom a tekintetét, lassan kinyújtom a kezem, elkapom karcsú derekát, és miután egyetlen szóval vagy mozdulattal sem próbál föltartóztatni, közelebb lépek, hogy a testünk egymáshoz simuljon.

Beszívja a levegőt, és élvezem a finom, sziszegő hangot. Teste melege átsugárzik belém, fölforrósít, és szeretném igazán átölelni.

Vágyom rá, hogy nyaka hajlatába rejtsem arcomat, és körülvegyen selymes haja. Megpróbálja lehajtani a fejét.

- Ne! - nyúlok oda, és megfogom az állát. Kiemelem a fejét, betöltöm a látóterét.

Hogy engem, egyedül csak engem lásson. Se a sok autót, se Zachet, se a többi seggfejet, aki az este folyamán megpróbálta elnyerni a figyelmét. A jázmin édes illata a sós tengerszaggal vegyülve hatol a

tüdőmbé. Nyelvemmel megnedvesítem az ajkamat, szeretném megcsókolni őt, de annyi energia buzog bennem, hogy nem merek a számmal hozzáérni.

Ujjaim hegyével érzem, hogy a szíve lázasan dobog.

- Nem értelek, Isaiah.

- Akkor ez közös vonásunk, mert én egyáltalán nem igazodom ki rajtad.

És a haragos hangot sem értem, kezdek összezavarodni tőle. Rachelnek emlékké kellett volna válnia. Mint a lány, akit megcsókoltam, és ettől még inkább kívántam. De már jobban belém fészkelte magát, ez már mélyebb a testi vágynál, és nem tudom, hogyan emeljem ki magamból.

- Nem lenne szabad vonzódnom hozzád.

Néhányat pislog, gyanúsán csillog a szeme, bár úgy tűnik, nem buggyannak ki a könnyei. Ehelyett elrántja az állat, én meg leejtem a kezemet.

- Szerintem ez világos. Megcsókoltál, azután egyáltalán nem hívtál.

- Ha Eric tudná, hogy fontos vagy nekem, ellenem fordítaná.

Eric seregnyi ismerőse láthatott bennünket, telefonálhatott a srácnak, elmondhatta neki, hogy közel kerültem a lányhoz, akiről úgy véli, kijátszotta őt. Ezzel Eric előnyös helyzetbe juthat velem szemben, ismerheti a gyöngé pontjaimat, de az az eshetőség, hogy Rachel randevúzik egy másik pasival, háttérbe szorít minden ésszerű gondolkodást.

- Ez kényelmes kifogásnak tűnik.

Rachel átöleli a saját derekát, de nem taszít el magától. Valami vonzza hozzám, valami, amit ugyanúgy nem ért, mint én; azt, amit nem tudok irányítani. Kritikus ponthoz érkeztünk, ahol így vagy úgy eldől a sorsunk. Nem találok a megfelelő szavakat.

- Aznap este egy ismerősömtől megtudtam, hogy veszélyben vagy. Nem hagyhattam, hogy Eric azt higgye, tetszel nekem, mert az életed forgott kockán. Egyáltalán nem egy numerának szántalak, és azért nem hívtalak, mert nem akartalak Eric kezére juttatni.

Miközben beszélék, a fejét rázza.

- Azt mondtad Ericnek, hogy semmit sem jelentek neked!

Én is fölemelem a hangomat, mint Ő. Hát semmit sem ért?

- Csak téged védtelek!

Két kézzel a mellkasomnak feszül, és ellök magától.

- Neked adtam az első csókomat! Különbet érdemeltem annál, hogy hiába várakoztass. Különbet érdemeltem annál, hogy semmibe vegyél! És különbet érdemeltem annál, hogy a képembe told a barátnődet!

Barátnőmet?

- Mi a fenéről beszélsz?

- Bethről - veti oda, mint valami sértést.

- Beth nem a barátnőm! - ordítom, és minden társalgás elnémul körülöttünk. Mindketten vadul zihálunk, mintha kilométereket futottunk volna.

Igaza van Rachelnek. Különbet érdemelt volna, és most is különbet érdemelne. Pislog, és utálok, hogy nem bírok olvasni az arckifejezéséből.

- Mit akarsz tőlem? - kérdezem. Próbáltam kimagyarázkodni. Próbáltam kedvesen viselkedni, de ez nem elég. Akárcsak Bethnél, bármit teszek, sosem elég.

Rachel elfordítja a fejet, és az éjszakai sötétségbe bámul. Nem felel. Egy szót sem szól. Bezárkózott.

Basszus. Itt állok vérző szívvel, és tojik rám.

- Levegőnek nézhetsz, Rachel, és megpróbálhatsz úgy bánni velem, mint egy haverral, de egyik sem változtathat azon a tényen, hogy minden ébren töltött másodpercben a csókodra gondolok, és minden éjjel arról álmodom, hogy a kezem a testedhez ér. És hétszentség, hogy nem változtat azon a tényen, hogy tetszel nekem. Annyira tetszel, hogy az már félelmetes.

Reszketek, és az ösztöneim azt üvöltik, hogy meneküljek, többet mondtam a kelleténél, és veszedelmes dolgokat érzek. A szemembe néz, de nem szól semmit. Nem tesz semmit, összeszorul a szívem, ahogy rádöbbenek, mekkora marha vagyok. Csak egy srác, aki megsértette Rachel büszkeségét. Semmit sem jelentek neki.

Nem bírom tovább. Elég volt.

- Felejtsd el! - mormolom, ahogy elfordulok, kerülöm a tekintetét. Elporoszkálok, nincs erőm hátranézni. Logan jóval odébb dumál valakivel.

- Figyelj rá, hogy üljön be a kocsijába, és menjen haza! – mutatok neki arrafelé, ahol Rachelt hagytam.

Logan vigyorog, mert bebizonyosodott az igaza.

- Persze. Hová igyekszel?

- A pályára.

Hiányzik a sebesség.

SÓHAJTOZVA HÁNYKOLÓDOM az ágyamban. Vasárnap éjszaka van, néhány óra múlva sulis, és nem bírok elaludni. Ez nem sok jót ígér a napirendem reggeli betartására nézve. Egyetlen gondolat kering az agyamban, ismétlődik, mint a tévéképernyő alján végigfutó hírek: Isaiah.

Azt mondta, tetszem neki. És úgy mondta, hogy közben hozzám préselődött a teste, és fogta a derekamat... nem olyasformán, ahogy egy barátot szokás. Talán ugyanolyan vonzalom ez, mint az enyém. Az a fajta, hogy megbolondulok, ha nem láthatom őt, és még jobban megbolondulok, ha igen. Az a fajta, ami megszállja a gondolataimat, és már aludni sem tudok.

Mint például most.

Isaiah azt mondta, tetszem neki, én meg egy szóval sem válaszoltam.

A fájdalom a szemében; ahogy előregörnyedt a válla, amikor elfordult tőlem... iszonyú vagyok. A fejemre húzom a takarót. Mi a bajom? Egy igazi csúcsszuper, tényleg dögös srác azt mondja, fontos vagyok neki, erre ledermedek. És hogy tovább súlyosbítsam a helyzetet, egyszerűen nincs merszem érintkezésbe lépni vele.

Most már értem, miért gázolnak el annyi özet.

Kibújok a takaró alól, és a telefonomért nyúlok. A kijelző abban a pillanatban kivilágosodik, ahogy áthúzom rajta az ujjamat. Éjjel egy óra. Ugyan ki más van ébren éjjel egykor? Senki a világon. Mindenki más képes aludni. Senki más nem puskázná el élete legnagyobb pillanatát.

Végiggörgetem a neveket, amíg meg nem találom Isaiah-t. A képe alatt ott a neve és a száma. Kiszárad a szám, ahogy fontolgatom a lehetőséget. SMS-ezhetnék neki.

Fölgyorsul a szívverésem az idegességtől. Hátha SMS-ezek neki, és nem válaszol? Hátha SMS- ezek neki, és válaszol?

Nem hagyok időt, hogy agyonelemezzem a döntést, gyorsan írok, és megnyomom a Küld gombot.

AZ UTCALÁMPA ÁTVILÁGÍT a relaxa lamellái között, fénylétrát fest a deszkapadlóra. Éjfélkor zuhantam ágyba, most éjjel egy, és még mindig nem bírok elaludni.

Noah matraca nyikorog, ahogy a srác megfordul, és széttárja a karját, mintha keresne valamit. Vagy inkább valakit. Miután hiába keres, résnyire nyílik a szeme. Echo ma éjjel a koleszban alszik, Noah pedig azért itt, mert holnapra délelőtti műszakba osztották be. A hajába túr, azután elégedetlenül fölsóhajt, majd újra megnyugszik.

Fölülök az ágyon, mezítláb a hideg padlódeszkákra lépek. Megvakargatom fedetlen mellkasomat, reménykedem, hogy attól végképp fölébredek. A testem fáradt, de az agyam nem akar kikapcsolni. Legszívesebben a lány után erednék, de nem tudom, hogyan. Azt leszámítva, hogy elfurikáznék a házukhoz, és totál bevadult Rómeó gyanánt fölmásznék a falon, fogalmam sincs, miként nyerhetném meg Rachelt. Ez a rómeós baromság különben sem a stílusom. Talán egy kis autózástól kitisztul az agyam. I

- Min rágódsz? - kérdezi behunyt szemmel Noah.

- Semmin.

- Kamu.

Eltekintve a tényről, hogy mondott valamit, Noah mintha aludna. Kidolgozza a belét: suliba jár, tanul, látogatja a testvéreit és Echót, azonkívül annyi munkaórát iktat be hamburgersütéssel, amennyit csak bír, hogy a felszínen maradjunk. Leginkább éjszakánként látom, amikor alszik, jóformán két lábon járó hulla a gyerek.

- A lakbér miatt idegeskedsz, igaz? - motyogja Noah.

Nabazmeg. Az arcomhoz kapom a két kezemet, azután lehúzó az orromra és a számra. Nem elég, hogy Ericnek tartozom, még Noah-nak is lógok a lakbérrel. Hogy bírtam elfelejteni? Ez hihetetlen.

- Sajnálom, öreg.

- Ugyan, hagyd! Én sajnálom - mondja. - Nem akarlak cserbenhagyni.

- Nem is hagysz. Egy pillanatig se hagytál. - Úgy görnyedek előre, mintha egy elcseszett repülőgép-hordozót pakoltak volna a hátamra.

Újra meg újra átgondoltam, hogy elmondom Noah-nak az igazságot, de nem tesztetem. Csak mert sosem tűnik alkalmasnak az időpont, de most tényleg nem mondhatom el neki. Nem hagyhatom, hogy föl vállálja ezt a terhet, így is rájár a rúd. - Majd kialakul a helyzet.

Noah kinyitja a szemet, és az arcomat fürkészi.

- Ja, ki, szóval nehogy valami baromságot csinálj emiatt!

Egyre görcsösebben feszül a tarkóm, mert már tudom, mire céloz. - Például?

- Például közúti versenyzést. Amikor megbilincselve láttam Beth, egy életre elegendő lett a rendőrkapitányságokból. Nem hiányzik, hogy te is beállj a sorba.

Zümmög a telefonom az ajtóra akasztott farmerom farzsebében. Behunyom a szememet. Ez biztosan Beth. Ő az egyetlen, aki ilyen későn SMS-ezik.

Noah eltakarja a karjával az arcát.

- Válaszolj a csajnak, Isaiah! Beth megőrül a hallgatásodtól.

- Nem izgat, hogy jobban érezze magát.

- Meg fogsz lepődni: engem talán inkább az izgat, hogy te érezd jobban magad. Ha sikerül elengedned őt, talán újra boldognak láthatlak. Mint aznap éjjel, amikor hazahoztad Rachelt.

Düh hasít a testembe. Noah olyasmibe üti az orrát, ami nem tartozik rá.

- Cseszd meg!

Fölemeli a kezét, és bemutatja az egyezményes jelet.

A pólómért nyúlok, és félig fölülök az ágyról, de ahogy a szemem a farmeromra téved, a hátsóm visszahuppan a matracra. A francba az egészszel! A francba ezzel a csajjal! Beth beleszeretett Ryanbe. Heteken át azt játszotta, hogy ki nem állhatja, de amennyire ismerem... amennyire ismertem... Beth nem csípte azokat, akik érzelmeket ébresztettek benne.

És dögöljek meg, ha az a srác nem ébresztett benne érzelmeket.

Különbösebb gondolkozás nélkül kikapom a telefont a farmeromból. Ha Beth dumálni akar, hát dumáljunk. Elmondok neki mindent, amit róla meg Ryanról meg arról az örületről gondolok, hogy legyünk barátok.

A telefon életre kel, és a szívem lebénul. Nem Beth az.

Fura, milyen hamar vissza tud húzódni a harag meg a feszültség. Most leginkább izgatott várakozás és idegesség tör rám. Mintha a

betépés vagy a berúgás határán ingadoznék. Rachel üzenete egyszerű, de a béke olajága annál súlyosabb: **Szia**

Úgy meredek rá, mintha élet-halál kérdésre adna választ. Bakker, az én esetemben alighanem ez következik: **Csá**

Nem tucc aludni?

Nem, Te?

A testem összes nyomáspontján érzem a pulzusomat. Telnek-múlnak a másodpercek, hosszabb szünet következik, amíg az újabb üzenetre várok. Gyerünk, angyal! Ne hagyj várni, ahogy szombat este.

A gy pályán azt mondtad tetsz M neked.

Lehajtom a fejemet. Rákényszerít, hogy leírjam. Még soha nem éreztem ennyire úgy magamat, mint egy verklismajom, miközben felelek: **Igen, tetszel. Nagyon.**

A nyakamat hajlítgatom. Mi tart ilyen kurva sokáig egy válaszon?

Te is nek M, és félek is.

Úgy szívom be, majd fújom ki a levegőt, mint akit most húztak föl egy tó fenekéről. Tetszem neki. **Találkozzunk holnap regg L!**

Sulim van.

Ott találkozzunk!

Neked is sulid van - SMS-ezi azonnal vissza Rachel. **És a tiéd előbb kezdődik.**

Kuncogok. Hogy bírtam kikötni ilyen naiv kislány mellett?

Ezt hívják lógásnak. Hányra mész suliba?

Isaiah!

Újra kuncogok, mert elképzelem, amim az a gyönyörű ibolya szempár elkerekedik, és a lány arca elpirul a gondolatra, hogy valami nem helyénvalót művelünk. **Én lógok. Te n M.**

- Jól hallottam, hogy nevettél, tesó? - fordul felém az ágyban Noah.
- Ha holnap belibbenek a hamburgerfalodába, megdobsz reggelivel? Rám sandít, azután a mobilra.
- Amennyiben most befogod a szádat, és lefekszel.
- Eredj a picsába! - mosolyodom el.
- Csak utánad.
- Hű, de eredeti! Nem tőlem koppintottad véletlenül, öreg?
- Csókoltatom Rachelt!

A haverom ismer engem.

Ismét rezeg a telefonom. **8ra érek oda.**

Hanyatt fordulok, és a fejem fölé emelem a telefont, amíg visszaírok:

8kor találkozunk.

SZAGGATOTT SÓHAJJAL HAJTOK BE az iskolám parkolójába. Egy órával becsengetés előtt a worthingtoni gimi úgy fest, mint egy kísértetváros valami sötét jövőben játszódó regényből. A reggeli napirendemet már fölborítottam, de vagy tényleg megérte, vagy az ebből eredő következmények olyan pánikrohamba döntenek, amelyet még senki emberfia nem látott. Az idő majd eldönti, de az Isaiah-val való találkozás pusztá gondolata elég, hogy kirángasson a csigaházamból.

Elhaladok az összes üres hely mellett, befordulok az egysávos úton, miközben görcsbe rándul a gyomrom, ahogy meglátom a fekete Mustangjának támaszkodó Isaiah-t. Még csak hét óra ötven. Előbb ideért, és rám vár. Ez teljesen valószínűtlen.

Beállók mellé, reszkető kézzel teszem üresbe a sebváltót, és kihúzom a slusszkulcsot.

Lélegzés. Beszív. Kifúj.

Lélegzés.

A folyamatos légvételre ügyelve babrálok a kulcsot az ölemben. Az idejövet volt a dolog egyszerű része. Egyszerű... Bárcsak egyszerűvé tehetném a kettőnk ügyét!

Fölpillantok, és látom, hogy a szélvédőn át figyel. Abban a pillanatban, ahogy találkozik a tekintetünk, Isaiah fölemel egy fehér zacskót. Kinyitom az ajtót - érdekes, milyen nehéz lett hirtelen és a hideg, reggeli levegő megcsipkedi a lábszáramat. Félresimítom egy hajtincsemet, azután végighúzom a kezemet a kabátomon, majd a szoknyámon. Tetszik nekem a srác. Azt mondja, én is tetszem neki. Életemben először tényleg a csúcsformámat szeretném hozni valaki kedvéért, mert... hát igen, mert azt szeretném, hogy különlegesnek lásson.

Kopott farmerjában és fekete pólójában éppen a megfelelő szögben éri a kora reggeli nap, kiemeli az alakját, mint egy ráérősen sütkérező tigrisét. A fény megcsillan a fülében viselt dupla ezüstkarikán, és szikra gyúl a szemében, ami azt a benyomást ébreszti, hogy titok lappang benne, de nem olyasfajta, amit előlem hallgat el. Nem, ez a titok engem

is érint, viszont a ruhám nem kell hozzá.

És az övé se nagyon.

Mintha kimondanám a gondolatomat ahelyett, hogy magamban tartanám, Isaiiah fölhúzza a pólóját, és közvetlenül a csípőcsontja fölött megvakargat egy pontot. Uramatyám, milyen jól néz ki a srác! Úgy iszom magamba hasizmai látványát, mint egy növény a Szahara sivatagban a vizet, kivéve, hogy ez nem oltja a szomjamat. Csak kiszárad tőle a szám. Isaiiah úgy mosolyog, mintha tudná, mi jár a fejemben, ettől lángnyelvek nyalják végig a testemet és az arcom lángba borul. Ami igazán fölforralja a véretem, az a huncut fény a szemében. Ez a szikra azt sugallja, hogy olyan szörnyű csintalanságokat művelt, amilyenekről én még nem is hallottam.

- Hoztam kaját. – mondja.

A gyomrom megkordul a szavaktól, és fölkapom a fejemet, mert nyilván ő is hallotta. Istenem, miért kell mindig a két lábon járó katasztrófát előadnom?

- Kihagytam a reggelit. - Meg a napirendem többi pontját. - Úgyhogy király.

Zörög a kezében a papírzacskó, amint felém nyújtja, és közelebb lépek, hogy elvegyem tőle. Sült császárszalonna, szénhidrát- hegyek és virsli illata csap a levegőbe, összefut a számban a nyál. Belekukkantok a zacskóba.

- Ez rengeteg.

- Nem tudtam, mit szeretsz, úgyhogy... - akad el a szava, és hirtelen érdeklődés támad benne a szomszédos futballpálya iránt.

Félresöpröm a hajamat az arcomból, és erőt kell vennem magamon, nehogy ugráljak örömben. Isaiiah reggelit hozott nekem! Az ajkamba harapok, hogy ne mosolyogjak, de aztán mégis hagyom. Boldog vagyok, és nem bánom, ha ő is tudja.

- Köszí!

- Szívesen.

A zacskó közepén egy félig becsomagolt bagel. az oldalán kicsurrant belőle a krémsajt. Asszem, meghaltam, és a mennyországba kerültem. Kiveszem, a zacskót pedig visszaadom Isaiiah-nak.

- Kérsz belőle? - intek közben felé a bagellel.

- Nem vagyok bageles.

Egy húsos bucit választ magának, ami inkább bucis hús. Darabokat

török a bagelből, úgy eszegetem, míg ő harapdálja a buciját. Ránézésre mindenben különbözünk egymástól, de abból a kevésből ítélve, amit eddig megtudtam, mégis akadnak bennünk közös vonások - például imádjuk a kocsikat.

De alighanem ez a probléma. Nem ismerem Isaiah-t. Ő sem ismer engem. Amit eddig láttam, az tetszik. A vele szerzett, eddigi tapasztalataim legnagyobb részét kellemesek, de vajon ennyi elég? Miután félig végeztem a bagel egyik oldalával, lenyalogatom az ujjaimat, és visszacsomagolom a szendvicset.

- Teljesen kész vagyok.

Isaiah egyre lassabban rág, és figyelem, ahogy nyel egyet.

- Bevallom, ez az első eset, hogy egy lány ezt a csábszöveget veti be nálam.

Gondolkodás nélkül nevetek, azután a számhoz kapok, mert megdöbbsz, hogy ez bukott ki belőlem.

- Nem akartalak elcsábítani.

Tekintete hosszasan elidőz térd fölött végződő egyenszoknyám szegélyén.

- Biztos nem? Mert a lábad mást sejtet.

Összedörzsölődik a térdem, ahogy fészkelődöm. Isaiah társagában jobban tudatosodik bennem, hogy van testem, mint valaha. A külsőm, a belsőm, mindenem - még olyan helyek is, ami azelőtt nemigen gondoltam. Olyan helyek, amik úgyszólván fölélednek az ő jelenlétében.

- Mondani próbáltam neked valamit. Valami fontosat.

Isaiah a bucija maradványát a zacskóba rakja, azt pedig a motorháztetőre. Én még mindig fogom a bagelt, meglehetősen feltűnő a kezemben, és nem tudom, mit kezdjek vele. Az idegességtől összeszorult a torkom, képtelenség az egészet megennem, de semmiképpen nem dobhatom ki, hiszen Isaiah hozta nekem.

A srác azonban gondolatolvasót játszik.

- A zacskóban meleg marad - nyújtja ki a kezét. Átadom a bagelt, és megkérdezi: - Szóval mit próbáltál mondani nekem?

Miért nem elégedtem meg azzal, hogy a bagelt eszegettem?

- Komplikált eset vagyok.

- Én is - von vállat, jelezve, hogy oda se neki.

- Nem úgy értem - szorul ökölbe a kezem. - A családom tényleg, tényleg... - kész kupleráj. - Komplikált.

- Ezt már mondtad - feleli. - A lakásomon.

Tényleg mondtam.

- Otthon veszély fenyeget? - kérdezi.

- Nem - válaszolom azonnal. - Csak nagyon sokat várnak tőlem.

Bólint, mint aki érti.

- Bajod lesz belőle, hogy találkozgatunk?

Míg az agyam mélyén igent üvölt egy mindent elsöprő hang, mosoly ül az arcomra, és összefogom magam előtt a kezemet, hirtelen megilletődötten. Jól hallottam, amit kérdezett...?

- Szóval találkozgatunk?

Megtapogatja az egyik fülbevalóját.

- Szerintem igen.

Lelkesen bólogatok, mert ennél sokkalta többre vágyom.

- Vagyis ez több, mint barátság?

- Barátkozhatunk, ha akarod. De...

- De micsoda? - Liftezni kezd a gyomrom. Talán félreértettem az egészet?

Szürke szeme olyan áthatóan néz, amelyet még soha senkinél nem tapasztaltam.

- De én többet akarok.

- Többet? - rebegem.

- Szeretnék újra megcsókolni.

Höhullám csap a testembe, és megrángatom a télikabátom gallérját. Levehetném magamról ezt a cuccot, valószínűleg akkor is izzadnék. Elárasztják az agyamat az emlékek. Isaiah szája a számon, keze a bőrömon... Várakozóan nyalom meg az ajkamat. Áhítozom Isaiah újabb csókjára, de...

- Utána föl fogsz hívni?

Mosoly játszik a szája szögletében.

- Nem nagyon hagysz nekem mozgásteret, igaz?

Mintha unszolna, hogy évdjek vele, és gondolkodás nélkül visszaváltok a bárbeli bátrabb énemre.

- Az gond?

- A te esetedben nem - rázza a fejét.

Ellöki magát a kocsijától, és benyomul a személyes terembe. Fűszeres illata beborít, és szó szerint összeviszsa kalimpál a szívem, küszködve próbál tovább dobogni. Isaiah egy ujjal sem nyúl hozzám, mégis mindenütt érzem. Már csak centiméterek választan el bennünket,

és testének melege buborékként vesz körül.

Némi erőfeszítembe kerül, hogy ráemeljem a tekintetemet Szürke szeme ellágyul, pajkosság árad belőle, ugyanakkor ravaszul elhúzza a száját.

- Úgy érzem magam veled, mint egy kisegér - suttogom. - Olyan, akit már meg is fogott a macska.

És most megérint. Végigsimít a hajamon, és a gyöngéd húzástól testem minden sejtje remegni kezd.

- Rachel!

- Tessék!

Alig kapok levegőt.

- Csókolj meg!

Nem vár válaszra, ajka máris az enyémhez tapad, a karja körém fonódik. Minden tétovázás, amit első este a csókunknál éreztem, úgy illan el, mint könnyű pára a nyári zivatar nyomán.

Másodperceken belül nyitva a szánk, és Isaiah becsúsztatja a nyelvét, az enyémhez tolja. Végem van, tetszik, ahogy a testem hozzásimul, tetszik, ahogy a kezei külön-külön felfedezőútra indulnak, mintha önállósították volna magukat, és imádom, ahogy a hajamba markol, miközben végighúzza az ujját a gerincemen.

Bizsergés, lökeshullámok, földrengés és hurrikán. Mindez egyszerre zajlik, és a szánk korántsem elég gyorsan mozog. Semmi sem tűnik elég gyorsnak. Minél közelebb simulok, annál jobban magához szorít Isaiah, és minél jobban magához szorít, annál inkább szeretnék belemászni a melegségnek és mesés éhségnek ebbe a fincsi világába. Belemászni és benne maradni.

Isaiah átkarolja a derekamat, és fölszisszenek, amikor velem együtt megfordul, és a Mustangja ajtajának dönt. Tágra nyílik a szemem, fölbámulok rá. Ő meg le énrám. A mellkasunk szinkronban mozog, egy ütemre lélegzünk. Az ujjaim a karizmaiba vájnak, és egy pillanatra behunyom a szememet, imádom, ahogy a teste az enyémhez simul.

Bármennyire imádom is... ez még nagyon, nagyon új.

- Hát ez egész király második csók volt.

- Egyetértek. Mit szólnál egy harmadikhoz?

Vihogok, és egy ritkán látható, igazi mosoly terül az arcára.

- Mit szólnál hozzá, ha nem pont az iskolám parkolójánál próbálkoznánk a harmadikkal?

Isaiah megdörzsölgeti az érzékeny pontot a vállamon, közvetlenül a

nyakam tövénél.

- Szerintem ez jó terv.

A szorosabb értelemben vett parkolóra pillantok, és megállapítom, hogy az első néhány sor már kezd megtelni autókkal. Bárcsak örökké tartana ez a pillanat, de már csak a két bátyám miatt sem tarthat, akiknek eldurranna az agyuk, ha most rajtakapnak Isaiah-val.

- Nem tudom, mit csináljak a családommal.

- Bírsz engem, igaz?

Bólintok.

- Semmi más nem számít. Okoskodjuk ki a megoldást a mostani helyzetre, fizessük ki Ericet, azután elrendezzük a többi.

Eric említésére kifut a vár az arcomból, lecsúsztatom a keze Isaiah válláról, és a gyomromra tapasztom.

Isaiah mintha tudná, hogy Eric nyomaszt, átölel, védőtakarót von körém. Erős mellkasán nyugtatom a fejemet, hallgatom a szívdobogását. Ehhez nagyon hozzá tudnék szokni.

Néhány másodperc elteltével megpuszítja a fejem búbját.

- Vigyázni fogok rád.

- Bízom benned. - Kelletlenül elhúzódom. - Ugye visszamész a suliba?

- Vissza. - Elővarázsolja a zacskóból a bagelt, és úgy veszem el tőle, hogy a legszívesebben megint ugrálnék. - Siess az órádra, Rachel! Legalább egyikünk ne szegje meg a szabályokat.

- Szerintem én vagyok a szabályszegő. Elvégre gyorsulási versenyen vettem részt.

- Kis gengszter - kuncog Isaiah.

Arcomra ragadt lüke vigyorral veszem ki a kocsim anyósüléséről a hátizsákomat, integetek Isaiah-nak, és elindulok.

Félúton járok a diákparkolóban, amikor csöng a telefonom, és zsonglörködni kell a bagellel, hogy elő tudjam kapni a készüléket, mielőtt hangpostára irányítja a hívást. Gyorsan lenyelek egy falatot.

- Halló?

- Szia, Rachel! - üdvözlök Isaiah.

Hátraperdülök, és meglátom a távolban, újra a kocsijának támaszkodik.

- Mi az?

- Hívtalak.

Öröm virul ki bennem, a lábujjamtól terjed fölfelé, egészen addig,

hogy le kell néznem, nem repülök-e.

- Igen, hívtál.

EGY 76-os NOVA KAROSSZÉRIÁJÁNAK támaszkodom, és a srácotkat hallgatom, akik süketeléssel ütik agyon a tanítási nap utolsó perceit. Ma néhány osztálytársammal a kilencedikeseknek mutattuk meg, hogyan kell eltávolítani a fényezést. A feladat végeztével lelkesen nyomatják tovább a dumát arról, hogy a sulis valamelyik sportolója lebukott a kokszolással. Tényleg szar lehet, ha az embernek vannak szülei, és ráadásul pénze kokszra.

Előhúszom a telefonomat, és újra elolvasom a tegnap este Rachellel folytatott csevegésemet. SMS-ezünk egymással. Olykor beszélünk is telefonon. A szülei meg a bátyjai miatt nehezen tud elszabadulni otthonról, hogy találkozzunk, én pedig nem akarom reszkírozni hogy fölhívjuk magunkra a figyelmüket, hiszen más napokon tényleg szükségünk van rá, hogy eljöjjön hazulról.

Igyekszem nem túlragozni, ami Rachel és köztem zajlik. Tetszik nekem, tetszem neki. Egyszer majd meggondolja magát, de egyelőre élvezem a helyzetet.

Egy másfajta világban olyan lány lenne, akit vacsizni meg moziba viszek. Szépen bekopognék hozzájuk, megismerkednék az édesapjával, elbűvölném az édesanyját, virágot vinnék, és előadnám mindazt az udvarlási biszbaszt, amit állítólag a srácoknak kell, ha el akarják nyerni egy lány szívét.

De mindez a baromság azt jelentené, hogy másik élet jutott nekem. Olyan szülők, akik nem tojnak rám. Családi otthon, netán saját rendes ágy, esetleg külön szoba. Egyetlen hét leforgása alatt két olyan dolgot műveltem, amitől az intézményrendszerben megtanultam, hogy gondosan kerülendő: túl sok érzelmet tápláltam és másfajta életről ábrándoztam. A kósza gondolatok és érzések hamar szerencsétlenséghez vezetnek. Elhessentem mindezt. Az én múltam nem kecsegtet jövővel, úgyhogy jobb, ha megmaradok a jelennél.

Tegnap este érvényesítettem az utolsó szívességeket is. SMS-t írok Rachelnek. Ideje, hogy újra találkozzunk.

Én: **Hol vagy?**

A szám jobb széle fölkunkorodik, mert Rachel azonnal válaszol: **utolsó**

óra kvtári gyak

Én: **+vannak az alkatrészek a kocsidhoz. Hnap gyRe!**

Rachcl: **Csüt Anyué, nM rémlík?**

A hét folyamán említette, hogy aznap estére programja van az anyukájával.

Én: **Pént, tanítás után.**

Ő: **OK**

De meg nem akaródzik elengednem: **Szombaton vRsNY.**

Ő::)

- Isaiah! - szól rám a csoport közepéről Zach. - Te mosolyogsz?

Ja, asszem. Eltüntetem a telefonomat a zsebembe, és a mosolyt az arcomról. A magamról sugárzott kép tartott mindmostanáig életben, és tökéletesen játszom a szerepemet: a keménykedő, rendíthetetlen, bunyóra mindig kész srácét.

- Mit bámulsz, öreg? Kell valami?

- Bocs! - emeli föl megadóan a kezét. - Jelentkeztél a jövő heti autószerelő szakvizsgára?

Bólintok, és az óramutatót lesem. Már csak másodpercek maradtak kicsengetésig.

- Egy páran közülünk párázunk, hogy átmegyünk-e -vallja be Zach.

Én már sok vizsgán elhasaltam életemben, de tudom, hogy ezt az egyet kirázom a kisujjamból. A tíz srác, akivel kilencedik óta részt veszek a gépjármű-technikai programban, állandóan énrám figyel. A zömüknek hozzám hasonlóan ez a vizsga a kulcs, hogy ne autómosóban, minimálbéren kelljen güriznünk.

- Holdentől kaptunk írásbeli segédletet a felkészüléshez.

- Mindannyian tudjuk, hogy te átmész. - mondja Zach. Viszkető érzés vibrál a bőröm alatt, jelzi, hogy valami nem stimmel. A srácok közül néhányan lopva egymásra sandítanak.

- Mire akarsz kilyukadni? - állok kisterpeszbe, mintha bunyózáshoz készülődnék.

A legtöbben elfordítják a fejüket, vagy eloldalognak. Zach is lesüti a szemét, de tovább magyaráz:

- Ugye tudod, hogy számítógépen vizsgázunk?

- Persze.

- És mindannyian ugyanabban a teremben.

- Igen.

- Mi lenne, ha kitalálnánk valamit, hogy az írásbeli közben segíthess

nekünk?

Megfeszülnek a vállizmaim, és a legközelebb álló srácok élénk érdeklődést kezdenek tanúsítani a hátuk mögötti berendezések iránt.

- Négy éve cipellek benneteket a hátamon, számtalanszor megmutattam ugyanazokat a marhaságokat a kocsikon. Szerintem ez elegendő segítség.

Kicsöngetnek, és mindenki megtámadja a kijáratot - csak Zach meg én nem. Ha csalunk ezen az írásbelin, az a szakvizsgámba kerülhet, és senkinek sem hagyom, hogy elcsessze a jövőmet. Zach elszontyolodik, én pedig megcélzom az ajtót.

- Isaiah - szólal meg, ahogy a karom nekiütődik. - Hallom, tartozol Ericnek.

Megdermedek, a karunk továbbra is egymáshoz ér.

- Hát aztán?

Vállat von, de cseppet sem közömbös neki a téma.

- Csak azt mondom, amit hallottam. Nem hiányzik, hogy még jobban eldurvuljon a helyzet.

- Ez fenyegetés? - fordulok szembe vele, és lehajtom a fejemet, hogy az arcunk egy magasságba kerüljön.

Behúzza a nyakát, mert világéletében gyáva volt.

- Ha nem felejtet el, kik a barátaid, akkor nem. - A folyosó felé somfordál, de az utolsó pillanatban visszafordul. - És ha Rachellel SMS-eztél, add át üdvözetemet!

Bizonyos igazságok mindig maguktól értetődők: az utcán nem létezik olyan, hogy barátság. Zach most talán csak valószínűségi alapon játszik, tudja, hogy tartozom Ericnek, és igyekszik meglovagolni a félelmeimet, de nem valami találékony fajta.

Az a hatodik érzék tovább kattog az agyamban. Ha Zach elszegődött Eric ölebének, akkor az életünk Rachellel a komplikáltság újabb szintjére került, mert ez azt jelenti, hogy Eric emelte a tétet.

Húsz dollárba fogadnék, hogy amíg Rachellel a gyalogokat hoztuk mozgásba, Eric a bátyjával lépett.

APU CÉGÉNEK LEGKISEBB tárgyalóhelyiségében tizenegy nő ül különféle színű kosztümben és ruhában a magas háttámlás, párnázott karosszékekben. Anyu az asztalfőn foglal helyet, vidáman cseveg a jobbján lévő asszonnyal. Anyutól balra tovább turkálom a tányéromon a parti szervízzel hozatott csirkés Caesar-salátát, hogy Anyu majd azt higgye, ettem belőle.

Apu becsukta a relaxát - némi enyhítés a vihar közepette. Legalább az üvegfal túloldalán elhaladó alkalmazottak nem bámulnak be. Anyu kivett az iskolából ehhez a kulyakomédiához. A néhány bekezdésnyi szöveget én beszédnek nevezem, ő bemutatkozásnak hívja. Valójában hazugságcsokor.

Az asztal köré gyűlt hölgyek azon kiválasztott kevesek Anyu barátnői közül, akiket meghívott, hogy segítsenek neki új, önkéntes adományszervezői posztján a Leukémia Alapítványnál. Anyu tegnap este kifejtette, hogy kisebb uzsonnákkal kezdenek, majd ebédek következnek, és néhány hét alatt áttérnek a vacsorákra. Úgy tervezi, hogy mindezekén én is részt veszek... és beszédet mondok.

- Hölgyeim - szólal meg Anyu - tartsunk húsz perc szünetet, mielőtt hozzáfogunk az értekezlethez. Ezalatt a parti szervizéseknek jut idejük, hogy leszedjék az asztalt, nekünk pedig, hogy utána nézzünk a családunknak.

Derülnek, bár nem egészen értem, hogy min. Néhányan két-három fős csoportokba verődnek, és privát pletykálásba merülnek. Egyesek kivonulnak a folyosóra, hogy a mobiljukat vagy a mosdót használják. Én a salátám egyik kroutonkockájára meredek.

- Fölkészültél, édesem? - paskolja meg Anyu még ültében a kezemet.
- Te beszélsz elsőnek.

Összeszorul a tüdőm.

- Föl.

Kívülről megtanultam, amit el akar mondatni velem, de a szavak zavaros masszává álltak össze az agyamban. Olyasformává, mint egy diszlexiás által megfejtett keresztretjtvény.

- Meredith! - szól Anyu egyik barátnője a helyiség túlsó végéből. -

Gyere, ezt látnod kell!

Anyu rám villantja mosolyát, ami emlékeztet miért kínlódom itt. és távozik. Két falatot ettem a salátából, melynek összetevői nem férnek meg a gyomromban. Sőt, azt hiszem hadat üzentek egymásnak.

Mély lélegzetet veszek, hogy lehiggadjak. Csak tizenegy résztvevő. Tizenegy szempár. Felgyorsul az érverésem, és megnyalogatom hirtelen kiszáradt ajkamat. Éles fájdalom hasít a gyomromba, és megragadom a blúzom gallérját, mert egyszeriben nehezen kapok levegőt. Meleg van idebent. Hőség. Akkora hőség, hogyha fölállok, elájulok, beverem a fejemet, és össze-vissza vérzem Apu új szőnyegpadlóját.

És akkor Apu csalódni fog bennem.

És akkor Anyu is csalódni fog bennem.

És akkor a bátyáim megtudják, és fölmege az agyvizük.

Izzad a tenyerem, a fekete szoknyámhoz dörzsölöm. Mit is akart elmondani velem Anyu? Látom a szavakat. Az agyamba úsznak, de nem sorrendben. Le fogok bőgni.

Hirtelen fölállok, meghökkentem a hátam mögött fejüket összedugva társalgó hölgyeket. Mosolyt erőltetek az arcomra, az ajtó felé biccentek, remélem, megértik, hogy kimentem magam. Kifelé menet majdnem orra bukom, mert görcsbe rándul a gyomrom.

Amikor balra fordulok, Anyu kebelbarátnője megérinti a karomat.

- Rosszul érzed magad?

- Mosdó. Nem tudom, hol a...

Ezzel ki is fogyok a szuszából.

- A mosdót arra találod.

- Köszönöm!

Fogalmam sincs, miért köszönöm meg neki, és a homlokára gyűrődő barázdákból ítélve neki sincs. Ez itt apám munkahelye és azt hinné az ember, már tudom, hol a mellékhelyiség. A mondott irányba indulok, imádkozom, hogy a nő ne tegyen említést anyámnak furcsa viselkedésemről. Mielőtt a mosdóhoz érnék, balra fordulok az irodafülkék között, és apám szobájához futok.

Könyörgök, ne legyen bent! Könyörgök, ne legyen bent! könyörgök, könyörgök, könyörgök!

Majdnem sírva fakadok, amikor meglátom, hogy nincs meggyújtva a villany, és üres a szék. Az ablak melletti asztalon fényképek sorakoznak rólam és a bátyáimról. Az íróasztalon csak Anyu és Colleen fotója osztozik. Kezdetől fogva róla szól minden: Colleenről. Az ő neve úszik

a fejemben, miközben egyenletes légzéssel próbálom leküzdeni a kezdődő öklendezést. Egyazon lendülettel kapcsolom föl apám külön mosdójában a villanyt, és csapom be az ajtót.

MIVEL ZSAROLÁSSAL RÁVETTEK, HOGY szavamat adjam Courtneynek, bevonszolómagam a szockközpontra, és elfintorodom a váróhelyiségben nyüzsgők láttán. Gyerekek sírnak, anyukák visítoznak. Mindegyik hang csorba borotvaként karistolja a bőrömet. Olya rohadtul közhelyes a kép, hogy idegrángást kapok tőle; férfinak híre-hamva sincs. Persze hogy nincs - a férfiak hírhedten családelhagyók.

- Isaiah! - szól ki az ügyfélfogadó ablak túloldaláról Courtney. Tétova mosolya reménykedőbb a kelleténél.

- Gyere hátra!

Berregve nyílik az elektromos zár, és eloldalazok két bölcsődés korú csöppség mellett, akik a padlón cibálnak egy eleve rokkant plüsszsiráfot. Miután az ajtó becsukódik mögöttem, a ricsaj eltompul, de továbbra is hangyák futkosnak a bőrömon.

Courtney ma kék masnit visel a lófarkán.

- Köszönöm, hogy eljöttél!

- Úgy tudtam, nincs más választásom.

- Nincs is - szélesedik a mosolya -, de szeretek úgy tenni, min ha önszántadból kerestél föl. Kellemesebb tőle a napom. Gyere! - Fejével jobbra int, és mivel nem mozdulok, elindul a folyosón, majd hátrapillant, hogy követem-e.

Szinte érzem a póráz rántását a nyakamon.

- A többi túsod, akit gyötörsz, az asztal körül kergetne, ha nem biggyesztenél masnit a hajadba.

Megáll egy irodafülkénél, és kezébe vesz egy sárga iratgyűjtőt.

- Nem tús, hanem ügyfél. Nem gyötörök, hanem segítek. És rajtad kívül nincsenek serdülők. A kicsik imádják a masnijaimat.

- Talán átadhatnál másnak. - Olyasvalakinek, aki le se szarna, és kurvára békén hagyna. - Választhatnál olyan túszt, amilyen tetszik.

- Ügyfelet - áll meg Courtney egy csukott ajtó előtt. - Nekem te tetszel.

Ettől én is megtorpanok.

- Egy fenét.

- De - mondja lassan, mintha a válaszom meglepné - tényleg tetszel Isaiah. Én kértem, hogy rám bízzanak.

Hátrasandítok, szinte arra számítok, hogy egy szintén Isaiah nevű kisebb gyerek áll ott.

- Miért?

- Csak - kopogtat finoman, és a kilincsre teszi a kezét. - Harminc percben egyeztünk meg,

- Ötöt már elpazaroltál.

- Elküldtem az ajánlólevelet. Részemről betartottam a megállapodást, elvárom, hogy te is betartsd. Ha hívlak, fölveszed a telefont. Ha találkozót szervezek, eljössz, és harminc percig maradsz.

- Jólesik az orrom alá dörgölni, igaz?

De eljövök, mert szavamat adtam.

- Na jó, miután ezt tisztáztuk, közlöm, hogy itt van anyukád.

- Lófaszt! - Courtney fölé tornyosulok.

A szeme sem rebben. Oldalra hajtja a fejét, lófarka a vállára csusszan.

- Betartod a szavadat, vagy sem?

Az izmaid ólommá válnak. Leginkább elfutni szeretnék, a kocsi volánjához ülni, és eltűnni. Ez a kis ribanc sarokba szorított. Megdörzsölgetem a tarkómat, úgy érzem, mintha szöges nyakörvet raktak volna rám.

Courtney kinyitja az ajtót, és a düh úgy zúdul az ereimbe, mi valami mérgező anyag. Peckesen belépek a szobába, és a már asztalnál ülő asszonytól legtávolabbi székre teszem le a seggemet.

- Huszonkét kibaszott perc, Courtney. És a helyedben húznék innét a pitlibe, mert nálad kevésbé már csak ennek a hogyishívjának a buráját csípem.

- Nem hagyhatlak kettesben benneteket, Isaiah - mondja bocsánatkérően Courtney - amíg ilyen dühösen viselkedsz.

- Semmi baj - nyugtatgatja az a nő a szoba túloldalától. Tenyerembe temetem az arcomat. A jól ismert, halk hang kellemetlenül sok emléket ébreszt. Kellemetlenül sok érzelmet. - Jól megleszünk.

Jól megleszünk. Ugyanezt a két szót mondta azelőtt is, hogy az egész életem gajra ment.

- Nem hiszem, hogy bölcs dolog lenne - ellenkezik Courtney. - Még sosem láttam ennyire feldúlnak a fiút. - Megmozdul a mellettem álló szék, és Courtney enyhe parfümillatát érzem. - Anyukád csak láthatást szeretne.

- Ez nem az anyukám. - Remeg a hangom, és a harag újabb hulláma

borít el. Az anyám nem fog több bánatot okozni. Fölemelem a fejem és küszködök, hogy megőrizsem az önuralmam. - Nekem nincs anyukám.

- Akkor szólíts Melanie-nak! - biztat a nő ugyanazon a rohadt zsongító hangon, amivel hajdanában álomba énekelt. - Idegenek vagyunk.

Rápillantok, azonnal lekapom róla a tekintetemet, mert a látvány fojtogató fájdalmat gerjeszt bennem. A fejem a falba ütközik, és összefonom a karomat a mellkasomon.

- Még hány kurva perc?

- Jól nézel ki, Isaiah - mondja az asszony. És mivel nem bírom megállni, újra rásandítok. Az ajka vékony vonallá préselődik, a homlokát aggodalom ráncolja. A gondolatai nincsenek összhangban a szavaival. Nem tetszik neki, amit lát: a huligán.

A testékszerek, a tetkók, persze, szerintem frankó ez a sok marhaság, de valójában azt szeretem benne, hogy figyelmezteti az embereket, húzzanak el tőlem a retkes picsába. Abból ítélve, ahogy a tekintete végigsiklik a karomon, „Melanie” jól olvas a jelekből.

- Te meg öregnek - felelem olyan fenyegető hangon, amelyen csak tőlem telik. Pedig nem látszik öregnek, csak középkorúnak. Fiatalon, alig túl a középiskolán szült, nem is tudtam, mennyi idős. Melyik hatéves gyerek tudja? Még a születésnapját sem tudom.

Sovány, de nem annyira, mint a drogosok, óriási karika himbálózik a fülében, ha hátrahúzza vállig érő, barna haját. Farmerdzsekije a nadrágjához illik, alatta vállpántos sötét felsőt fedezek föl. Elnyűtt barna western csizmája elgondolkodásra késztet, hogy anyasági vizsgálatot kérjek.

- Hogy vagy? - kérdezi Melanie.

- Úgy érted, a legutóbbi tizenegy évben?

Megvakargatja a homlokát. Helyes, elevenére találtam.

- Igen. Úgy is.

Kinyújtom a lábamat, egyik surranós lábamat nagy dérral-dúrral a másikra teszem.

- Lássuk csak! Hattól nyolcig gáz volt. Kiderült, hogy nem a Jézuska hozza az ajándékokat. Erősen gyanítom, hogy a húsvéti nyuszit a kettes számú nevelőapám puffantotta le a lefűrészelt csövű vadászpuskájával, az egyik kerti vadászbolondozása közben. Az egyes nevelőanyom szeretett addig pofozni, amíg abba nem hagytam a sírást. Pofozás

zben a Bibliából idézett, mert Jézus nyilván a szigorú szeretetet
ltiválta.

Melanie behunya a szemét. Courtney közelebb tolja hozzám a
 ékét, próbálja másra terelni a figyelmemet.

- Talán szünetet tarthatnánk, Isaiah.

- Ugyan már, Courtney - felelem gúnyos mosollyal. - Csak nem arod hallani, hogy nyolc- és tízéves korom között családotthonban voltam, ahol a nagyobb fiúk szórakozásból szarrá vertek. Félreértés nélkül - emelem föl a kezem Melanie felé - a fiúkat megbüntették, és éppen megöregkítették a véraláfutásaimat az aktámban. Orvost hívtak. Talán pszichológust, de az új fiúkat semmi sem akadályozta meg abban, hogy durvuljanak a legkisebbel.

- Sajnálom - mondja erőtlen hangon Melanie.

- Ja – bólogatok, - sajnálhatod is. Az meg tényleg kurva nagy szívás, gy azt a nőt, aki világra hozta az embert, két éve kiengedték a rtönből, és eszébe se jutott utánanézni, mi történt a fiával. Na ez... - őrehajolok. - Ez az igazi pofánvágás.

Melanie holtápadtan, remegő kézzel kap az arcához.

- Megmagyarázom.

Csakhogy nem vagyok rá kíváncsi. í

- Pisálnom kell. - Fölállok. - Hol az a kibaszott mosdó?

- A folyosó végén - masszírozza a halántékát Courtney. - Balra.

Kicsörtetek a szobából, az ajtó a falhoz vágódik. Többen is szájtátva mulnak biztonságos, rendezett fürkéljükből. Ököllel megütöm a osdó aitaát, becsukódik, azután bereteszelem magam mögött.

Az ajtóra tenyerelek, mély lélegzetet veszek, és lenyelem a gombócot
orkomból. Az anyukám. Az anyukám. A kurva édesanyukám.

A legszívesebben visszamennék, és megmondanám neki, hogy még mindig szeretem - úgyhogy visszaforgathatjuk az időt, és magához kerülhet, mint hatéves koromban. De ez mind hazugság. Az egész életem, egy kurva nagy hazugság. Különös, sebzett hang tör fel a torkomból, közben mindenem remeg. Minden porcikám sírni szeretne és ez haddul szomorú.

Kinyitom a mosdó aítaiát, és Courtney vár a túloldalán.

- Elment.

Helves.

- Ja, ahhoz ért a legjobban.

Courtney lelkesedése eltűnt, és ez valahogy nagyon kellemetlenül

érint.

- Megtanultam a leckét - magyarázza. - Többé nem forszírozom a dolgot. Azt hittem... azt hittem...

- Hogy ha belöksz bennünket egyazon szobába, szépen mindent redbe hozunk, és itt a vége, fuss el véle?

Szívszagatóan sóhajt.

- Tulajdonképpen nem. Nézd, tudom, hogy ez az utolsó, amit hallani kívánsz, de adj neki még egy lehetőséget!

Egy francnyavaját!

- Nem.

- Gondold meg, és ha meggondolod magad, szervezek egy újabb találkozót.

Végeztünk?

- Igen. Legközelebb csak mi ketten leszünk. Veszek fagylaltot.

Pislogok.

- Ötévesnek nézek ki?

Vállat von, és majdhogynem mosolyog.

- Olykor úgy viselkedsz, mint egy ötéves.

Ezzel kis híján engem is mosolygásra késztet. Vajon most a rovásomra humorizál?

- Nagyon vicces. - Indulok a kijárához, és amikor hátrapillantok, látom, hogy most már tényleg elmosolyodott.

Szürke felhők úsznak az ég alján. Tegnap este úgy hallottam, a tél hátralévő része enyhének ígérkezik. Kurvára remélem is. A pálya csak enyhe időben tart nyitva. Ahogy a kocsimhoz érek, egy rövid, barna hajú, farmerdzsekis nőt veszek észre. Megszaporázom lépteimet.

- Isaiah! - szólít meg, és elindul felém.

Mi a rosseb, talán mazochista ez a nő?

- Úgy látszik, túl finoman fogalmaztam odabent, úgyhogy itt egyértelművé teszem. Húzz a picsába!

- Légy szíves, várj! - kérlel.

- Annyit még én is vágok, hogy nem találkozhatsz velem, ha nincs a közelünkben valamelyik benti idióta - bökök rá a slusszkulccsokkal. - Ha esetleg nem tudnád, márpedig nézzünk szembe a ténnyel eddig mintha nem tudtad volna, tizenhét éves vagyok, és az ő gyámságuk alatt állok. Téged meg feltételesen helyeztek szabadlábra, úhogy le lehet kopni.

Magasról leszarom, ha megszegi a szabályokat, és visszakerül a

dutyiba, csak eszközül használom a törvényt, hogy távol tartsam magamtól. De ez nem riasztja vissza.

- Szeretnélek újra látni. Ígérd meg, hogy hagyod Courtney-t, hogy szervezzem másik találkozót. Bármit megteszek a lehetőségért.

A kulccsal a kezemben megdermedek.

- Bármit?

Vérmes remény ragyog föl az arcán.

- Bármit.

- Látogatásonként száz dolcsi kávéban. Courtney nem tudhat róla.

Melanie pislog, ahogy a reményei szertefoszlanak. Nincs annyi dohánya. Tudtam, hogy nincs, éppen azért követeltem.

- Minek neked a pénz? Drogozol?

- Ja - felelem. - Narkós lettem. Fizetsz vagy nem?

Félresimítja a haját az arcából.

- Fizetek.

FÁJDALMAS LÜKTETÉS AZ AGYAM ÉS a koponyám között. A homlokomtól sugárzik körbe a halántékomra, az arcomra és az orromra. A fény súlyosbítja a fájdalmat. A zaj elviselhetetlenné fokozza, szinte belepusztulok. Ez a pánikrohamom utóhatása.

Kiürült a házunk, az egész családom vagy fontos értekezletre vagy meccsre ment, vagy társas életet él. A szobámban ég a villany, és az iPodom halkán szól, közvetlenül a csukott ajtó mellett, arra a valószínűtlen esetre, ha valaki mégis hazatérne a tizenegy órás határidő előtt - bármilyen nemi megkülönböztetés is ez, a fiúk egy órával tovább maradhatnak el, mint én.

A cél a normális látszat keltése, hogy álcázhassam a migrénemet. Emiatt kénytelen-kelletlen az ágyban fekszem, párnát nyomok a fejemre, és imádkozom, hogy enyhüljön a kín.

Miután jót hánytam apám munkahelyi rötyijén, rendbe hoztam magam, és visszatértem a tárgyalóba. Tizenegy szempár szegeződött rám, ahogy anyám mellett fölálltam, és előadtam, micsoda megtiszteltetés, hogy Colleen ügyében szólhatok. Csöng a telefonom, és a zaj vadul visszhangzik a fülemben ugyanakkor azonban adrenalinfröccs zúdul az ereimbe. Isaiah az egyetlen, aki most hívhat. Úgy igazítom a párnát, hogy megnézhessem a kijelzőt. A srác neve láttán mosolyra görbül az ajkam. - - Halló?

- Rachel? - rezdül komoly kétség a hangjában.

- Én vagyok.

Csak én, a gyötrő migrénem meg a fény- és hangérzékenységem.

- Levert a hangod.

Megköszörülöm a torkomat.

- Pihentem.

- Akkor hagylak.

Megrémít a gondolat.

- Ne! Örülök, hogy hívsz.

- Ja, hallani akartam a hangodat - feleli.

Fölfigyelek valamire. Feszültség érződik a szavaiban. Hirtelen már nem is hasogat annyira a fejem, tolom odébb a párnát az ágyon, el az

arcomtól.

- Jól vagy?

- Aha. - Egy autó dudál. - Mesélj: hogy sikerült a dolog anyukáddal?

- Jól - mondom, és visszarakom a párnát a fejemre. Minden porcikám vergődik. Nem akarok neki is hazudni. De ha mesélek a rohamaimról, akkor gyöngének fog tartani, és ez összezavarja azt, ami kialakult köztünk. Talán nem kell hazudnom. Talán kihagyhatok egy két részletet, épp ahogy Ethan szokta, amikor az ikerkártyához folyamodik.

- Igazából iszonyúan.

Kocsiajtó csukódását hallom.

- Mi történt?

- Találkozhatnánk valahol, hogy beszélgessünk?

- Jó. Mondd meg, hol!

A padlóra lendítem a lábamat, hogy fölálljak, de a fejfájás azonnal durván lesújt. Szenvedő hang hagyja el az ajkamat, és összerezzenek, mert Isaiah nyilván meghallotta.

- Mi a baj, Rachel? - vált hirtelen halál komolyra Isaiah.

- Csak fejfájás. Becsszóra semmi több. Tehát arra gondoltam, hogy találkozhatnánk abban a kávézóban, ami...

- Nem vezethetsz, ha rosszul érzed magad - vág a szavamba.

Visszafekszem, mert duplán látok. Megérintem az iPodot, erre elhallgat a hangfal. Feszülten fülelek, és nem érzékelek mást csak csodás csöndet.

Helytelen dologra készülök. Rendkívül helytelenre. Mindannak szöges ellentétére, amit a szüleim várnak tőlem, és már ezért is helyénvalónak érzem.

- Nincs kedved idejönni?

A KAPUŐR KIHAJOL vörös téglás házikójából Rachelék lakóparkjának bejáratánál, és úgy méreget, mint valami siralomházból szökött sorozatgyilkost.

- Mit mondott, kihez jött?

- Rachel Younghoz.

A bérzsaru a csípőjéhez nyúl, mintha fegyvert viselne, holott mindketten tudjuk, hogy ott nincs más, csak tizenöt kiló fölösleg sörben és tortilla chipsben.

- Azt hiszem, eltévesztette a házszámot, fiatalember.

Nem vagyok ráhangolva a kisdéd játékaiba, megnyomom a mobilomon az újrarahívó gombot, és Rachel azonnal jelentkezik.

- Itt vagy?

- A kapunál. Légy szíves, világosítsd föl a biztonsági erőket, hogy nem fosztogatni és hajadonokat megbecsteleníteni jöttem!

Sóhajt.

- Add Ricket!

A férfi morcosán összepréselt ajakkal veszi el a mobilomat, és hátat fordít. Éles hangon suttog, majd néhány másodperc múlva visszaadja a telót. A sorompó fölemelkedik előttem, de a kocsim meg ott vesztegel az őr mellett.

- A lány szüleinek ne szóljon erről! - pillantok rá a szemem sakából.

- Mert különben? - kérdezi.

- Mert különben lesz, ami lesz.

A kuplungra lépek, és sebességbe részem a kocsit. Nem tervezek semmit, ez csak üres fenyegetés, amit Rachel biztonsága és nyugalma érdekében nem árt megereszteni.

A lánytól SMS-ben kapott útmutatást követve kanyargok kisebb kastélynak beillő villák között. Akkora telek veszi körül őket, hogy egy-egy családnak a töredékére sincs szüksége.

A saját kocsibehajtójuk legvégén teljesen kivilágítva magasodik Rachelék háza a sötét égbolt előterében. Fehér oszlopsor, fehér márványlépcső... mi a fészkes fenét akar tőlem ez a lány?

Körbékanyarodom az épület előtti köröndön, és lecsapom a motort.

Pszichológusok, szociális munkások, pedagógusok évek óta beszélnek velem magas lóról, de föl kellett kötniük a gatyájukat, hogy szar kis porszemnek érezzem magam. Rachelék rezidenciája a pusztalátványával elérte azt, ami eddig csak igen keveseknek sikerült.

Kivonszolom magam az autóból, föl a lépcsőn, és mielőtt megnyomhatnám a csengőt, kitarul az ajtó.

- Szia! - üdvözl mosolyogva Rachel.

Feje búbján összefogott hajából lazán aláhulló fürtök keretezik az arcát, amin egy gramm smink sincs. Melegítőnacíban, pólóban, mezítláb áll a küszöbön, a lábkörmét halványpirosra lakkozta. A szeme alatti sötét karikákat leszámítva, soha életemben nem láttam ilyen káprázatosat.

- Csá!

Rachel széles mozdulattal tessékel beljebb, farmerom zsebébe dugom a kezemet, és belépek.

A háznak erre a részére ki van találva valami proccos név, de mivel nem proccolok, nem tudom, mi az. Előtér, ami egy teljes helyiség, méghozzá nagyobb, mint bármelyik eddigi nevelőszülőm egész lakása.

- Nem hiszem, hogy tizenegy előtt bárki is hazajönne, de biztos, ami biztos, jobb szeretném, ha csak egy órát maradnál.

- Mértékkal gengszterkedünk. Ez tetszik - próbálom ugratni, de lenyűgöz a hely. Baromi széles, íves lépcső. Tetőablak a fejem fölött. Jobbra-balra több kétszárnyú ajtó, és a szemközti folyosó alighanem egy külön épületszárnyba vezet.

Rachel a haját igazgatja, de a tincsek visszahullanak a vállára.

- Bocs, tudom, hogy át kellett volna öltöznöm, de...

Csak most veszem észre, milyen sápadt az arca, milyen betegnek tűnik, és figyelmeztető érzés kúszik föl a gerincemen. Valami nincs rendjén.

- Szép vagy.

Lehajtja a fejét, de látom, hogy jólesett neki a bók.

- Videózhatunk, vagy hallgathatunk zenét, vagy... - Behunyja a szemét, és az arca sápadtból vértelenbe megy át. Fájdalmasan ráncolja a homlokát, és kinyújtom a kezem, hogy elkapjam, mert balra dől.

- Ez nem fejfájás baszki - mordulok föl.

Az orrán szívja be a levegőt.

- Migrén, időnként rám tör, de rendbe jövök.

Nabazmeg. Behajlítom a térdemet, és mielőtt Rachel tiltakozhatna, a

karomba veszem.

- Hol a szobád? - Eltátja a száját. - Aludnod kell. Veled megyek, vagy leteszlek és elmegyek. Válassz!

- Isaiah - tiltakozik.

- Rachel - viszonzom ugyanazon a hangon.

- Hát jó. Az emeleten balra. - Megadja magát, a nyakam köré fonja a karját, és a villámra hajtja a fejét. Óhatatlanul észreveszem, milyen tökéletesen passzol hozzám.

Kettesével veszem a lépcsőfokokat, fönt balra fordulok, majd megállok, amikor két nyitott ajtóhoz érünk. Az egyik szobát rózsaszínűre festették. A másikat lilára. Mindkettő nagyon lányos és a szín tökéletes. A rózsaszínű szoba gyerekesebb, de egyik sem illik Rachelről alkotott képembe.

- Melyik?

- Az az enyém - mutat a lila szobára Rachel.

Még egyszer rácsodálkozom a rózsaszínűre, majd belépek vele a sajátjába, és vigyázva elhelyezem a sarokoszlopos ágy matracán. Az összevissza gyűrődött ágynemű nyugtalan alvást sejtet, öt párna hever a földön, három maradt az ágyon. Rachel odébb húzódik, és megütögeti maga mellett az üres helyet.

- Nincs kedved?

Az a kérdés, neki van-e. Hátrasandítok, félig-meddig arra számítok, hogy az apja vagy zsaruk bukkannak föl, és miután senkit se látok, leülök mellé az ágyra, bakancsos lábamat lelógatom. Ha magamon hagyom a lábbelimet, észben fogom tartani, hogy ne menjek túl messzire a lánnyal, akit még csak kétszer csókoltam meg, és akit migrén kínoz.

Rachel a körmével vacakol, és néhány másodpercenként lopva rám pillant. A lányok általában nyíltak velem. Az a fajta, aki rám fecséreli az idejét, tudja, mit akar, mit adhatok neki, és kész úgy viselkedni, hogy megkapja. Ez a tempóváltás engem majdnem annyira idegesít, mint őt.

Kinyújtom a karomat, így átéri a hátát, de a tenyeremet nem simítom hozzá, ebből tudhatja, hogy ha azt akarja, hogy átöleljem, akkor felém kell húzódnia. Rachel azonnal odacsúszik, a mellkasomra hajtja a fejét, és hozzám bújik. Magamhoz vonom, és az orrommal megbökögetem a feje búbját.

Minden feloldódik bennem, holott eddig nem is érzékeltem a saját feszültségemet. Eszembe jut a fejfájása, a halántékára siklik a kezem, és

masszírozgatni kezdem. Bánt a gondolat, hogy fáj valamije.

- Nem tudtam, hogy van húgod - jegyzem meg halkan.

- Nincs is. Az Colleen szobája, aki a születésem előtt halt meg. Megdermednek az ujjaim.

- Részvétem.

- Nem érdekes. Borzasztóan fog hangzani, de engem nem zavar. Illetve annyiból zavar, hogy a szüleimet és a nagyobbik bátyáimat komolyan megrázta a halála, én azonban nem ismertem őt. Anyu azt kívánná, hogy fájjaljam a hiányát, de nem megy. Főleg úgy nem, hogy Anyu ötpercenként a képembe tolja.

Rachel olyan sértődött hangot használ, amelyet még sosem hallottam tőle.

- Mi történt ma köztelek anyukáddal?

Szöszöket szedeget a pólómról, és a körme finoman megmegcsipkedi a hasamat. Behunyom a szemem, és kissé elfordulok, próbálom elterelni a gondolataimat arról a körülményről, hogy a hasamhoz ér, még ha egy vékony textilrétegen keresztül is.

Miután az időhúzás összes piheszálát megtalálta, Rachel végre megszólal:

- A nővérem rákban halt meg, ezért anyukám adományokat gyűjt a Leukémia Alapítványnak.

- Bámulatos. - Ámbár érzem a jótekonyság gyanús légkörét. Rengetegszer tapasztaltam gazdagoknál ezt az alakoskodást. Belibegnek, és lezavarják az évenkénti egy darab jó cselekedetüket, hogy megtisztuljon a lelkük mindattól, amit a többi háromezrézhatvannégy napon elbénáztak. És a legtöbb esetben azt az egy napot is elintézik. - De még mindig nem feleltél a kérdésemre, hogy mi történt ma köztetek anyukáddal.

Elkínzottan hümmög.

Ismét masszírozni kezdtem a fejét, csak ezúttal engedek a kísértésnek, és két dörzsölgetés között beletúrok a hajába. Rachel válla elernyed, és még jobban hozzám bújik. Az édes jázminillat az orromba csap, és nem szeretnék mást, csak örökké így feküdni.

- Várom a választ, Rachel.

- Anyukám beszédeket mondat velem Colleen ügyében.

Rachel feszeng, ha tíz másodpercnél tovább nézem. El sem tudom képzelni őt egy tömeggel szemben.

- És akarod csinálni?

A fejét rázza a mellkasomon.

- Akkor miért vállalod?

- Mert szeretném boldoggá tenni anyukámat.

Mit mondjak erre? Mivel hatéves korom óta nincs anyukám, akit boldoggá akarhatnék tenni, teljesen tanácstalan vagyok, úgyhogy inkább fel-alá húzogatom a kezemet Rachel gerincén. Ha érteni nem is értem a helyzetet, legalább törődöm vele.

- Elárulhatok egy titkot? - suddogja.

- Persze.

Súlyos csönd telepszik ránk, és számolgatni kezdem a néma ütemeket. Egy-kettő-három-négy.

- Néha utálok Colleent - súgja, mintha gyónna. - Ettől gonosz vagyok?

Eszembe jut anyám, a mai találkozásunk és a még most is bennem fortyogó harag. Ha négy évvel ezelőtt, amikor börtönben ült, valaki azt mondta volna nekem, hogy meghalt, vajon őszintén hiányzott volna? Ha az apukámról, akit nem is ismertem, valaki közölte volna, hogy bekrepált, garantáltan egyetlen könnycseppet sem ejtettem volna. Ha Rachel gonosz, akkor én bizonyára sátánfajzat vagyok.

- Nem, dehogy.

Főlemeli a fejét a mellkasomról, és ibolyakék szemének fátyolossága jelzi, mennyire fáj a feje.

- Ezt csak úgy mondod?

Végighúzom az ujjaimat a szeme alatti sötét karikákon. Bárcsak az érintésemtől jobban érezne magát!

- Ma találkoztam az anyámmal.

Pislog, és fájdalom hasít a mellembé. Amikor kinyitottam a számat, nem úgy gondoltam, hogy ezt fogom mondani.

- Gyakran látod?

- Hatéves korom óta ez volt az első eset.

- Jaj, Isaiah! - Ujjaimnál fogva megragadja a jobb kezemet, és a hasamra húzza. - Hogy bírod?

Már azt felelném, hogy jól, de aztán eszembe jut, amit az anyukájáról és Colleenről megosztott velem.

- Rosszul.

Megszorítja a kezemet, viszonzom a szorítást, hálásan fogadom, hogy nem mond semmit. Ami ma történt, arra egyikünk esetében sincsenek szavak. Világra jönni a létező legnagyobb hazardjáték.

Egyesek szerencsésen születnek, mások nem. Életemben először látom, hogy ez a szabály túlmutat a pénzen.

- Bárcsak tehetnék valamit, hogy jobban érezd magad! - Visszateszi az állát a mellkasomra, és a szemhéja megremeg, mintha neheze esne nyitva tartania. Szenved, és legszívesebben az én fájdalmamat is átvállalná.

Nem nagyon tudom, hogyan kezeljem a helyzetet, hát újra én dörzsölgetem a halántékát, miközben gyöngéden úgy igazítom a fejét, hogy megint rajtam nyugtassa az arcát.

- Ettől máris jobban érzem magam.

Elhúzza a száját, világos, hogy nincs meggyőzve.

- És te hogy vagy? - kérdezem, hogy eltereljem a figyelmét.

- Fáradtan - motyogja.

Én is elfáradtam, de amikor vele vagyok, a problémáim nem tűnnek annyira kimerítőnek.

- Aludj! Ígérem, elpályázok, mielőtt bárki megtudná, hogy itt jártam. Ne feledd, holnap tanítás után gyere a műhelybe!

- Tanítás után - ismétli.

Rachel hozzám fészkelődik, és magamhoz szorítom. Az az érzésem ma egész éjjel őt keresve forgolódom majd az ágyamban, mert hosszú idő óta most jutottam legközelebb a békességhez.

A MOTOR MORGÁSBÓL DOROMBOLÁSRA csöndesül, ahogy alacsonyabb fokozatra váltok, és begurulok Isaiiah-ék műhelyébe. Abban a pillanatban, ahogy észreveszem a srácot, a szívem előadja a megbénulós, összeszorulós, majd nagyot dobbantós undok műsorát. Isaiiah rögtön a szemembe néz, pimasz mosolyától megborzongok.

Nem bírom állni a tekintetét, a műszerfalat bámulom, mialatt kikapcsolom a motort. Jaj, istenem, tényleg örül, hogy lát! Vagy legalábbis azt hiszem. Ahogy közeledik, mintha tűzijáték durrogná bennem. Tegnap este a karjában aludtam el, és ma reggel arra ébredtem, hogy a mobilom mellettem feküdt a párnán, benne egy megnyitott üzenetablak egyetlen szóval: *Holnap*.

Azt hittem, már soha nem ér véget a tanítás.

Isaiiah kinyitja a kocsiajtót, és ezüstös szeme melegen mosolyog rám.

- Csá!

- Szia! - söpröm ki a frufrumat a szememből.

A kezét nyújtja, és elfogadom a segítséget. Ahogy átfog az ujjaiával, hőhullám fut végig a karomon, föl a nyakamon, és az arcomba kergeti a vért. Isaiiah gyöngéden húz, és kicsusszanok az ülésből. Nem tudom, hogy az éktelen robajjal lecsukódó garázsajtótól vagy az ereimben zubogó vértől vibrál a testem.

Összekulcsolódik a kezünk, Isaiiah a másikkal könnyedén megtámasztja a csípőmet. Sziszegve szívom be a levegőt, meglep, hogy valaki látszólag ilyen gondtalanul, mégis ennyire figyelmesen tud hozzám érni.

- Jól nézel ki - dicsér.

- Ez az iskolai egyenruhám.

Végig gombos fehér blúz, bordó fekete kockás szoknya és fehér vászoncipő. Semmi rendkívüli.

- Tudom.

Csábító hanghordozása úgy hat rám, mintha csiklandozná a tarkómat.

- Szia!

Jobbra kapjuk a fejünket, és ha Isaiiah nem fogna, hátratántorodtam

volna. Gyakorlatilag ránk mászott egy hosszú barna hajú lány, kapucnis fekete felsőt visel, és olyan feszes farmert, amelyet életemben nem láttam. Automatikusan utálok, mivel irtó jól áll rajta az a farmer.

Isaiah hangosan sóhajt.

- Rachel, ez a barátom, Abby. Abby, ez a barátnőm, Rachel.

Fogjanak le, mert menten táncra perdülök! A barátnőjének nevezett!

- Örülök, hogy megismerhetlek.

- Mi a kedvenc színed? - kérdezi Abby.

- A zöld.

Több mint különös kérdés. Mármint tulajdonképpen teljes normális, de mégsem.

- Taco vagy spagetti?

- Taco.

- Disney World vagy Disneyland?

- Egyik sem.

- Rolling Stones vagy Beatles?

- Beatles.

Balra húzódik a szája.

- Hát, necces, de az utolsótól eltekinthetek. - Ugyanolyan bizalmasan pillant Isaiah-ra, ahogy én szoktam a bátyáimmal. - Be vesszük a csajt, de esetleg időnként felülvizsgálatra bocsátjuk a kérdést. Tudod, hatalmi komplexus, meg minden.

- Bevesztek? - Fölszalad a szemöldököm. Abby szavai össze-vissza kavarnak az agyamban. - Hatalmi komplexus?

- Az én komplexusom. - Azzal saját magára bök. - Nem az övé. Te meg én mostantól barátok vagyunk, és én nem szoktam barátkozni. Na jó, nyilvánvalóan előfordul - mutat hanyagul Isaiah-ra, - de ő nem számít. Tudod, tízéves korunkban egy szemetes konténerben ismerkedtünk meg.

Olyan tágra mered a szemem, hogy nem tudom, képes leszek-e valaha újra pislogni.

- Dugulj el a csába, Abby! - szól közbe Isaiah, mielőtt a lány folytathatná.

- Oké. - Abby telefonja a Rolling Stonestól a „Miss You”-t játssza. - Basszus! - mondja. - Egy pillanat! - Fogadja a hívást, és kifelé indul.

- Hoppá!

Egyéb reakció nem jut eszembe.

- Nagyjából így jellemezhető a lány. Figyelj, ha nem akarsz

foglalkozni vele...

- De - szakítom félbe Isaiah-t. - Elvégre a barátod, és...

- Na jó - vág ő is a szavamba - de ha téged feszélyez... Megint én jövök:

- Kedvelem.

Abban a pillanatban megkedveltem, ahogy azt mondta, hogy mostantól barátok vagyunk.

Ellépek Isaiah-tól, és a kocsija nyitott motorháza mellett állok meg. Atyaéig, nem lustálkodott.

- Direkt levegőszűrőt szereltél be.

Ez segít megnövelni a motor teljesítményét.

Isaiah végigsimít géppel frissen rövidre nyírt haján. Az állán meghagyta a borostát. Ha lehet, ettől a kombinációtól sokkal szexisebb és még veszedelmesebb.

- Komolyan gondolom, amit Abbyről mondtam, ő egész más. Én már megszoktam, mert mindenkinél régebben ismerem. Nekem fontos az ilyesmi, de ha téged idegesít, akkor gondoskodom róla, hogy három lépés távolságot tartson tőled.

Megtapogatom a levegőszűrő csőtoldatát, amit most szerelt a kocsijába.

- Tényleg egy szemetes konténerben ismerkedtél meg vele?

Miután nem válaszol azonnal, a szemem sarkából rásandítok. Csípőre tett kézzel bámulja a padlót.

- Ja. Mind a ketten kaját guberáltunk.

Lahunyom a szemem, mert fájdalom nyilall a szívembe. El sem tudom képzelni, milyen körülmények között nőtt fel Isaiah.

- Nem tartok igényt szánakozásra. – mondja önérzetesen.

- Azt nem is kínálok. – Remélhetőleg megértést, nem szánakozást. Tudom, az nem sok, és a fájdalmam meg sem közelíti az övét, de ez is elég ahhoz, hogy most ne bírjak a szemébe nézni.

- Nincsenek barátaim. Csak a bátyáim, meg néhány lány a suliban, akikkel ebédnél egy asztalhoz ülhetek, ha akarok, de nem esnek kétségbe, ha nem látnak. Mert én... csudabogár vagyok.

Csattog a bakancsa a padlón, ahogy elindul felém.

- Dehogysis.

Megmerevedek, bosszantóan unalmas, hogy mindenki jobban akarja tudni nálam, mi vagyok, és mi nem.

- Hány olyan lányt ismersz, aki autókon dolgozik, szeret száguldozni,

és kapásból elmagyarázza, hogy néz ki egy direkt levegőszűrő?

Isaiah megfogja az államát, és maga felé fordítja a fejemet.

- Csak egyet, és épp ő a zsánerem.

Rózsaszirmok kavarnak a mellkasomban. Nyelek egyet, és összpontosítok, hogy ne felejtsek el levegőt venni. Isaiah lehajtja a fejét, miközben megnyalogatom az ajkamat. Forró lehelete elvegyül az enyémmel, és az ajkunk már éppen egymáshoz érne, amikor nyikorogva kinyílik a műhely ajtaja.

Megrázkódom, mintha áramütést kaptam volna, és azonnal fél méterre távolodom Isaiah-tól. Halkan kuncog. Őt nyilvánvalóan nem zavarja a nézőközönség. Gyilkos pillantást vetek rá, ettől még jobban kuncog.

- Vendég jött - közli Abby. A nyomában az a srác lép be, aki azzal a Beth nevű lánnyal jelent meg. A gyomromhoz kapok, mert görcsöl. Isaiah és a srác kurtán kezét fog.

- Emlékszel Rachelre, Logan?

- Mi a helyzet? - biccent nekem a srác.

- Semmi különös.

A szemem az ajtóra villan róla, mert várom, hogy az a lány is belépjen. Különös feszélyezettség motoszkál a bőröm és a csontjaim között. A szép, magabiztos, titokzatos Beth: a tökéletes ellentétem, és ellentéte mindannak, amit egy Isaiah-féle srác kívánhat.

Isaiah ezen a héten elmagyarázta, hogy Logan az ő kocsijával fog versenyezni, ő pedig az enyémet vezeti a gyorsulási pályán. A jó alkatrészek az én kocsimba kerülnek, mert az jobb karban van.

Azt egy szóval sem említette, hogy Beth is segít, én meg nem kérdeztem. Miután kijelentette, hogy a lány nem a barátnője, úgy gondoltam, ennyiben hagyhatom, de most megőrjít a bizonytalanság, hogy miféle kapcsolat fűzte Bethhez, mielőtt betörtem az életébe.

Isaiah tapsol egyet, azután a kezét dörzsölgeti.

- Adva van egy beszerelésre váró turbófeltöltő, egy direktszűrő és egy kipufogószelep, valamint egy lány, akinek este tízre ha kell érnie, úgyhogy mozgás!

A lappangó és bármelyik pillanatban előugrani kész szorongás miatt kiújult egy rossz szokásom: rágcsálom a körmömet. Régen kifejezetten rágtam, de anyám agyvérzést kapna, ha meglátná mit műveltem a manikűrömmel.

Közvetlenül Isaiah és Logan mellett kellene állnom, amíg a kocsimon dolgoznak, de nem bírok. Már az is elég durva, hogy egy helyiségben tartózkodunk. Hogy képes valaki végignézni ha megmútik egy szerettét, pláne még a szikét is tartani? Isaiah megnyom egy gombot, és a csápos emelő dobhártya-hasogató nyöszörgése összekapcsolódik a levegőben lebegő kocsim látványával. A turbófeltöltő már a helyére került, most Isaiah a kipufogóra applikálja a szelepet. Amint az is kész, az én kicsikém hangja végérvényesen megváltozik.

- Na mit szoktak csinálni a kebelbarátnők?

Mint valami rajzfilmfigura, ide-oda kapkodom a fejem Abby és a csápos emelő között. A lány az egész megpróbáltatás alatt kitartott mellettem, fura, szagattott társalgást folytattunk a nagy semmiről.

- Ezt hogy érted?

Mármint a kebelbarátnőket!

- Még sosem jártam a plázában.

Erre tényleg fölfigyelek.

- Sosem?

Abby a kapucnis felsője zsinórját csavargatja.

- Hát végül is meló miatt jártam, de sosem plázáztam. Te olyan csajszi vagy, aki plázázni szokott? Azt hiszem, azt én is kibírnám. Csak úgy, minden cél nélkül csellengeni a plázában.

- Miért nem plázáztál?

Nincs kedvem azt válaszolni, hogy én sem szoktam plázákban lógni. A legtöbb lányismerősöm úgy véli, nem normális, ha valaki minden kiskereskedelmi egységtől irtózik.

Abby háromszor az ujjja köré tekeri a zsinórt.

- A plázák drágák, és mint már mondtam, nem szoktam barátkozni.

- Isaiah-n kívül - teszem hozzá.

- Rajta kívül - ért egyet. - Meg rajtad.

- Velem miért tettél kivételt? - kockáztatok meg egy merész kérdést, de ez a lány csupa merészség.

- Csak - feleli. Miután egy ideig egyikünk sem szól. folytatja: - Csak mert kedveled Isaiah-t. Ha őt kedveled, akkor talán engem is megkedvelhetsz. Meg egyébként is csípem a nyuszikat.

Próbálok megállni mosolygás nélkül.

Különös válasz, tőle mégis normális. Figyeljük, ahogy a két srác a kocsim alját bütyköli. Helyesebben Abby figyel, én elfordítom a

fejemet.

- Hol dolgozol?

- Hogyhogy? – rántja meg erősen a zsinórt Abby, így most az egyik vége hosszabb, mint a másik.

- A plázában. – unszolom.

Megvakargatja a száját, mintha a kaján vigyort próbálná palástolni.

- Nem dolgozom a plazában.

A korábban hallottakon morfondírozom. De hát azt mondta...

- Kiszállítok a plázába.

- Értem. - Bizonyára kozmetikumot vagy valami effélét árul. - Szóval saját vállalkozásod van?

- Ki ez a srác Isaiah-val? - vált témát. - A haverod? Dögös.

- Nem. Beth haverja. - Féltékenység sajdul a csontjaimba. Abby edzőcipője nyiszorog, ahogy egy nem létező foltot rugdal a padlón. Én ugyan egyáltalán nem kérdeztem Isaiah-t Bethről, de magától sem mondott semmit. Talán Abbytól tájékozódhatok felőle, ha már Isaiah ilyen hallgató. - Ismered Betht?

- Igen - feleli.

Ez nem sok.

- Barátkoztál vele?

- Francokat. Úgy elcsavarta Isaiah fejét, hogy még én sem kaptam levegőt.

A mennyezetre szerelt hősugárzó hármat kattan, és mindannyian felnyögünk. Isaiah korábban kikapcsolta, de egy idő után valamennyien dideregtünk. A fagyos ujjak nem tesznek jót az én kicsikémnek, úgyhogy Isaiah visszakapcsolta a fűtést. Káromkodva rántja le a pólóját.

Kalapál a szívem. Az éjjel azt álmodtam, hogy Isaiah testét simogatom.

- Isaiah-nak sok tetkója van - jegyzem meg abban a reményben, hogy Abby nem veszi észre, hogy a srácot bámulom.

- Ja - bólogat - az elsőt, a tigrist tizennégy éves korunkban csináltatta.

Húha!

- Jelent valamit?

- Nem tudom. Isaiah nem tárgyal a tetkóiról. Fölvarratja őket, és továbblép. - Abby mobilja a „Paint It Black”-et játssza. A lány a homlokát fogja. - Le kell lépnem. - ezzel eltűnik, magamra hagy gondolataimmal.

Úgy elcsavarta Isaiiah fejét, hogy még én sem kaptam levegőt. Abby szavai keringenek az agyamban. Ami a jobb kedvre derítésemet célozta volna, attól most hányinger mardossa a torkomat.

Fütytyentés vonja magára a figyelmemet. Isaiiah minden idők legdilisebb mosolyát villantja rám.

- Majdnem elkészültünk, anyalka. Imádni fogod, ahogy muzsikál.

Ezúttal úgy mosolygok, hogy engedelmességre kell kényszerítenem az izmaimat. Hogy is vehetném föl a versenyt Bethszel - azzal a lánnyal, aki elcsavarta Isaiiah fejét, és talán még most is a hatalmában tartja?

AZ ISTENEK MELLÉNK álltak. Meleg az idő, majdnem tizenöt fok és derült égboltot jósoltak erre a szombat estére. A csípőmet Rachel autójának támasztva méregetem a Camarót, amelyik beáll mellém a vonalhoz a tribün mögötti várakozóhelyen. Most a bazi nagy gyorsulási versenygépek vannak a pályán. Azután a széria-autók következnek.

Rachel a motorháznál áll, pónihoz illően dédelgeti a kocsiját.

- Vigyázni fogok a kocsidra.

- Isaiah, én téged féltetek.

Engem? Megáll a szívverésem. Nevezés előtt Rachellel és Logannal végignéztünk néhány futamot, és sajnos egy ütközésnek is szemtanúi voltunk. Senki sem sérült meg, de a két kocsi totálkáros lett. Rachel arca természetellenes árnyalatra fehéredett, amikor egy öregebb főszer arról dumált, hogy a pályán ma érvényes szabályokat korábbi nemzedékek vérével írták. Azt hiszem, azóta valahányszor Rachel a versengést nézi, mindenütt kísérteteket lát.

Ibolyakék szemébe nézek.

- Nem lesz semmi bajom, Rachel.

Lehajtja a fejét, fölemeli, azután ismét lehorgasztja. Nem nagyon tudok olvasni a gondolataiban, bárcsak tudnék!

- Mi jár az eszedben? - kérdem.

Épp beszívja a levegőt, hogy kellő választ adjon, amikor a Camaro sofőrje kiszáll a kocsiból. Rachel pontosan az teszi, amire korábban kértem, tudniillik hogy ha fogadás lehetősége merül föl, egyenesen vonuljon a tribünhöz. Hosszú haja előrelibben, eltakarja az arcát. Rángatózik a lábam a vágytól, hogy kövessem, megcsókoljam, megkérdézzem, mi a baj.

Tegnap, amikor megérkezett a műhelybe, száz százalékgig egy hullámhosszon volt velem, de mire elkészültem a kocsijával, újra eltávolodott. Ma este a végére járok a problémának, most azonban koncentrálnom kell, hogy pénzt nyerjek nekünk.

Hátrapillantok Loganre. Már élénk társalgásba merült ellenfelével: egy Dodge Charger-essel. Ez szép futamnak ígérkezik Logan számára. Az a sofőr folyton kiugrik a zöld lámpánál.

A Camaro sofőrje Rachel kocsiját mustrálgatja.

- Mikor tuningoltad föl?

A nevemet talán nem tudja, de a régi kocsimról fölsimert. Én ugyanígy vagyok vele.

- Ezen a héten.

- Még mindig azt hiszed, hogy le tudsz hagyni? - kérdezi.

- Simán.

- Én is frissítettem egy cseppet. - fejével a kocsija felé int.

- Nem aggódom.

Miként reméltem, bankjegyköteget húz elő a zsebéből.

- Akkor nincs ellenedre, hogy pénzügyi vonalra tereljük a dolgot.

Nem. Nincs ellenemre.

AZ UJJAIMMAL A HIDEG DRÓTKERÍTÉSBE akaszkodva figyelem, ahogy Isaiah a gumimelegítésre szolgáló melegítóbokszhoz vezeti a kocsimat. A baleset, amit láttunk, néhány másodperced a futam kezdete után történt. Egy abroncs kipukkadt, a sofőr elveszítette az uralmát az autó fölött, és belerohant egy Chevy Comet oldalába.

Teljesen becsináltam - pláne, hogy az egyik kocsiból lángnyelvek csaptak föl. Emberek ugráltak át a betonkorláton, biztonságos helyre cipelték a sofőröket, poroltóval fújták a motorházat. Isaiah is át akarta vetni magát a kerítésen, hogy segítsen, de megfogtam a karját, nem hagytam.

Fölnéztem rá. Ő le énrám. És amikor egész testemben remegni kezdtem, átölelt.

Áthajt a vízszegélyen, visszarángat a jelenbe, és azonnal a rajtvonalhoz indul. A nem várt lépés megbénítja a gyomromban mászkáló szorongáspókokat.

- Miért hagyja ki a gumimelegítést? - rebegem.

- Mert a kocsinak nincsenek tükörgumijai - magyarázza Zach ahogy odalép hozzám, és fél kézzel a kerítésre támaszkodik.

Szöke haja az arcába hullik. - A szériaautók jellemzően elkerülik a gumimelegítést.

Persze. A tükörgumi speciális abroncs, amelyik jobban tapad a pályához. Zach a múlt héten kedvesen viselkedett velem, de a korombeli srácokra emlékeztet - ugyanúgy beszél, mindenkit ismer, és egy csapat lány vetélkedik a kegyeiért. Más szóval ő is az idegeimre megy, és visszazökkenek rachcles üzemmódba. Amikor benyomul a személyes terembe, ellepek tőle.

Az Isaiah-val versenyző sofőr a vízszegélynél kipörgeti a kerekeit, fehér füstöt ereget. Vajon a Camaro előnyt élvez attól, hogy tükörgumis? Isaiah mindenét föltette ez ellen a srác ellen: ötven dollárt. Ha nem nyerünk, hazamegyünk.

- Nem láttalak versenyezni - mondom Zachnek, amikor ki tudok gondolni valami értelmeset.

- A Cobra fura hangokat adott, úgyhogy pihentetem.

Biccentéssel tudatom vele, hogy hallottam a választ, de közben Isaiah-n tartom a szememet. *Istenem, könyörgök, vedd a gondjaidba őt!*

- Ugye az a te kocsid? - kérdezi Zach.

- Igen.

Bárcsak csöndben maradna! Ha beszél, nem tudok koncentrálni, és ha nem koncentrálok, akkor az imáim nem találnak meghallgatásra.

- Miért nem te vezeted? - érdeklődik.

Isaiah vetélytársa átlépi a rajtnál a második vonalat, a sárga lámpák felülről lefelé kigyulladnak, és abban a pillanatban, amint a fény zöldre vált, az autóm olyan erővel lódul előre, amelyet elképzelhetetlennek tartottam, az első kereke fölemelkedik. Isaiah nekiiramodik, a Camaro kevesebb mint egy másodperces késéssel követi. A két kocsi elszáll mellettem, Isaiah jócskán az élen.

Gyerünk, gyerünk, gyerünk... Igen! Isaiah lépi át elsőként a célvonalat, lehajtom a fejemet, és beszívom a levegőt. Köszönöm Istenem, hogy megóvtad őt!

- Nem hallottál? - kérdezi Zach.

- Ööö... - Ez kínos. - Bocs, nem.

- Azt mondtam, veled szeretnék versenyezni.

A távolban a kocsim hátsó lámpája vöröslik, ahogy Isaiah elhagyja a pályát. A testem automatikusan a kijárat felé fordul, mintha tömegvonzás érvényesülne köztem és Isaiah között

- Majd szólok Isaiah-nak.

- Nem, Rachel - fogja meg a karomat Zach, és nem kívánt érintése idegenül hat a bőrömon. - Veled szeretnék versenyezni, amikor te vezeted a kocsidat.

Elmozdítom a karomat, úgy teszek, mintha viszketne a vállam.

- Én nem versenyzek.

- Miért nem?

- Mert...

Nem tudom, miképpen magyarázzam meg anélkül, hogy gyöngének tűnnek.

- Mert Isaiah olyan srác, aki szerint lányok nem valók volán mögé.

- Nem, nem olyan - fortyanok föl.

- Van pénzem - vigyorog Zach. - És úgy hallom, neki szüksége van rá. Mondd meg neki, hogy versenyzek, de csak ellened. Tudja mennyi nálam a tét.

Valami mélyen legbelül megmozdul bennem, és nem kellemes ez a

mocorgás.

- És Rachel! - A srác lassan hátrálni kezd. - Ha az én csajom volnál, én nem akadályoznám meg, hogy versenyezz.

- Ő nem olyan - tiltakozom, de Zach már hátat fordított, és hallótávolságon kívül került. - Nem olyan - ismétlem, legalábbis azt hiszem, hogy nem olyan.

Isaiah megengedte Logannek, hogy vezesse az ő autóját, meg sem nézte, mit tud produkálni a volánnál. Igaz, egyszer elbénáztam, de miért ne adna nekem még egy esélyt?

Talán mert fölfedezte a titkomat. Talán már tudja, hogy gyöngé vagyok.

AHOGY ELÉREM A SZÁZNEGYVENET, visszaváltok, és tenyeremmel a kormánykerékre csapok.

- Na erről beszéltem, baszki!

Az ereimbe tóduló adrenalintól úgy érzem magam, mintha repülnék, de az alkohol vagy más drog fogyasztásával járó önuralomvesztés nélkül. Csak ilyenkor érzem igazán, hogy élek. A gyorsulási pálya végén balra fordulok, és megállok, hogy utolérjen a versenytársam, egy fainul föltuningolt Nova.

Ez a ma esti utolsó futamom, és baromi jó kedvem kerekedett. A versenytársam egy nálam tíz évvel idősebb krapek, egy százassal a kezében, fejcsóválva száll ki a kocsiból.

- Azt hittem, úgy lehagylak, mint a sicc. Tízszer annyi sprint van a motorháztetőm alatt, mint neked.

Igaz. A tuningolása alapján úgy le kellett volna maradnom, mint a borraivaló. Most azonban elveszem a pénzt, és ellenállok a kisértésnek, hogy megcsókoljam a bankókat.

- Jót versenyeztünk, öreg.

- A startlámpánál eszelősen rövid a reakcióidőd - ismeri el. - Péntek este visszavágót szeretnék.

Úgy látszik, megfordult a szerencsém.

- Hozz zsupát, és egész álló éjjel versenyzek veled! Kurtán biccentünk egymásnak, azután odavezetem Rachel autóját, ahol Logan és Rachel vár rám. Ma este minden futamomat megnyertem. Miután Logan belekóstolt a témába, többet nyert, mint veszített, így ő is pénzt hozott a konyhára.

Rachel úgy ragyog a sötétben, mint a nap. A haja holdudvart von az arca köré, szemei fénylő csillagok.

- Ez fantasztikus volt!

Két szökkenő lépéssel előtte termek, átkarolom a derekát, és fölemelem a földről. Az én angyalom olyan könnyű, hogy szinte lebeg.

- Isaiah! Te örült!

- Eszelős - felelem.

Homlokát az enyémhez támasztja, és átfonja a kezével a nyakamat.

- Ez szoros volt. A végén majdnem befogott a srác.

Imádom az érzést, ahogy teste a testemhez simul. Ma este újra meg fogom csókolni, és ha engedi, kicsit tovább is kutakodom.

- Kétkedtetl bennem?

Elmosolyodik, amikor érzékeli a hangomban a vidámságot.

- Egy pillanatig sem!

Helyes, angyalom. Soha nem hagylak cserben.

- Erős vagy - ficáncol a karomban.

Megvonaglik az ajkam.

- Tiszta acél.

Elég erős, hogy megvédjelek.

- Röstellem, hogy zavarok - szólal meg Logan -, de holnap meccsem van, és tele a zsebem.

Talpra állítom Rachelt, de fél kézzel továbbra is magamhoz ölelem.

- Hát akkor menjünk!

Bár a Kocsiszínt biztonságos helynek tartom, azért itt sem okos levírtani a lóvét - kivált annyit, amennyit Logannal ma este besöpörtünk. Logan követ vissza a lakásomhoz, ahol a kocsiját hagytuk.

A kezembe nyomja a bankjegyeköteget.

- Arra még nem gondoltál, hogy átállsz nitróra? Azok a kocsik csak úgy repülnek.

A fejemet rázom.

- Akkor teljesen más autóosztállyal kerülünk szembe, és ha úgy akarunk versenyezni, indexelt futamidős versenyeken kell részt vennünk. Azonkívül a nitró eszeveszett cucc. Mindenféle gubanc adódhat.

- Annál inkább belevághatnál - villantja rám diliflepnis vigyorát Logan. - Mi az az indexelt futamidős verseny?

Rachel a kezét fekete kabátja ujjába behúzáva támaszkodik az autójának. Fázik, és vágyom rá, hogy megmelengetsem.

- Majd később elmagyarázom.

- Vágom - siklik Logan tekintete a lányra. - Na csá, léptem!

Elhajt, és az angyalomhoz indulok.

- Megnézed, mennyit kerestünk?

- Okvetlenül!

Rachel hagyja, hogy kinyissam neki a bejárati ajtót, azután a lakásom ajtaját. Mihelyt belep, leveti a kabátját, és a konyhaasztalra teszi. Ideges mozdulattal összekulcsolja a kezét, és körbepillant a helyiségben.

- A lakótársad nincs itthon?

- Nincs - felelem. - Ma éjjel Echónál alszik. Biztos, hogy a bátyád falaz a kimaradásodhoz?

Az ujjait bámulja.

- Tegnap este én falaztam neki, úgyhogy vállalta a ma estét.

Teret engedek neki, a kempingasztalhoz ülök, és hozzáfogok a számoláshoz. A másik összecsukható székre telepszik, és a másik halmot számolja. Néhány röpke másodpercig nem hallatszik a szobában más, csak egymáshoz súrlódó dollárok zizegése, és a földszinti vén banya jóvoltából Elvist hallgatjuk, aki épp a cipőjéről énekel.

- Hatszáz! - ámul el Rachel. Az lenne az én nyereményem.

- Négyszáznegyven - mutatom föl Logan bankjegyköteget. Rachel döbbenetén görnyed előre ültében.

- A te ötvenesedből meg Logan húszasából kiindulva, ezer-negyven dollárt szereztünk. - Egy pillanatra elhallgat. - Ez nem lehet.

- Lehet.

Nem esett le neki, hogy az utcán *egyetlen* futamon ötezer dollár gyűlt össze a kasszában? És az egy gyöngye volt.

Otthagyták az asztalt, és föl-alá járkál.

- Szóval azt csináljuk, hogy kifizetjük Ericet, és megszabadulunk tőle, és a szüleim semmiről sem fognak tudni, igaz? Elvégre máris több mint kétezer dollárunk van.

Megemésztetem ezt a közlést.

- Hogy jött ki neked a kétezer?

Rachel újra oda-vissza megteszi a kanapé két vége közötti távot. - Nekem van egy ezresem. A születésnapomra meg karácsonyra kapott pénzből kicsivel több, mint ötszáz. Másik ötszázért zálogba csaptam néhány ékszeremet. Jaj, Isaiah! - pirul el. - Már majdnem félútig jutottunk. A hat hét letelte előtt vissza tudjuk fizetni Ericnek a pénzt.

Szorongás meg izgatottság keveréke árad belőle, és érzelmei átragadnak rám. Csomók formálódnak a gyomromban, és elképzelem, amint millióféleképpen simogatom és csókolgatom, adom tudtára, hogy ő az egyetlenem.

Figyelmeztetnem kéne, hogy valószínűleg a ma esti az egyetlen nagy kaszálásunk. Az emberek már tudják, hogyan versenyzünk Logannal, így a továbbiakban vagy kerülük velünk a fogadást, vagy kevesebbet tesznek föl. Kétségkívül összeszedjük a szükséges summát, de így is meg kell küzdenünk érte.

Úgy döntök, azt is magamban tartom, hogy Eric figyel bennünket, és nem fog ujjongani, hogy pénzt keresünk.

Végre abbahagyja a tébolyult ingázást, amivel utat koptat a padlóba. Sugárzik az arca, ő a fény egy sötétséggel teli világban. Rachel boldog, és én nem is vágyom semmi másra.

- Együtt maradhatunk, Isaiah. Nem kell félnünk Erictől, se adósságtól, se semmitől. Boldogan élhetünk.

Villamos áram nyilal az ereimbe, és úgy megráz, mintha előtte nem is éltem volna. Hirtelen talpra állok, feldöntöm a kempingszéket. Zakatol a szívem, és ez a felvillanyozottság ismeretlen jelenség. Olyasmi, amit nem értek. Ami zavarodottságot és pánikot szül.

A lány csillogó szeme túlzott rajongást tükröz, olyan érzelmet, amit eddig a környezetemben lévőktől csak másokkal kapcsolatban láttam. Szerelmet látok a szemében, és ez halálra rémít.

- Menj haza! - szólok rá a szokottnál melyebb hangon, és remegés fut végig rajtam. Ég a szemem, amint árnyék suhan át az arcán és kiolt minden fényt. Pokolra velem! Én okoztam ezt a bánatot. Ha Rachellel maradok, soha nem láthat fényt és boldogságot.

- Isaiah - szólal meg óvatosan. - Nem értelek.

- Eredj haza! - kapom föl a pénzt az asztalról, és berontok a hálósobába. Három lépéssel körbejárom a helyiséget, azután megismétlem a műveletet. Teljes a zűrzavar az agyamban, mintha betéptem volna, vagy erős ütést mértek volna a fejemre. A gondolataim elszakadnak az elmémtől, el a testemtől.

- Áruld el, mi a baj! - hallok egy halk hangot a hátam mögül.

Miért nem ment haza?

- Semmi. Azt keresem, hová rejthetném el a pénzt. Szar hely ez, borzasztó dolgok történnek itt.

- Például betörés - mondja.

Pontosan attól tartok.

- Menj már!

Rachel az ajtókeretnek támasztja a halántékát, törékenynek és védtelennek látszik. A konyhai gyér világítás körberajzolja alakját, az arca sötétségbe burkolózik.

- Ideadhatnád a pénzt. - Olyan megnyugtató a hangja, hogy szinte kapaszkodom. - Én biztonságos helyen lakom.

A gondolataim csatáznak egymással. A lábikrámmal az ágynak ütközöm, rárogyok. Az egész életem egyetlen hosszú, vastag kötél, tele

csomókkal és gubancokkal, ahol az emberek összevissza tekergetik. Nálam semmi sem szilárd, semmi sem teherbíró. A kötél szétzilálódott, fozsladozik.

- Nem vagyok jó semmire. Rachel.

A kezemben tartott papírpénzre nézek. Az ujjaim begömbülnek, a bankjegyek ropognak. Nem fogom még mélyebbre rántani Rachelt. Ennek itt a vége. Ma este véget ér a dolog.

- Menj el, és többé vissza se gyere! Majd a saját kocsimmal versenyzek. Kifizetem az adósságot. Menj el, és tudj róla, hogy mindig gondoskodni fogok a biztonságodról.

Csönd. Rachel nem szól semmit. Én is hallgatok. Behunyom a szememet, átkozom a perzselő nedvességet a szemhéjam mögött. Besokalltam az érzelmektől. Kurvára megkínózzák az embert.

Halk léptek közelednek felém, és a pénz újra megroppan a markomban.

- Menj el, Rachel!

Annyira rekedt a hangom, hogy csak krákogás jön ki a torkomból. A bal oldalamon megmozdul, besüpped az ágy. Megérintik a vállamat, de olyan finoman, hogy szinte azt hiszem, csak képzelem.

- Úgy gondolom, beléd szerettem, Isaiah.

Forog velem a világ, én is úgy gondolom, hogy beléd szerettem, és ez ijesztő.

A nyomás a vállamon marad, közben Rachel másik keze körberajzolja az alkaromra tetovált iránytűt.

- Nem tudom, mi a szerelem, egyáltalán milyen érzés, de azt tudom, hogy amikor veled vagyok, jól érzem magam a bőrömben, és ez azelőtt sosem fordult elő.

Én is jól érzem magam a bőrömben, ha vele vagyok. A földszinten egyenletes ütemű, lírai zene, lágy dallam szól.

- Tetszik az, aki vagy, Isaiah, és tetszik, ahogy rám nézel. De igazából az tetszik, hogy lázba jövök, ha megjelenysz.

Rachel mindig elvarázsol, szavakba önti az érzelmet, ami a lelkemet marcangolja.

- Hozzám nem szoktak kötődni, Rachel.

Megcsókolja a vállamat, és remegés fut végig a testemen, lángra lobbantja minden sejtemet.

- Akkor talán nem ismernek úgy, ahogy én.

A tetoválásomat körülrajzoló ujj lecsúszik a kezemre.

- Add ide a pénzt, Isaiah! Bízd rám, vigyázok rá.

Még jobban a markomba szorítom a dohányt, de ahogy Rachel két keze az enyém köré fonódik, elernyed a szorításom.

- Fölfogod, mekkora gondot, milyen veszélyt vállalsz?

- Föl - tuttogja, és már fogja a pénzt.

- Rakd le! - Ráteszem a kezem a kezére.

- De Isaiah... - emelem a fejemet.

Ha azt mondd, biztos helyen fogod tartani, hiszek neked, de most rakd le a földre!

- Dirigálsz - hunyorít mosolyogva.

- Igen - vallom be. - *Hallod, amit mondok, Rachel? Figyelj, micsoda zsarnokoskodó csődtömegbe lettél szerelmes!* - Dirigálok.

A pénz a földre esik, és azonnal a kezem közé fogom az arcát. Olyan bársonyos a bőre, hogy attól félek, a finom érintéssel is fölsértem. Elakad a lélegzete, ahogy ajkammal az ajkához közelítek. Mindjárt megcsókolom.

- Mondd, hogy engem akarsz!

Hogy tudjam, nincs semmiféle félreértés.

Az orra az enyémhez súrlódik, ahogy lassan bólint.

- Nem kell senki más!

Isten irgalmazzon nekünk, amiért Rachel engedélyt adott az ördögnek.

A CSÓK MÉG FORRÓBB ÉS sürgetőbb, mint az előző. Az ajkunk fürgén mozog, a szomjunk egyre fokozódik, csillapíthatatlannak tűnik. Sajátos ritmusú tánc ez, és hogy, hogy nem, tudom a lépéseket. Az ösztöneim azt súgják, hogy kövessem Isaiiah-t, hadd vezessen további tapogatózó felfedezésre.

A kezem alásiklik a hátán, és amikor a pólója szegélyénél tűzforró bőrfelülethez ér, levegő után kapkodok. Isaiiah felnyög, ajka elválk az enyémtől, és útnak indul a nyakamon. A szívem szaporábban dobog, ahogy egész testem egyetlen bekapcsolt elektromos áramkörre válik.

Isaiiah nyelve az állkapcsom tövénél feszülő érzékeny bőrön köröz. Megborzongok, szorosabban hozzásimulok. Amikor is találkozik az ajkammal, átkarolja a derekamat, és beljebb húz az ágyon. Az oldalunkon fekszünk, testének hője áthatol a ruhámon, áthatol a bőrömnön, tűzvészt gerjeszt a véremben.

Váratlan hűvösségtől pattan föl a szemem. Isaiiah mellettem térdel, a feje fölött hátranyúl, lerántja a pólóját, és a padlóra dobja. Izgalom libben át rajtam, idegszálak reszketnek a gyomromban. Nyelek egyet, és az Isaiiah karizmán domborodó aranyárga tigrisre meredek. Az ajkamba harapok, mélyre árok bátorságért, előremozdul a kezem. Megáll. Begörbülnek az ujjaim.

- Jól van, Rachel, csak rajta! - Úgy fordul, hogy a tigris közelebb kerüljön hozzám.

Körberajzolom a tetoválást, gyönyörködöm a szépségében.

- Ezt itt imádom.

A reluxa résein a sötét hálósobába szűrődő fényben figyelem, hogy Isaiiah szeme ezüstbe olvad.

- Ez a kedvencem - feleli. - Egyszer majd a kedvedért is csináltatok tetkót.

Melegség önti el a mellkasomat, elámulok, hogy meg akarja jelölni magát miattam.

- Nem muszáj.

- Szeretném - cirógatja meg az arcomat, és a gyönyör borzongása fut le a gerincemen. - Így szoktam. Mindegyik tetoválás valami boldog

emléket képvisel, azt a néhányat, ami jutott. És te jelented a legboldogabb élményt, Rachel.

Felgömbül a szám, és válaszul megsimogatja.

- A mosolyodról álmodom. - Követi az ajkam ívét, mint egy képzőművész. - A megismerkedésünk estéje óta minden este rád gondolok.

Létezik valami erő, amit csak Isaiah mellett érzek. Merészség, amivel soha életemben nem rendelkeztem. Egymillió év alatt sem jutott volna eszembe, hogy közlöm egy fiúval, hogy beleszerettem, mielőtt ő mondaná ugyanezt. Egymillió év alatt sem jutott volna eszembe, hogy egy ágyon fekszem egy félmeztelen, totál kockahasú sráccal. De Isaiah ilyen hatást gyakorol rám. A ténylegesnél sokkal erősebbnek hiszem magam a jóvoltából.

Lüktetés támad a testemben, minden nyomáspontom vibrál.

- Szeretnék megcsókolni - jelentem ki.

- Örökké tudnálak csókolni. - Lecsúsztatja a kezét a derekamon. Félig leeresztett szemhéjam alól sandítok rá.

- Csak csók.

Mert bármi többtől szétrobbannék.

- Csak csók - kunkorodik föl a szája jobb széle. - Meg némi tapi.

Persze, feltétlenül némi tapi. Mély lélegzetet veszek, igyekszem észben tartani, hogy a lélegzés változatlanul alapkövetelmény:

- Egyetértek. Némi tapi. Semmi további vetkőzés.

Mivel valószínűleg elájulnék a gondolattól, hogy a farmerja lekerül róla, így is annyira alacsonyan feszül a csípőjén, mintha lecsúszott volna. Túlságosan lecsúszott. Nagyon lecsúszott. Eléggé lecsúszott, hogy fantáziálni kezdjek, mi maradt még alatta.

Isaiah a tarkómra tapasztja a tenyerét, és erélyesen masszírozni kezdi, amitől elalélok.

- A pólómat is visszaveszem, ha akarod.

- Ne! - pihegem. - Jó, hogy nincs rajtad.

Több mint jó.

Megnyalogatom az ajkamat, ahogy Isaiah a fogával a fülcimpámat csipegeti. Az izmaim olvadoznak az érintésétől, a vérem zsiszong a fülem rágcsálásától, meg attól, ahogy a lábfejem a vádlijához ér, és mindeközben a gondolataim ködbe borulnak.

Felcsúszik a felsőm, és Isaiah hüvelykujja kis köröket ír le hasam fedetlen bőrén. Az ingertől homorítok, és Isaiah felnyög, ahogy

megcsókolom a nyakát. Csupa kellemes érzés. Tulajdonképpen több is, mint kellemes. Bódító, és imádom, hogy minden apróság, amivel megpróbálkozom, újabb csókokra és simogatásokra készíteti Isaiah-t.

Átfordul, és vele együtt én is. Összeakaszkodott lábunk elválík egymástól, ahogy rám nehezedő tömegétől széttárul a combom, Isaiah teste súlyosabb, mint gondoltam, de öntudatlanul is vágytam erre a teherre.

Csókolgatja a nyakamat, egyre följebb, és amikor ismét találkozik az ajkunk, ringatni kezdi a csípőjét. Testének igencsak éber pontjai váratlanul testem igencsak éber pontjaihoz érnek, és oldalra billen a fejem, ahogy újfajta érzés nyilall belém. Olyan, amit még sohasem tapasztaltam, amit máris újra kívánok. Amit...

A két kezem Isaiah mellkasára siklik, és nekifeszül.

- Isaiah...

Ismét átfordít kettőnket, csak ezúttal hanyatt fekszik a matracon, és maga mellé csúsztat engem. A mellkasa gyors ütemben emelkedik és süllyed, s most veszem észre, hogy szinkronban lélegzem vele.

- Minden rendben? - kérdezi.

Bólintok, nem bírok összefüggően gondolkozni, nem bírom megmagyarázni, miért tettem, amit tettem. Egyszerűen új volt minden, és gyors és csodás és...

Isaiah megemeli az államát, hogy a szemébe nézzek.

- Nincs semmi baj, ha leállunk.

- Tudom - rebegek, de őszintén szólva, nem tudom. Tizenhét múltam. Az összes ismerősöm messzebbre jutott ebből a szempontból. .. némelyikük jóval messzebbre... egyesek még annál is messzebbre, olyan tájakra, amelyeket nem hiszem, hogy valaha is fölkeresek.

Isaiah bizonyára tapasztaltabb nálam. Valószínűleg akadt már dolga olyan lányokkal, akik nem félnek bármiféle korlátot feszegetni. Részemről tényleg rendben, ha...

- Ne haragudj, hogy lassú vagyok!

- Nem vagy lassú. - Hátratulja a hajamat a vállamon.

Fölvonom fél szemöldökömet.

- Komolyan mondom. - Amikor látja, hogy nem sikerült meggyőznie, megvakargatja a borostáját, és újra nekifut. - Semmivel sem akarok többet adni, mint amennyit kívánsz. Ez most addig különleges, ameddig vágyasz rá. Abban a pillanatban, ahogy nem, szemétség lenne tőlem, ha többet várnék. Hidd el, semmi baj a

lassítással.

Sóhajtok. Jólesik, amit mondott, de...

- Hagyd a filózást, Rachel! Én is végighallgattam ugyanazt a mozis süket dumát arról, hogy a pasik az igazit keresik, azután meg lassúra akarják venni a tempót, mert úgy gondolják, érdemes várniuk a csajra. Bevallom, eddig egy szót se hittem belőle, de amióta megismertelek téged... ez már nem is süket duma.

A szám jobb széle fölszalad. Érdemes várni rám.

A KÉPERNYŐN MEGVILLAN AZ óra, ahogy eléri az egyperces jelzést. Már negyed órája végeztem a kérdéssorral, de újra meg újra átnézem a válaszaimat. A jövőm a tét, nincs helye hibázásnak. Nem egészen hatvan másodperc múlva meglesz az autószerelői képesítemem.

A számítógép ledermed - letelt az idő. Az eddig néma terem zajossá válik, ahogy az osztálytársaim, akik velem tartottak a „tanulmányi kirándulásra” a vizsgaközpontba, fesztelenül hátradőlnek a széjükön, és beszélgetnek.

- Isaiah! - rikkant rám Zach. - Mi a helyzet?

- Tökély.

Kurva jól sikerült a vizsgám.

- Akkor jó - hagyja ott a haverjait, és nekitámasztja a csípőjét a derékmagasságig érő választófalnak, amely a csalás megakadályozására szolgál. - Rachel szólt az ajánlatomról?

- Nem hiszem, hogy bármit is ajánlhatnál neki, mivel az én csajom.

Vibrálást érzek a bőröm alatt. Rachel egy bűdös kukkot se szólt, de ezt nem fogom Zach orrára kötni. Pléhpoftát öltök, kinyújtom a lábam, ezáltal helyváltoztatásra kényszerítem Zachet, és úgy mozdítom a karomat, hogy lássa a tetkóimat.

Bölcsen arrébb lép.

- Csak segíteni próbálok. Hallottam, hogy pénz kell, és tudod, hogy bármilyen fogadást állok.

- Ha versenyezni akarsz, hozzám fordulj! Ne Rachelhez.

A vigyorgástól pimasz kis poccsé változik.

- Nem veled akarok versenyezni, hanem vele.

Előrehajolok, magam alá húzom a lábamat, Zach meg kis híján elbotlik a sajátjában, ahogy hátratántorodik.

- Rachel nem versenyez.

Vérfagyasztó csönd támad a teremben, mindenki a szóváltásunkat figyeli. Néhány másodpercig merőn nézek, Zack hallgat, úgyhogy folytatódik az iménti zsongás.

- A pénz az pénz - mormolja Zach. - Nem mindegy, ki vezet.

- Én nem versenyzek tíz dodóért. Komoly lóvét kerestem, úgyhogy

csak komoly lóvéba fogadok.

Körbepillant, hogy tényleg mindenki ismét a maga dolgával törődik-e.

- Komoly lóvéról beszélek. Akármennyit teszel föl, tartom.

A szemébe nézek, és szokás szerint kerüli a tekintetemet. Zachék családja széthullott, mindig is a szocsegélytől karnyújtásnyira vergődtek. Kizárt dolog, hogy a seggfej nagy hirtelen pénzhez jut anélkül, hogy az ördöggel cimboráit volna.

- Mondd, hogy nem lettél Eric csicskása.

Idegesen nevet, de mielőtt tagadni próbálná, beakasztom a lábam a mellettem lévő székbe, és odalököm Zach alá.

- Leülni!

Körülnéz, próbálja megőrizni a tekintélyét, de leül. Valaha barátoknak számítottunk, ezért adok neki esélyt.

- Mindketten tudjuk, hogy Eric egy rohadt strici. Ha csőbe húzott, talán segíthetek, hogy megszabadulj tőle.

Lehorgaszti a fejét, a szék alá húzza a lábát.

- Csak azt akarja, hogy Rachel versenyezzen velem. Ennyi.

Nabazmeg. Ökölbe szorul a kezem.

- Azt akarja, hogy Rachellel befuccsoljunk.

Fölkapja a fejét.

- Teljesen félreérted a helyzetet. Eric segíteni akar nekünk. Azt mondta, ha neki dolgozunk, megfizet bennünket. Rendesen. Nem minimálbérrel, ami mellett érettségi után fogunk kikötni. Császárok leszünk, Isaiah. Nem senkik, akik most vagyunk.

Akkorát rúgok kettőnk között a térelválasztóba, hogy a billentyűzet a földre esik.

- Becsicskultál Ericnek.

- Nem csicskultam be. Segít nekem, ahogy neked is segíteni szeretne.

Mielőtt megkérdezhetném, hogy a francba vakult meg annyira, hogy egy szemernyit is bevesz ebből a púderből, Holden tanár úr lép a terembe.

- Megvannak a vizsgapontszámok. Egyenként kiszólítom a vizsgálókat, hogy átnézzük az eredményeket. Isaiah, kezdjük!

Kalapáló szívvel állok föl. igyekszem fékezni dühömet. Lehajolok Zachhez.

- Szállj le a picsába Rachelről! - súgom fenyegetően.

- Nem tudsz ártani nekem - feleli.

Mivel Eric a szárnyai alá vette, talán tényleg nem, de Eric valószínűleg alábecsüli, mire vagyok képes Rachel védelmében.

A CERUZÁMAT ELŐRE HÁTRA ingatva tétovázom az egyenlet fölött. A harmadik óránk fizika. Kínszenvedés. Erre a tárgyra együtt járok a két bátyámmal meg a haverjaik nagyobbik felével, a többiek pedig az osztályban imádnak rólam pletykálni. Elvileg négyes csoportokban dolgozunk, de mi tagadás, nem szeretem a csoportokat.

Az ablakon behulló napfény melengeti az arcomat. Alighanem jobban tudnék koncentrálni, ha abba bírnám hagyni az ábrándozást Isaiah-ról. Valahányszor eszembe jut, hogyan hempergetett az ágyban, hogyan takarta be a testével a testemet, elmosolyodom.

- Kiokoskodtad már, Rach? - West zökkent ki suttogásával az álmodozásomból.

Ethan és West természetesen egy csoportot alkotnak két spanjukkal. Mivel páratlan a létszám, sikerült kimaradnom a csoportokból, de a bátyáimat nem hagyhatom cserben. Közvetlenül mellettem ülnek.

- Ti négyen vagytok, én meg egyedül. Szerintem négyszer jobbak az esélyeitek - felelem, és a ceruza gyorsabban mozog a kezemben.

- De neked megy ez a baromság - véli West.

A fémláb csikorog a linóleumpadlón, ahogy közelebb csúsztatja hozzám a padját.

- Rach már megoldotta. Muti!

Mielőtt tiltakozhatnék, West fölkapja a papíromat, és lerakja a haverjai közé.

- Köszí, hugi!

- Még nincs kész! - sűgom komolyan. - Ez csak az egyenlet fele.

- Az is több a semminél - mormolja Ethan.

- Egyébként is első a család - kacsint West, ahogy visszalibbenti a lapomat.

- Young! - magasodik a csoport fölé a fizikatanárnő.

- Melyik? - kérdezi West. - Hárman vagyunk.

A fizikatanárnő nem csípi Westet meg az állandó szájjártatását, így alapból nem rajong értem és Ethanért sem.

- Nem emlékszem, hogy Rachel eredetileg a csoportjukhoz tartozott volna.

A tenyerembe támasztom az arcomat, és úgy fordulok, hogy az ablakot figyeljem, és ne a tanteremben folyó hatalmi villongást.

- A hógunk. Még szép, hogy a csoportunkhoz tartozik. Papírzizegést hallok, és odasandítva látom, hogy a tanárnő mindenkinek megszemléli a feladatlapját.

- Ugyanaz a megoldás, de csak félig kész.

West hátradől ültében, teljesen hidegen hagyja a vád, hogy másoltak.

- Csoportban dolgozunk. Gondolom, ez várható.

- Akkor magyarázza meg! - mondja a tanárnő. - Fejtse ki, hogyan oldotta meg félig az egyenletet!

West kitátja a száját, majd becsukja.

- Rachel épp magyarázni kezdte nekünk. Tetszik látni, itt elakadtunk, és nem akartuk föltartani, úgylahogy ő szépen haladt a munkával, és a felénél megállt, hogy bennünket is kiokosítson.

A fizikatanárnő rám szegezi a tekintetét. Ahogy West és Ethan is. Meg az összes haverjuk meg mindenki más, aki felső tagozat óta rajtam röhög.

- Hát akkor, Rachel! - A tanárnő teátrális mozdulattal a tábla felé int.

- Ha már olyan nagylelkű, szíveskedjék kifáradni a táblához, és megtanítani az osztálynak, hogyan kell megoldani az egyenlet első felét!

Az arcomba szökik a vér.

A szereplés eleve lidércnyomás, ráadásul még csak nem is biztos, hogy helyesen oldottam meg az egyenletet. Mi lesz, ha tévedtem? Mi lesz, ha belesülök? A beszédeknél legalább föl tudok készülni a várható összeomlásra.

De ez... ez most derült égből villámcsapás. Kétségbeesett pillantok Westre és Ethanre, kiútért könnyörgök. West lesüti a szemét, dühös ritmust dobol az ujjával a padján.

- Az nem szükséges - jelenti ki.

- Szerintem igen - hangoztatja Mrs. Patterson. - Hacsak nem maga óhajtja elmagyarázni a feladatot, de tartsa észben, hogy ami a táblára kerül, attól függ a csoportjuk osztályzata.

West összerándul ültében. Ethan odahajol hozzám.

- El fogja szúrni - súgja.

Westet egyetlen bezárás választja el a felfüggesztéstől, ezt a körülményt eddig Ethannel segítettünk eltitkolni Anyu elől, Ethan osztályzatai pedig jelentősen romlottak ebben a félévben, úgylahogy nem

kockáztathat egy rossz érdemjegyet.

- Majd én - vállalkozom.

West megcsóválja a fejét, elvörösödik dühében. Ethan a pad alatt megrúgja. Egymásra néznek, azután mindketten gyorsan a padlóra.

Miután a táblához érek, reszketve nyúlok a filcért. Kétszer megköszörülöm a torkomat, verejték gyöngyöz a homlokomon. A sarokban pár lány vihog.

El-elcsukló hangon, zavarosan magyarázom, hogyan oldottam meg az egyenlet felét. Reszkető kézzel felvett ákombákomjaim alig emlékeztetnek számjegyekre. Újra megköszörülöm a torkomat, ezúttal epeízt érzek. Levegőt veszek, de elakad, mielőtt a tüdőmbe jutna. Izzad a tenyerem, kicsúszik a kezemből a táblafilc. A padlóra csattan, majd begurul a tanári asztal alá. A látóterem csővé szűkül. Körülöttem kitör a nevetés.

- Rachel! - hallom valahonnét messziről, majdhogynem visszhangként Patterson tanárnőt. - Tévedtem, én vagyok a tanár, nekem kell megmutatnom az osztálynak.

A légzésem kapkodó, felszínes, a fejem meg szinte lebeg, mintha felszökött volna a lázam. Berregő hang hasít a fülembé. A többiek felállnak, összeszedik a holmijukat. Próbálom beszívni a levegőt, de a tüdőm nem akar kitágulni. Ha nem lélegzem, meg fogok halni.

Ethan jelenik meg a szemem előtt.

- Minden rendben, tanárnő. Igaz, Rachel?

Bólintok. Nem, nem igaz. Ethan átkarol, és kikísér a folyosóra. Hideg fémnek támasztom a hátamat. Egy lakat nyomja a vesémet.

West bukkan föl a látóteremben.

- Mi a franc, Ethan? Azt hittem, Rach már túl van ezen a baromságon.

- Törj be a szekrényébe, és hozd a cuccát! - feleli az ikrem. - Ki kell vinnünk a mosdóba.

Az ebédszünetet Westtel, Ethannel meg egy palack citromos üdítővel töltöm. Mivel West minden elképzelhető sportot űz, be tudott csempészni bennünket a fiúöltözőbe. A szekrényéből előbányászott régi mezen ülve a reggelim maradványait tartalmazó csészébe pillantok.

Immár bizakodva, hogy életben maradok, lehúzom a vécét, két bátyámra kukkantok, akik a harmadik óra vége óta ácsorognak mellettem.

- Látjátok? Nincs is vér - állapítom meg reszelős hangon.

De a torkom kapar. Ha tovább folytatom a hányást a rohamokkal, nemsokára megpattannak az erek a torkomban.

West a fülke ajtaját tartja, elfehérednek az ujjai a szorítástól!

- Mióta? – kérdezi.

Lassan iszom, de hiába próbálok időt nyerni. West komoran dobol az ujjaiával, nem hagyja ennyiben.

- Abba sem maradt - felelem.

Erre Ethan felé kapja a fejét.

- És te tudtad?

Ethan továbbra is a végét bámulja.

- Néhány hete.

Fölszisszenek, amikor West nekicsapja az ajtót a szomszéd fülkének.

- Ezzel a baromsággal került kórházba. Újra végig akarod nézni, hogy hazavágja magát?

Könnyek szöknek a szemembe, megdörzsölöm az orromat.

- Hagyd abba!

- Hagyjam abba? - ripakodik rám West. - Miért hagyjam abba? Egyfolytában hazudtál!

- Tök mindegy - csattan föl Ethan. - Te meg úgy tettél, mint aki hall, se lát. Akárcsak én. Nézz a szemembe... nem, nézz Rachel szemébe, és mondd, hogy nem gyanítottad egész idő alatt az igazságot. Rachel hazudott, hogy Anyut boldoggá tegye, hogy bennünket boldoggá tegyen, és most bepöccentél, mert szertefoszlott az álom.

West két lépést tesz, és Ethannel szemtől szemben megáll. Olyan feszült a dühtől a légkör, hogy fulladozom tőle. Egyforma magasak. száznyolcvan fölöttiek. Ethan barna hajú és szemű. West szőke, kék szemű. A két fivér között egy évnél is kevesebb a korkülönbség.

- Szólnod kellett volna nekem - böki mellbe az öccsét West.

- Most már tudod.

Újabb feszült másodpercek után West hátralép.

- Most hogyan tovább?

- Titokban tartjuk - mondja Ethan. - Anyu boldog. Jack dolgozik Gavin ügyén.

West szoborrá dermed.

- Rachel tud Gavinről?

- Igen. Tudja, hogy Gavinnek nincs munkája.

Ethan furcsán túlhangsúlyozza a szavakat, ettől gyanússá válik a

jelentésük, de West végre lehiggad, és nem kívánok újabb dühkitörést megkockáztatni.

West testtartása láthatóan fesztelenebb.

- És a beszédek?

- Segítünk neki. Egyikünk elkíséri a rendezvényekre, és roham esetén eltereli Anyu figyelmét. Rachel pedig szól nekünk, ha a pánikroham véressé fajul.

- Tessék, a cuccod! - West fölemeli az öltözőszekrényemből kiszedett szatyrot, amiben váltóruhát tartok. - Tíz perced maradt, hogy lezuhanyozz, és beérv a negyedik órára.

Mindkét bátyám merőn néz, és fölhúzom a térdemet a mellemhez. A felső tagozatban utáltam ezt az érzést. És most is utálom. Bármit csinálók, ezek ketten mindig úgy fognak ügyelni, mint akit ellenőrizni kell.

Mire leperereg a hatodik óra, az egész sulis a szenzáción csámcsog; a magának való Rachel Young megint átment csudabogárba. Amikor belépek a könyvtárba a gyakorlatomra, vihogás fogad. A lófarkdobálgatás közben elsuttogott szavak nem kerülnek el a figyelmemet. „Mondtam, hogy furcsa a csaj...” Kuncogás és még halkabb suttogás, „...fizikán tisztára kikészült.”

Senkinek sem bírok a szemébe nézni, beveszem magam a polcok közé. Beszívom a levegőt, nem rohamot akarok elhárítani, hanem a könnyeket visszatartani. Miért? Miért vagyok ilyen?

A hátsó falnál a földre rogyok, és a telefonom rezeg, előhúzom, és látom, hogy az egyetlen személy az, aki nem kezel csudabogárként, se egy rakás szerencsétlenségként. Isaiah: **Nézz ki az ablakon!**

A homlokomat ráncolom. Fölkapom a hátizsákomat, és a diákparkolóra néző ablakhoz lépek. Isaiah a parkoló végében a fekete Mustangjának támaszkodik. Automatikusan elmosolyodom.

Én: **Látlak.**

Isaiah: **Lógj el velem!**

Lógjak el. Azt az Erices napot leszámítva még sosem lógtam a suliból. Arra a napra pedig Anyu adott igazolást, hogy rosszul lettem. Ha ma lelépek, az más tézista. Az botrány lenne. Az... pontosan az lenne, amire szükségem van.

A BEJÁRAT ELÉ állok a kocsival, és Rachel úgy robog ki az iskolából, mint egy rabló a vegyesboltból, szőke haja libeg utána a szélben. Kuncogva nyitom ki az utasoldali ajtót.

- Gyerünk! - zuhan be hidegtől kipirult arccal az autóba.

Összekulcsolom a kezünket, megcsókolgatom az ujjait, azután a sebességváltóra helyezem a tenyerét, és gondosan betakarom a kezét az enyémmel. A kuplungra lépek, és nyomást gyakorlok Rachel kezére, hogy váltson egyesbe.

- Hagyod, hogy vezessem a kocsidat? - csodálkozik.

- Hogy sebességbe tedd - igazítom ki. - De még egyetlen lánynak sem engedtem, hogy a sebváltómhoz nyúljon. Tekintsd megtiszteltetésnek!

- Annak tekintem - hajol hozzám, és megpuszítja az arcomat. Jázmin édes illata önt el és az óceáné. A néptelen úton gyorsan nő a fordulatszám, és mint valami összehangolt gépezet, pontosan akkor lépek a kuplungra, amikor Rachel kettesbe vált.

Alig bírok az izgatottságommal, de fura, mert még sosem siettem, hogy bárkinek is elújságoljak valamit, most pedig azt szeretném, hogy Rachel velem együtt örüljön a hírnek. A motor erőlködni kezd, ő pedig könnyed együttműködéssel vált hármasba, amíg kinyomom a kuplungot.

Fölpezsdül a szívem, s ez egy pillanatra még az izgatottságot is feledteti. Rachel tökéletesen illik hozzám. Soha nincs szükségem másra, mert megérti a ritmusomat.

- Átmentem az autószerelő szakvizsgán - közlöm, mintha azt jegyezném meg, hogy csütörtök van.

Rachel nem okoz csalódást: levegő után kapkod.

- Jaj, Isaiah! Ez elképesztő. Nem, fantasztikus. Nem... a legjobb hír. Tudtam, hogy sikerülni fog. Ezt muszáj megünnepel valamivel! Az ám, de mivel? Nem is tudom. Mit szeretnél? Akármilyen is az, különlegesnek kell lennie.

A szemem sarkából rásandítok.

- Éppen azon vagyok.

- Hogyhogy? - grimaszol. - Vezetsz? De hát mindig vezetsz.

Hát nem érti?

- Veled töltöm az időt.

Néma csönd.

Csak a motor dorombolása töri meg.

A padló egészen finoman vibrál, kíváncsi vagyok. Rachel is érzékeli-e. Illetve máris töröljük a „kíváncsi vagyok”-ot. Semmi szükség rá. Ez a lány élvezettel észleli a kocsi minden rezdülését - akárcsak én magam.

- Büszke vagyok rád - jelenti ki ugyanolyan egyszerűen, ahogyan én adtam tudtára, hogy átmentem. Úgy sajog a mellkasom, mint Rachel valami falat ütött volna át. Leveszem a kezét a váltókarról, újra megcsókolgatom az ujjait, azután az arcomhoz szorítom őket, amíg vissza nem kell helyeznem a kezét, hogy megint válthasson.

A bennem kavargó érzéseket nem értem, de Rachel igen, és tudom, ő is ért engem. Még soha senkit nem kívántam annyira az életben, ahogy most őt.

- Szeretném, ha eljönnél velem valahová - szólalok meg, amint anélkül tudok beszélni, hogy elcsuklana a hangom. - Nem nagy dolog, de szeretném, ha ott lennél.

TANÍTÁS UTÁN Isaiah visszavitt az iskolai parkolóhoz a kocsimért, majd pedig követtem őt a javítóműhelyhez, hogy letegyük a járgányomat. Újra átültem hozzá, és most Tom műhelyétől keletre, egy kis parkban köröz. Nem annyira keletre, mint ahol én lakom, de eléggé keletre az ő környékétől, hogy ne féljek. Ezen a hideg, borús napon viszonylag kihalt a park.

Csak néhány hellyel odébb álldogál egy szőke nő egy kocs mellett. Attól a pillanattól, ahogy megérkeztünk, merőn néz bennünket. Szintén a parkban tartózkodik egy rövid barna hajú, középkorú asszony is, aki a hintákhoz legközelebbi padról feltűnés nélkül minket figyel. Isaiah abban a másodpercben mély hallgatásba merült, ahogy üresbe tette a sebváltót.

- Nem szeretem, ha bámulnak - mondom halkan, mire Isaiah előbb rám, majd a két nőre pillant.

- Ő az anyukám - feleli mogorván. - Az meg a kocs mellett, a szociális munkásom. - Ökölbe szorul a keze, az ülés háttámlájára hajtja a fejét. - Én kértem, hogy találkozhassak anyukámmal, de most nem tudom, képes vagyok-e rá.

- Majd találkoztok akkor, amikor készen állsz. - Megfogom a kezét, mire úgy kapaszkodik belém, mint egy mentőcsónakba.

Nem lenne szabad élveznem ezt a helyzetet, mégis jólesik. Isaiah-nak most erőre van szüksége, és nagyon is örülök, hogy belőlem meríthet. Mi több, ettől én is erősebbnek érzem magamat. – Akarod, hogy veled menjek?

- Nem - rázza a fejét Isaiah. - De kösz... hogy itt vagy. Lendületes mozdulattal hozzám hajol és megcsókol. Alig nyitja ki a száját, épp csak annyira, hogy ingerelje az alsó ajkamat. Ettől a húzástól megáll bennem az ütő.

Mielőtt viszonzozhatnám a csókját, már el is távolodik.

- Maradj itt!

COURTNEY HOSSZÚ CSAU KABÁTJA a térdét csapkodja.

- Több millió kérdésem van, Isaiah –csíp el, mielőtt a főre lépek.

Farmerom zsebébe dugom a kezemet.

- Nem tudom, nem érdekel, és semmi közöd hozzá.

- Micsoda?

- Az összes lehetséges válasz a több millió kérdésre.

- Nagyon vicces – mosolyodik el.

Nem annak szántam.

Elégedetten pillant a kocsimra.

- Az ki?

- Hármas válasz.

A szociális munkásom rám se hederít, tovább méregeti Rachelt, mint valami laboratóriumi patkányt.

- Csinos. A te iskoládba jár?

- Az, és nem. - Muszáj mondanom valamit, különben tovább feszegeti a témát. - A worthingtoni alapítványi gimibe jár.

- Húha! - pislog szaporán. - Nem semmi. Hát ez... lenyűgöző!

Melanie felé intek az állammal.

- Dolgom van.

Courtney sóhajt.

- Biztos vagy benne?

Nem.

- Eljöttem, és ő is itt van.

Courtney továbbint, és érzem, hogy a hátamat égeti a tekintete. Nem hitte el, hogy meggondoltam magam, kételkedett az indítékaimban, amikor kértem, hogy szervezze meg ezt a találkozót. Meg kell hagyni... érti a dolgát.

Melanie fázósan, farmerdzsekibe burkolózva csúszik odébb a pad közepéről, hogy helyet adjon nekem. A tőle legtávolabbi végére ereszkedem. Ma is westerncsizmát és óriási karika fülbevalót visel.

- Ugye countryzenét szoktál hallgatni? - kezdem a társalgást.

- Azt - feleli. - Régen Garth Brooks volt a kedvenced.

Megdörzsölgetem a homlokomat, egyáltalán nem akarom hallani a

velem kapcsolatos mondanivalóját.

- Nem emlékszel? - kérdezi.
- Nem. - De. - Elhoztad a pénzt?
- El. Majd akkor adom oda, ha végeztünk.

A távolban egy varjú károg. Meddig kell itt ülnünk kettesben, hogy kielégüljön Courtney láthatási igényemet illető kíváncsisága? Öt percig? Tizenötig? Nekem fél perc is bőven sok.

- Az a barátnőd? - kérdezi Melanie.

Lesütöm résnyire húzott szememet, zavarba jövök, mert nem értem, miért válaszolok igennel.

Utálom magamat, mert a legszívesebben megmondanám neki, de még jobban dühít maga a felismerés: azért hoztam el Rachelt, hogy villogjak vele Anyunak, még ha csak messziről is. Hogy bebizonyítsam neki, nem hiányzott az elmúlt tizenegy évben, és most sincs szükségem rá.

- Csinos.
- Rachel több annál.
- Azt nem is kétlem.

Itt-ott zöld fűcsomók sarjadtak a kiégett, sárgásfehér gyepen. A hintasort barna termőtalajjal töltött nagy láda szegélyezi. Még alig tavaszodik, és nem érzek mást, csak hideget és földszagot.

- Hogy miért vonultam börtönbe... Miattad - mondja Melanie - Hogy téged védjelek.

Veszedelmes lüktetés dübög az ereimben.

- Nem muszáj erről beszélned.

- Akarod a pénzedet - fordul felém Melanie, és halkabbra a hangját - hát hallgass meg! Egyszer el kell mondani.

- Az élet nem tévéfilm, nem hepiendes regény - folytatja, mintha semmit sem feleltem volna. - Olykor csak rossz és még rosszabb között választhatunk.

- Nem gondolod, hogy ezt én is tudom? Átélttem egy olyan évet, amikor pacallá vert a többi kölyök, mert én voltam a legkisebb. Ne merj nekem választásokról papolni! Volt választásod, és elszúrtad!

Melanie esdeklően nyújtja felém a kezét. Könnyörgtem azoknak fiúknak, hogy hagyják abba, de hiába.

- Sehová sem mehettünk - mondja. - Senkitől sem kérhettem segítséget. Csak magunkra számíthattunk. Isaiah. Elfogyott a pénzünk és úgy gondoltam, ez a legbiztosabb megoldás. Éhes voltál, elvesztettem

a munkámat, hátralékban voltunk a lakbérrel, ki akartak lakoltatni bennünket. A menhelytől féltél. Nagyon sokáig kicsi voltál a korodhoz képest. Rajtam kívül senki sem védhetett meg, úgyhogy meghoztam a döntést...

A szavai lassanként bekúsznak a bőröm alá, de nem hagyom, hogy összezavarjon, megalázzon.

- Így nem fogod elérni, hogy jobban érezhesd magad. – Fölállok - Kérem a pénzt!

Melanie két kezét a szájára tapasztja, hogy ne lássam, mennyire remeg az ajka. Szembefeszülök a mélyen gyökerező késztetéssel, hogy megsajnáljam.

- A kibaszott pénzt, Melanie!

Fölül, és váratlanul átölel. Megmerevedek, az oldalamhoz szorítom a karomat. Nyomást érzek a farzsebemben, ebből tudom, hogy ideadta a pénzt.

Elmont Way 2345, Isaiah. Huszonhárom-negyvenöt. Ott lakom. Ha pénzt akarsz, továbbra is fizetek. Courtney majd megszervezi a láthatást. De ha szükséged van valakire, keress meg! Elmont 2345-74

Ellépek tőle, és abban a tudatban indulok vissza Rachelhez, hogy soha nem lesz szükségem Melanie-ra.

Tom műhelyének parkolajában beállok Rachel kocsija mellé, és kikapcsolom a motort. Rachel egész úton hallgatott, és ezért hálás vagyok. Azt hittem volna, hogy anyám nélkül töltött tizenegy évem érzéketlenné tesz vele szemben, de nem. Csak még inkább fájnak a régi sérelmek. Rachel mintha megsejtené a lelki sebekből szivárgó vért, ráteszi a kezét a kezemre.

- Rosszul érzed magad?

Rosszul hát.

- Anyám hatéves koromban került börtönbe. Két éve engedték ki, és valami oknál fogva visszakíváncozik az életembe.

Nem bírok Rachelre nézni, úgyhogy kibámulok az oldalablakon. Az utca túloldalán álló raktárépület falán frissen festett bandafirkálás vöröslík. Egy öregember kötött sapkában, Tom levetett overalljában és rózsaszínű, egyujjas kesztyűben takarókkal és ruhaneművel megrakott bevásárlókocsit tol. Rachel nem ebbe a környezetbe való, és nem lenne szabad velem lennie.

- Sajnálom - szorítja meg a kezemet.

- Szerettem anyámat. - És minden porcikámat tűz emészti. Rettegek attól, hogy fájdalmat okozok Rachelnek, elhúzom tőle a kezemet, és megmarkolom a volánt. Úgy szorongatom, hogy határozottan az az érzésem, meggyűrődik a bőrborítás. - Évekig védtem, mert végig azt hittem, hogy vissza fog jönni hozzám.

Behunyom a szememet, és megpróbálom kitörölni a családom nemkívánatos emlékeit: azt, ahogy a fiúk piszkáltak a teremem és az anyámba vetett hitem miatt, az arcomra és a lelkemre mért megsemmisítő csapást, amikor a legnagyobbik betörte az orromat, miközben azt ordította, hogy semmivel sem vagyok különb náluk, azért kerültem oda, mert anyám sosem jön vissza. Mire elhagytam az otthont már nem hittem se anyámban, se a szeretetében.

- Egész életemben mindennel átvertek - mondom. - Nem akarlak átverni téged. Nem akarom, hogy belekeveredj a világomba, és hátat fordíts mindannak, ami jó benned.

- Nézz rám, Isaiah!

Szót fogadok. Már csak azért is, mert olyan erő csendül ki a hangjából, amit legutóbb a megismerkedésünk estéjén érzékelttem, amikor figyelmeztetett, hogy ne nyúljak a kocsijához.

- Csak akkor vernél át, ha elhagynál. Nagyszerű srác vagy, és ezt egyszer még neked is megmutatom.

Elevenemre tapintott, elhajolok, és a slusszkulcsot dobálgatom a tenyeremen.

- Nem kell hazamenned a ma esti verseny előtt?

A kabátja mandzsettáját piszkálja, nem néz a szemembe. Zavar, hogy megbántottam az elhúzódasommal.

- Nem. Apu elutazott. Anyu alapítványi rendezvényre ment. West és Ethan valami programot szerveztek, de megígérték, hogy falaznak nekem, ha ma este vezetni akarok.

- Ha ma nyerünk, megünnepeljük. - Vidámságot erőltetek magamra abban a reményben, hogy ez visszahozza a csillogást Rachel szemébe. - Elviszlek valami különleges helyre.

Olyanra, ahová meg sosem hívtam lányt.

- Mindig magabiztosan beszélsz - ráncolja a homlokát.

- Na igen, ha kilátásba helyezek valamit, azt meg is teszem.

A szavam az egyetlen, amit igazán a magaménak mondhatok.

- Szóval... hol az a különleges hely?

- Csak türelem! - válaszolom, ahogy kinyitom az ajtót. - A türelem

rózsát terem.

MA ESTE MEGINT NYERTÜNK, többet, mint amennyit veszítettünk, ezért Isaiah elvisz a különleges helyére, ünnepelni. Annyit nem nyertek ugyan Logannel, mint a múlt hétvégén, de Isaiah megnyugtató, hogy elég időnk maradt az adósság törlesztéséhez szükséges pénz összeszedésére.

Az adósság. Eric. Végigfut a hátamon a hideg, és elfojtom lidércnyomásos gondolataimat.

Hosszúra nyúlt a nap: lógás a suliból. Isaiah találkozója az anyukájával, egész este a gyorsulási pályán, most pedig ez. Isaiah rádiója szerint a pontos idő 00.01, azaz ma már szombat van. A tűzzel játszom, hogy ilyen későig kimaradok, de Ethan megígérte, hogy falaz nekem, tehát falazni fog.

Az oldalsó visszapillantóban figyelem, ahogy Isaiah eltávolít az elhagyatott útról egy fából ácsolt ócska torlaszt. Sűrű erdő vesz körül bennünket, a szurokfekezte éjszakában csak egy-két méternyire látok. Libabőrös a karom, végighúzom rajta a kezemet, hogy ne fázzak annyira a sötétben.

Fölvillan az utastér-világítás, amint Isaiah visszacsusszan a kocsiba, majd éppolyan gyorsan kialszik a fény, mihelyt becsukja az ajtót.

- Minden rendben? - kérdezi.

Bólintok, de nem tudom, látja-e a félhomályban. Az ismeretlentől való félelem képzeletbeli sziklapárkánnyá változik, és néhány mély lélegzetvétel kell, nehogy a mélybe zuhanjak. Valahányszor levegőt veszek, Isaiah illata tölti be az orromat, és emlékeztet arra, hogy bármi történik, bárhová visz, mellette nem fenyeget veszély.

Isaiah sohasem hagyná, hogy bajom essen.

A motor fölmorajlik, ahogy gázt ad. Emelkedik az út, egyre magasabbra kapaszkodva kanyargunk rajta. A fák között néhol kilátás nyílik, fényeket pillantok meg alattunk, és Isaiah olyan gyorsan halad, hogy olybá tűnik, mint az éjszakában táncoló szentjánosbogarak.

Csak most döbbenek rá, merre járunk, és mit csinálunk, ez a Szerelmesek Szirtje.

Válasz gyanánt alig észrevehetően megrándul Isaiah ajka. Felülök,

két kézzel a kocsi műszerfalára támaszkodva, a szélvédőn át próbálom lekukkantani a városi legendává vált sziklafalról. A lenti biztonságból már láttam ezt a helyet, amikor a gyorsforgalmin vezettem. Ahogy mindenki más, megbámultam a magaslatot, ahonnét évekkkel ezelőtt egy gyorsulási verseny résztvevői lehajtottak a halálba.

A halál gondolata különös, delejes vonzerőt tud gyakorolni az emberre. Ám ahogy Isaiah robog a kacskaringós úton, elillan ez a komor hangulat, és kíváncsiság váltja föl.

- Ijesztő?

- Nem.

Az erdei fenyők és göcsörtös tölgyek annyira sűrűn és az út közvetlen közelében nőttek, hogy egymást fojtogatni látszanak, amíg egy tisztáshoz nem érünk. Isaiah visszavált, és lassan megáll. Könnyed csuklómozdulattal leveszi a gyújtást, és kihúzza kulcsot a zárból.

- Gyere!

Kiszáll a kocsiból, és már át is kerül az én oldalamra, mire kikászálódok az ülésből. Lendületes mozdulattal becsukja az ajtót, kézen fog és előre tol. Hátrasandítok a mögöttem sötétlő sűrű erdőre, és megborzongok a gondolatra, hogy mi lappang benne, Isaiah-t azonban nem érdekli az, amit már láttunk. Tekintete és egész teste előre felé irányul.

- Mit szólsz? - kérdezi.

Elakad a lélegzetem, amikor meglátom a szemem elé táruló tüneményt. Odalent körös-körül apró fények ezrei hunyorognak és a panoráma közepén Louisville felhőkarcolói törnek az égi

- Pazar!

- Az.

De nem a látképet nézi, hanem engem. Az ajkamba harapok és elfordítom a fejem.

- Tényleg én vagyok az első, akit idehoztál?

- Abby már járt itt, de őt nem hoztam. Utánam jött.

Isaiah elengedi a kezemet, és ráugrik az egyetlen objektumra, ami elválaszt kettőnket a halálszakadéktól - egy omladozó kőfalra.

Összeszorul a szívem.

- Vigyázz!

- Nem veszélyes - nyújtja felém a kezét Isaiah. - Nem hagylak leesni.

Tekintetem a fal túloldalán sötétlő mélységre siklik. Lentről

szédítőnek tűnt, de Isaiah azt mondta, nem hagy leesni, és az arcáról sugárzó komolyság minden másnál többet jelent.

Mint valami alagútban, kinyújtom a kezemet, és az ujjaim éppen az övéi fölé érnek, amikor csipog a mobilom. Isaiah összevonja a szemöldökét, és megfagy az ereimben a vér. Mindketten tudjuk, hogy ez csakis Ethan lehet.

Isaiah leugrik, és előhúszom a zsebemből a mobilt. Egyetlen gombnyomásra kivilágosodik.

Ethan: **Most már gyere haza!**

Fölgyorsul az érverésem. Lebuktam? Hogyhogy?

Isaiah mocorog mellettem, de türelmesen vár. Tudja, hogy az ikrem általában békén szokott hagyni, tehát ha SMS jön tőle, az valami gubancra utalhat. A másodpercek örökkévalósággá nyúlnak. **Gyere haza!**

Én: **Mi a probléma?**

Ethan: **Sztem hazudsz nekem. Nem hiszem h vezetsz.**

Az egész világ jobbra billen, azután balra, mielőtt újra kiélesedik a kép. Vajon mennyit tud Ethan? Isaiah hátulról körülfogja a derekamat, átölel testének melegével és erejével.

- Mi baj, angyalom?

- Nem tudom.

Én: **Képzeldsz**

Ethan: **Azzal a sráccal vagy akivel lógtál a suliból?** Adrenalin lövell a karomba, az ujjaimba, ahogy kiszakítom magam Isaiah öleléséből, és nyomkodom a telefon gombjait.

- Rachel? - Zivatarfelhők úsznak Isaiah tekintetébe, miközben figyel, ahogy a fülemhez emelem a mobilomat. - Mi baj?

- Nem tudom. - A gyönyörű látképre pillantok, Isaiah azért hozott ide, hogy megünnepeljük a győzelmeket, amiket ma este Logannel a gyorsulási pályán arattak, és megünnepeljük azt is, hogy letette az autószerelő szakvizsgát. Ez a pompás kilátó az ő különleges helye, ahová még soha senki mást nem hozott. Ezt óriási pillanatot rombolja le Ethan.

Első csengésre fölveszi.

- Gyere haza, Rachel!

A harag tüze lobban föl bennem, ahogy rádöbbenek, ki beszél. Ez nem Ethan, hanem West.

- Add Ethant!

- Nem - feledi West. - Elcsesztétek az ikerbizniszt, és úgyis falazni fog neked.

Még szép, hogy fog.

- Ez rá és rám tartozik. Nem rád. Falaz nekem. Én meg neki. És ha nem vetted volna észre, évek óta mindketten falazunk neked.

Kapkodást hallok, félrenyomnak egy gombot a telefonon, az után sistergés.

- Rachel - szólal meg Ethan. Lehorgasztom a fejemet. Kihangosítottak. - Gyere haza!

- Megegyeztünk! - Belerúgok egy kőbe, ami bepattan a bokrok közé. - Ikerkártya, nem emlékszel? Hogy árulhattál el?

- Azt hittem, az ikerkártya arra vonatkozik, hogy vezetni mész. -

Ethan hangja szokatlanul éles. Ugyanezt a hangot használta Apu is Westtel, amikor Westet rajtakapták, hogy verekedett a suliba

- Találd ki, mit hallottunk az előbb egy bulin. Valami olyat hogy egy fekete mustangos csavargóval lógtál el a suliból. Azt mondtam a többieknek, hogy hülyék, erre az orrom alá dugták a mobiljukon a rohadt fotót. Utoljára mondom, gyere haza, Rachel de azonnal!

Olyan düh fortog bennem, hogy téglákat tudnék összezúzni - Nyavalyás képmutatók vagytok mind a ketten!

- Ezt hallani sem akarom- morogja Ethan – Mintha teljesen kivetköztél volna magadból. Valami csavargóval szaladgálsz, lógsz a suliból, hazudozol nekünk a pánikrohamaidról.

Valami nagyon megpattan bennem. Átszakad a gát, amit éveken át emeltem, hogy visszatartsak minden érzelmet, ami nem kívánatos a családom számára.

- Ti akartátok, hogy hazudjak a pánikrohamokról, már elfelejtetted? Bármit, csak tegyük boldoggá Anyut!

A vonal túlsó végén zörög a telefon, mintha valaki fölkapta volna. West trágárságok özönét zúdítja rám.

- Rachel! - kiáltja. - Az az igazság, hucicám, hogy kell melléd valaki, aki vigyáz rád. Mindig is kellett. A mi dolgunk, hogy visszatartsunk a rossz döntésektől, és amit éppen most hozol, az bődületes baromság. A tapasztalatok azt bizonyítják, hogy muszáj Ethannel meghoznunk ezeket a döntéseket helyetted.

Megszakítom a hívást, a repedezett aszfaltra dobom a telefont, és torkom szakadtából visítok. West szavai kavarnak az agyamban. *Kell melléd valaki, aki vigyáz rád. Mindig is kellett.*

- Nem igaz! - üvöltöm az éjszakába. - Nem kell!

Könnyek égetik a szememet.

A melengető érintés először a csípőmre siklik, majd az arcomhoz. A csontjaim elfáradnak, szinte olyan nehezek, hogy a bőröm nem bírja összetartani őket. Isaiah hallotta a beszélgetést. Hallotta, hogy beismertem a gyöngeségemet. Hangosan kimondtam előtte, hogy pánikrohamoktól szenvedek.

- Szorulsz otthon? - kérdezi félreérthetetlenül sürgetően.

Bólintok, aztán a fejemet rázom.

- Összekaptam a bátyáimmal.

- Be fognak köpni?

Megremegek ingerült hangjától.

- Nem hiszem. Valaki látta, amikor leléptem veled. Ez gáz, nagy gáz. Ha a bátyáim nem fedeznek, nem tudok kimászni belőle, és ha nem tudok kimászni, akkor nem vezetheted a kocsimat.

És nem találkozhatok veled.

Úgy érzem magam, mintha tornádó szippantott volna be, és most rongybabaként szaggatna szét. A gondolataim teljesen összezavarodnak, egyszerre fázom és melegem van.

- Ha pedig nem vezetheted a kocsimat, akkor nem versenyezhetsz, és ha nem versenyzel, nem tudunk pénzt szerezni, és akkor Eric...

- Nyugi! - Kezébe fogja a fejemet, és a mellére hajtja. Az ajka súrolja a homlokomat, miközben suttog: - Nyugalom! Higgadj le! Hidd el, nem lesz semmi baj.

Fogalmam sincs, mit mondjak, és bármennyire igyekszem megállni sírás nélkül, újabb könnyek gyűlnek a szemembe. Minden légzésnél megrázkódom. Egyre szipogok, de hiába minden erőfeszítés, nem bírom magamban tartani a káoszt, ami felszínre a törni.

- Nem tudom, hogyan kedveltessék meg a családommal.

- Nem érdekel, hogy kedvelnek-e. Csak te érdekelsz. - Isaiah csitítólag simogatni kezdi a hátamat és a hajamat.

Téli szél fúj, megdermeszti az arcomat, de egy árulkodó, forró könnycsepp kibuggyan a szememből, és még jobban Isaiah-ba kapaszkodom, rettegek, hogy elszakadok tőle.

- De a testvéreim falaznak nekem, így tudok találkozni veled. Mi lesz, ha nem láthatlak?

- Majd megoldjuk.

Szavai mind józanok és gyöngédek, de a forgószelel egyre sebesében

örvénylik bennem, magától szörnyeteggé vadul.

- Nem fog sikerülni - szakad ki belőlem zokogásszerű hang keretében, és visszafojtom a lélegzetemet, nehogy meg több törjön fel. Érzem, hogy az agyam elszabadul a józan eszemtől, a bánat, a harag hisztérikus pánikba hajszol. - Nem akarlak elveszíteni, tetszik az, aki veled vagyok, és nem akarok visszatérni ahhoz, aki azelőtt voltam.

- Szeretlek, Rachel, úgyhogy sikerülni fog, bármi vagy bárki áll is az utunkba.

Megrázkódik a testem, mintha Isaiáh defibrillátort helyezett volna a mellkasomra. Szeret engem.

Szavai visszhangot vernek a fejemben, egyre gyorsabban dobog a szívem. Nem a szorongástól, hanem a reménytől. Teleszívom a tudómet, Isaiáh könnyeimtől nedves pólójára hajtom a fejem. Az ő szíve lassan, egyenletesen dobog. Ez a szív soha nem pánikol. Mindig erős.

- Szeretsz?

A MARKOMBA FOGOM RACHEL haját. Selymes tincsei egymáshoz dörzsölődnek az ujjaim között, és a fejére nyomom az ajkamat. Sajog a szívem, repes, és megint csak sajog, azaz a kettőt egyszerre műveli. Azt mondtam Rachelnek, hogy szeretem. Szeretem őt. A szó minden ismétlése megerősít valamit, amit nem tudtam, vagy nem kívántam tudni, és vergődve próbálom kiokoskodni, hogy akaródzik-e tudomásul vennem.

Szeretem őt.

Szeretem Rachelt.

Szeretni mindig valami csúnyát jelentett. Anyám azt állította, hogy azért tette, amit tett, mert szeretett engem. Beth kiforgatta a neki mondott szavaimat, és azt hozta ki belőlük, hogy csak baráti szeretet van köztünk. Összetörte a szívemet. Anyám is összetörte a szívemet. Ha szeretem Rachelt, erősebbé válik, mint ők ketten együtvéve, mert itt ez a mindent lehengerlő lüktetés a testemben... ez az elsőprő vágy, hogy oltalmazsam Őt, és magamhoz szorítsam...

A hajába fúrom az orromat, és behunyom a szememet, magamba szívom édes jázminillatát. El kellene engednem őt, elengednem, egyszerűen elengednem. Most rögtön elmenni. Abba fogódzni, ami a józan eszemből megmaradt.

De ahogy Rachel jobban hozzám simul, már tudom, túlságosan messze mentem ahhoz, hogy egymagam remélhessek sikert. Szerelmes vagyok, hétszentség, hogy szerelmes vagyok, és imádkozom Istenhez, aki évekkal ezelőtt elhagyott, hogy ezt ne használja ki a tönkretételemem.

- Szeretlek.

ISIAH CSAPDÁBA ZÁR, a testéhez szorít, én pedig a karjának feszülve próbálom fölemelni a fejemet a mellkasáról. Azt mondta szeret. Engem. A félszeg, szégyenlős lányt.

Aki a mindenki által valóban kívánt másik lány pótlására született. Minél tovább gondolkodom rajta, annál inkább szembefeszülök az ölelésével. Mert nincs benne logika. Szikrányi logika sincs benne. Miért akarna engem szeretni?

- Isaiah - suttogom, és újra meglököm. Miután nem reagál, két kézzel mellbe taszítom. - Isaiah!

Ellazul a karja, és a szemébe nézek.

- Tudom, hogy hallottad, amit mondtam.

- Miről? - kémleli az arcomat.

- A pánikrohamokról. - Az alkarjába kapaszkodom. – Pánikrohamok törnek rám. Gyakran. Azt mondod szeretsz, de hogy szerethetnél? Sehogy, ha nem annak látsz, aki vagyok.

- Nem annak látlak, aki vagy? – ráncolja a homlokát. – Pontosan látom, ki vagy.

- Dehogysis! – Megrázom a fejemet – Ez kamu. Délibáb. Amit látni vélsz, hazugság!

- Rachel... - Isaiah mellkasa megemelkedik, ahogy lélegzetet vesz. - Na gyere!

Kézen fog, a kocsija hátsó üléséről fölkap egy kirojtosodott takarót, és átballag velem egy olyan részre, ahol az omladozó fal véget ér, és a terep a semmibe lejt. A peremtől egy-két lépésnyire elenged, leteríti a plédet, ráül, és behajlított lábát szétterpeszti.

Megtörölgetem még mindig könnyes szememet, és félresöpröm arcomba hullott tincseimet, nem nagyon tudom, mit csinálak.

- Ülj le velem! - biztat Isaiah. Amikor mellé akarok telepedni, megállít. - Ne oda! Ide! - A lába közötti helyre int.

Félszegen teszek eleget a felszólításnak. Isaiah, a biztonság szobra, minden távolságot megszüntet köztünk, ahogy testének biztos révébe von. Gyorsabban lüktet a vér az ereimben, jólesik a közelsége. Talán kicsit túlságosan is jól.

- Szép vagy - csiklandozza leheletével a fülem mögött a bőrt, megborzongok az örömteli érzéstől. - Eszes és mókás. Tetszik, ahogy csillog a szemed, amikor nevelsz. - Végigsiklatja ujjait a bőrömon, bizsergést okoz, amivel nem lehet betelni. - Szeretem, ahogy összekulcsolod a kezed, ahogy idegességében félrehúrod a hajadat az arcodból. Szeretem, ahogy mindenestül, félelem nélkül fölkínálad magad nekem. Állhatatos vagy és erős.

- Nem vagyok erős - szakítom félbe. A pánikrohamok is ezt bizonyítják. Nem bírom tovább Isaiáh közelében, próbálok kibontakozni az öleléséből, de szilárd falat alkot körülöttem, és tiltakozásul megvonaglom a karjában.

Gyöngéd fogása szorosabbra válik, és szavai megnyugtató, mély hangja jóvoltából költeményként hatnak:

- Tévedsz. Pontosan olyanak látlak, amilyen vagy.

Dühöm talajt veszít, ahogy Isaiáh ajka a fülkagylóm érző karimáját ingerli. Nyelek egyet, a szobájában töltött este jut eszembe. Hogy milyen súlyosnak érződött rajtam a teste, és mennyire élveztem, hogy icipicinek éreztem magam az érintésétől.

- Csak azt ismétled, amit én mondtam neked.

- Mi volt az? - leheli alig hallhatóan.

Megebzorongok a gyönyörűségtől. Gondolataim széttörnek, küszködve igyekszem megőrizni a lélekjelenlétemet.

- Azt mondtam, hogy nem olyanak látod magadat, amilyen valójában vagy. Visszaélsz a szavaimmal. Azok a szavak nem rám vonatkoztak.

A fejét az enyém mellé dugja. Borostás álla csábítóan horzsolja arcomat, fölfokozza az érzéseimet. Nem akarom, hogy elmúljon az érzés: teljesen elmerülök Isaiáh erejében, testében, szerelmében.

- Ha veled vagyok, még a múltam is csak rossz álomnak tűnik. -

mondja. - Százszor ücsörögtem már ezen a hegyen, és nem láttam mást, csak fényeket, amik olyan helyeket jeleztek, ahol nem hiányzom, ahová sosem tartoztam. Most meg, ha nem vagy velem, keletre nézek, és tudom, hogy az egyik ottani fény téged jelez, így már nem érzem egyedül magam.

A város keleti negyedét nézegetem. Ott jobban szétterülnek fények, mint a déli fertályon.

- És hol a te fényed, Isaiáh?

Áthelyezi a súlypontját, ahogy a zsebébe nyúl, és öngyújtót vesz elő.

Fürge pöccintéssel a tűzkőhöz dörzsöli a kereket. Szilaj lángocska nyalint az ég felé, és küzd a fennmaradásért, amint a szél átsüvít a hegy teteje fölött. A kezem lepkeként rebben a láng fölé, - melegre áhítozik, a megégést kockáztatja.

Talán ez történik, ha az ember szerelmes lesz. Az öngyújtóban ránézésre nincs semmi rendkívüli, de magába foglalja mindazokat az összetevőket, amikkel valami csodálatosat hozhat létre. Néhány megfelelő irányú nyomással valami olyan ragyogót teremthetünk, ami visszaszorítja a sötétséget.

Amíg Isaiah elég közel tartja a lángot, hogy melegítsen, de elég távol, hogy ne essen bajom tőle, eltűnődöm, vajon ez-e az oka, hogy mindig is vonzódtam a tűzhöz. Reménykedtem, hogy megperzselődöm. Reménykedtem, hogy valaki belém szeret.

Isaiah felé fordítom a fejemet. Ezüstösen csillogó szeme ugyanolyan éberen figyel, mint első este a lakásán. Aznap este megijesztett a tekintete. Most már tudom, hogy szerelmet jelent.

- Te vagy az első, aki valaha is meglátott - suttogja Isaiah, és elengedi az öngyújtót. Visszapattintja rá a fedelét, és lendületes mozdulattal a kezembe nyomja a még meleg fémtárgyat. - Szeretném, ha megtartanád. Tátva marad a szám.

Eddig féltve őrizte ezt az öngyújtót. Láttam, hogyan fogja meg, hogyan néz rá, és most megértem, mit jelent a számára: olyan ez, mintha én adnám neki az autót.

- Isaiah...

- Szeretném tudni, hogy veled vagyok. Ez minden, amit adhatok, úgyhogy légy szíves, fogadd el!

Megérintem a fülében függő dupla ezüstkarikát, végighúzom az ujjamat az állkapcsán, a nyakán, le a vállán, a karjára tetovált sárkány lángoló farkáig. Belehajol a cirógatásba, és mintha a saját testem is tüzet fogna, ahogy Isaiah tekintete rendületlenül rám szegeződik. Abban a pillanatban, amikor először megláttam őt, azon az estén, amikor az emberek azt sem tudták, hogy térjenek ki az útjából, megijedtem tőle. A fülbevalós, tetovált fickótól és a belőle sugárzó veszedelmes erőtl.

Most akármerről nézem szépséget látok.

- Isaiah... én is szeretlek.

PÁRATERHES, ÉSZAKI SZÉLROHAM söpör át a hegyen, és Rachel megborzong. Fedetlen bőrömrre hideg vízcseppecskék hullanak. Nincs kizárva, hogy eddig enyhe telünk ma éjjel havazásba megy át.

Fölállok, fölkapom a földről a plédet, és élvezem, hogy Rachel automatikusan megfogja felé nyújtott kezemet, ahogy a kocsimhoz kísérem. Csak akkor bizonytalanodik el, amikor kinyitom neki az utas oldali ajtót.

- Még nem akarok hazamenni.

Ártatlanság csillog a szemében, olyan ártatlanság, amit én évekkkel ezelőtt elveszítettem, úgyhogy tudom, kijelentésében nincs semmi burkolt célzás. Előrehajtom az ülést, és Rachel becsusszan hátulra. Amint követem, már zuhog a dermesztő eső, mintha dézsából öntenék.

- Nem áztál el? - kérdezem. Rachel a fejét rázva nyúl a takaróért. Előrehajolok, beindítom a motort, fölcsavarom a fűtést, és fölkatintom a parkolólámpát, hogy megvilágítsa a műszerfalat. Visszabújok mellé, és eltűnődöm, hogy kötöttünk ki mi ketten így.

- Még sosem volt lány a kocsim hátsó ülésén.

Ráncolódó homlokáról lesír a hitetlenkedés.

- Ne nézz hülyének, Isaiah! Tudom, hogy nem én vagyok az első, akivel smároltál vagy akivel... érted.

Nem. Nem ő az első.

- Gázul hangzik, de jobban tisztellem a kocsimat, semhogy lányokat hozzak...

Hú, ez tényleg gázul hangzik.

Rachel elcsöndesedik. Az eső vadabbul záporozik a szélvédőre, a bekapcsolt fűtés ellenére zuhan a hőmérséklet.

- Őszintén: nem akarod, hogy a kocsidban legyek?

- Rachel, te vagy egyetlen lány, akit valaha is ebbe a kocsni kívántam.

Megremeg a teste, mintha rángógörcsöt kapott volna.

- E-ez bi-bi-biztos?

A lábai alá nyúlok, és az ölembe emelem őt. A vállamra hajtja a fejét, miközben bebugyolálom magunkat a takaróval.

- Még soha semmiben nem voltam ennyire biztos. Hozzásimítom az

arcomat, és beszívom andalító illatát.

- Az óceánt juttatod eszembe.

- Ez a parfümöm.

Kihallom a hangjából a mosolygást. Kikandikál a keze a takaró alól, és összeakasztom vele az ujjaimat.

- Az anyukám egyszer elvitt az óceánhoz - mondom neki. - Azt hiszem, Floridában éltek a szülei, és segítségért fordult hozzájuk.

Nemigen emlékszem másra, minthogy a látogatás kurtára sikeredett, rengeteget ordibáltak, és az előszobában a tapéta a padlószegélynél fölkunkorodott.

- Otthagytuk őket, és az óceánnál töltöttük a napot, mielőtt visszaautóztunk Kentuckyba. - Rachel megszorítja az ujjaimat. Tetszik, hogy nem próbál szavakkal vigasztalni, ha a múltamról mesélek. Megérti, hogy semmi másra nincs szükségem, csak a fogása erejére. - Máig nem tudom, hogy miattam nem fogadták-e szívesen Anyut a szülei. Miután börtönbe vonult, nem voltak hajlandók magukhoz venni.

- Miért csukták le anyukádat?

Eddig csak Noah-nak és Bethnek mondtam el, hol az anyám, de az okáról nekik sem beszéltem.

- Fegyveres rablásért.

És kiskorú veszélyeztetéséért.

Rachel hüvelykujja megmozdul a csuklómon, mintegy némán elismeri, mekkora erőfeszítembe kerülhetett elmondanom neki az igazságot, és jelzi, hogy nem kérdez többet. Homlokon csókolom, köszönetképpen, amiért nem kényszerít olyan irányba, amerre nem kívánok menni.

- Kicsit melegem van. - Előrecsúszik az ölemben, kigombolja a kabátját, és kibújik belőle.

Elveszem az öngyújtót, amit még most is szorongat, és a pohártartóba teszem. Amikor a takarót is félre akarom rakni, megállít azzal, hogy visszabújik hozzám.

- A kabátom helyett a plédet választottam.

A ma este szüntelen az adok-kapok kettőnk között, és szeretnek még egy kicsit adni neki.

- Jársz terápiára a pánikrohamaid miatt? - Miután kérdésemre csak az autó tetején doboló eső válaszol, taktikát váltok. – Echónak, Noah barátnőjének vannak problémái, és jár valakihez. Jót tesz neki.

- Én is jártam. Felső tagozatban, meg egy kicsit kilencedikben is, de

aztán abbahagytam. - Rachel hallgatása feltűnővé teszi, hogy keresgéli a szavakat. -Anyukám aggódott. Állandóan. Betegesen. Egy pillanatra sem akart szem elől téveszteni. A bátyáim azt mondták, ugyanilyen mániákusan viselkedett akkor is, amikor Colleen rákos lett. Aztán a középiskolában többször is pánikrohamot kaptam.

Elakad a lélegzete, mintha az emlék fizikai fájdalmat okozna.

- Rövid idő alatt pár nagyon durva roham tört rám, és kórházban kötöttem ki. Azt... azt... - Mintha a szavakat úgy programozták volna, hogy ne hagyják el a száját. - Azt utáltam. Utáltam, hogy Anyu körbeugrált. Utáltam, hogy a bátyáim folyton Colleenhez hasonlítottak. Utáltam, hogy West és Ethan úgy nézett rám, mintha haldokolnék... Úgyhogy... miután kikerültem a kórházból... Módot találtam, hogy eltitkoljam a rohamokat... a szorongásomat, így végül a családom azt hitte, úrrá lettem a pánikon, és életemben először senki nem tekintett gyöngének.

Gyöngének. Utálom ezt a szót, kivált Racheltől.

- Ha még most is szenvedsz ettől, szakemberhez kéne fordulnod. Füttyölj a családnadra!

- Semmiképpen nem járhatok terápiára anélkül, hogy a családom tudna róla. Nem lehet, Isaiah...

- Mi tényleg látjuk egymást, nem emlékszel? Hallgass rám ebben a dologban! Ha nem múlnak el ezek a rohamok, tennünk kell ellenük. Engem csak te érdekel, nem a családom.

- Dirigálsz.

- Csak védeni akarok - ellenkezem, és végighúzom a kezemet a lábán.

Elégedett sóhajt hallat.

- Bárcsak örökre így maradhatnánk!

- Így maradunk. - Egy alapszabályt áthágva a jövőről ábrándozom. Rachel amolyan jövőbe mutató lány, és szorgalmasan kell dolgoznom, hogy olyan világot nyújthassak neki, amiben érdemes élnie. - Ezzel a végzettséggel és a profipaxos szakmai gyakorlattal válogathatok majd a jobbnál jobb állások között. A világot nem adhatom neked, Rachel, de odaadom mindenemet.

Puha ajka az államot, csókolgatja, és felszökik a testhőmérsékletem. Rachelt ölelni olyan, mint lángot ölelni. A csókja maga a tűz. Jólesően éget, nem lehet betelni vele.

- Nekem elég az, hogy veled lehetek. - Úgy helyezkedik, hogy rám

nézhesse és imádom, hogy a csillogás visszatér a szemébe. - Saját műhelyt nyithatnánk.

Az ujjam köré csavarom selymes haját, és finoman meghúzogatom.

- Csak mi ketten a műhelyben, amint egy bivalyerős gép motorháztetője felé hajolsz. Azt hiszem, ezt el tudnám viselni.

Elpirul a szavaimtól, de veszi a lapot.

- Csak gyors kocsikkal foglalkoznánk, és olyan ügyfelekkel, akik gyorsabb kocsit akarnak. Minél gyorsabb, annál jobb.

Tetszik a gondolkodásmódja.

- Ha a műhelyünkben kocsikhoz akarsz nyúlni, képesítést kell szerezned.

- Adsz magánórákat?

Nem lenne szabad, de nem bírok ellenállni. A kezem között ringatom az arcát, az ajkammal becézem az ajkát.

- Megtanítalak minden tudnivalóra.

Homlokát az enyémnek támasztja. A kezemet az arcánál hagyom, hüvelykujjam végigsiklik bársonyos bőrén. A mellkasa gyorsabban mozog, majdnem az én tempómban. Energia zúdul az ereimbe, és a kettőnk közti hő a lángalobbanás szélén ingadozik.

- A bátyáim ízekre fognak szedni bennünket - suttogja Rachel, azután alsó ajkamhoz szorítja a száját – Mihez kezdjünk?

Nem tudom, de attól, ahogy a karomba simul, hősnek érzem magam. Tetszik, hogy a hősenek tart. Tetszik, hogy csillogó szemmel néz, hogy olvadozik a teste, ha hozzáérek, puha ajkával az ajkamon.

Imádom melegségét és minden porcikáját.

Imádom őt.

Ujjaim fölkúsznak a hátán, és a hajába merülnek.

- Soha nem választhatnak szét bennünket.

- Soha - ismétli.

Az ajkunk összeforr, a testünk egymáshoz préselődik. Ajkak, kezek, mozdulatok pokoli örvénye válik egyre hevesebbé. Leesik a takaró, miközben Rachel átcsúsztatja a lábát, és lovagló ülésben helyezkedik rám. Tényleg mindjárt meggyulladok, felnyögve kapaszkodom törékeny alakjába. Keze a pólóm alá téved, perzselő nyomot hagy maga után.

Futótűzzé változtunk, szinte feltartóztathatatlan futótűzzé. Megcsókolom Rachel nyakát, és a száját elhagyó gyönyörűséges hangok tovább bátorítanak. Kezem a felsője alatt bolyong, föl a hátán, néhány másodpercig elidőz a melltartója tájékán, és épp gyöngéden

majszolgom a fülét, amikor csipkére tapintok.

Képek özönlenek az agyamba arról, hogyan festene Rachel felső nélkül, aztán a farmerja nélkül. A hajtincseit morzsolgom.

- Kívánlak Rachel.

És mivel kívánom, istenigazából szájon csókolom - semmit sem bízik a képzeletre. Ezzel az egyetlen öleléssel minden fantáziálás valósággá válik. Azután emberfeletti erőfeszítéssel véget vetek a csóknak, és a mellemre búzom Rachel fejét.

Mindketten zihálunk. Lüktet a vér a halántékomban, az egész testemben. Üvölt bennem a vágy, hogy újra a karomba vonjam Rachelt. De szeretem őt, és a testiséggel lassan kell haladnunk.

- Itt maradhatunk? - kérdezi. - Még egy kicsit.

- Persze.

Élethossziglan is.

A BÁTYÁIM A TANTEREM küszöbéig követnek. Mindennap, minden órán. Az óra kezdetén lerázom az egyiket, az óra végén rám akaszkodik a másik. Ebédidőben a könyvtárban kerestem menedéket, hogy megszabaduljak tőlük, de vagy egyik, vagy mind a kettő oda is utánam jött. Dühít a nem kívánt védőkíséret.

Kicsengetnek. A könyvtárlátogató angolos csoport kollektív megkönnyebbülése - „végre péntek” - kézzelfogható. Könyvek csapódnak össze, hátizsákok cipzárbehúzása zizeg. Polcra teszem az asztalon hagyott könyveket, főlszedelődzködöm, és a folyosóra indulok. Úgy feszül a bőröm, mintha lehámlani készülne a csontjaimról. Szombat óta nem láttam Isaiah-t, és rettenetesen hiányzik.

Ethan a szekrényeknek támaszkodva, kezét khaki egyennadrágja zsebébe dugva vár.

- Még sosem fordult elő, hogy ilyen sokáig nem álltál szóba velem.

A hét folyamán most először nézünk egymásra anélkül, hogy dühösen meregetnénk a szemünket. Próbálom figyelmen kívül hagyni az Ethan tekintetében tükröződő sértettséget, de hiába. Ethan az ikrem - a legjobb barátom.

- Ti kezdtétek.

- Monddd, hogy nem találkozol a csavargóval, és abbahagyjuk.

Görcsösen szorongatom a hátizsákomat.

- Nem csavargó.

- Mi Westtel csak védeni próbálunk téged. - Kinyújtja a kezét, mintha meg akarná fogni az enyémet. Mindkettőnk megbántottságának reakciója ez. Hátulgombolós korunk óta vigaszt leltünk benne. - Láttuk a képet. Tetoválás, fülbevaló. Úgy néz ki a srác, mint egy rohadt sorozatgyilkos.

- Nem az.

Ethan leejtja a kezét. Az enyém megrándul, nem vagyok hozzászokva, hogy üresnek érezzem.

- Tudom, hogy marcona a külseje, de belül bámulatos. - Esdeklőn lépek a bátyám fele. - Ha Westtel csak egy kicsit is próbálnátok megismerni...

- Hát hozd el hozzánk, hogy megismerkedjen Anyuékkal. Hogy megismerkedjen velünk.

- Nem lehet. - Egyik lábamról a másikra állok. - Még nem.

Mert ha megtudják, hogy Isaiah-val járok, úgy fognak viselkedni, mint a tengelyre rásült kosz, és ki sem tehetem a lábamat a házból. Megállapodtunk Isaiah-val, hogy törleszteniünk kell az adósságot Ericnél, mielőtt bedobjuk a szüleimnél a randibombát.

Ethan és West persze azt szeretné, hogy Isaiah-t dobjam, lehetőleg úgy, hogy mások - értsd: Anyu, Apu meg a nagyobbik bátyáim - a srác létezéséről se szerezzenek tudomást. Egyelőre ellenszegülök nekik, abból kiindulva hazárdírozom, hogy mindenáron kímélni akarják Anyuékat, illetve Gavin és Jack konkrétan szétrúgná a seggüket, amiért a közelemben engedtek egy srácot, s mindez visszatartja őket attól, hogy beköpjenek. Ez a feltételezésem eddig helyesnek bizonyult. Ezen a hétvégén tízre haza kell ugyan érnem, mivel Ethan nem falaz nekem tovább, de legalább a versenyre eljuthatok.

Ethan ellöki magát a szekrényektől.

- Nem fogod bemutatni Anyuéknak, mert te is tudod, hogy vérciki a srác.

A szememet forgatva indulok el mellette. Sajog a szívem. Hiányzik a legjobb barátom. Hiányzik, hogy mindent elmesélhessek neki, ami történik velem. Lehet, hogy szerinte Isaiah hibás a feszült kapcsolatunkért, de nem ez a helyzet. Az ikertesómmal évekkal ezelőtt kezdett megromlani a viszonyunk, azóta hazudok a rohamaimról.

Oldalra hajtom a fejemet, amikor eszembe jut, mit mondott Westnek a múlt héten, az öltözőben.

- Azt mondtad Westnek, tudod, hogy hazudtam a pánikrohamaimról.

Lesüti a szemét, mintha a padló kőkockáit számlálná.

- Jobban ismerlek, mint bárki más. Legalábbis azt hittem. Tudom, ha fáj valamid. Tudom, ha bánt valami.

Egyikünk sem szól többet, amíg el nem haladunk a végzősök javában marhaskodó csoportja mellett. Tekintetünkkel West társaságát pásztázzuk. Középről egy sötétkék szempár les rám, az enyém tükörképe. West arcáról lehervad a mosoly, de gyorsan leplezi nyugtalanságát. Elszorul a szívem. Mindketten szeretnek engem.

- Ha gyanakodtatok, miért nem szóltatok egy szót sem?

- Mert... - Ethan mély lélegzetet vesz. - Mert önző seggfejek módjára szerettünk volna néhány másodperc figyelmet Anyutól. Mindig olyan

mániákusan veled és a rohamaiddal foglalkozott, hogy nekünk semmi sem jutott. Miután azt állítottad, hogy jobban vagy, továbbra is miattad izgatta magát, de legalább mi is kaptunk valamit.

- Nem én akartam így - mondom, miközben lefelé ballagunk a lépcsőn, - Egyáltalán nem. Se a pánikrohamokat, se Colleen pótlását.

- Tudom - feleli. - És őszintén szólva, ezért sajnálunk Westtel ahelyett, hogy utálnánk.

Hogy a fittyfenébe vált ennyire működésképtelenné a családom? Kilépünk az épületből, és Ethan a vállamnál fogva megállít, majd rögtön le is veszi rólam a kezét. Görcsbe rándul a gyomrom, mintha valaki minden figyelmeztetés nélkül bepancsolt volna egyet. Az ikertestvérem annyira eltávolodott tőlem, hogy már hozzám sem akar érni.

- Beszélj velünk, velem és Westtel! Őszintén mondd el mindent a rohamokról! Majd kitaláljuk, hogyan hozzuk rendbe a dolgokat Anyuval meg a beszédekkel. És tedd lapátra a csavargót! Egyébként sem nagyon találkozhatsz vele, mert nem fedezlek többé, és ha én nem falazok neked, Anyu kérdegetni kezdi, hová mész. Semmiképpen nem tudsz elég jó ürügyet kitalálni arra, hogy egyszeriben magánéleted lett.

Igazat kell adnom Ethannek, és eltöprengek, hogy fogok eljutni a segítsége nélkül a gyorsulási pályára. Ha elmondom neki az igazat Ericről, fölkapja a vizet, és talán beárul a szüleimnek. Mozgást veszek észre a kocsim közelében, és áthelyezem a súlypontomat, hogy a bátyám ne akadályozza a rálátást.

Mi az isten... Elnyomulok Ethan mellett, és próbálok kigondolni valami értelmeset azon a kérdésen kívül, hogy „Mit keresel itt, Abby?”

A lány az enyémhez feltűnően hasonló fehér blúzban és kék-zöld kockás egyenszoknyában támaszkodik a kocsimnak.

- Isaiah-val ma délután lógtunk, és adományboltba mentünk. Nem vicces, hogy adományboltban magániskolásoknak való ruhát árulnak? Akinek telik arra, hogy magániskolába járjon, aligha vásárol adományboltban.

Millió kérdés fogalmazódik meg bennem, már nyitom is a számat, de mielőtt bármelyiket föltehetném, Ethan jelenik meg mellettem.

- Te ki vagy?

- Abby - feleli a lány. - Hát te?

- Ethan - válaszolok a bátyám helyett. - Az ikertesóm.

Abby szeme ide-oda villan kettőnk között.

- Egyáltalán nem hasonlítotok.

- Még jó. - Ethan megvonja a vállát. - Én fiú vagyok, ő meg lány.

- Tetszel nekem - közli kihívó mosollyal Abby.

Ethan figyelmen kívül hagyja a kijelentést.

- Honnét ismered Rachelt?

- Barátnők vagyunk - feleli Abby. - A másik gazdag suliba járok.

Elkerekedik a szemem, ahogy megértem. Kék-zöld egyenruha.

Abby eljuttatja, hogy az én köreimbe tartozik, úgy tesz, mintha a szüleim számára elfogadható iskolában tanulna.

- A Mason Líceumba.

- Aha – bólogat - oda. Nemig költöztünk a városba, és a plázában ismerkedtem meg Rachellel.

Megköszörülöm a torkomat, mert Ethan automatikusan nem vesz be olyasmit, ami plázával hoz összefüggésbe engem.

- A parkolóban – teszi hozzá Abby. - A pláza melletti parkolóban. Durrdefektet kaptam. Rachel segített. Merő koinkidencia volt. Csípem a nyuszikat, ő is csípi a nyuszikat. Tisztára összepasszoltunk.

- Csíped a nyuszikat? - méreget homlokráncolva Ethan.

- A bratyóm rakott ki - folytatja Abby - mert a mi sulinkban előbb fejeződik be a tanítás, és azt ígérted, csajtémázhatunk nálatok.

- Gyere, Abby! - vágok a szavába, mielőtt bármi egyebet mondana. - Menjünk!

- Otthon találkozunk, Rach! - Ethan továbbra is a lányt méregeti. Miután Ethan szépen jön mögöttünk a saját kocsijával, Abby pedig az anyósülésen csücsül, szabadjára engedem a kérdéseim

- Mit művelsz? Hogy kerültél ide? Mi ez az egész?

- Te krekket szippantottál? Nem kell válaszolnod. Isaiah azt mondta, mostantól nem tudsz kimaradni otthonról az előírt idő után. Megvettük ezt a szerelést, idehozott kocsival, és csiribi-csiribá! Itt az új kebelbarátnőd: a magániskolás, frissiben a városba költözött, gazdag Abby.

A visszapillantó tükörbe nézek. Ethan ránk tapadt.

- Nem értem. Hogy akarsz ezzel segíteni?

- Ma este bemutatsz a szüleidnek, azután meghívlak holnap pizsama partira.

Egész testemet áthatja a megkönnyebbülés. Isaiah mindenre gondol.

- És a koinkidencia?

- Tetszett? - táncoltatja Abby a szemöldökét. - Direkt mostanra tanultam.

LOGAN A MOTOR FÖLÉ GÖRNYED, amíg én a kocsí alá mászom. Már megint olajat cserélek. Furán viselkedik a motor, és zsigeri ösztönöm azt súgja, hogy közel jár a túlmelegedéshez. A folytatólagos gyorsulási versenyeztetés is öregíti a kicsikémet.

- Ma este nem érzem a pénzszagot - jegyzi meg Logan.

- Én sem.

Olyan figurák ellen versenyzünk, akik csak balhéből csinálják. A különfogadások a tényleg nagypofajúaknak valók. Logannal zsinórban két hete kaszálunk. Ma este sok az olyan muksó, aki azért áll ki, hogy aztán majd hencegessen, de pénzt nem sokan tesznek föl.

- Magyarázd el az indexelt futamidős versenyzést! Elbizonytalanodik a kezem munka közben. Indexelt futamidős versenyzés. Megfordult a fejemben a gondolat.

- Vasárnaponként rendezik. Ha úgy gondolod, hogy tíz másodperc alatt tudod megtenni a kétszáz méteres távot, akkor ugyanilyen képességű autók ellen versenyzel. A rajtvonalnál ugyanazok a szabályok érvényesek. A zöld előtt nem szabad elindulni, de a lassabb gép előnyt kap. Ha a másik kocsí egy másodperccel gyorsabb nálad, akkor téged egy másodperccel hamarabb indítanak. Aki kiugrás nélkül elsőként lépi át a célvonalat, az győz.

- Ez elég korrektnek hangzik - véli Logan.

Kigurulok a kocsim alól.

- De ha azt állítod, hogy tíz másodperc alatt tudod teljesíteni a kétszázat, és 9,9 másodpercnél érsz célba, akkor veszítesz. Tíz másodperc fölött kell maradnod.

- Micsoda?

- Be kell lőnöd a célt, öreg. Olyan, mint egy saccolós vetélkedő. Be kell mondanod, hogy szerinted mennyi idő kell neked a távhoz, de nem saccolhatsz föl, mert akkor veszítesz.

Logan a fejet vakarja.

- Ez azt jelenti, hogy eszelős reakcióidővel kell rajtolnod, azután vigyáznod, nehogy túl gyorsan menj, mégis elég gyorsan, hogy leahagyd

az ellenfelet, és mindezt másodpercek alatt.

Bólintok.

- Egyre bonyolultabb a világ.

- Ahogy mindig.

- Mennyi a nyeremény? - kérdezi Logan.

- Az első három befutó részesül a pénzalapból. Az enyémhez hasonló szériaautók pénzalapja nem éri meg a befektetést, de ha nitrórendszert is bedobunk, akkor olyan kocsiosztályban versenyezhetünk, ahol már esetleg érdemes.

Logan szemében megjelenik az örült csillogás, mint minden alkalommal, ha olyasmiről értekezünk, ami az autók gyorsítására vonatkozik.

- Akkor dobjunk be nitrórendszert! Elképzelni sem tudom, mi tarthatna vissza tőle.

Fölkapjuk a fejünket Rachel érkező Mustangjának zsongító hangjára. A görgős szerelőpadon ülve, fölhúzott térdemen nyugtatom a karomat, és figyelem, ahogy az én angyalom bevitörli a műhelybe.

- Azt hiszem, rátaláltam a megoldásra - pillant Logan a lányra, azután rám.

- Na persze.

A nitró veszéllyel járhat, és nem akarok ilyen rendszert Rachel kocsiába.

Abbyt a használt dizájnerfarmerban és a szinten az adományboltban vett, világoskék kardigánban mintha kicseréltek volna.

- Dögösek a bátyjai. Bosszantóak, de dögösek - közli Abby. - csak úgy mondom,

Fölülök, és Rachel átkulcsolja a nyakamat. Szájon csókolom.

- Csá, angyalom!

- Szia! - köszönt elpirulva. Vagy azért, mert egy hete nem látott, vagy azért, mert most nálam fogja tölteni az éjszakát.

- Jól nézel ki - szólal meg Logan. Rachellel odafordulunk, és látjuk, hogy Logan épp Abbyt kukkerolja.

- Említettem már, hogy a bátyjai közel sem annyira dögösek, mint te?

- villant rá szexi vigyort Abby.

A szememet forgatom. Nem a legjobb ötlet, hogy ezek ketten összejöjjenek. Abby kikészíti a srácokat, márpedig... kedvelem Logant.

- Logan, otthon felejtettem az indulópénzemet. Elugrasz velem érte?

- Persze.

Újra szájon csókolom Rachelt.
- Csak egy perc.

EGY CSAVARKULCSOT BABRÁLVA hallgatom Abbyt, aki a családomról áradozik. Hogy milyen eszelősen kedvesek a szüleim, és mekkora örület, hogy a bátyáim mind jóképűek. Nem tagadom, szerencsés vagyok. Sokkal több jutott nekem, mint másoknak, és a külső szemlélő számára abszolút tökéletes a családom.

- Szevasz, Rachel!

Fölkapom a fejem, és Abby elnémul. Kalapál a szívem, hideg verejték lepi el a testemet, a tenyeremet. A farmeromba törlöm a kezemet, amint meglátom az arcot, amely lidérces álmaimban szokott kísértetni.

- Eric.

A srác úgy vonul be a műhelybe, mintha megvette volna a helyiséget. Zöld katonai zubbonya beborítja ösztövé alakját.

- Barátkozol, Abby?

Abby kihúzza magát mellettem, és máris eltűnt a lány, akit az elmúlt pár hétben ismertem meg. Minden érzélem elillan az arcáról, és ijesztő keménység marad helyette.

- Ez a tömb nem a tiéd, Eric. Hozzám tartozik.

- Nem, ahhoz a pasashoz, akit azért fizetsz, hogy vigyázzon rád meg a családotra. - Eric jobbról-balról színpadiasán hátrasandít, majd Abbyhez hajol, az orruk majdnem egymáshoz ér. - Őt pedig pillanatnyilag nem látom itt.

A lány meg sem rezdül. Hátborzongató mosoly terül az arcára. miközben hátradobja a haját, hogy a srác szemébe nézhessen.

- Csak egy telefon. Eric, és elszabadul a pokol.

Ha nem ismerném jobban, azt hihetném, félelem villan Eric tekintetében.

- Célkeresztbe állítanád Isaiah-t? Kétlem. - Felém fordul. - Hogy haladtok a pénzzel?

- Jól.

Megdörzsölgetem a karomat. Viszket a bőröm attól, hogy Eric behatol a személyes terembe. Annyira közel férközött, hogy érzem a

leheletét.

- Az a hír járja az utcán, hogy talán határidőre összeszeditek.

A mellemen legelteti a szemét, miközben kifújja a levegőt.

Karba teszem a kezemet, igyekszem eltakarni azt, amit bámul.

Adrenalin szivárog a vérkeringésembe, és némán azért fohászkodom, hogy Isaiah belépjen az ajtón. Ő el tudja intézni ezt. Ő tudja, mitől érzem magam biztonságban,

- Rá se ránts! - tanácsolja Abby. - Olyan, mint a figyelemre ácsingózó, az asztalnál cafatokat kunyeráló, koszos kutya. Legjobb, ha észre sem veszed, hogy létezik.

- Te kussoljál! - mordul rá a srác.

- Szánalmas és átlátszó a próbálkozásod. Isaiah nem dől be a megfélemlítő dumádnak. Gondolom, azért jöttél most ide.

Eric elszakítja a tekintetét Abbytól, és ezúttal az ajkamat lesi.

- Frankón mennyi hiányzik még a pénzből? Köthetünk egyezséget. Engedményt adok, ha megteszel nekem valamit.

- Hátrébb az agarakkal, Eric! - terem mellettem Abby.

- Mert különben mi lesz, Abby? - vigyorog a srác. - Fölsrófolod a drog árát? Tudom ám, hogy nekem speciel drágábban adod. Ideje, hogy átgondold az üzletpolitikádat.

Fölkapom a fejem. Abby összerezzen. Találkozik a tekintetünk, és a lány higgadt, hűvös álarca lehullik.

- Nem tudta a kiscsaj, hogy drogdílerkedsz, mi? - nevet Eric.

Miután Abby nem szól semmit, a srác közelebb araszol. Oldalra húzódok, de követi a mozdulatomat. Meggondolatlan lépésem miatt a falhoz szorulok. Nem tetszik, ahogy Eric néz. A mellkasomban mocorogni kezd a pánik, nyelek egyet. Muszáj megőriznem az önuralmamat.

- Tudsz róla, hogy Isaiah drogfüggő? Ugyanolyan fogyasztó, mint a többi utcakölyök. - Eric tetőtől talpig oda-vissza végigmér. - Miben fizetsz Isaiah-nak, hogy átvállalja az adósságodat? Ha jól sejtem, nem készpénzben.

Főlemeli a kezét, és minden szusz kifogy a tüdőmből, levegő után kapkodok, ahogy meg akarja érinteni a bőrömet. Nem nyúlhat hozzám, azt nem engedem. Előrelendül a kezem, és mellbe taszítom.

Lelketlen, sötét szemében fölizzik a düh. Megragadja a csuklómat, és a fejem fölött a betonfalhoz vágja. Sikítok.

Abby is sikít.

Szabad kezemmel kapálózom, a srácba rúgok, akárcsak Abby, és hirtelen...

A srác eltűnt.

Forog velem a világ egy pillanatig azt sem tudom, hol vagyok. További hangoskodás, többen beszélnek egyszerre. Erőt vesz rajtam a gravitáció, nem bírok lélegezni. Abby jelenik meg előttem - sötét szeme és haja.

- Rachel!

Megszabadult Ericről. Mindketten megszabadultunk. Belékapaszkodom, meg mindig levegőért küzdök, és magammal vonszolom a lányt, ahogy bebotorkálok az irodába. Biztonságba kell helyeznem magamat - magamat és Abbyt is. A barátnőmet nem hagyhatom hátra.

Magyaráz valamit, de egy kukkot sem értek, és beszéd közben simogatja a fejemet. Nem bírok lélegezni. Egyszerűen nem bírok.

A lány eltűnik, szürke viharfelhők gomolyognak a helyén.

- Lélegezz, angyalom! Rajta!

Isaiah az. Átkarolom, és magához szorít - jó erősen. Hallgatom a szívét, az egyenletes dobogást, egyenletes ütemet, és pillanatok alatt a légzésem is az ő ritmusához igazodik. Még egy mély lélegzetet veszek.

- Isaiah.

Két kezébe fogja az arcomat, kényszerít, hogy a szemébe nézzek.

- Rendben vagy?

Bólintok.

- Eric?

- Elment - válaszolja Logan az iroda ajtajából.

Isaiah vissza segít a műhelybe. Logan igazat mondott, tényleg csak mi négyen vagyunk itt. Abby görnyedten áll Logan mellett. Csak annyira emeli föl a fejét, hogy óvatosan előbb Loganre, majd Isaiah-ra pillantson, de rám nem.

- Mi baj? - kérdezem. Mert érzem a levegőben a feszültséget, amit korábban nem.

- Isaiah káromkodik a bajsza alatt.

- Sajnálom.

Utálom a bizsergést a gyomromban. Vészjósló érzés.

- Mit?

- Megütöttem Ericet. Beléptem, megláttam, hogy ti ketten dulakodtok vele, és behúztam neki. Jó nagyot.

- Helyes! - mondom, és komolyan gondolom. Ha pofán tudtam volna vágni a személtládát, hogy eleredjen az orra vére, bizisten megtettem volna, de nincs annyi erőm.

- Ericet nem lehet megütni - bökögeti cipője orrával a betonpadlót Abby. - Következmények nélkül nem.

Görcsbe rándul a gyomrom.

- Bántani fog téged? - Jaj, ne! Isaiah arcához kapok, megrémít a kilátás, hogy Eric ártani fog neki. - Inkább bocsánatot kérek tőle. Inkább... inkább... - hebegem, de fogalmam sincs, mitévő legyek.

- Előrehozta a határidőt - fogja meg a két kezemet Isaiah. Mához egy hétre fizetnünk kell.

Szédülök, megtántorodom. Isaiah a derekamra teszi a kezét, nehogy eldőljek.

- Ez váratlan, - mondja - de nem lehetetlen. Már közel járunk a végösszeghez. Versenyezzünk ma este, számoljuk meg a nyereményünket, azután meglátjuk, hogy állunk.

Oké. Igaza van. Plusz Isaiah sosem hazudna.

- Rendben.

- Abby! - szól a lány után Logan. - Hová mész?

Abby zsebre dugott kézzel hagyja el a műhelyt. Isaiah visszatart, amikor a lány után akarok indulni,

- Nincs semmi bajom - nyugtatom meg. - Beszélni szeretnék vele.

Erre elenged, de a kezét a könyököm mellett tartja, hátha el talállok esni.

- Abby! - A lány továbbmegy, fölgyorsítom a lépteimet. - Abby! Megáll a járdán, de nem fordul hátra. Ahogy közelebb érek hozzá, lassítok, és eszembe jutnak Eric szavai, illetve Abby saját munkájáról adott leírása. A lány drogdíler.

Drogdíler. Az első igazi barátnőm drogdíler. Egész világom fejtetőre állt, félrecsúszott, kifordult magából, majd újra vissza. Új szemmel nézek most Abbyre. Pontosan olyan, mint eddig; kapucnis, fekete felső, fölfoghatatlanul merész farmer, hosszú, barna haj. Szép lány - számomra titokzatos és vakmerő, de csak most látom, mennyire tizenhétnek tűnik. Mennyire... fiatal, akárcsak én.

Mindazt képviseli, amit utálnom kellene a világban, mégis olyasvalakivé vált, akit szeretek.

- Köszönöm! - mondom neki.

- Mit? - veti át a haját a vállán.

- Hogy segítettél Erickel szemben.

- Az egy seggfej.

- Igen, tényleg az. - Habozom. Eric drogfüggőnek nevezte Isaiah-t, drogdílernek a lányt. A drogdíleresek rossz emberek. Abby azonban nem az. Ó jó. - Miért?

Abby vállat von, egy pillanatig sem tesz úgy, mintha nem tudná, mire vonatkozik a kérdés.

- Rumlit örököltem, és egyszer majd abbahagyom ezt, de most olyan problémák vannak a családommal, amiket csak én tudok megoldani.

Megértem, milyen az, ha az ember rumlit örököl. Nekem születésemtől fogva az a dolgom, hogy kárpótlást nyújtsak Colleen haláláért, és ami a családi problémákat illeti, azokat is megértem.

- El tudsz jönni velünk ma este? Unalmas egyedül ücsörögni a lelátón.

Abby üres tekintettel mered rám, mintha nem is hallotta volna a szavaimat.

- Én nem szedek kábítószer. Esküszöm, hogy tiszta vagyok. És soha nem viszem a közeledbe.

- Elhiszem.

- Miért? - Résnyire húzza a szemét.

Mert kiáll mellettem. Mert szerintem ugyanúgy szeret, ahogyan én őt.

- Mert barátnők vagyunk.

- Tudtam, hogy nem véletlenül választottalak a kebelbarátnőmnek - mosolyodik el.

Nem különös, hogy ez hihetetlenül boldoggá tesz?

- Én is tudtam.

Abbyvel most nem törődünk semmi egyébbel, csak egymással. Azt hiszem, ez a barátkozás mindkettőnknek teljesen új. Isaiah zsebre dugott kézzel figyel bennünket a fölnyitott garázsajtóból, Logan közvetlenül mellette áll. Furcsa párost alkotnak, de mi is Abbyvel.

Sok mindenről azt hittem, hogy megértem, de nem ez az igazság. Inkább kikerülöm, mintsem megérteni próbálom a problémákat.

- Abby... - Mély levegő. - Isaiah drogozik?

Megint a füle mögé húzza a haját.

- Szerintem ezt vele kéne megbeszélned.

Mintha nehéz teherré vált volna a lelkem. Félek ettől a beszélgetéstől.

RACHEL KÖNNYŰ LÉPTEI ALATT IS recseg a falépcső.

- Hétszáz dollár. Ha két hete megkérdezel, tudunk-e egyetlen hét alatt hétszáz dollárt keresni, igennel válaszoltam volna, de a mai este után... Fogalmam sincs.

Ahogy sejtettem, bőven találtunk készséges versenytársakat, de jóval kevesebbet, aki fogadásra is hajlandónak mutatkozott. Egyik kezemben Rachel „pizsamapartis” táskáját viszem, a másikkal a lány kezét fogom.

- Logannal láttuk, hogy ez gondot okozhat. De azt hiszem, a jövő héten össze tudunk szedni hétszázat. Húzás lesz, de menni fog.

Továbbra is lesüti a szemét, miközben a lakásom felé tartunk.

- Több ékszeremet is zaciba vihetném, de Anyu már rájött, hogy az egyiktől megszabadultam. Azt mondtam neki, hogy elvesztettem, de nem biztos, hogy beveszi ezt a mesét, ha továbbiakat is „elveszíték”.

Elengedem a kezét, kinyitom a zárat, és belököm az ajtót. Ő lépbe elsőnek, mentében fölkattintja a villanyt. Imádom, hogy ennyire otthon érzi itt magát.

- Reménytelennek tűnik, - sóhajtja - olyan, mintha két lépést tennénk előre, és ezermilliárdot hátra.

Önkéntelenül elmosolyodom. Rachel időnként rinyál egy sort, nem bánom. Sosem tart sokáig, és utána rendszerint röstelli a dolgot.

- Bízol bennem? - kérdezem, ahogy becsukom az ajtót, és bereteszelem.

Rachel pislog, és lángvörös arca elárulja, hogy befejezte a rinyálást.

- Igen.

- Akkor tudod, hogy ha azt mondom, megoldok valamit, meg is oldom. Úgy éljek, Rachel, hogy egy hét múlva kifizetjük Ericet.

A hajtincseit babrálja.

- Ne haragudj! Csak valahogy annyira fejbe kólint ez az egész, és..

Tessék, itt a röstelkedés. Átkarolom a derekát.

- Most felejtse el! Legalább ma estére.

Az alsó ajkába harap, és fáradtan felpillant.

- Jó.

Az arcára van írva az idegesség. Pusztit nyomok a feje búbjára, és teret hagyok neki, amit szemlátomást igényel. A konyharészbe megyek, a munkapultnak támaszkodom. Rachel még sosem töltötte az éjszakát egy barátnőjénél, még kevésbé egy fiúbarátjánál.

- Ha kérdezek tőled valamit, őszintén válaszolsz? - dől a kanapé háttámlájának.

- Csakis.

- Tudtad, hogy Abby drogdíler?

Basszus, nem teketóriázik. Meghúzogatom az alsó fülbevalómat. Abby a gyorsulási pályán előre figyelmeztetett erre a „beszélgetésre” de nem sejtettem, hogy Rachel ilyen hamar sarokba szorít.

- Tudtam.

- Miért nem szóltál róla?

Úgy vizsgálgatja a körmét, mintha csak mellékesen érdeklődne, de nem téveszt meg a látszat.

- Mert ezt Abby dolga elmondani, nem az enyém. Megígérte, hogy távol tartja tőled a bizniszt, és ha a szavát adja, azt komolyan is gondolja. Ha úgy vélném, hogy veszélyben forogsz, durván beavatkoznék.

Lebiggyeszi az ajkát, mint aki viccet hallott.

- Te semmibe sem bírsz durván beavatkozni.

Erre nem válaszolok, mert nem vitatkozom. Rachel biztossága és boldogsága mindennél fontosabb nekem.

- Amit ma este tettél Abbyvel rendes dolog volt.

A *rendes dolog* enyhe kifejezés. Amióta Abbyt ismerem, először fordult elő, hogy valakitől szeretetet kapott.

- A barátnőm - mondja halkan.

Összekulcsolja a kezét, majd széthúzza, majd újra összekulcsolja. Valami nem hagyja nyugodni, és szeretném tudni, mi jár a fejében.

- Mi nyomja a szívedet? - Leejti a kezét.

- Zach följánlotta, hogy versenyez ellenem. Mivel szükségünk van a pénzre, el kéne fogadnom.

A srác kezd az agyamra menni.

- Ma este mondott neked valamit?

- Igen, de már hetekkel ezelőtt is fölvetette...

- Azt tudom. - És meg is mondtam neki, hogy szálljon le Rachelről. Azért ez furcsa egybeesés, Eric ma délután fölbukkan a javítóműhelyben, és mit tesz isten, Zach is ma este környékezi meg a

lányt a gyorsulási pályán. Nem hiszek az efféle véletlenekben. Zach versenyzésbe próbálja rángatni Rachelt, de nem látom, mi haszna belőle. Nem tudom, hogyan segítheti ez győzelemhez Ericet.

- Segíteni szeretnék.

Fájdalom tükröződik a szemében, és kapizsgálni kezdem, hogy Zachkel nem csak autókról szoktak eszmét cserélni.

- Pontosan mit mondott neked a srác?

Rachel nem felel azonnal, gondosan megválogatja a szavait. Nem gyakran viselkedik így, és ettől remeg a gyomrom.

- Bízol bennem? - kérdezi.

Rettegés és düh elegye dögönyöz belülről, ahogy a válasz az elmémbe hasít. Zach kételyt próbál gerjeszteni. Eric éket akart verni kettőnk közé.

- Bízom. - És elvárja, hogy viszonzzam a bizalmát. - Gondoskodni fogok a pénzről, Rachel. Rendben? - Nem engedélyt kérek, hanem arra ösztöngöm, hogy ejtse a témát. - És maradi távol Zachtól!

- Miért? Tudom, hogy kicsit túlzásba viszi a nyomulást, de engem tényleg nem zavar.

Megfeszül a tarkóm, ahogy azt fontolgatom, megosszam-e Rachellel a Zachet és Ericet illető teóriámat. De azután arra gondolok, hogy ezzel megijeszteném. Néhány perce így is említette, hogy fejbe kólintja ez az egész.

- Mindegy, csak bízz bennem, jó?

- Jó. - Körbepillant az üres lakásban, az első itteni estéjét juttatja eszembe. - Nem bánod, ha lezuhanyozom? Úgy bűzlöm, mint az égett gumi.

- Zuhanyozz nyugodtan! - Ha ő úgy bűzlik, én nyilván olyan szagot árasztok, mintha abban fetrengtem volna. - Aztán majd én is letusolok.

A padló hideg a talpam alatt, és a fürdőszoba párás melege után megborzonek a lakás hűvösségétől. Tiszta farmerba bújok, és bemegyek a sötét hálósobába pólóért.

Rachel vállpántos felsőben és megkötös vászonnadrágban, fölhúzott térdel ül az ágyam közepén. Frissen szárított haja körben eláll az arcától. Az utcalámpák fénye csodásan világítja meg, mennyei derengésbe vonja.

Az ágy melletti ruháskosárba nyúlok pólóért, amikor finom ujjak

érintik meg a csuklómat.

- Megnézhetem a tetoválásaidat?

Kiszárad a szám, ahogy találkozik a tekintetünk. Szó sincs csábításról, ez őszinte kíváncsiság. A szívem szaporábban dobog, bólintok, és Rachel mellé telepszem az ágyon. Végighúzza a kezét a sárkányon. Ismét a tűzzel játszik, csiklandozó cirógatása gyufaszálat lobbant lángra, és lassú égést indít el.

- Fájt? - kérdezi. - A tetoválás.

- Egyes helyeken jobban, mint másutt.

- Milyen volt?

Ahogy a körmei lesiklanak a bőrömon az alkaromra tetovált kelta csomómintához, bizsergés fut át a véremen.

- Mint amikor leégsz a napon, és hegyes körömmel megkarmolnak azon a részen.

- Miért csinálod?

Egyszerű kérdés, de válaszolni rá bonyolult.

- Hogy mindig emlékezzek.

Rachel az ujjával követi a harcosok csomójának fonatait-kanyarulatait, és közben hallgat. Eldönthetem, folytassuk-e a társalgást. Ez az angyalom szokása - kinyitja az ajtót, és szabadon dönthetek, hogy be akarok-e lépni. Különös, világ életemben becsukódtak előttem az ajtók, most pedig nyitva áll előttem egy, és nem nagyon tudom, hogyan lépjem át a küszöböt.

Beszívom a levegőt, úgy vélem, legjobb egyenesen nekivágni.

- Ez Noah-nak készült. - Rachel tekintete rám villan, és vigaszt merítek a szemben látható boldogságból. - Kelta csomó, a testvéri köteléket jelképezi, amely a vállvetve küzdő harcosokat fűzi egymáshoz.

A szája jobb szele fölszalad.

- Szóval néhány ökölharcban egy oldalon álltatok Noah-val?

Kuncogva idézem föl magamban, hogy némelyik bunyót valószínűleg nem kellett volna bevállalnunk.

- Ja. De ennél többről van szó. Noah elfogadja az embereket olyanoknak, amilyenek. Nem kérdezősködik. Nem ítélkezik. Családtag.

Bár mostanában picit eltávolodott tőlem, hogy megvalósítsa az álmait. Egyszer majd lediplomázik, rendes állást szerez, és összeházasodnak Echóval. Azután családot alapítanak nélkülem.

Rachel föltérdel elém. Az egész lénye csupa lekerekített lágyság.

Végtelen ártatlanság. Tiszta gyönyörűség. Megcsodálja a kedvenc tetoválásomat - a tigrist.

Félresöpröm a hajtincseket a szeméből.

- Kicsi koromban gyöngé voltam. A legkisebb srác az osztályban és a családotthonban. Egyre csak vártam, hogy valaki megmentsen. - Mint ahogy annak a kivénhedt tigrisnek is várnia kellett, hogy valaki kiengedje a ketrecéből. - Aztán elhatároztam, hogy megmentem saját magamat, és fölthagytam a gyöngeséggel.

Megéri a tigrist.

- Szóval megcsináltattad a tetoválást.

Vállat vonok. Az effajta őszinteség feszélyez.

- A fülbevalóval kezdtem. Azután olyanok társaságát kerestem, akiket a legtöbben elkerültek. Bunyókba keveredtem, csak azért hogy bizonyítsam, semmitől sem futamodom meg. Végül amint elég pénzt kapartam össze, megcsináltattam a tetkót.

Rachel visszahúzza a kezét, és fölkiált a következő kérdésre, amire Abby figyelmeztetett.

- Drogozol?

- Már nem. - Nem hazudok. Neki nem. - Inni iszom, de se betépni, se berúgni nem szeretek. Nem az esetem, ha nem tudok magamról. Elhitetem másokkal, hogy drogozom. Jobb, ha félnek tőlem.

- Miért?

- Odakint más az élet - intek állammal az ablak felé. - Amiatt maradtam életben, amit elhitetek az emberekkel. Senki nem szórakozik velem, és ez a hírem téged is megóv a veszélytől, mert senki nem mer azzal szórakozni, ami az enyém.

Megsimogatja a homlokát, de a tincseit már oldalra húztam.

- Eric szórakozott velem.

- Mert tudja, hogy közel állunk a törlesztéshez. Provokálni akart engem, és beugrottam neki. Azt akarja, hogy kudarcot valljunk. Pénznél több kell neki. Hatalomra vágyik, és sokak számára erőteljes üzenetet jelentene, ha sikerülne hatalmat szereznie fölöttem.

Rachel lesütött szemmel szedegeti a szöszöket a takaróról. Páncélfalam, amit szakavatottan cselezett ki, hideggé válik a bőröm alatt. Lemeztelenítettem a lelkemet, és a lány most alighanem elbizonytalanodott, hogy helyes volt-e idejönnie.

- Ilyen vagyok, Rachel. Akár elfogadsz, akár nem. A tetoválások nem jönnek ki a mosásban. A fülbevaló sem fog változni. Az vagyok,

aki vagyok, és semmi több. Hűséges a kiválasztott kevesekhez, mindig megtartom a szavamat, és az életem árán is megvédelek. Az emberek zöme hideglelést kap tőlem, de neked egyáltalán nincs félnivalód. Válassz! Szeretsz vagy nem? De most mondd meg!

Mert nem hagyhatom föltárva a szívemet, hogy később kitéphesse. Ha őhöz tartozom, akkor őhöz tartozom, és semmi sem állhat kettőnk közé.

A sarkara ül, és közelebb araszol hozzám. Válasz gyanánt bársonymeleg ujjaival megsimogatja az arcomat.

- A sárkány mit jelent?

A hajába túrok, élvezem a selymes zuhatagot, és mély lélegzetet veszek. Engem választott. Rachel úgy döntött, az érdességen túl szeretni fog. Sejtelmem sincs, mivel érdemeltem ki őt.

- A sárkány az egyetlen jó nevelőapámért készült, ő volt az, akitől mindent megtanultam az autókról. Ő hívott engem sárkánynak.

- Miért? - ráncolja a homlokát.

Elvigyorodom, az emlék jobb kedvre derít.

- Mert azt mondta, vagy tüzet okádok, és az mindent elpusztít vagy magamban tartom a tüzet, és életet teremtek.

- Életet teremtesz?

- A tűz pusztíthat, de teremthet is: meleget, védelmet ad. - Ma is emlékszem, hogyan magyarázta, amikor ugyanezt a kérdést tettem föl neki. - Azt mondta, amíg nem döntöm el, melyik útra lépek, egyaránt teremthetek és pusztíthatok.

- Választottál? - fonja a karját a nyakam köré Rachel.

Kezem ráolvad a derekára, miközben azon tűnődöm, meddig szabad elmennünk ma este. Rachel bekapja az alsó ajkamat, és a rőzse lánggra lobban.

- Nem hiszem, hogy rajtam múlik - felelem. - Az utam választ engem.

- Választottál, Isaiah. - Oldalról megcsókolja a nyakamat. - Az életet.

- Most is pusztulást hozok.

- Nekem nem - suttogja.

- Meddig? - kérdezem, amíg még bírom hanggal.

Két kezembe fogom az arcát, birtokba veszem az ajkát, és a testét gyöngéden magamhoz húzom az ágyon. A vállpántos felső felcsúszik, az ujjaim felfedező útra indulnak Rachel hasának bársonyos bőrén.

Rengeteg helyre vágyakozom, és rengeteg helyre szeretném elvinni őt.

- Tovább akarok menni - suttogja. Amikor súrolom a nadrágja korcát, elakad a lélegzete.

TOVÁBB. Atyám, az egész testem reagál. Nem kerüli el a figyelmemet az, ahogy a keze a felsője szegélyén matat. Félek, hogy elriasztom, nem erőltetem, éberem figyelem a testbeszédét. Kezére teszem a kezemet, és visszatér a mosolya.

- Biztos vagy benne? - kérdezem.

Bólint, és leejti a kezét. Lehajtom a fejemet, miközben lassan fölfelé csúsztatom a vállpántos felső anyagát a hasán. Jesszusom, isteni a hasa. Sima és feszes. Amint az ajkam a köldöke fölötti pontra préselődik, újra megállapítom, hogy Rachel tagadhatatlanul ennivaló.

Ahogy fölfelé mozgatom a felsőt, megcsókolom fedetlen bőre minden egyes centiméterét. Elidőzőm a melltartója fölött, és Rachel két kézzel megmarkolja a lepedőt. Olyan örjítően dögös, hogy már-már megfeledkezem a lassúságról, és átváltok gyorsba.

Elhessentem ezeket a késztetéseket, és fölcsúsztatom az anyagot, átbújtom Rachel fején. Nem tudom, mi a fenét tettem, hogy ilyen szépség került az ágyamba, de itt fekszik, és az elém táruló adomány csodálatával fogom tölteni az éjszakát.

Rachel fölé hemperedem, és átfog a lábával. Elvis mély hangja úszik föl a földszinti lakásból. Bölcssekről és hebehurgyán kapkodókról énekel. Miközben Rachelt a karomban tartom, tudom, hogy nekem sincs más választásom: szerelembe estem.

Belemerülünk a csókok, langymeleg fedetlen bőr és simogatások élvezetébe. Megmozdulok, és Rachel ezúttal velem együtt mozog. Fokozatosan erősödik a kellemes nyomás. Olyan érzés, mintha már nem is két külön ember lennének, hanem egy.

Kezek mindenütt. Csókok a szájon, a nyakon, a vállon. Gyorsabban mozgok, Rachel lépést tart velem, és ahogy a combja a csípőmhöz préselődik, még jobban magamhoz szorítom.

Éppen abban a pillanatban, hogy a mélységbe zuhannék, Rachel belém kapaszkodik, és a nevemet kiáltja. Átkarolom, úgy tartóm mintha a saját életemet menteném ezzel. Megvonaglik a testem, és lehunytt szemhéjam mögött élénk színek villognak. Lélegzetet veszek, jázmin illatot érzek, és amikor kinyitom a szememet, egy angyalt látok.

- Szeretlek - suttogja Rachel, és jóleső kimerültségtől rebben meg a szemhéja.

Oldalra csúszom, és újra a karomba veszem. Hátralévő életem minden éjszakájára őt kívánom. Így tűnik helyénvalónak, természetesnek.

- Szeretlek.

- Fáradt vagyok - ásítja.

- Aludj, angyalom! - dörzsölgetem meg a gerincét, és élvezem hozzám simuló teste tapintását. - Aludj!

FÖLPATTAN A SZEMEM, és az idegesség adrenalinja lüktet át a testemen. Csak álom volt. Rémálom. Anyámmal, apámmal meg a beszédekkel álmodtam...

Ugyanabban a testhelyzetben fekszem, amelyben elaludtam: egyik lábamat átvetettem Isaiah-n, fejem a meztelen mellkasán nyugszik. Szíve abban az egyenletes ritmusban dobog, amit már megszoktam. Az utcalámpa fénye rézsútos pászmákban szűrődik be a szobába. Az idő órákkal ezelőtt elveszítette minden jelentését. Isaiah fél kézzel átölelve, a testéhez szorítva szendereg.

Ma éjjel olyan helyekre vitt el, ahol még sosem jártam, és ez az emlék szinte elűzi a rémálom minden félelmét...

A rémálomét. Amiben Isaiah is szerepelt. Szavai mantrává merevítetek: *AMIATT MARADTAM ÉLETBEN, AMIT ETHITETEK AZ EMBEREKKEL.*

Nyelek egyet, és összerándulok. A torkom sajog a pánikrohamok miatti hányástól. Kimerültem, nem bírok hosszú ideig egybefüggően aludni, és napról napra elcsigázottabb a testem.

Anyám azt kívánja, hogy egy jótékonyági díszvacsorán több száz vendég előtt vágjak ki húszperces szónoklatot. Nem tudom, mennyit bír még a szervezetem, de túlzott kockázatot vállalnék, ha elmondanám a szüleimnek az igazságot. Ha kitartok addig amíg vissza nem fizetjük az adósságot, azután bemutatathatom Isaiah-t a családomnak, és ha megcsinálom azt a szónoklatot, akkor anyám büszke lesz rám.

Olyan büszke, amilyen Colleenra mindig is volt.

Míg Isaiah olyan látszatot teremt, ami mindenkit eltaszít, az én látszatteremtésem arra szolgál, hogy vonzza a családomat. Nem, igazából anyám szeretetét próbálom elnyerni vele.

Amiatt roppan össze a szervezetem, amit elhitetek az emberekkel.

Jobban Isaiah-hoz bújok, és a másik karjával is átölel. Nem törődöm a fejemben hallatszó hangokkal, az egyedüli személyre összpontosítok, aki azt szereti, amit senki más nem tud szeretni: az igazi éneket.

Megáll az eszem, ahogy tekintetemmel végigpásztázom a szobámat. Egy órája búcsúztam el Isaiah-tól, és most szanaszét szakadt a világom. Én vittem véghez ezt a pusztítást a kutatásommal. A lila ágyszerítőm letépvé a fekhelyemről. A párnák szerteszórva a padlón. Minden lehetséges tárolóeszköz nyitva, a tartalma kiszórva. A tegnap esti sovány nyereség megreccsen a markomban, ahogy öklöbe szorítom a kezemet.

Egész testemben remegek, ahogy újra körbejárom a szobát, A pénz... eltűnt.

Talán elkerülte a figyelmemet. Talán annyira bepánikoltam, hogy nem vettem észre. Ismét az ékszeres dobozomért nyúlok, és ezúttal félredobálom a tartalmát, ahogy átkotrom. Amint a legaljára érek, csakugyan meglátok valami újat: egy cédulára írt üzenetet. Mielőtt végigolvasnám az egészet, végigbukdácsolok a helyiségen a fürdőszobámba, és fölfedezem, hogy pánikolásom új fázisba lépett: vért hányok.

West szobájának ajtaja a falhoz csapódik, ahogy kivágom. Ethan és West elejti a videójáték kontrollerét, és talpra ugranak, amikor meglátják az arcomat. Gondolom, féktelen harag sugárzik róla. Reszketek és kicsit megtántorodom. Elhagyott az erőm. A fene vigye el őket, hogy ezt művelték velem.

- Jézusmária, Rach! – ragad karon Ethan. – Úgy nézel ki, mint egy háromnapos vízi hulla.

Ellököm a kezét, úgy döntök, hogy inkább a falnak támaszkodom.

- Elvettétek a pénzemet.

Ethan és West sokatmondóan egymásra pillantanak, és valamilyen oknál fogva mintha mindketten megkönnyebbülten húznák ki magukat.

- Ja, az a bajod? – igazítja meg a baseballsapkáját West. – Annyi fáradságot sem vettél, hogy elolvasd az üzenetünket? Megmondtuk, hogy visszafizetjük!

Hónapok alatt. Azt ígérték, hónapok alatt fizetik vissza.

- Az az én pénzem!

Ethan rám villantja a szemét és visszahököl.

- Pánikrohamot kaptál a pénz miatt, mi? Baszus, West, mondtam, hogy kívülről kellett volna a dobozra celluxoznunk a cetlit. Nem láttad az üzenetet, és fogadok, hogy tökre kiborultál, amikor nem találtad a

pénzt.

West visszaterpeszkedik a foteljába.

- Nem gondolod, hogy kicsit túlspirázod, Rach? Ugyan ki vehette volna el a pénzedet? Azt mondtuk, visszafizetjük, és vissza is fogjuk.

- Az az én pénzem! - visítom. - Azonnal adjátok vissza!

Ezek ketten szokás szerint úgy társalognak tovább, mintha én nem is számítanék.

- Te is kibuknál, ha elvinnének a szobádból több mint négyezer dollárt - fordul Westhez Ethan. - Aprópópó. Rach, miféle alkatrészvásárlást terveztl? Már jó ideje spórolgathattál rá.

- Nem tudnátok legalább úgy tenni, mintha zavartatnátok magatokat, mert loptatok?

West hátat fordít nekem, a játék folytatásához készülődik.

- Mondtuk már, hogy visszafizetjük. Nyugodj le a picsába!

Basszák meg! West íróasztalához lépek, és nekiállok kihúzogatni a fiókokat, földre dobálni papírokat, ceruzákat, füzeteket meg minden szart. Ha maguktól nem adják ide, majd én megkeresem. A bátyáim ordibálnak, ahogy fölforgalom a szobát. Miután rájönnek, hogy az ordítás nem állít le, az egyikük hátulról lefog. A keze vaspántként szorul a karomra.

Elkeserít, hogy gyöngé vagyok. Elkeserít, hogy packáznak velem. Rúgkapálok, sikoltozom, csak akkor hagyom hirtelen abba, amikor Ethan a képembe mászik:

- Rachel!

Az ikrem sötét szeme szinte lyukat fúr az enyémbe. Kicsi koromban azt a szempárt láttam, amikor elaludtam, és akkor is, amikor reggel fölébredtem. Még ha a szüleink beparancsoltak a saját szobánkba, akkor is átlopóztunk egymáshoz. Éveken át harcoltunk, hogy együtt maradhassunk, most pedig mintha időtlen idők óta különváltunk volna.

- Loptál tőlem!

- Én loptam tőled - szorítja az oldalamhoz a karomat West. - Ethan ellenezte. Engem hibáztass!

Ethanre meredek. Titkol valamit előlem, és miként ő a pánikrohamaimra, én sem kérdeztem rá. Talán azért nem, mert egyáltalán nem akartam tudni.

- Miért?

Ethan ajka vékony vonallá préselődik.

- Gavin szerencsejáték-függő.

- Ethan! - engedi el a karomat West.

- Mi van? - tárja szét a kezét Ethan. - Több mint négy-ezer dollárját nyúltuk le, West. Ennyi zsozsó nem tankolásra kell az embernek.

Kettesben vitatkoznak, amíg én átboladozom a holmikon, amiket a padlóra dobáltam. Gavin, a legnagyobbik bátyám, a legidősebb közöttünk, a legerősebb, a vezéregénység bajba került. Az ágyra ülök, és megköszörülöm a torkomat, nem törődöm az éles fájdalommal.

- Mennyire súlyos?

West olyan hevesen vágja zsebre a kezét, hogy kikandikál az alsója.

- Súlyos. Egyikünk sem gondolta volna, hogy idáig fog fajulni. Tudod, azokon az esteiken, amikor falaztál Ethannek, úgy okoskodtunk, hogy ez nekem is megfelelne, úgyhogy elkezdtünk négyesben eljárni.

Hát persze. Az csak természetes, hogy engem kihagytak a buliból. Megdörzsölgetem a homlokomat, ahogy a pánikrohamos migrén beáll.

- Csak szórakozni akartunk - veszi át a szót Ethan. - Távol Anyuétól. Gavinnek és Jacknek nem könnyű. Rühellik, hogy ehhez a családhoz tartoznak. Végignéznek a folyosón, és meglátják Colleen szobáját. Figyelik, ahogy Anyu bánik veled, és úgy érzik, újra átélük a rákos cirkuszt. Rád néznek, és...

Colleent látják.

- Szóval egyik este elmentünk a kaszinóhajóra - mesél tovább West, kétségkívül abban a reményben, hogy nem vonom le az előbbi következtetést. - Ethannek és magamnak szerváltam kamu személyit. Gavin rácuppant a játékra, és próbáltunk ugyan segíteni, de...

- Miután megakadályoztuk, hogy a hajóra járhasson, talált más játéklehetőségeket - fejezi be Ethan. - Zsiványoknak tartozott. Hál' istennek elég pénzed volt, hogy kifizessük őket.

A tenyerembe temetem az arcomat. Nekünk Isaiah-val végünk.

- Fogalmatok sincs, mit műveltetek - rebegem.

Megereszkedik a matrac, kikukkantok, és látom, hogy Ethan mellettem ül, West előttem áll. Mindketten előregörnyednek.

- Mi nem adtuk alá a lovat. - West nyilvánvalóan azt hiszi, hogy amit mondtam, valami egészen másra vonatkozik. - Gavin megpróbált Apuval beszélni, de Apu nem ért rá meghallgatni, ezért jött végül hozzám. Beleegyezett, hogy kezelteti magát, ha segítek neki visszafizetni az adósságát. És tényleg terápiára fog menni, csak nem akarta, hogy Apu megtudja, mennyire súlyos a helyzet, azt meg egyáltalán nem szeretné, ha Anyu tudna a dologról.

- Rach - győzköd tovább Ethan. - Gavin a jótékonyági díszvacsora után elvonóra megy. Apu szeretne egy szép estét biztosítani Anyunak, mielőtt Gavin elmegy, azután Apu mindent elmond Anyunak.

Masszírozom a halántékomat. Bárcsak elmúlna a lüktetés! Ez az egész család egy rohadt nagy katyvasz. Mihelyt úgy érzem, elbír a lábam, fölállok. Ethan követi a példámat, West pedig előrenyújtja a kezét, mintha éppen összeesni készülnek. Átfurakodom közöttük, és az ajtóhoz indulok.

- Hová mész? - kérdezi Ethan.

Egy pillanatig hallgatok, visszanyelem az automatikus hazugságot. Vajon mi lenne ezzel a családdal, ha Colleen nem hal meg.

- Isaiah-hoz, és nem tudtok visszatartani.

EGY ANYÁKKAL TELI befőttesüveget hengergetek ide-oda a műhely munkapadján. Rachel egy-két lépésnyire tőlem teljesen összetörten ül a széken, amit Abby hozott ki neki az irodából, amikor már annyira zokogott, hogy nem bírt megállni a lábán. Logan az iroda ablakának támaszkodik, fejét hátrahajtja az üvegre. Ez most nem az ő gondja, mégis akként kezeli. Le a kalappal előtte!

Abby most Rachel előtt guggol, azt csinálja, amit nekem kellene: vigasztalja. Azt mondogatja, amit én mondhatnék, vagyis, hogy nem az ő hibája, és minden rendbe fog jönni. Igaz, ő tényleg nem hibás, semmi rosszat sem tett azzal, hogy a szobájában őrizte a pénzünket. A bátyjai viszont...

Fölkapom az üveget, és áthajítom a műhelyen. Csörömpölve török ripityára a falon. Vadul zihálok. Hétszáz dollárunk van. Négyezer-háromszáz hiányzik.

- Most jobb? - kérdezi Logan színtelen hangon.

- Valamivel - nézek föl. Legalább a haragom mérséklődött. Mármint addig, amíg Rachel bátyjai a kezem közé nem kerülnek. - A nitró-rendszer az én kocsimba megy.

- Isaiah - szólal meg ismét Logan. - Rachel kocsija jobb. Ha az övét spécized föl, jobb a sanszunk a nyeresre.

Karba teszem a kezemet, rendíthetetlen az álláspontom. A tévében és a filmekben úgy jelenik meg a nitró, mint valami gyerekjáték, pedig nem az. A fifikás rendszer rengeteg hibaforrást rejt. Még ha nem is a lány versenyez, akkor sem akarom efféle veszélynek kiténni a kocsiját.

- Nem a te hatásköröd.

Rachel megtörölgeti a szemét, és föláll.

- Hanem az enyém. Nem értem, miért huzakodsz velünk ezen. Az én kocsimmal több az esélyünk a győzelemre.

- Nem.

Meglibben a haja, ahogy bosszúsan kifújja a levegőt.

- Ha nem az én kocsimba rakod a rendszert, akkor hadd versenyezzek Zach ellen!

Megfeszül a nyakam, jobbra hajlítom. A gyorsulási versenyzés veszélyes. A nitró veszélyes. Ha Zach most Ericnek dolgozik, akkor Zach életveszélyes. Rachel az egyetlen az életemben, amit nem veszíthetek el. Miért nem fogja föl, mennyire szeretem? Hogy meg kell védenem?

Logan ellöki magit a faltól.

- Úgy látom, le vagy szavazva. A kocsi Rachelé. Ha akarja a rendszert, szereld be neki! Egyébként is te fogsz száguldani a nitróval, nem ő.

Mivel nem akarok vitatkozni, nem szólok semmit, de leejtem a kezemet. Rachel félreérti, és átölel. Tegnap este néhány órát töltöttem a mennyszámban, magamhoz szorítva az angyalom. Aztán Rachel hazament, és mindketten pokolra szálltunk. Megcsókolom a feje búbját. Azt ígértem, vigyázni fogok rá, és bármit elkövetek, hogy betartsam az ígéreteimet.

Hétfő reggel van, és mivel a Profipax a szakvizsga mellett az érettségihez is ragaszkodik, muszáj félretennem a problémáimat, és iskolába mennem. Abban a pillanatban, ahogy belépek az, épületbe, Abby csapódik mellém.

- Jól látok, suliba jössz? – kérdezem.

Vállat von.

- Üsse kő. Néha szeretem megtéveszteni a jónépet. Jut eszembe, megkaparintottam egy nitrórendszert.

- Mibe kóstál?

Abby szedi a lábát, mellettem a lépcsőn.

- Tekintsd ajándéknak.

- Úgy tudtam, anyagilag ki kell maradnod a dologból - torpanok meg a lépcsőfordulón.

Ahogy felérünk az emeletre, Abby elhátrál tőlem.

- Nem Te vagy az egyetlen, akinek itt-ott szívességekkel tartoznak.

Belép jobbra a második terembe, és elvigyorodom. Nem is tudtam, hogy emelt szintű matekra jár.

Holden tanár úr szól föl nekem a lépcsőről, és várja, hogy visszainduljak.

- Nem akarok elkésni - bökök hüvelykujjammal az ellenkező irányba.

- Adok igazolást. – lihegi, mintha futott volna, hogy utolérjen. –

Beszélni szeretnék veled.

Bólintok és elkísérem. Ahelyett, hogy az iskola autószerelő műhelyébe menne, egy üres tantermet választ, és becsukja mögöttünk az ajtót.

- Miről van szó? – kérdezem.

Holden a védőszemüvegével játszik.

- Rendellenességeket észleltek a szakvizsgán.

Nem reagálok, fogalmam sincs, mi közöm ehhez. Mindent tudtam azon a vizsgán.

-A veled vizsgázók közül többen egyforma pontszámot szereztek, ugyanazokat a kérdéseket tévesztették el. A vizsgaközpontban megnézték az aznapi videofelvételt, és csaláson kapták őket.

- Én nem csaltam.

- Tudom - mondja Höiden. - De e miatt a botrány miatt a vizsgaközpontban minden aznapi eredményt kétségbe vonnak. Nálad a kimagasló pontszámodon akadtak fenn. Felnőttek sem szoktak ennyi pontot szerezni, ezért fölmerült, hogy külső segítséget vettél igénybe.

Lecsapom a tankönyveimet a mellettem lévő padra.

- Évekig tanultam erre a vizsgára.

- Tudom - mondja Holdén.

- Nem puskáztam.

Kezével végigszánt mákostészta hajján.

- Beszéltem a vizsgaközpont vezetőjével. Megmondtam neki, hogy jó srác vagy, ezért beleegyezett, hogy megismételhesd a vizsgát.

Összecsattan a fogam. Megismételhetem a vizsgát. Egyszer ebben a rohadt életben megfelelek minden társadalmi elvárásnak, és hálából jól seggbe rúgnak.

- És ha megint brillírozok? Akkor megint csalással vádolnak? Mert kurvaisten, hogy egy állami gondozott, tetves utcakölyöknek nincs agya?!

Föltartom a kezemet, nem akarom hallani a választ, kihátrálok. Megszólal a csengő. Kezdődik az óra, de nem nekem, mert már semmi értelmét sem látom, hogy részt vegyek rajta.

Kinn, a folyosón észreveszem, hogy néhány ajtóval odébből Zach leselkedik. Szó nélkül besomfordál az egyik osztályba. Szemernyi kétségem sincs afelől, hogy a fiú Ericnek dolgozik, mert az a srác, akit ismerek, soha nem vetemedett volna ekkora aljasságra. Szerencséje, hogy Eric zsoldjába szegődött. Máskülönben vége lenne.

A TÁNYÉRHOZ KOCCANÓ EVŐESZKÖZT leszámítva szokatlanul csendes a vacsora. Gavin és Jack hétfőnként nálunk vacsorázik. Jelenlétük általában azt eredményezi, hogy a bátyáim lelkesen húzzák egymást, de most mintha mindannyian a gondolataikba merültek volna.

A hosszú, cseresznyefa ebédlőasztal nyolcszemélyes. A két végén Apuék ülnek. Gavin meg Jack az Apu melletti székeken. Ethan és Jack középen. Én Anyu mellett, és az egyetlen üres helyre meredek: az Colleené.

- Milyen szótlan ma mindenki - állapítja meg Anyu. Kék szeme sorra az arcunkra villan.

A bátyáim mindenfelére hivatkoznak: munka, iskola, fáradtság. Én nem magyarázkodom.

Ide-oda lökdösöm a tányéromon a mexikói húsos palacsintát. A kikészült torkomnak már csak a csípős fűszerek hiányoznak.

- Rosszul érzed magad, Rachel? - fordul hozzám Anyu. - Karikás a szemed.

Mindenki merőn néz, még apám is.

- Nincs semmi bajom.

Nem hagyják abba a bámulást. Sőt, nem is esznek. Apu a fehér abroszra könyököl, hogy alaposabban szemügyre vegyen.

- Igaza van anyádnak. Nem izegsz-mozogsz, mint máskor.

Nem hát. Kidöglöttem, az összeomlás szélén vergődöm. Zabos vagyok a bátyáimra, biztos, hogy ők meg rám dühösek, és ha a pasimmal nem tudjuk kifizetni Ericnek az ötezer dollárt, szétrúgja a sejhajunkat.

- Rengeteget készül a szombati beszédére. Igaz, Rach? - lapátol a szájába egy adag rizst Gavin.

- Szeretnék mindenkit büszkévé tenni - felelem. A büszke szónál Gavin lesüti a szemét.

Anyunak elég az esemény pusztá említése, máris mindenkit beavat a részletekbe. Hogy minden jegy elkelt, még várólistát is vezetnek, pedig

ötszázan vesznek részt az eseményen. Begörcsöl a gyomrom. Eric talán mégsem probléma, mivel ez a beszéd már előbb végezhet velem.

A desszert után leléptem, Aputól mindenki füle hallatára engedélyt kértem, hogy Abbyhez mehessek. Ethan és West fölfogta, hogy valószínűleg nem az új - „gazdag” - barátnőmmel fogok lógni, hanem inkább Isaiah-val, rögtön le is csapták az evőeszközüket. Anyu fölkonta fél szemöldökét erre a viselkedésre, de nem szólt semmit. Mihelyt Apu tisztázta velem, hogy kész a leckém, figyelmeztetett, hogy tízre érjek haza.

Isaiah a nap folyamán SMS-ezett, hogy este dolgoznia kell a műhelyben, de muszáj valami nyugodt helyet találnom, úgyhogy mégis idejöttem. Leparkolok az autójavító előtt, körülnézek, és csodálkozom, mert nem látom a kocsiját. Talán hazament? A rejtély tüstént megoldódik, amint belépek a műhelybe. A fekete Mustang motorházteteje nyitva, az ajtajai is.

- Isaiah?

A mennyezetre szerelt hőszugárzó zümmögése fogad. Isaia említette, hogy aggódik a motorja túlmelegedése miatt. Megnézem, hogy mit csinált, és a szememet döngölöm. Na ne.

Fáradtság vesz erőt rajtam. Olyan fáradtság, ami semennyi alvással nem orvosolható.

Siettemben, hogy bekukkantsak az utastérbe, beverem a kezemet a jobb oldali nyitott ajtóba. A hátsó ülésen két tank nitró figyel. A műhely ajtaja nyikorogva nyílik. Megpillantom Isaiah-t, és esküszöm, hallom, hogy a szívem kettéhasad, amikor büntudatot veszek észre a szemében.

- Mit keresel itt? - kérdezi.

Nem válaszolok. Mindketten tudjuk, milyen durva a helyzet - kimondhatatlan hűtlenséggel határos.

Isaiah meghúzogatja az alsó fülbevalóját - ez zaklatottságának csatlakozási jele.

- Abby két rendszert hozott? - töröm meg az egyre nyomasztóbb csendet.

- Nem.

Izzó könnyek gyűlnek a szemembe.

- Azt hittem, megállapodtunk...

- Nem állapodtunk meg - szakít félbe. - Ti Logannel a te kocsidba akartátok a rendszert, én meg nem, és pont.

Isaiah nem vitatkozik. Hányszor elmondta már ezt...

- Na és? Nekem talán nincs szavam? Ez az ügy nem csak téged érint. Eric rám is feni a fogát.

Káromkodásfüzér hagyja el a szám, miközben felém ballag.

- A nap minden másodpercében gyötör a tudat, hogy téged fenyeget. Ezt azért csinálom, hogy megvédjelek.

- Azzal, hogy hazudsz nekem?

Láthatóan megrökönyödik.

- Nem hazudtam.

Az első hülye könnyű kibuggyan, és gyorsan letörlöm.

- Tudtad, hogy arra számított, hogy az én kocsimba szereled be a rendszert. Attól, hogy nem mondtad ki, ez még hazugság marad. - Az agyamban kavargok mindaz, ami a történetből következik. - Ez még a hazugságnál is rosszabb. Komoly ügy. Nélkülem hoztál döntést.

- Marhaság. Te, Logan, Abby és én megbeszéltük a lehetőségeket.

- De nélkülem döntöttél a sorsunkról. Azt hittem, csapatot alkotunk - döngetem a mellemet. - Azt hittem, társak vagyunk.

Isaiah megfogja a vállamat. Szürke szemében harag és félelem hullámai csapnak össze.

- Nincs sok mindenem, Rachel, és téged nem vagyok hajlandó elveszíteni.

- Mondtam, hogy egy ujjal sem nyúlok a rendszerhez. Csak a gyorsulási pályán használjuk, és amint visszafizetjük az adósságot, kiszereljük.

- Ezek a rendszerek veszélyesek. Ha valaki neked megy, vagy a rendszer meghibásodik, vagy véletlenül beindítasz valamit.. - sorolja Isaiah a valószínűtlen eseteket. Beszéd közben ide-oda villan a szeme, mintha megoldást keresne az összes problémára. Elhagy az erőm, amikor ráeszmélek, hogy pontosan mit is csinál. Még egy gondot megpróbál elhárítani.

- A kockázatok csekélyek. Nem védhetünk ki mindent.

- Tévedsz. - Az arcomhoz emeli meleg, erős kezét, és észreveszem, hogy remeg. - Hagyd ezt rám, Rachel! Már döntöttem. Azért teszem, hogy vigyázzak rád.

Hogy vigyázzon rám. Mert saját magam nem vagyok képes döntéseket hozni. Fölrándul a kezem, lesöpröm magamról a karját.

- Nem vagyok gyöngye.

Elkerekedik a szeme.

- Soha nem mondtam, hogy az vagy.

A hajamba túrok, megrángatom a tincseket, reménykedem, hogy tévedek. De nem.

- Pont olyan vagy, mint a bátyáim. Törékenynek és butának látsz, olyasvalakinek, aki nem képes önállóan döntéseket hozni.

- Nem, szó sincs erről - nyúl felém Isaiah. - Tudod, hogy szeretlek.

Ellépek tőle.

- Persze, ők is ezt mondják.

A TELEFON HÁROMSZOR KICSÖNG, és Rachel búbájos hangja is megszólal.

- Szia. itt Rachel Young. A sípszó után hagyj üzenetet!

Miként az előző tíz alkalommal, a sípszó föl is hangzik, azután lehorgasztott fejjel hallgatom a hálózati sistergést. Mit mondjak? Bocsánatot kérnem egyáltalán nem akaródzik, és őszintén azt sem jelenthetném ki, hogy tévedtem, szereljük inkább az ő kocsijába a rendszert. Valójában azt szeretném, ha belépne a műhelybe, és közölné: megérti, hogy vigyázni akarok rá, meg akarom oldani a problémákat.

Az autóktól a különféle helyzeteken át önmagamig. Mert ha én nem törődnék velem, senki más nem törődne. Most azt teszem, amit soha senki nem tett értem - vigyázok Rachelre, mert így tesz az ember, ha szeret valakit. Mindig is azt kívántam volna, hogy valaki ezt tegye értem.

- Hívj föl!

Kedd délután van. Vánszorogva telt a nap, miközben arra vártam, hogy Rachel keressen. És most még hosszabbra nyúlnak a másodpercek, mert tudom, hogy már véget ért a tanítás. A műhely ajtaja nyikorogva nyílik, és a szívem izgatottan iramodik neki. Felülök, farmeromba törölgetem a kezemet. Majd megmondom neki, hogy szeretem. Megmondom, hogy bármit megtennék a boldogságáért, megmondom, hogy...

Logan ballag be, én meg halkan elkáromkodom magam. Kiment a fejemből, hogy megkértem, jöjjön sasolni, amikor a nitró rendszert tesztelem. Ha nem lennék ilyen szar kedvemben, kiröghögném a baseballszerelését.

- Szépen kicsípted magad.

- Egyenesen egy bemutató meccsről jövök. Nemsokára kezdődik a tavaszi idény.

Lecsukom a kocsim motorháztetejét.

- Túl szelíd hozzád a baseball. Én inkább tojásfocistának tippeltelek volna.

- Á - legyint Logan - örült poszt a fogóé. Ütők suhognak a fejed mellett, a dobó százötven kilométer per órással sebességgel röpíti feléd a labdát, a fogó meg teljes gőzzel robog feléd, próbál feldönteni, mivel a hazai bázison állsz. Igazi adrenalinfröccs.

Ha már az adrenalinfröccsnél tartunk...

- Gyere utánam a kocsiddal. elmegyünk a Fox Lane-hez, és kipróbáljuk a rendszert.

Rózsapirosra színeződik az ég, a nap lenyugodni készül. Logannal a kocsim előtt állunk, a másfél kilométernyi friss aszfaltot bámuljuk, amely egyszer majd egy csomó új családi házhoz tereli az embereket. Pillanatnyilag építőgépekhez meg erdőhöz vezet.

- Ott várj! - intek oldalra.

- Ki van csukva. – ellenkezik Logan. – Részt akarok venni a buliban. Megrázom a fejemet.

- Még nem vezettem nitróval. Ha Eric nem lihegne a nyakunkban, hozzá sem nyúlnék ehhez a szarhoz. Vagy ha mégis úgy döntenék, hogy játszadózom vele, akkor a nyilvános próbanapon a gyorsulási pályán tesztelném a kocsit. De most szorít az idő.

- Egyszer élünk! - veregeti meg a vállamat Logan.

Kinyitja a jobb oldali ajtót, és beszáll. Vibrálás kezdődik a bőröm és a csontjaim között; rettegés ébred bennem, hogy elemi erejű kitörés készül. Kifutottam az időből, és valami még rosszabb következik, ha nem szerzek pénzt. Beülök a kocsimba.

Megrebben a szemhéjam, kinyílik, de homályosan látok. Hiába pislogok, nem tisztul ki a kép. Becsukom a szememet, hüvelyk és mutatóujjammal nyomkodom, reménykedem, hogy ettől elmúlik a kellemetlenség. Fájdalom nyilall a testembe, és amikor kinyitom a számat, vért ízlelek.

Elveszítettem az uralmam az autó fölött. Kipördült. Nem bírt megállítani.

- Logan! - szólalok meg teljesen idegen hangon.

Csend. Csukva tartom a szememet, és minden ködben lebeg- akár egy álomban. Talán álmodom. Nem. Ütköztünk. A szemem nem akar újra kinyílni, úgyhogy a navigátorülés fele tapogatok. Kinyújtott kezem a levegőt markolja, majd az üres ülésre csapódik.

- Logan! Felelj, öreg! - hívom hangosabban a srácot. Valami csorog az orromon, és kába az agyam. Talán csak álmodtam.

NEM TÖRÖDÖM ISIAIAH ÜZENETEIVEL.. A srác, akibe szerelmes vagyok, ugyanolyan gyöngének tart, mint a bátyáim. Az a legszomorúbb az egészben, hogy már majdnem erősnek képzeltem magamat.

Hármat kopognak az ajtón, és tudom, hogy Anyu az.

Széles mosollyal dugja be a fejét, hátrafésült szőke haját a tarkóján lófarkba fogta.

- Abby van itt.

- Abby? - ülök föl. Anyu beleszeretett a magániskolás, gazdag Abbybe. A lány nem annyira a személyiségével varázsolta el a családomat, Anyu inkább azért rajong érte. mert összebarátkoztam valakivel. Kíváncsi vagyok, mennyire lohad le majd a lelkesedése, ha megtudja, hogy újdonsült kebelbarátnőm droggal üzérkedik.

Anyu kitarja az ajtót Abby előtt, aki a jellegzetes öltözékét viseli: kapucnis felsőt és valószínűtlenül szűk farmert. Már-már elmosolyodom, amíg észre nem veszem, hogy a lány kerüli a tekintetemet. Ez eddig csak egyszer fordult elő, azután, hogy Eric leleplezte az igazi foglalkozását.

Lecsusszanok az ágyról.

- Köszí - próbálom elküldeni Anyut egyetlen szóval.

- Hozzak valamit enni-inni, lányok? - kérdezi, és kettőnk közé áll.

Abby belép a szobámba, és megfog egy képet, ami engem ábrázol a bátyáimmal. Komolyan kiborít a viselkedése.

- Köszí, semmit - felelem. - De majd szólunk, ha meggondoljuk magunkat.

Anyu a combjához csapja a kezét.

- Akkor jó. Jaj. Abby! - csillan föl a szeme. - Van kedved eljönni egy jótékonysági estre, amit szombaton a tóparti golfklubban rendezek a Leukémia Alapítványnak? Rachel fog beszédet mondani.

- Persze - válaszolja Abby.

- Nagyszerű! - hadar el Anyu néhány további részletet, ám egyikünk sem képes befogadni, majd magunkra hagy bennünket.

Amint becsukódik az ajtó, Abby leteszi a képet.

- Találj ki valami jó hazugságot a távozásra, de gyorsan! Isaiah és Logan kórházban fekszik.

LÜKTET A FEJEM. A lüktetés a homlokomon elhelyezett tizenkét öltésből ered, és megrezgeti a koponyámat. Máskülönben valószínűleg a többi testrészem sajogna. Az orvos szerencsésnek nevezett. Rengeteg zúzódás, semmi csonttörés, semmi belső sérülés.

Szerencsésebbnek érezném magamat, ha valaki tájékoztatna Logenről. A striciről... a haveromról... gombóc nő a torkomban... vért láttam.

A fejemhez emelem a kezemet. Az infúziós cső az alkaromhoz súrlódik.

- Jobb, ha nem tapizod.

A lány láttán olyan görcs áll a gyomromba, hogy a doki talán újra átgondolhatná a belső sérülések kérdését.

- Kurvára nem vagyok jó kedvemben, Beth.

Egy közelebb húzott szék csikorog a padlón, még inkább lüktet tőle a fejem.

- Összeköthetnének bennünket - mondja Beth. - Nekem is méretes forradás díszeleg a szemem fölött.

Leejtem a karomat, és a lányra bámulok, akit tizennégy éves koromtól kezdve a szerelmemnek hittem. Amikor megismerkedtünk, tiszta fekete hajához olyan modor társult, amitől a motorosok összecsinálták magukat. Beth mogorvasága, ami annak idején védőpajzsként szolgált, már leföszlott róla. Olyan békesség veszi körül, amelyet közös éveink alatt egyáltalán nem tapasztaltam.

- Azt a forradást azért szerezted, mert nem figyeltél - emlékeztetem.

Rám villantja védjegynek is beillő, gúnyos mosolyát.

- Fogadjunk húsz dollárba, hogy ugyanezt derítem ki rólad!

Októberben ugyanebben a kórházban állva vártam, hogy közöljék, életben maradt-e. Az anyja pasija meg akarta ölni Betht, akit a lány barátja, Ryan mentett meg. Amint meghallottam, hogy jól van otthagytam a kórházat. Beth nyilván nem ezt az irányelvet követi.

- Honnét tudtad, hogy itt vagytok?

- Shirley-éktől.

Shirley és Dale, a nevelőszüleim. Az ő nagynénje és nagybátya. Egy félórája néztek be hozzám. Részben attól pöccentek be, hogy megzavartam a tóparti hosszú hétvégéjüket, részben attól, hogy a szociális munkásom most a nyakukra mászik, de legesleginkább attól, hogy összetörtem magam. Ki hitte volna, hogy ezek ketten nem tojnak rám magasról?

- Logan hogy van? - kérdezem.

Beth arcáról lehervad a békés mosoly.

- Nem tudjuk. Az apukáját rögtön hátravitték, és azóta sem jött ki. Nekünk semmit sem mondanak. Ryan tiszta ideg.

- Jól elcsesztem az egészet - nyomom a homlokomhoz az öklömet. - Ha Logannek valami baja esett...

Azt sosem bocsátanám meg magamnak.

Beth ráteszi a kezét az enyémre, és megszorítja.

- Mindannyian tudjuk, hogy adrenalinfüggő. Ha nem veled éri baleset, akkor egy másik alkalommal valaki mással. Legalább ott voltál. Legalább hívni tudtad a mentőket. Mindent te sem oldhatsz meg.

- Fogalmad sincs, mekkora slamasztikába kerültem.

- Tényleg nincs. Mivel már nem vagyunk barátok.

- Ne most!

- Nagyon szeretlek, Isaiah, ahogy mindig is, de sosem voltam szerelemes beléd. Mind a ketten annyira be voltunk zsongva, hogy nem fogtuk föl, mi a különbség szerelem és barátság között. Barátok vagyunk. Mindig is azok voltunk. Tudom, hogy tisztában vagy vele, miről beszélek, mert Logan mesélt nekem Rachelről.

Rávillan a szemem, de Beth legyint.

- Logan nem árult el téged. Agyonnyaggattam, míg végül meg nem eredt a nyelve, de akkor is csak annyit volt hajlandó elmondani, hogy úgy nézel Rachelre, ahogy Ryan szokott énrám. Ismeretségünk hosszú éveit soha nem néztél rám úgy.

Beth már nyitja a száját, hogy folytassa, de közbeváágok:

- Tudom.

- Tényleg?

Viszonzom a szorítását.

- Te hagytad, hogy gondoskodjak rólad.

Fölvonja fél szemöldökét, ettől jobban látszik a szeme fölötti forradás.

- És?

- Rachel nem hagyja. Mindig magáról akar gondoskodni. Megőrjít.

- Akkor ez tutira szerelem - nevet Beth. - Én is megőrjítem Ryant.

Létezik egy fájdalom, ami melyebbre hatol, mint a bőrömon keletkezett testi sebek.

- Én valóban gondoskodtam rólad.

Igaza van Bethnek - nem szereltem őt, legalábbis nem úgy, ahogyan Rachelt szeretem, de ez nem változtat a tényen, hogy érzelmeket tápláltam iránta, még ha ő nem is viszonzta őket.

- Tudom - ismétli meg az én iménti válaszomat. - Azt is tudom, hogy szerelmes vagy Rachelbe, de vajon nekem is jut-e hely? Hogy azok legyünk, amik voltunk, amikor minden rendben volt köztünk. Barátok.

Barátok Bethszel.

Méretegetem ezt a kis boszorkányt, és ez az egyik első eset életemben, hogy úgy látom, kétségbeesetten várja a választ. Ez a barátság nagyon jól sülni el, vagy minden idők legszörnyűbb melléfogásává válhat. De mivel Bethnek már megint igaza van, bólintok. Barátokként mindig a legjobb formánkat futottuk.

- Barátok.

Női hang köhint az ajtóban, és Courtney lép a szobába. Beth föláll.

- Noah és Echo már úton van - mondja. - Abbyt pedig kiraktam Rachelnél. Minden percben megjöhetnek.

- Köszí!

Noah hülyét fog kapni, és nem biztos, hogy Rachelnek hiányzik, hogy itt mutakozzon.

Courtney elfoglalja a széket, amit Beth üresen hagyott.

- Hogy érzed magad?

- Amint megpattanhatok innen, mindjárt jobban fogom - intek az infúzió felé.

- Isaiah... - Courtney mély lélegzetet vesz, és kifújja. - Mi az ördögöt műveltél?

- Logan hogy van?

Nem tudom - rázza a fejét olyan szomorúan, hogy a lófarka a vállára hullik. - Az igazat megvallva, minél tovább marad benn az apukája, annál inkább aggódom. Rengeteg barátja vár odakinn, és az ember azt hinné, az apja szeretne jó hírt közölni velük.

Becsukom a szememet, nem engedem, hogy Courtney meglássa benne a félelmet... a gyengeséget.

- A rendőrség elhiszi a verziódat, Isaiah. Hogy nitrórendszer

próbáltál ki egy néptelen úton, és elromlott.

- Ez nem verzió - felelem. - Ez az igazság. Valami elromlott, és elveszítettem az uralmam a kocsi fölött.

- Bárhogyan alakul Logan állapota, téged semmivel sem gyanúsítanak. Logan édesapja elhárította a lehetőséget, hogy felelősségre vonjanak.

- Micsoda kibaszott mázli! Legalább nem kötök ki börtönben, mint anyukám, nem igaz?

Ma már másodszor kódösül el a látásom. Ezúttal könnyektől, évek óta tartom magam, de most mindenütt érzelmek tombolnak, és rohadtul nem bírok uralkodni semmin sem.

- Tudod, miért kértem, hogy rám bízzák az ügyedet? – kérdezi Courtney.

A vérnyomásmérő műszerre sandítok. Bárcsak ki tudnám oltani az érzéseimet!

- Miért?

- Mert én is állami gondozásban nőttem föl. - A pulzusmonitor növekedő értéket jelez, és Courtney úgy tesz, mintha nem venné észre, hogy bejelentése bombaként hat rám. - Hatévesen kerültem be a rendszerbe, ahogy te. Megfordultam jó családoknál, rosszaknál, és családotthonokban is. Még egy tetoválást is begyűjtöttem a dühöngő éveimben.

Gyorsabban mozog a mellkasom, az érzelmek szinte felemésztenek. A haragba kapaszkodom, mert az meg mindig jobbnak tűnik, mint a fájdalom.

- Annak tartasz? Dühöngőnek?

- Jaj, Isaiah... - néz a szemembe Courtney. - A dühöngés a könnyebbik fele. Mivel átéltem *hajszálpontosan* ugyanezt a helyzetet.. - A kórházi ágy felé rebben a keze, majd mozdulatlaná dermedt.

A szája megpróbál fölfelé görbülni, de az alsó ajka remeg. – Fogadok, hogy ebben a pillanatban nagyon egyedül érzed magad.

Egyedül.

Logannek itt az apukája. Na és nekem? Nekem a szociális munkásom. Megrázom a fejemet, viaskodom a fájdalommal.

- Mi a baj velem, hogy senkinek sem kellek?

Miért nem akart engem szeretni senki? Most nem keménykedő srácnak érzem magam, hanem tizenhét évesnek, és arra áhítozom, hogy valaki azt mondja, a barátom rendbe fog jönni.

Courtney ujjai rátalálnak a kezemre, és nem húzódom el.

- Semmi - feleli határozottan. - *Semmi* baj sincs veled.

Beszívom a levegőt, behunyom a szememet, és kilehelem az érzelmeket. Courtney elengedi a kezemet, és hálás vagyok, hogy nem erőltet tovább.

- Megérdeklődöd, hogy van Logan? - kérdezem.

- Meg - mondja. - Visszajövök.

ABBY A JOBB OLDALI AJTÓBA kapaszkodik.

- Mindjárt rosszul leszek!

- Ha összehányod a kocsimat, elbúcsúzhatasz az életedtől.

Ahogy a gyorsforgalmi úton megpillantom a kórházhoz vezető kijáratot, átvágok két sávon, és visszaváltok. Isaiáh délutánonként megtanított pár fortélyra. Soha nem gondoltam volna, hogy akkor fogom latba vetni ezeket, amikor a kórházba robogok, hogy megtudjam, életben maradt-e.

- Több mint száznegyvennel száguldottál, és úgy váltottál sávot, mintha a rendőrök üldöznének.

- Biztos, hogy a klinikára vitték?

Jobb szeretném, ha Isaiáh a megye bármely más kórházában feküdne. Az Egyetemi Klinikára a borzalmas baleseti sérülteket szállítják.

- Biztos. - Ahogy a lehajtó végén a stoplámpához közeledünk, Abby már kevésbe görcsösen fogja az ajtót. - Echo mondta.

Isaiáh hívott, és nem hívtam vissza. A hozzá intézett utolsó szavaimat a harag diktálta. Hátha azt hiszi, hogy nem szeretem?

Ujjaimmal dobok a kormánykeréken, számolom, hány másodpercig tart, hogy a kereszteződés lámpája sárgára váltson.

- Biztos, hogy a klinikát mondta?

- Biztos.

- Oda szokták vinni a legsúlyosabb baleseti sérülteket - adok hangot félelmemnek.

Abby mélyet sóhajt.

- Meg azokat, akiknek nincs biztosításuk. Isaiáh állami gondozott, Rachel, költségvetési tétel. Persze hogy oda viszik. Nem a puccparádés-lapostévés kórházba.

Ahogy Isaiáh-tól tanultam, a lábamat a gáz fölött tartom, amíg a másik kinyomja a kuplungot. Az ujjaim megragadják a váltót. Két háztömbbel előttünk valóságos erődként magasodik az Egyetemi Klinika ablaktalan, tömör fala. Figyelem, ahogy a gyalogátkelő lámpája sárgára vált, aztán az enyémre siklik a tekintetem, várom a zöldet.

Abban a másodpercben, ahogy a lámpa átvált, villámgyorsan fölengedem a kuplungot, sebességbe teszem a kocsit, és a gázra lépek. Abby káromkodik mellettem.

Berohanunk a klinika kétszárnyú üveg tolóajtaján, és megtorpanunk. A drappra festett salakbeton falú, jellegtelen váróhelyiségben tömeg zsúfolódott össze. Szörcsögő harákolás, gyereksírás, valaki hány. Elfordítom a fejemet. A sarokban egy koszos göncöbe bugyolált férfi előregörnyedve beszél magában.

- Ott, ni! - böki meg a könnyökömet Abby.

Majd kiugrik a szívem, amikor meglátom Isaiah-t. Éppen átöleli a lakótársát, Noah-t. Erős karjuk egy pillanatig egymásra fonódik, majd szétválnak, és a számhoz kapok, ahogy észreveszem a sebet Isaiah fején, a véraláfutásokat az arcán, a ruhájára száradt vért.

Most számos lidércnyomásom egyike, Beth lép elő az árnyékból. Megérinti Isaiah karját, rámosolyog, a srác visszamosolyog rá, és darabokra töri a szívemet.

MÉG SEJTELMEM SINCS LOGAN állapotáról, amikor a váróhelyiségbe lépek. Arra a hírre, hogy Noah úton van ide Shirley és Dale elment, de megnyugtattak, hogy nyugodtan szunyálhatok az alagsorukban, ha kell. Elvégre az állam még most is fizet nekik értem.

A vörös fürtöket látom meg először. Echo kinyomja belőlem a szuszt, jó dolog egy lánytesó.

- Hogy vagy?

- Jól. - Átpillantok a lány feje fölé. A barátom csípőre tett kézzel áll, a haja eltakarja a szemét, így semmit sem tudok kiolvasni a tekintetéből. - És Noah? - mormolom.

- Megijedt - súgja Echo. - Dühös.

Biccentek Noah-nak.

- Mizu, öreg?

Átölel, izmos karok ropogtatják a csontokat. Egy másodpercig szorosan összekapaszkodunk, azután elengedjük egymást. Testvérek vagyunk.

- Csak egy okot adj, hogy ne rúgjalak seggbe! - mondja Noah. - Mit képzelte?

- Ne vacakolj, Noah! - szólal meg mögöttem Beth. - Így is össze van öltve.

Bethszel mindig is egy követ fújtunk Noah ellenében.

Igaza van kettőnknek illetően. Eleve barátok voltunk. Mindig azok. Nem értettem ezt a bensőséges kapcsolatot, ez elhomályosította a látásomat.

A lány derűs mosolyt villant rám, én vissza mosolygok. Igen, Beth meg én lehetünk barátok. Egy-két lépésnyire mögötte népes csoporttal - gondolom, Logan egész baseballcsapatával - Beth pasija, Ryan ácsorog. Karba tett kézzel figyel bennünket. Biccentek neki jóindulatom jeléül, ő ugyanúgy reagál. Alighanem ez lesz köztünk a leghosszabb társalgás.

Noah odahajol hozzánk, így kört alkotunk.

- Tudod, miket művel?

- Mindig szeretett gyorsan vezetni - von vállat Beth. - A hülyeség

megbosszulta magát.

- Meg, de nem úgy.

Noah sötét szeme felém fordul, kihúzza magát. Veszekedni akar, és ösztönösen reagálok. A fejem továbbra is piszkosul lüktet, mint egy rossz basszus futam, de ha Noah-nak balhé kell, megkaphatja.

- Mondd csak ki, Noah, ne fogd vissza magad!

- Ácsi! - teszi közénk a karját Beth. - Isaiah-t csak most engedték ki a kórházból. Hónapok óta először látlak kettőtöket egyszerre. Nem fogjátok ezt civakodással elrontani nekem.

Ugrásra készen állunk Noah-val, farkasszemet nézünk.

- Megmondod neki, Isaiah?

- Nem én, öreg. Úgy látom, te mindenre tudod a választ.

Noah továbbra is rám szegezi a tekintetét, miközben ledobja a bombát.

- Pénzzel tartozik Ericnek.

A hármunk közti hallgatástól megmerevedik a nyakam.

- Mennyivel? - kérdezi fojtott hangon Beth.

- Eléggel - felelem.

Bőven eléggel.

- Miért? - firtatja. - Miért mentél bele utcai versenyzésbe?

Noah végre másfelé néz.

- Mert azt mondtam neki, hogy kollégiumba költözöm.

- Noah! - kapja el a srác dzsekijének ujját Beth. - Mi az isten? Egy évvel ezelőtt megígérted nekünk, hogy soha nem hagysz magunkra bennünket.

- Te mit keresel itt? - kérdezi tőle Noah. - Azt ígérted, hogy távol maradsz Louisevilltől.

Beth fölkapja a fejét, ahogy dühében szokta.

- Logan a barátom. És Isaiah is az. Megmagyaráznád, miért lépsz le tőlünk? Ha megszegsz egy neki tett ígéretet, az annyi, mintha mindkettőnket átvernél.

- Amit neked ígértem, azt meg is tartottam - mondja Noah. - Mit gondolsz, ki szólt tavaly ősszel Shirley-nek, hogy hívja föl a bácsikádat, miután téged letartóztattak? Emlékeztettem, hogy Scott bácsikádnak van pénze, és segíthet az óvadékkal. Ami Isaiah-t illeti, rajta nem tudok segíteni, amíg olyanoknak tartozik, mint Eric.

- Te... te... ezt tetted velem? - sápad el Beth.

Noah lehajol hozzá, hogy a szemébe nézzen.

- Ne csináld a műsort, mintha faképnél hagytalak volna! Te is tudod, hogy jobban jártál így. Magad mondtad, hogy boldog vagy.

Beth ökölbe szorítja a kezét.

- De nekem kellett volna választanom.

- Beth, te soha nem láttad át a választási lehetőségeidet. - Noah szeme rám villan. - És te sem.

Széttárom a kezemet.

- Mutasd a gazdag bácsikámat, Noah, és benne vagyok a játékban. Várjunk... tévedtem... hármunk közül csak én vagyok söpredék.

Noah az ujjával a mellemet böködi, tettelegességre provokál.

- Annyira belelovaltad magad abba, amilyennek mutatkozni akarsz, hogy elfelejtetted, mennyivel többet érsz. Rajta, hajtogasd csak! Hajtogasd, hogy söpredék vagy, és egész nyugodtan vágj pofán, baszd meg, de tudjál róla, hogy ha megteszed, visszaütök.

A fejem annyira közel van hozzá, hogy szinte érzem haragja hevét, vagy talán a sajátomét.

- Bunyózni akarsz, öreg? - kérdezem. - Azt akarod?

- Nem, tesó. De tényleg szeretnék némi józan ész-t verni a fejedbe.

Több srác is talpra ugrik körülöttünk, szölongatnak, hogy higgadjunk le. A zömük ugyanolyan sportdzsekit visel, mint Logan. Az egyikükbe elég kurázsizs szorult, hogy rám tegye a mancsát. Ryan, Beth pasija sem kevésbé tökös, ő meg Noah-t fogja le.

- Vegyél vissza magadból!

- Ereszd el, Ryan! - csap a karjára Beth, majd Chrishez fordul. - Te is, Chris! Ezek ketten így kommunikálnak egymással.

- Ez dulakodás, Beth - rántja meg baseballsapkája ellenzőjét Ryan. A lány a szemét forgatja.

- Ez családi összejövétel. Bénának béna, de mi mást vársz tőlünk?

Noah ezekre a szavakra a hülyegyerekvígyszerben tör ki. Ide-odahajlítom megmerevedett nyakamat, ő meg a vállát mozgatja, hogy kilazítsa.

- Szólhattál volna, hogy gondjaid vannak.

Vállat vonok.

- Gondjaim vannak.

- Akkor majd kiokoskodunk valamit - vereget hátba Noah, és ettől hosszú idő után végre érzem, hogy csökken bennem a nyomás.

- Kösz, öreg!

Kinyílik a sürgősségi osztály ajtaja. Logan mankóra támaszkodva

biceg ki az ambulanciáról, mellette egy férfi, bizonyára az apukája. Körülöttünk némelyik srác tapsol, Logan nevét kiáltja.

Amióta a baleset után magamhoz tértem, most először tudom igazán teleszívni a tüdőmet. Logan fogadja a haverjai üdvözlését, miközben a két bottal átmanőverez a tömegen. Féltreérthetetlenül felénk tart: Bethhez, Chrishez, Ryanhez és hozzám.

- Te tisztára megbuggyantál, öcsém - szólal meg elsőként Chris.

- De tök baró volt - feleli diliflepnis vigyorával Logan, majd felém biccent. - Te hogy vagy?

- Összeférceltek.

- Dettó. - Kirúg a jobb lábával. - Huszonnégy öltés a combomban. Semmim sem tört el, de egy időre kiszállok - komolyodik el arra célozva, hogy nem tud segíteni a pénzszerzésben.

- Rendben - felelem. - Kösz, öreg!

- Nincs mit. Az 57-es Chevym még rád vár.

Ryanhez fordul, a két srác összeölelkezik. Beth-től tudom, hogy ezek általános iskola óta barátok. Képzelem, mennyire kötődhetnek egymáshoz. Beth átkarol.

- Kösz, hogy újra a barátom lettél!

- Szívesen! - viszonzom az ölelést.

- Figyelj, Isaiah! - szólal meg Logan. - Az nem Rachel volt?

ISAIAH ÁTÖLELTE BETH-T.

Beth-t - az erős lányt, a szépet, azt, aki elcsavarta Isaiah fejét. Isaiah rámosolygott. Átölelte. És látszott, hogy tökéletesen összeillenek.

Hetek óta figyelem Abbyt és Isaiah-t, de a srác egyetlenegyszer sem ért a lányhoz, nemhogy átölelte volna. És Isaiah nem könnyen mosolyodik el. Ritka ajándék ez nála, és Bethnek adta. A veszekedésünk bizonyára fölnyitotta a szemét. A karambol pedig nyilván föltárta az igazi érzéseit.

És ezek az érzések nem énrám irányulnak.

Előrántom a slusszkulcsomat a ridikülömből. Kiesik a kezemből, az aszfaltra csörren. Abby... Vissza kéne mennem Abbyért, de nem bírok tovább várni rá. Elment, hogy valami nővértől csikarjon ki híreket Loganról, és azóta nem került elő. Majd Isaiah hazaviszi. Vagy Noah. Vagy Beth.

Bárki abból a társaságból. Én nem tartozom közéjük. Gyöngé vagyok, ők meg erősek.

Beth is erős.

Fölkapom a kulcsomót a földről, és csörög a kezemben. Reszketek, de nem az esti hidegtől. A srác, akibe beleszerettem, soha nem volt szerelmes belém. Soha.

- Rachel! - kiáltja Isaiah.

Hátrasandítok, görcsösen szorongatom a kocsikulcsot. Akadozik a lélegzetem. Nem bírom. Nem bírom elviselni, hogy kimondja azt a szót. Miközben még friss az emlék, hogy Beth-t ölelgette. Miközben a lány valószínűleg az üvegajtón át figyel. Egy ilyen lány alighanem élvezne a látványt, hogy összeroppanok.

A gondolataim kaotikus masszává válnak, a gyomrom pedig úgy összeszorul, mintha szakadékba löktek volna. Émelyítő súlytalanságérzet tör rám, mintha zuhannék, és kapálózva próbálnék megállni.

Futásnak kéne erednem, de Isaiah láttán megbénulok. Most lassan mozog, de így is egy párduc eleganciáját árasztja. Könnyed léptei

hangsúlyozzák izmosságát. Elszánt tekintete úgy szegeződik rám, mint a prédájára. Ez még inkább a gyöngeségemet bizonyítja.

Veszedelmes szépségétől döbbenetén állok, akár egy zsákmányállat, amit mindjárt fölfalnak a vadonban.

Isaiah felém nyúl. Meleg tenyere, puha hüvelykujja az arcomhoz ér. A testem már az emlékezetébe véste a mozdulatot. A kezéhez simulok, és behunyam a szememet. Ez hiányozni fog. Isaiah mindenestül hiányozni lóg. Egy könnycsepp elszabadul, és nedves nyomvonalat húz a képeimen.

Ő mindig gyöngéd velem, most is az, ahogy letörli a könnyemet.

- Miért mentél el?

Mázsás súly nehezedik a mellkasomra, kiszorítva a levegőt. Kinyitom a szememet, nem merem viszonzni a tekintetét.

- Hogy vagy?

- Néhány öltést és véraláfutást leszámítva egész jól.

- És Logan? - kérdezem minden erőmet összeszedve. Küzdök a vérem oxigénhiányt jelző zsirogása ellen. Másodpercek választanak el attól, hogy elveszítsem a fejemet. Lélegezni!

- Őt is összeöltögették, de megmarad. Rachel, nézz rám!

Mivel arcomon pihenő keze arra készlet, hogy szembenézzek vele, és mivel aligha tudok dacolni vele, ha ezen a mély, megnyugtató hangján szól hozzám... ráemelem a tekintetemet. Szürke szemének zavaros örvényében értetlenség és fájdalom kavarg. Bármit megtennék, hogy átvállalhasam ezt a fájdalmat, de nem tudom. Nem lehet.

- A kocsid? - kérdezem, mert nem akarom hallani a mondanivalóját. Még nem.

Lehorgasztja a fejét, az arcára tapasztja a kezét.

- Totálkáros.

Fájdalma az én fájdalmam is, megszakad tőle a szívem. Újabb könnycsepp szökik meg. Az a kocsid igazán az övé volt - a lelkének egy darabja. Annyira szomorú, hogy bánkódását nem képes leírni a gyász szó.

Vágyom rá, hogy megérintsem, majd elepedek, hogy megvigasztalhasam, ujjaim ösztönösen a halántékára simulnak. Isaiah megfogja a kezemet, összekulcsolja a sajátjával, és hevesen megszorítja.

- Ezért nem akartam a te kocsidba szerelni a rendszert.

Ilyen egyszerűen visszakanyarodtunk ehhez a témához. A szavai smirgliként horzsolják föl a lelkemet, zúzzák szét belsőmet, törik porrá

csontjaimat, teremtenek teljes űrt bennem.

- Mert a te kocsid, a te életed talán kevesebbet ér?

- Igen - válaszolja csökönyös elszántsággal.

Kinyílik a klinika kapuja, és Beth lép ki az utcára, összeszorul a torkom, és a gyomrom görcsösen figyelmeztet, hogy lejárt az időm. Elrántom a kezemet.

- Az a lány rád vár.

Hátrasandít, és kihasználom a lehetőséget a menekülésre. Gyorsan beveszem magam az autók útvesztőjébe. Reménykedem, hogy sikerül eltűnnöm. Szavak röpködnek a fejemben - mind összefüggenek egymással, és mégsem, mind kézzelfoghatók, mégis kicsúsznak az ujjaim közül: Eric, adósság. Isaiah, szeretni, Beth, erő, gyöngesség...

Az anyám, a bátyáim, az apám, és persze Colleen...

Megannyi dominóként sorakozunk egy asztalon, ahol egyetlen esemény is káoszhoz vezet. Ha egyetlen dominó megbillen, minden fölborul, irányíthatatlanná válik. Akárcsak az összes többi, én is fölborítható dominókő vagyok, semmi befolyásom sincs a sorsomra.

A kabátomhoz kapok, leráncigálom magamról, ahogy a hóhullám előnt, és a nyakamat fojtogatja. Négy parkoló autó között térdre rogyok, és máris megvonaglom az első öklendezéstől. Perzselő fájdalom marja a torkomat, szédülök.

- Rachel! - állít talpra Isaiah, és félrevonja szemembe hulló hajamat.

- Csak kórházba ne! - Nem tudhatják meg... nem tudhatják meg... nem szabad... - ígérd meg, hogy nem fogják megtudni...

Görcsbe rándul a gyomrom, és elfordulok Isaiah-tól, miközben végignyargal a testemen a tűz.

- Jesszusom! - küszködik velem Isaiah. - Vér!

ÍGÉRD MEG, HOGY NEM FOGJÁK MEGTUDNI...

Testi érintkezés után sóvárogva csúsztatom végig az ujjamat Rachel kézfején. Alszik. Már jó ideje. Magzatpózbá kuporodva fekszik az ágyam közepén, arca a zaklatottság maszkja. Eddig valahogy elkerülték a figyelmemet a jelek: sötét karikák a szeme alatt, a valaha tökéletesen a méretére passzoló ruha most lötyög rajta, a bőre olyan sápadt, hogy szinte áttetsző.

Mesélt a rohamairól, arról, hogy egyszer kórházba került, és hogy titkolja őket a családjá elől. Eszembe sem jutott megkérdezni, hogy előlem is rejtegeti-e a rohamokat.

Álmában összeszorítja a szemhéját, és megrezzen, ahogy nyel egyet. Bárcsak mélyen aludna, de nem. Nyugtalanul forgatja a fejét, visszaigazítom rá a takarót, suttogva csitítgatom.

- Isaiah! - szól Abby halkán az ajtóból. - Megjöttek a többiek.

Bólintok, és Abby eltűnik az ajtó mögött. Hogy a többiek idejöttek, az Noah érdeme, nem az enyém. Ő talált ránk - ahogy az összeomlott Rachelt dajkáltam a karomban - és fuvarozott haza. Emberfeletti erőfeszitésembe tellett, hogy ne rohanjak be Rachellel az ambulanciára, de megígértette velem, hogy nem teszem. Még soha nem fontolgattam annyit, hogy visszavonjam az adott szavamat, mint most.

A világ összeesküdött kettőnk ellen. A pénz e hét végén esedékes. Egy autó hiányzik, és meg csak közelében sem járunk a szükséges összegnek. Rachel tcstileg-lelkileg kimerült. Ha nem fizetjük ki ezt az adósságot, lídércnyomás köszönt ránk. Eric rám fog szállni és bántani fogja Rachelt. Ökölbe szorul a kezem. Inkább meghalok, mint hogy ezt hagyjam.

Agynemű zizeg, majd bársonyos ujjak siklattak a kezemhez. Rachelre pillantok, kék szeme üvegesen csillog. Tekintetéből kihuny a szikra, és magával vitte az ibolyakék árnyalatot.

- Hogy érzed magad? - kérdezem, és koncentrálok, nehogy azt firtassam, mi a radai rossebért titkolózott előttem. Majd arra a beszélgetésre is sort kerítünk, de nem most.

- Tűrhetően - feleli megtört, rekedt hangon, - Sajnálom.

Megrázom a fejemet, nem tartok igényt a bocsánatkérésre.

- Hát meg én. - Összekulcsolom a kezünket. - Miért szaladtál el tőlem?

- Láttam, hogy átölelted Beth-t - krákgja.

- Téged szeretlek, és senki más.

- Tudom. Ne haragudj! Összezavarodott a fejem. Idegeskedtem, amiért veszekedtünk, és nem tudtam, élsz-e egyáltalán, aztán pedig megláttalak kettőtöket együtt... - csuklik el a hangja. - Beth erős.

- Akárcsak te - felelem.

- Ezt nem gondolod komolyan.

- Nem a szart nem! - csattanok föl, azután behunyom a szemem, hogy megfékezzem az indulataimat. Mielőtt újra kinyitnám, mély lélegzetet veszek. - Persze hogy komolyan gondolom. A legtöbb lányismerősöm az ágy alatt fekszik magzatpózban már egyetlen olyan nap után, amikor Eric fenyegeti. Te egész idő alatt erősen tartottad magad.

- Mostanáig.

Ismét megrázom a fejemet.

- Előbb-utóbb mindenki eljut a töréshoz, és erős a gyanúm, hogy ennek a mostaninak nem Eric az oka. - De még csak nem is célzok Rachel családjára. - A tested talán pihenésre szorul, de a lelkiertöd töretlen.

- Fogadok, hogy Bethszel nem fordult elő ilyesmi.

- Nem, tényleg nem, mert rendszerint fölvette a nyúlciptőt.

Rachel pislog.

- Beth mindig megfutamodott. Még ha helyet nem változtatott is, de a maga építette fal mögé rejtőzött, és ha az nem működött, akkor valami pasihoz menekült, vagy a droghoz, bárhová, csak el onnan, ahol maradnia kellett volna. Te és Beth... ég és föld.

- Ha komolyan ez a véleményed, akkor hadd versenyezzek Zachkel!

- Cserbenhagyja a hangja, csak suttogni tud. - Hadd tegyem föl a hétszázat ellene! Nélküled is megcsinálnám, de már megmondta, hogy csak akkor áll ki velem, ha engedélyezed, mert nem óhajt ujjat húzni veled.

Megfeszülnek a rágóizmaim.

- Ezt mondta?

Rachel összerezzen.

- Akkor is versenyezne, ha szakítanék veled. De ne törődj vele Isaiah, bajban vagyunk. Ha nyerek, igyekszünk megduplázni az ezernégyszázat, aztán újra megduplázni a nyereményt. Hadd segítsek kimászni ebből a gödörből!

Rachel olyan sápadt, hogy átütnek a bőrén az erek. Képes nyerni. Gyakorolt. Lopott órákban néptelen autóparkolókba mentünk, és segítettem neki. Eleve nem hiányzott belőle más, csak a tapasztalat és a magabiztosság. Az én angyalom most már mindkettővel rendelkezik. Még ha a teste dacol is vele, elemi erő dolgozik benne.

De hátha Zach versenyajánlata nem is olyan ártatlan? Hátha Eric érdekében meg mélyebbre akarja rángatni Rachelt? Amíg nem látom tisztán, mire megy ki a játék, nem vállalhatom a kockázatot.

- A többiek rám várnak - próbálok kibújni a válasz elől. - Ha beszéljek velük!

Lesüti a szemét.

- Semmire sem jutunk ketten, ha sosem bízol benne, hogy elég erős leszek.

Pusztit nyomok a homlokára.

- Ennek semmi köze bizalomhoz vagy erőhöz. - Annál több az ő biztonságához. - Pihenj! Semmit sem tudsz csinálni, ha nem alszol.

Becsukom magam mögött a hálószoobaajtót, és megdermedek, ahogy körülnézek a nappaliban. Minden tekintet rám szegeződik. Echo és Abby a konyhapultnak támaszkodik. Noah a kanapé közelében áll. Ryan és Beth pedig Logan mellett ül, aki az ócska dohányzóasztalra rakta föl a sérült lábát.

- Azt hittem, kiszálltál - mondom Logannek. - És apukáddal voltál.

- Apu éjszakás - feleli. - Ryant kérte meg, hogy vigyen haza. A vezetésből kiszálltam, de ez nem jelenti azt, hogy az agyam is használhatatlan.

- Erről megoszlanak a vélemények - horkan föl Ryan. Kérdő pillantást vetek rá, és némi tiszteletet vív ki azzal, hogy nem kapja el a tekintetét.

- Beth és Logan valamiért vevők a stílusodra - közli. - De tudj róla, hogy ha még egyszer valamelyikük haja szála is meggörbül miattad, szétrúgom a valagadat.

Ez korrekt.

- Vettem az adást. Csak nehogy meglepődj!

- Ha befejeztétek a távhugyozó versenyt - szólal meg Abby -

Rachellel mi a helyzet?

Vállat vonok. Rachelnek nem hiányzik, hogy kitárgyaljuk.

- Abbyvel mindent elmondtunk a többieknek - közli Logan a megbánás legcsekélyebb jele nélkül. - Töviről hegyire.

- Nem a te dolgod - felelem alig leplezett zavarral, a hangomba némi harag vegyül.

- Nem, de azért elmondtam.

- Kölcsönkértem kétezer dollárt a testvéreim szüleitől - veti közbe magát Noah, talán, hogy csitítsa Logannel szembeni dühömet. Noah önérzetes srác, nagyon nehezebb eshetett a tarhálás. - Az e félévi lakbérre. Azt reméltem, így elég időt nyerünk, amíg olyan állást nem szerzel, amiből el tudod tartani magadat. A pénz a tiéd.

A többi szavak nélkül is mindketten értjük. Ha elfogadom a pénzt, Noah kollégiumba költözik, én pedig visszamegyek a nevelőszülőkhöz.

- Ez még kevés.

- Több mint a fele - hangsúlyozza Logan. - Vedd hozzá azt a hétszázat is!

- Jó, kétezer-hétszáz, de még az is nagyon karcsú.

- Félretettem ötszázat autóvásárlásra - tájékoztat Beth, és Ryanre kacsint. - Így továbbra is fuvarozni kényszerülsz.

Mielőtt nemet mondhatnék neki. Logan összesít:

- Háromezer-kétszáz.

Noah oldalra nyújtóztatja a karját.

- A többiért pedig versenyzünk.

Beléptünk álmországba.

- Ugyan mivel? A te romhalmazod egy Yugót sem tud megverni.

Echo átvág a szobán, és Noah ölébe fészkelődik.

- Az nem, de fogadjunk, hogy egy 65-ös Corvette igen.

- Nem, Echo. - A Corvette a bátyjáé volt, az egyetlen emléke, ami maradt tőle. - Az egy oldtimer, és többet ér, mint az én nyavalyás irhám. A versenyeztetés kicsinálhatja a motort.

- Meglehet - bólogat Echo. - De Noah addigra nyer vele. Aztán majd rendbe hozzuk a kocsit. Máskor is megtetted már.

Nem. Noah-hoz fordulok.

- Eric fülébe jut, hogy segítettetek, és célba vesz benneteket Echoval.

Sötét árnyék suhan át Noah arcán, és jobban magához szorítja a lányt.

- Tudok vigyázni arra, ami az enyém. Eric egyébként is visszavonul,

mihelyt megkapja a pénzét.

Lehet, hogy ő nem tart Erictől, de én igen. Nem nagyon szeretném, ha céltáblává válna. A mikrosütő órájára pillantok.

- Tízre haza kell vinnem Rachelt. Én vezetem a kocsiját, de valakinek utánam kell jönnie, hogy visszahozzon.

- Majd én megyek - ajánlkozik Abby.

- Nincs is kocsid - hökkenek meg.

- Szóltam Tomnak a balesetről. Megengedi, hogy használd az egyik kocsiját, amíg újra össze nem tákolod a Mustangodat. Elhozom a verdát, és Racheléknél találkozunk.

- Faja.

Abby távozik, és egy másodperc múlva követem. A ház kijárata mellett ácsorog, rám vár.

- Tudom, mi jár az eszedben, Isaiah, és szerintem teljesen helytelen.

Az ajtókilincsre teszem a kezemet, nem engedem, hogy kilépjen az utcára.

- Mégis mi jár az eszemben?

- Ugyanaz, ami nekem minden reggel, amikor a tükörbe nézek, és meglátom egy totális reménytelenségtől bepöccent egyén arcát.

- Néhány hete még lopásra bujtogattál. Kocsinként egy rugó káépében. Egyetlen éjjel megkereshetném a pénzt, és reggel már Rachellel enyelegetnék, nem emlékszel?

Abby megdörzsölgeti az arcát.

- Az még azelőtt volt.

- Mielőtt?

- Mielőtt megismertem Rachelt. Mielőtt a barátnőm lett. Mielőtt láttam, mennyire boldoggá tesz téged. Mielőtt láttam, hogy követheted Noah példáját, és kiverekedheted magad ebből a negyedből. Szakképzettséget szereztél, érettségi után állás vár, és egy lány, aki szeret téged. Ha ellopod azokat a kocsikat... - A cipőjét bámulja. - Az megváltoztat. Ha egyszer elindulsz abba az irányba, többé nincs visszaút.

Abby utál drogot árulni, de leragadt ennél. A családja hajszolta bele. Meg a drogüzér, akinek dílerkedik.

- Csak egyszeri alkalom lesz - jelentem ki.

- Persze, fűzd csak a saját agyadat! Kiszolgáltatod magadat. Nem annyira, mintha Ericnek szolgáltatnád ki, de bármikor fölhasználhatják ellened, amit tettél. Soha nem szabadulsz meg tőlük.

Most sem vagyok szabad. A jövő, amiről valaha álmodtam, füstbe ment.

- Már nem érdekel a szabadságom. Ez Rachelről szól.

Az emeleten kinyílik és becsukódik az ajtó. Rachel jelenik meg a lépcső tetején. Háromezer-kétszázdollárnyi indulópénzem és egyetlen estém van versenyzésre. Ha mindent elfogadok, amit most ajánlottak föl, akkor visszamegyek állami gondozásba, Noah és Echo pedig két lábon járó céltáblává változik. Mindezt a pusztítást annak reményében viszem véghez, hogy nyerhetek a gyorsulási pályán.

Rachel két kézzel a korlátba kapaszkodik. Igen, kiszolgáltatom magam Abby drogos kapcsolatának, de Rachelt nem fenyegeti majd többé veszély.

- Hozd össze az egyezséget, Abby!

ISIAIAH A LAKÓPARKUNK ŐRZÖTT kapujától egy háztömbnyire áll meg a kocsimmal. Fényszóró villan föl mögöttünk, ahogy Abby követi. Azután a lány lekapcsolja a reflektorát, jelzi, hogy nem siettet bennünket.

Egész úton hallgatunk. Nem mintha a csönd ritkaságszámba menne köztünk, de még sosem telepedett ránk ilyen nyomasztóan. Mindkettőnkben sértődött harag munkál. Mi tagadás, én felek is.

- Ugye nem tudjuk összeszedni a pénzt?

- A hét végén kifizetjük Ericet - szögezi le Isaiah. - Ami ma este történt, a pánikroham, ez már tart egy ideje, igaz?

Kést döf belém a kimondatlan vád, hogy hazudtam neki. Az ülés háttámlájára hajtom a fejemet.

- Honnan teremtyük elő a pénzt?

- Vért hánytál - engedi el a füle mellett a kérdésemet. - Semmi másról nem tárgyalok, amíg ezt nem tisztázzuk.

- Isaiah...

- Vért hánytál - ismétli.

- Tudom.

- Rachel... te segítségre szorulsz.

Fölnevetek, ugyanolyan keserűen, mint emlékezetem szerint jó néhány héttel ezelőtt, amikor megismerkedtünk.

- Te is.

- Szeretlek - közli Isaiah olyan egyszerűen, hogy egyidejűleg repes és elszorul a szívem.

- Szeretlek - suttogom. - Gondoltad volna valaha, hogy szeretni valakit ilyen borzasztóan fájhat?

Isaiah a fejét rázza, és kibámul az ablakon.

- Mi lesz most kettőnkkel? - kérdezem. Mert nem tudom, hogyan folytathatjuk. Isaiah nem hajlandó megnyílni előttem. Ez valahogy kegyetlenség. Közel csalogatott magához a gyermekkori történeteivel meg a szerelmes szavaival, de egy pillanatra sem engedi ki a kezéből az irányítást. Nem maradhatok olyasvalakivel, aki nem kezel egyenrangú

félként.

Megköszörüli a torkát.

- Megvágtak a szakvizsgán.

Elszörnyedek.

- Azt mondtad, átmentél...

- Csalással vádoltak, úgyhogy megbuktattak. Amint a Profipaxnál megtudják, lőttek a szakmai gyakorlatnak és az állásnak. Semmim sem maradt, amit nyújthatnék neked.

Ledermedek, az agyam kapkodva próbálja megérteni.

- Miből gondolják, hogy csaltál? Egyáltalán nem is volt rá módod, miért feltételeznek ilyesmit?

- Mindegy. Vége.

- Nincs vége. Újra leteheted a vizsgát. Bebizonyíthatod, hogy mindent tudsz az autókról.

Isaiah a volán fölött tartja a kezét, mintha rá akarna csapni, de nem teszi. Helyette lassan a bőrborításra ereszti a tenyerét.

- Vége. A képesítésnek. Az állásnak. A reménynek, hogy a versenyzésből kifizethetjük Ericet.

- Kiállok Zach ellen. - Ez az egyetlen megoldás. - És nincs szükségem hozzá az engedélyedre.

Isaiah akkorát csap a volánra, hogy összeressenek.

- Mivel állsz ki, Rachel? A hétszáz dollárunkkal? Mondjuk, hogy nyersz, akkor is még több mint háromezer hiányzik. Megpróbáltuk, és kudarcot vallottunk. A szabályok szerinti játék most már nem jöhet szóba.

- Akkor több futamot is bevállalunk. Többször is kiállok Zach ellen. Azt mondta, a pénz nem gond.

- Mert Eric pénzével fogad.

Úgy kapom föl a fejem, mintha pofon vágtak volna.

- Mit mondtál?

- Zach most már Ericnek dolgozik.

Hirtelen azt sem tudom, hol vagyok, mintha testen kívüli élményben lenne részem. Isaiah tudta, és eddig nem szólt róla.

- Kocsikat fogok lopni, hogy összeszedjem a pénzt Ericnek.

Hangjából és megfeszülő állkapcsából félreérthetetlen az elszántság. Már döntött, és mondhatok bármit, nem másítja meg az elhatározását. Kinyitom a kocsiajtót.

- Rachel! - kérlel Isaiah.

Várok, elég sokáig, hogy lehetőséget adjak bocsánatkérésre, amiért titkolóztam előttem. Hogy kiderüljön, rosszul hallottam, amit a kocsilopásról mondott.

- Még ha nem így állna a helyzet, akkor is versenyeznünk kellene pénteken és szombaton este. Ott fogod hagyni anyukád jótékonysági rendezvényét a versenyzés miatt? Csak hagyj nekem időt, hogy elrendezzem ezt, és azután...

- Azután mi lesz? - reccsenek rá. Miután Isaiah nem szól semmit, az ajtajára mutatok. - Szállj ki a kocsimból!

Kattan a kilincs, úgy is tesz, azután a kocsi előtt megvár. Odalépek, nem nézek rá, csak előveszem a kabátzsebemből az öngyújtóját, és felé nyújtom.

Isaiah homlokráncolva fordítja el a fejét.

- Ne csináld már, Rachel!

- Nem én csinálom.

Kinyújtott tenyérrel várom a slusszkulcsomat, Isaiah keze takarja az enyémet. A kulcs jéghidegnek érződik a bőrömon, az öngyújtó pedig eltűnik.

- Azért csinálom, hogy megvédjelek - mondja.

- Nem, nem azért - suttogom lehajtott fejjel. - Azért csinálod, hogy magadat véd. Sosem engednél igazán közel.

Leejt a kezét, én pedig beülök a volán mögé. Isaiah félrehúzódik és hátra sem nézve hajtok haza. Isaiah azt mondja, megvéd. A bátyáim és apám ugyanezt állítják anyukámmal kapcsolatban. Életemben először gondolkodom el, vajon anyám igényli-e, hogy megvédjék.

Ez elvileg egy ablaktalan tárgyalóhelyiség, de Anyu itt alakította ki a parancsnoki hadiállását. A folyosó túloldalán nyíló báltermet több ezer cserép rózsaszín törperózsával és csillámló kristályokkal díszítették föl. A nagyszobába és szmokingba öltözött vendégek százai az előtelt eszegetik. Ezt saláta követi, majd választás szerint hal vagy marhasült, végül a desszertként fölszolgált túró-tortánál fölállok, és mindenkinek elmondom, mennyire szerettem Colleent. Utána tánc.

Én pedig majd - remélhetőleg kínos mozzanatok nélkül - kimentem magam, és az est hátralévő részét a mosdóban töltöm... haldoklással.

A tükörre, amit anyám azért hozott, hogy fésülködéshez és sminkeléshez használjuk, Colleen fényképét ragasztotta. Anyunak igaza

van. Mindenkinek igaza van. Hasonlítok rá. A hosszú, szőke hajammal. A sötétkék szememmel. Meg a mosolyommal is. Csak épp neki mindez jobban állt.

Gyűlölöm Colleent. Gyűlölöm. Nem is ismertem őt, de szívből utálok.

Micsoda disznóság tőle, hogy tökéletes, meseszép, mindaz, amit bárki is álmodhat a nővéréről vagy a lányáról! Hogy jön ahhoz, hogy megbetegedjen, meghaljon, és teljesen földúljon egy családot? Hogy merészel a síron túlról kísértetni, azzal zaklatni, hogy én bezzeg soha nem leszek elég jó?

Az asztalon pihenő mobilomra pillantok. Akárcsak a megismerkedésünk utáni első napokban, magammal hordom, hívásban vagy SMS-ben reménykedem. Isaiáh-tól egyik sem fut be. Abbyvel szoktam beszélni. Azt mondja, Isaiáh le van törve, morgós, mint egy medve, és ma éjjel fogja ellopni a kocsikat.

Éjfél a fizetési határidő.

Nem akarom, hogy Isaiáh bűnözővé váljon. A szívem szaporábban dobog, amikor a kezembe veszem a telefont. Mi történhet? A legrosszabb esetben Isaiáh nem válaszol az üzenetemre, egyszer már bebizonyítottam, hogy azt is túl tudom élni.

En: :(

Nyílik az ajtó, nevetgélés, beszélgetés hangjai kísérik anyámat, ahogy belép. Káprázatosán fest talpig pirosban, csupa boldogság, csupa mosoly. Anyám elveszítette Colleent, de elégedetten él a pótlékkal, aki minden pillanatban színlel neki.

- Csodásan halad az estély. Gyere ki, Rachel! Több jóképű fiatalember is eljött az iskolából. Abby megérkezett már?

Abby. Róla megfeledkeztem. Azt mondta Anyunak, hogy jön ni fog.

- Nem.

- Tetszik az új telefonod?

A kezemben tartott készülékre meredek, Miután a régi telefonomat a hegy tetején ledobtam, majd pedig kint hagytam az esőben, amikor Isaiáh kocsijában kerestünk menedéket, bemondta az unalmast. A szüleimnek azt hazudtam, hogy a vécébe ejtettem. Apu valami flancosat vett helyette. Csilivili csodaketyerét.

- Klassz.

Az ujjaimmal dörzsölgetem a képernyőt, imádkozom, hogy Isaiáh válaszoljon. A szemem sarkából anyámra sandítok, miközben

megigazítja a rúzsát. Gyomorszorító kétségbeesés mardos. Isaiah bűncselekményre készül, hogy megmentsen engem, mert igaza volt. Annyira rettegek anyám nemtetszésétől, szeretetének elvesztésétől, hogy úgysem hagytam volna itt ezt a rendezvényt a verseny kedvéért.

Anyu végighúzza az ujját az ajka alatt, hogy letörölje a fölösleges sminket. Maga a tökély, de soha észre sem vesz engem. Miféle szeretet ez? Sőt, érdemes egyáltalán megtartani ezt a szeretetet?

- Ha pénz kellene, adnál?

Úgy esnek ki a számon a szavak, mintha robotkormányzásra lennék kapcsolva, és talán az is a helyzet. *Ötezer dollár kell, Anyu. Hogy megmentsem a srácot, akibe szerelmes vagyok.* Anyu mellettem ülve rendezgeti a haját.

- Hát persze. Mire van szükséged?

Kinyitom a számát, fölkészülök a kérésre, amikor nyílik az ajtó, és a golfklub vezetője lép be.

- Mrs. Young, szíveskedjék kifáradni a konyhába!

Anyu megpaskolja a hátamat.

- Vacsora után beszélünk.

A szónoklatom után. Miután Isaiah bűnözővé válik. Hiába próbálnám megkérni Anyut, hogy maradjon, mert már megy is. Rezeg a telefonom, és reszkető ujjakkal élesztem föl a kijelzőt.

Isaiah: **Ne búsulj! Szeretlek.**

Én: **Lécci ne csináld!**

Isaiah: **Muszáj.**

Ketyeg az óra, és minden múltó másodperccel mintha egy-egy lépést tennénk a siralomház felé. Az ajtó előtt vagy West, vagy Ethan ténfereg. Egyikük sem engedi, hogy lelépjek. Két választásom maradt: megtartom a beszédet, és elviselem a rohamot, vagy elmondom az igazságot, és kiábrándítom a családomat.

Isaiah azt mondta, segítségre szorulok. Talán igazat kell adnom neki. Tényleg kezelésre szorulok.

Én: **Segítséget kérek, ha te is. Beavatom a családom mindenbe, ha hagyod, hogy segítsek. Most kell döntened.**

Szuggerálom a telefonomat, hogy csörögjön: imádkozom, hogy rezegjen. Aztán már nem várhatok tovább, kopognak az ajtón.

- Rachel - szól be Ethan szomorú tekintettel. - Anyu azt mondja,

lassan asztalhoz kell ülnünk.

A vacsora után pedig a beszédem következik. Az asztalon hagyom a telefont, és összefogom az estélyi ruhám alját. Ahogy ellépek Ethan mellett, megfogja a hátamat.

- Hidd el, nem lesz semmi baj, Rach. Csak csináld végig a beszédet. Lélegezz mélyeket, azután Westtel feltűnés nélkül kicsempészünk. Megvédünk.

Nem szólok semmit. Unom már, hogy megvédenek.

MINDENKI AZT HISZI, HOGY AZ autókat az éj leple alatt lopják el, amíg az egész világ alszik. Bár ilyen is előfordulhat, léteznek egyszerűbb módszerek. Ma éjszaka, ha sor kerül rá, a közhelyet fogom erősíteni. Máskülönben a könnyebb megoldásra szavazok.

Egy palackozottital-bolt melletti sikátor árnyékában állva várok a degeneráltra, aki utálja a hideg időt, de piára vágyik. Előbb-utóbb valaki járó motorral fogja otthagyni a kocsiját. Mivel még csak kora este van, ráérek várni.

Rachel SMS-e nyomaszt. **Segítséget kérek, ha te is. Beavatom a családom mindenbe, ha hagyod, hogy segítsek. Most kell döntened.**

Négy napja ügyet sem vetünk egymásra, és amikor Rachel végre megszólal, olyan ultimátumot ad, hogy meghasad a szívem. Vagy segítek neki, vagy megvédem. Segítségre szorul, vagy kórházban köt ki. Nem fogja föl, hogy nekem viszont muszáj autókat lopnom, hogy megvédjem őt.

Nincs igaza. Azt hiszi, nem engedem közel magamhoz. A vöröstéglás épület hideg falának támasztom a fejemet. Olyasmiket mondtam neki, amiket soha senki másnak. Az agyam most mégis imamalomként ismételteti Rachel szavait... *sosem engedtéél közel.*

Mély lélegzetet veszek, próbálom kitörölni a gondolatokat. Feladat vár rám és ha valami elvonja a figyelmemet, veszélybe sodorhat. A Saturn tulajdonosa abban a pillanatban száll ki a kocsijából, ahogy egy pizzafutár kilép az üzletből. A motor jár, miközben a férfi becsukja a gazdátlanul hagyott autó ajtaját.

- Nem tudja, merre van az Elmont utca? - kérdezi a pizzafutár. Fölkapom a fejem - ez az anyukám utcája.

- De - feleli a sofőr. - Jobbra az első keresztutca.

Még néhány szót váltanak, azután a futár elhúz, a másik férfi meg bemegy az italboltba. Tekintetemmel követem a pizzafutárt. Védelem - Anyu pontosan ezt a szót használta velem kapcsolatban.

Azt mondtam Rachelnek: *ő az anyukám.*

Majd találkoztok akkor, amikor készen állsz.

Hát most valahogy készen állok.

Ha egyáltalán lehetséges, ez a kulipintyó még kisebb, mint Shirleykéé. Keskeny frontos lakóépület, az a fajta, aminek csak a nappalija néz az utcára, utána a hálószoza szokott következni, majd hevenyészett fürdőszoba és konyha.

A hepehupás járdán álldogálok, hüvelykujjamat a zsebembe akasztva méregetem a házat. A koszos klóplifüggöny nyögött félhomály dereng, és kékes képernyővillogás jelzi a televíziót. A töredezett előterasz szélén a cigarettacsikkal teli befőttesüveg - régi, dombormintás példány - mellett zöld kerámiabékuci gubbaszt. Anyu mindig komálta a békákat.

A drót szúnyoghálós ajtó zörög, amikor bekopogok. A túloldalon megreccsen a padló. Némi időhúzás, szerintem ennyi kell, hogy az ember kikukucskáljon a kémlelőnyíláson, majd kitárul az ajtó.

- Isaiah! - kerekedik el anyu szeme, és kicsit elpirul. Farmert meg pólót visel. A már jól ismert, óriási karika himbálózik, ahogy a füle mögé kanyarítja épp csak vállig érő, barna haját. - Gyere be!

A nappalija kanapéból, két dohányzóasztalból, két székből és televízióból áll. Két éve engedték ki, úgyhogy volt ideje berendezkedni.

- Ki tudnál jönni?

- Persze - lép ki meztláb a hűvös estébe, nyitva hagyja a deszkaajtót. A nappaliból hallatszik, hogy most kezdődik a Mindent vagy semmit! utolsó fordulója.

Anyu a befőttesüveg mögül öngyújtót meg egy doboz arany Marlborót vesz elő.

- Nem zavar?

A fejemet rázom, és a teraszlépcsőre telepszik. Kihúz egy szál cigarettát, háromszor megpöccinti az öngyújtót, káromkodik, megrázza az öngyújtót, majd újra- próbálkozik. Fogytán a türelmem, előrántom a zsebemből az öngyújtómat, és tüzet adok anyámnak.

- Kösz! - mormolja. Hosszút slukkol, és még hosszabban fújja ki a füstöt, mielőtt folytatja: - Most nincs pénzem. Nagyon ki vagyok centizve, de a jövő héten tudok adni valamennyit.

Atyaisten, mit tettem! A gondolatától lerogyok mellé.

- Nem érdekel a pénzed.

Már nem.

A földre hamuzik.

- Egy bibliai alakról neveztelek el. Ézsajásról, az Úr prófétájáról. Tudtad?

- Nem.

- A nagypapád, az én apukám, lelkész volt. - Nagyot szippant, a cigaretta vörösen fölparázslík. - Három éve halt meg. Tüdőrák – lóbálja meg a cigit. - Anyukám néhány hónap múlva ment utána. Alighanem megszakadt a szíve.

- Szegények, - Fura érzés hallani, hogy voltak rokonaim. - Nem kellettem nekik.

- Én mondtam, hogy ne vegyenek magukhoz.

- És belenyugodtak ebbe - vonom föl fél szemöldökömet.

- Bele - mondja. - Bele, de ez vitte Őket a sírba. Anyu, Apu meg én mind olyan büszkék voltunk, hogy az már fájt. - Végigszívja a cigarettát, és a terasz betonján nyomja el a csikket.

- Miért jöttél?

- Mondani akartál valamit, és azt hiszem, most már végig tudnám hallgatni.

A kezében forgatja az elromlott öngyújtót.

- Vicces. Egészen mostanáig majd megvesztem, hogy elmondhassam.

Enyhe délies kiejtéssel beszél. Ez egyáltalán nem floridai neveltetésre vall.

- Te Floridában nőttél fel? - kérdezem.

Rám néz, oldalra hajtja a fejét, és majdhogynem elmosolyodik.

- Emlékszel Floridára?

- A tengerpartra - hazudom egy vállrándítással.

- Innen néhány megyényivel délre nőttem fel, egyutcás településen. Tizenhat éves koromban apukám Floridában vállalt szolgáltatot, én pedig megszöktem a szerelmemmel.

- Az apukámmal? - szalad ki a számon a kérdés.

- Sajnos nem - tanulmányozza lakkozott lábkörmét. - Illetve nem sajnos, mert kiderült, hogy a tetű nős, egy kokós ribanc a felesége.

Újabb cigarettát vesz elő, int a gyújtómért. Nem ereszt ki a kezemből a becses jószágot, megint én adok tüzet neki.

- Hú, de félted - jegyzi meg.

- Egyszer egy rendes családnál laktam - teszem vissza az öngyújtót a zsebembe. - A pasastól kaptam, egy iránytűvel együtt, mielőtt Kaliforniába költöztek.

Ugyanattól a pasastól, aki sárkánynak nevezett. Az iránytűt azért szánta nekem, hogy megtaláljam az utamat. Mindkét tetoválás órá

emlékeztet.

Anyu sóhajt.

- Tíz évig töprengtem, hogyan mondjam el neked, amit akarok. Egyik hazugságot a másik után eszeltem ki, és miután kiengedtek, nem bírtam a szemedbe nézni. Szóval még két évet azzal töltöttem, hogy kitaláljak valami mást, és most, hogy idejöttél, rá kell döbbernem, hogy az is gyöngé.

- Próbálkozz meg az igazsággal!

Elneveti magát.

- Talán már én sem tudom, mi az. - A szélbe libben a hamu. - Lefeküdtem pár fickóval, Isaiah. Mivel nem tudtam biztosan, melyikük az apád, úgy döntöttem, egymagám nevellek föl. Egy darabig szépen el is éldégtünk kettesben. Amíg volt állásom. De aztán elveszítettem.

Kifújja a füstöt, egész kis felhő gomolyog körülötte.

- Hazamentem, a szüleimtől kértem segítséget. Apu azt kívánta, tartsak bűnbánatot a gyülekezet előtt, valljam be, hogy vétkeztem. Úgy gondoltam, ezzel téged állítanánk be valamiféle véteknek, szóval visszautasítottam. Olyan villámgyorsan húztam el veled abból a házból, hogy megégett a kezem a súrlódástól. Azt mondtam, téged védelek. Apu válaszul megátalkodottnak nevezett... Visszajöttünk ide. Ennünk kellett. Pénz kellett. Úgyhogy... - Vállat von. - Emlékszel?

Emlékszem.

- Szerettem a kábeltévés házakat.

Anyu napközben családi házakba tört be, és engem is magával vitt. Emlékképek idéződnek föl bennem, ahogy hosszú kocsibehajtókon gyalogolunk föl a kertekbe. A hang, ahogy kinyílik egy tolóajtó és megcsapja az arcomat a benti hűs, klímarizált levegő, amint Anyu betuszkol.

Kalapált a szívem, ahogy a néma házban a hátsó ajtóhoz mentem - hogy kinyissam anyámnak. Amíg ő a házban kutatott, megengedte, hogy tévét nézzek, és megegyem a konyhában talált összes kekszet. Irtó klasszknak találtam... amíg el nem kapták.

Anyu az éjszakai égboltot bámulja, keres valamit.

- Sokszor eltűnődtem, mi történt volna, ha maradok, és eleget teszek Apu kívánságának, vagy ha beleegyezem, hogy magukhoz vegyenek téged, vagy ha hagyom, hogy az a házaspár tízéves korodban örökbe fogadjon.

Fölkapom a fejem, nagy szemeket meresztek.

- Adoptálni akartak?

- Igen. - Megint szippant a cigarettájából. - Akartak, de nem tudtam, hogyan váljak meg tőled. Azonkívül aggódtam, hogy hátha rosszul választok, és megint nem neked való családba kerülsz. Úgy gondoltam, az állam majd megvéd. - Anyu megdörzsölgeti a szemet. - Azt hittem, téged védelek ezzel.

Halvány emlékek rémlenek föl, hogy az akkori szociális munkásom megkérdezte, szeretnék-e annál a családnál maradni. Annak idején nem sejtettem, hogy az a nő úgy érti, *véglegesen*.

- Azt mondtam a hatóságnak, hogy maradni akarok.

- Tudom - bólogat Anyu. - A nevelőapád elmondta. Talán a jóváhagyásom nélkül is elvehettek volna tőlem. Fogalmam sincs, de az az úriember az áldásomat akarta. Honnét tudhattam, hogy helyesen választottál?

- Én tudtam, mit akarok.

Azzal a családdal akartam lenni. A férfival, aki sárkánynak nevezett. Aki hitt benne, hogy inkább teremtek, mint pusztítok. Anyám megfosztott a boldogság esélyétől, mert nem bírt lemondani rólam. Mert okvetlenül mindent irányítani akart, még a börtönből is.

Ahogy én is igénylem, hogy irányíthassak.

Mintha villám csapna le az égből, egyenesen belém, fölpattanok a terasz lépcsőről. Anyu hirtelen mozdulatomtól megriadva emelkedik föl.

- Mi a baj?

Kirántom a zsebemből a mobilomat, és SMS-ezek Rachelnek: **Ne mondd el a beszéded!**

Másodpercek, talán percek telnek el. Nincs válasz.

- Mennem kell.

AZ EGÉSZ CSALÁDUNK EGY nagy, kerek asztal körül ül. A pincérek elviszik a vacsora maradványait, és gyönyörűen dekorált túrótorta szeleteket hoznak. A legutóbbi szónok, egy leukémiára specializálódott szakorvos éppen befejezi ékesszóló beszédét, mindenki megtapsolja. Anyu rám villantja mosolyát, miközben föláll, hogy bemutasson.

Beszívom a levegőt, és egyazon lendülettel kifújom. Igyekszem nem görcsölni azon, hogy ez az eddigi leghosszabb nyilvános megszólalásom, és ekkora tömeg előtt meg sosem beszéltem, biztos jól megbámulnak majd, és kinevetnek, ha meghallják remegő hangomat.

Igyekszem nem gondolni arra, hogy Isaiah autót lop, hogy Eric holnap reggel bekopogtat hozzánk, hogy Gavin be van sózva, és hogy szerencsejáték-függőségének híre vajon miként hat majd anyánkra. Igyekszem nem törődni a nyakamon fölfelé kúszó forrósággal, a gyomorszorító érzéssel. Igyekszem nem gondolni arra, hogy népes közönség előtt fogok háyni.

Ökölbe szorul a kezem az ölemben, és Ethan megfogja az asztal alatt.

- Ne csináld, Rachel!

A szemébe nézek.

- Micsodát?

- Ezt. Helytelen. Nem szabad ezt művelned magaddal, és én sem hagyhatom.

- Anyu kedvéért tesszük - suttogom, miközben Anyu hozzáfog a bemutatásomhoz, azaz elmagyarázza, ki volt Colleen, mert nézzünk szembe a ténnyel: egész életemet az ő nagyobbik lánya határozza meg.

- De veled ki törődik? - kérdezi a tesóm.

- ...kisebbik lányomat. Rachel Youngot!

A nevem hallatán tapsolnak. Fölállok, és Ethan még most is fogja a kezemet. Egymásra meredünk, ő is főlegyenesezik. Hagyom, hogy átöleljen.

- Elfelejtettem, hogy elvileg én vagyok a legjobb barátod - mondja. Magamhoz szorítom.

- Én is.

A taps folytatódik, otthagynom az ikremet, hogy a pulpitushoz lépjek. Anyu az évnek ebben a szakában jellemzően lehangolt, reggelente alig bír fölkelni, idén azonban más. Csillogó szemmel puszil meg, ragyog a büszkeségtől, engem pedig szinte elborít a lelkiismeret furdalás. Kit illet ez a büszkeség és szeretet? Aligha engem.

A pulpituson már szépen előkészítve vár az Anyu által megfogalmazott beszéd dupla sorközzel kinyomtatott szövege. Félrevonom a hajamat az arcomból, és kézremegéssel nem törődve lejjebb állítom a mikrofont. Fokozatosan elnémul a terem. Egy-egy köhintés vagy porcelánhoz koccanó villa zaja hallatszik.

A rám szegeződő tekintetek helyett a papíron álló szövegre összpontosítok.

- Colleen alighogy átlépte a kamaszkor küszöbét, amikor megtudta, hogy leukémiás...

Sajog a gyomrom, egyik lábamról a másikra állok. Iszom egy korty vizet, egy férfi megköszöri a torkát. A közönség egyre inkább fészkelődik. Ismét a szónoklatra koncentrálok, de ledermedek a folytatásnál: *a nővérem*.

Valahol mélyen legbelül borzalmas úr tátong, akár egy fekete lyuk.

A nővérem. A hallgatóságot fürkészem... Ethant keresem. Van egy ikertestvérem, és van három másik bátyám, de nővérem valójában sosem volt.

Pusmogás kezdődik, és Ethan föláll. Úgy véli, pánikroham küszöbére kerültem. West is követi a példáját. Mély lélegzetet veszek, és életemben először fordul elő, hogy közönség előtt tényleg kapok levegőt.

- Nem ismertem Colleent.

Két kézzel letakarom a szöveget, és inkább két mentőkötelemre koncentrálok: Ethanre és Westre.

- Bátyáim vannak. Egy rahedlivel.

Nevelés hallatszik, ettől már-már elmosolyodom.

- De fogalmam sincs, milyen érzés, ha az embernek nővére van. Hetek óta szónokolok róla, milyen nagyszerű volt Colleen, ecsetelem a szépségét meg az erejét, és miközben beszélek, egész idő alatt másra sem tudok gondolni, mint hogy tulajdonképpen utálok őt, mert sosem válhatok ugyanolyan fantasztikussá.

Nyelek egyet, mert összeszorul a torkom.

- Ha nem hal meg, akkor talán mindarra megtaníthatott volna, ami őt jellemezte, belőlem pedig hiányzik, mint például az elegancia, az együttérzés, a közvetlenség. Talán ha nem hal meg, akkor a szüleim és a két nagyobbik bátyám nem töltötték volna az életük jelentős részét a múltba fordulva. Régebben azt hittem, gyűlölöm Colleent, de nem így van. A rákot gyűlölöm.

Elhallgatok, mert remeg az ajkam. Gyűlölöm a rákot. Kimondhatatlanul gyűlölöm.

- Gyűlölöm, hogy elvitt egy ilyen csodálatos embert, hogy elpusztította őt - Gyűlölöm, hogy a rák feldúlt egy családot. Gyűlölöm... gyűlölöm... hogy én világra sem jöttem volna, ha a nővérem nem hal meg. A rák komiszul elbánt Colleennal. Elbánt Anyuval és Apuval. Elbánt Gavinnel és Jackkel.

Egy könnycsepp gördül le a szemem sarkából, ahogy a szüléimre nézek.

- És végképp elbánt Westtel, Ethannel meg velem.

Anyám a szájához kap, és émelyítő fájdalom ragadja meg a zsigereimet, ahogy ráeszmélek, hogy kimondtam minden gondolatot, ami bennem motoszkált, mióta az eszemet tudom. Egész testemben remegek, ujjaimmal végigszántok a hajamon. Mit tettem?

Millió szempár mered rám döbbenten. Kinyílik a terem hátsó ajtaja, és majdnem sírva fakadok a megkönnyebbüléstől: Isaiah az.

AZ EGÉSZ TEREM FELÉM FORDUL, és látott szájjal bámul. Nem kétséges, mit látnak - szakadt farmert, feketepólót, tetoválást és fülbevalót. Nem érdekel, mit látnak. Csak az fontos, mit lát Rachel: egy nemkívánatos jövevényt vagy a szerelmét.

Egy könnycsepp gördül le az arcán, és világos, hogy teljesen megbénult. Földig érő, csupa-csupa szoknya, aranyszínű báli ruhájában tényleg az az angyal, akinek tartom őt.

- Azt hiszem, eltévesztette a termet, fiatalember - szól rám egy szmokingos úr.

- Én ugyan nem - vonulok át határozott léptekkel az asztalok között. le sem veszem a szememet Rachelről.

- Segítségre szorulok.

Kék szeme már nem ködös, visszatér az ibolyái árnyalat, amit úgy imádok.

- Én is.

Megszorítom a kezét, és a parkoló felé intek.

- Itt a kocsid? - Bólint. - Az jó - mondom -, mert Zach csak a saját Mustangod ellen versenyez veled.

Földerül az arcán a mosoly, amit a megismerkedésünk estéjén villantott rám.

- Akkor gyerünk!

A KEZEMET FOGVA szédült sebességet diktál, én tartom a lépést. Az emberek zavartan állnak, tanakodnak, hogy mit tegyenek Körös-körül értetlen locsogás hallatszik. Kibukhatnék azon, ahogy bámulnak, de ehelyett felszökik bennem az adrenalin, és érzem... hogy élek.

A folyosón elszántan igyekszem nem lemaradni, remélem, hogy a hátam mögött hagyom a családomat. Lerúgom a lábamról a körömcipőt, és Isaiah eszelősen vigyorog rám.

- Az aszfalt hideg.

- Magas sarkúban nem tudok vezetni. Egyébként meg vihetsz a karodban.

Imádom a nevetését.

- Másik ruha kell - mondom.

- Zach duplán fizet, ha így állsz ki ellene.

- Komolván beszélek.

- Amint beszállunk a kocsiba, fölhívjuk Abbyt meg Echót. Ők majd keresnek neked valamit.

- Rachel! - ordítja apám a folyosó végéről. Megfagy az ereimben a vér.

Isaiah aggódó tekintettel fordul felém.

- Mi baj?

- Nincs nálam a slusszkulcsom.

Kiránt egy kulcsot a zsebéből.

- Másoltattam. Hátha elveszíted a tiédet.

- Rachel!

Apám lelassít, és gyanakodva méreget bennünket, ahogy Isaiah elélem áll.

- Apám nem bánt engem - súgom neki.

- Ő nem is - mormolja, - A seggfej bátyáiddal van gondom.

Megfogom a kezét, mellé lépek. Isaiah a tekintetével némán figyelmeztet.

- Apu - szólok meg a páni félelem és a bátorság keverékével. - Ez itt Isaiah.

A fiú biccent. Apám hápog. Mindent egybevéve, rosszabbul is sikerülhetett volna a bemutatás. A bátyáim egyenként fősorakoznak apám mellett. Mindannyian más-más mértékben dühösek.

- Mi folyik itt? - kérdezi Apu.

Hátat fordítok a családomnak.

- Hozd a kocsit! - súgom Isaiah-nak.

- Nem hagylak itt - néz merőn a bátyáimra.

- Veled megyek, csak tedd, amit mondtam!

Úgy lép ki a kapun, mintha fizikailag fájna neki. Mély lélegzetet veszek, remélem, helyesen döntöttem, hogy szembeszegülök a családommal. Anyu elkerekedett szemmel, kezét a ruhájára simítva lép tétován apám mellé.

- Ki volt ez, Rachel?

- A fiúm - felelem. - Isaiah-nak hívják.

Apám arca egészen különös lila árnyalatot ölt, miközben meglazítja a nyakkendőjét.

- Amit ma este műveltél... ezzel a fiúval... és ez a beszéd...

- Csak azt tettem, amire Anyuval kértetek - szakítom félbe. - Azt akartátok, hogy beszéljek Colleenről, hát beszéltem.

Apu egyre mérgesebb, és mindinkább fölemeli a hangját.

- Ez rettentően kínos!

- Ez az igazság! - kiáltom.

Apám pislog, anyám oldalra hajtja a fejét. Úgy néz rám, mintha még sosem látott volna. Talán tényleg nem, mert aki most áll előttük, az az igazi énem: az a Rachel, akit évek óta rejtegetek. Megragadom Anyu kezét, szorongatom, könnyölgök, hogy lásson meg végre.

- Nézz rám!

- Rád nézek - feleli halkán.

- Rám! - sikítom. - Ne Colleenra! Még gyöngye utánzat sem vagyok. Rachel vagyok. Utálom a lilát, utálom a plázákat, utálom a vásárlást, és utálok csalódást okozni.

- De hát azt mondtad, már megszeretted... - kezdi Anyu, majd becsukja a száját.

- Mert ezt akartad hinni. - Elrántom a kezemet, és a bátyáimra mutatok. - Legalább rájuk nézz! Ketten semmi mást nem kívánnak, csak hogy szeresd ōket, a másik kettő meg az egész életet azzal tölti, hogy megpróbál tökéletessé válni. Közben mindannyian belerokkanunk.

- Rachel... - halkul apám hangja a szomorúság és a fáradtság

elegyévé. - Ne most!

- Miért ne most? - Hullámszik a szoknyám, ahogy szembefordulok Apuval. - Sosem jutott eszedbe, hogy te okoztad ezt? Ha szemernyi tiszteletet adsz Anyunak, és egyenrangú félként bánsz vele, nem pedig úgy, mint egy kisgyerekekkel, akkor ki tudott volna bontakozni a gyászból.

Anyu szeme rám, majd Apura villan.

- Miről beszél ez a lány?

Merőn nézem Gavint, várom, hogy vallomást tegyen. Ehelyett lehorgasztja a fejét, és a falnak támaszkodik. Undorodva fordulok Anyuhoz.

- Velem is ugyanazt csinálják, amit veled: megvédenék. De nekem nincs szükségem a védelmükre. Erős vagyok, és az az érzésem, hogy te is erős vagy.

- Rachelnek pánikrohamai vannak - szólal meg West. - Tudom, hogy egyedül is erősnek hiszed magad, Rach, de szükséged van ránk.

Sajog a szívem, ahogy Westtel farkasszemet nézünk. Barázdák futnak a homlokán, és fájdalom tükröződik a tekintetében - vajon lehetséges, hogy az egész aggodalmaskodása, a túlzásba vitt védelmezése... lehetséges, hogy valójában neki szükséges, hogy szükségem legyen rá?

Anyu értetlen arca elsápad, mintha ájulás környékezné.

- Miért hazudtad azt, hogy elmúltak a rohamaid?

- Azért, mert... - kezdem indokolatlan dühvel, azután higgadtságot kényszerűek magamra. - Mert az igazi énem elszomorított téged, amikor pedig megváltoztam, boldog lettél. Azt kívántad, hogy szeressek vásárolni, hát szerettem. Nem tetszett neked, hogy szeretem az autókat, hát eltitkoltam. A pánikrohamaim megríktattak téged, hát hazudtam.

A Mustangom moraja visszhangzik mögöttem. Lassan hátrálok Anyuéktól a kapu felé.

- Befejeztem, nem erőlködöm tovább azért, hogy boldoggá tegyem ezt a családot.

West és Jack elindul felém, rádöbbenek, hogy nem tudok kijutni.

- Rach! - kiáltja Ethan, és leinti őket. Teret engednek neki, elkapja a karomat. Ki akarom rántani, de feltűnés nélkül megrázza a fejét. A kezembe nyomja az estélyi táskámat, és hirtelen kitarja a kaput. - Jössz nekem eggyel!

A GYORSULÁSI PÁLYÁNÁL Echo 65-ös Corvett-je mellett állok meg Rachel Mustangjával, és elmosolyodom, amikor meghallom, hogy Rachel levegő után kapkod ámulatában.

- De gyönyörű! – Vagy elfeledkezik róla vagy nem törődik vele, hogy nincs rajta cipő, báli ruhástól kipattan a kocsiból, és a Corvetthez indul. – Ez az eredeti sárhányó?

Echo és Noah egymás mellett állva nevetnek.

- Gőzöm sincs. – feleli a lány.

Rachel teljesen ledöbben, hogy egy ilyen oldtimer tulajdonosa nem tudja a választ, és felém fordul. A karomba kapom, nem bírom nézni, hogy mezítláb ácsorogjon a kavicson, és sikít, ahogyan fölemelem.

- Echo bátyjáé volt a kocsi.

- Ja persze! – jut eszébe, hogy már meséltem neki a fiú haláláról.

- Meggondoltam magam a dupla randit illetően - mondja Noah. - Egy autóbolond is elég.

- Nehéz ügy - hümmögöm. Az orrommal megbirizgálom Rachel fejét, beszívom finom óceánillatát. Úgy föl vagyok dobva, mint még soha. Rachel engem választott, én pedig őt. Semmi sem állíthat meg bennünket.

- Hoztál ruhát, Echo?

- Aha - mutat egy farmert és egy pólót. – Az enyém, úgyhogy hangyányit hosszú lesz.

- Én meg csukát - terem mintegy varázsütésre Echo mellett Abby. Odaadja Rachelnek azt a cipőt, amit leggyakrabban szokott viselni, én pedig leteszem Rachelt, aki gyors pusztít lehel a számra, és elsöpör átöltözni.

- Itt a pénz? - kérdezem Noah-tól.

Boorítékot nyom a kezembe. Nehéznek érzem. Ennyibe kerül, hogy megszabaduljak a rendszertől.

- Te tényleg fedezted a hátamat - ismerem el.

Noah úgy helyezkedik, hogy a haja takarja a szemét.

- Érted és Bethért bármit megtennék.

- Bocs, öreg! Furkó voltam.

- Az - mosolyodik el, és vele együtt én is.

- Két óra múlva bezár a bazár - csúsztatom be a borítékba a megmaradt pénzünket is. A hüvelykujjammal átpergetem a bankjegyeket, és rájövök, hogy a zsozso még Beth hozzájárulását figyelembe véve is több, mint amennyire számítottam. - Mintha azt mondtad volna, hogy csak kétezret kérsz kölcsön.

- Annyit kértem - bólint Noah. - Abby eldöntötte, melyik oldalra áll. Kilencszázat kell nyernünk.

A lányok kijönnek a mosdóból, Rachel magával vonszolja a báli ruhát.

- Ezt ejtőernyőnek használhatnánk.

Abbyre meredek, ahogy elhalad mellettem, és bámulásom feszélyezni kezdi.

- Mi bajod? - kérdezi.

- Kösz! - felelem.

- Ericet kiakasztani kész élvezet. És ez különben is eleve a te pénzed volt.

Persze nem ezért tette, hanem barátságból.

A hangosbemondó a következő futam résztvevőit szólítja. Noah-ra nézek, és intek az állammal.

- Nyeregbe!

A VERSENYGÉPEK MOTORJAI belebőgnek az éjszakába. Eric a lelátó legfelső sorából várakozóan néz le rám. Éjfélig esedékes a pénze, addig kell fizetnünk. Húsz percünk maradt, és ötszáz dollár hiányzik.

A lelátó mellett állva, távolról figyelem Echót meg Abbyt, akik arra várnak, hogy Noah és Isaiah visszahozzák a Corvette-et. A motor a rajtnál megadta magát, ez Noah-nak a futamba került, Echónak pedig az autójába.

Ahogy ismét Echóra pillantok, beszívom az alsó ajkamat. A bátyja autója volt. Az egyetlen emlék a testvérétől, a legjobb barátjától, aki elesett Afganisztánban. Gavinre, Jackre, Ethanre és Westre gondolok. Pillanatnyilag dühösek rám, és én is rájuk, de ha meghalnának, nem élném túl.

És Echo miattam veszítette el a kocsiját.

Kavicsok gurulnak az aszfaltra, és Zach jelenik meg mellettem.

- Hallom, végül kiállsz ellenem.

Bólintok. Isaiah-nak szólnia sem kellett, hogy ott vagyunk, ahol a part szakad.

- Mi lesz, ha veszíték?

Zach szeme a hátam mögé villan, és nem szükséges követne a tekintetét, anélkül is tudom, hogy Ericre néz. Zsebre vágja a kezét, közelebb lép.

- Ne állj ki! - súgja.

A sors iróniája, hogy Isaiah a megismerkedésünk estéjén megpróbált elriasztani a versenyzéstől, de egyetlen döntésemet sem bánom. Azért szerettem belé, mert akkor nem hallgattam rá, nem szeleltem el.

- Nincs választásom. Na áruld el, mi lesz, ha veszíték.

- Igenis van választásod - győzköd. - Azt hittem, nekem is van, de most már tudom, hogy nincs. Muszáj nyernem, és nyerni is fogok. Láttalak már versenyezni. Nincs meg benned, ami a nyéréshez kell.

- Mi lesz, ha veszíték, Zach?

- Eric markába kerülsz. Isaiah-val együtt. A részletek most lényegtelenek.

Beszívom a levegőt, és lassan kifújom.

- Találkozunk a rajtnál!

Noah és Isaiah egy üres helyre tolja a Corvette-et, és amikor fölnyitják a motorháztetőt, mindketten káromkodnak, mert füst gomolyog alóla. A lányokhoz ballagok. Echo idegesen dobol a karján az ujjával.

- Sajnálom.

Szívszaggaató látni, hogy megsemmisült valami, ami nagyon sokat jelentett neki. Lesújtó a tudat, hogy Isaiah és én vagyunk felelősek érte.

- Hát még én - feleli. - Noah kétszázat veszített, mert a Corvette lerobbant a rajtnál.

- Echo... - Hogyan közöljem vele anélkül, hogy leütne, mert nyilvánvalóan nincs tisztában a helyzettel. - Egy 65-os Corvette motorjának rendbe hozása sokkal többbe fog kerülni kétszáz dollárnál.

- Az akármeddig ráér - szakítja el a tekintetét a kocsitól. - Viszont csak húsz percünk maradt, hogy előteremtsünk ötszáz dollárt. Ti Isaiah-val fontosabbak vagytok, mint egy autó.

- Na ezt add össze! - bökö oldalba Abby.

- Nem fér a fejembe, honnét tudta ez a pasi, hogy itt talál bennünket - néz Echo most Ericre, aki mintha nagyon is élvezné az események ilyenén alakulását.

- Onnét, hogy ez maga a sátán - véli Abby.

Isaiah görnyedt tartásban poroszkál felénk, mint aki arra készül, hogy halálhírt adjon szerettei tudtára.

- Ne haragudj, Echo, esküszöm, hogy rendbe hozom.

- Hagyd, Isaiah, pontosan tudtam, mire vállalkozom.

A srác viharfelhős szeme rám pillant.

- Kevés a pénzünk, angyalom - von közelebb magához. - Szétparázom az agyamat.

Gyöngéden megpusztilom az arcát, majd hosszabban az ajkát.

- Nem fogok veszíteni.

Legalábbis imádkozom, hogy ne veszítsek. Kifelé sugárzott magabiztosságomnak belül nyoma sincs. Isaiah keményen dolgozott, hogy megakadályozza ezt a futamot, de végül nem tudott tenni ellene. Rajtam múlik, hogy megmentsem kettőnket.

Kiül az arcára a gyötrem, hogy e pillanatban nincs a kezében az irányítás, hogy nem tud megvédeni.

- Ha elveszíted ezt a futamot, ne állj meg a pálya végén! Vezess

tovább, egyenesen menj a rendőrségre! Mondj el mindent! Majd megvédenek.

- Nem hagylak itt.

- Rachel, légy szíves! - Kezével a hajamba tűr. - Én mindent megpróbálok.

- Echo majd elviszi Rachelt - mondja Noah. - Én Isaiah mellett maradok.

Tiltakoznék, de Zach motorjának zúgása belém fojtja a szót. Isaiah fél kézzel átfogja a derekam, magához ölel.

- Mennyi a tét? - harsogja túl Zach a motorzajt.

- Ötszáz - feleli Isaiah. - Abby a bankos.

- Azért majd szemmel tartom - settenkedik oda majdhogynem harciasán Eric, sötét alakok kíséretében, akik azon az első estén is körülvették.

- A kukkolda az utca másik végén van - veti oda unott hangon Abby.

- És ha hagynám, hogy stírolj, többet számítanék föl.

Nem vár visszavágásra, Zachhez lép, és megmutatja neki az ötszázunkat. A fiú Eric felé int, erre az megmutatja a hanyagul két ujj között tűzött összeget.

- Én vigyázok a tételekre - jelenti ki a lány.

- Te nem vagy semleges fel - ellenkezik Eric.

- Te pedig nem vagy komplett. Ez nyilvános hely, Eric, és gondolkozz már, hogy kinek a területen állsz. Szerintem itt nem nagyon legénykedhetsz.

Eric kelleetlenül nyújtja oda a pénzt. Abby elveszi és megszámlolja. Amint bólint Isaiah-nak, az megcsókol. Nem hosszan, de annál hevesebben. Egyik keze forrón az arcomra tapad, a másik a derekamra. Gyorsan, vágyakozva mozog az ajka, és amikor levegőt akarok venni, már el is húzódik.

- Szeretlek.

Kinyitja a Mustangom ajtaját, a fülem mögé simítja a hajamat, és fölcsatolja rám a sisakot. Noah hátulról fölsegíti a lángálló kabátot.

Isaiah úgy hadar, hogy alig tudom követni.

- Ha a kocsí fura hangokat ad, bármí szokatlant produkál, azonnal fékezz, világos? Ne próbáld azért is megnyerni a futamot, hagyd a csutkagázt, mert abból lesz a totálkár. Hallgass az ösztöneidre!

Bármí furcsát tapasztalsz, lépj a fékre!

Több tucatszor végignéztém, ahogy Isaiah fölvette a kabátot meg a

sisakot, és minden alkalommal sajgott a szívem a gondolatra, hogy mi történne, ha összetörne az autó. Most elkerekedett szemmel látom, hogy kiveri a víz a homlokát.

- A tűzoltó készülék a navigátorülés alatt található. Ha karambolozol, szállj ki! Ha nem tudsz, akkor kapd elő a tűzoltót, és becsszóra ott leszek.

- Nincs nitrórendszer a kocsiban - emlékeztetem zavartan.

- Anélkül is veszélyes - pihen meg a keze a cipzáron. Vár. - Nyugodtan visszaléphetsz. Esküszöm, hogy megvédelek.

- Végigcsinálom.

- Magyarázd el neki a nyomatékot! - sürgeti Noah. miközben Isaiah becipzározza a kabátomat.

- Tudom, mi a forgatónyomaték - rebegem.

- Nem egészen, angyalom - rögzíti a hevedernél a kabáton Isaiah, és még egyszer ellenőrzi a sisakot. - Parkolóban játszadoztál a kocsival, megtanultál villámgyorsan indítani, de annyi nyomatékot és lóerőt pakoltam bele a pacidba, hogy ágaskodni fog. Nem annyira, mint a milliódolláros verdák, de azért felugrik. Ez jó. Majd szépen visszaereszkedik. Ne hadakozz vele, Rachel, hagyd, hogy kifussa magát!

A pilótaülésben gépiesen a biztonsági öv után tapogatok, amíg Isaiah be nem hajol. Fürgén becsatolja az ötpontos övet, amit a versenyzéshez szerelt be.

- Kilátsz?

Egyik kezemmel a volánt fogom, a másikkal a sebváltót.

- Ki. - Azután elgondolkozom. - Nem biztos, hogy a rajtvonalat látni fogom.

Isaiah megszorítja a kezemet.

- Végigmegyek melletted a rajtig.

Becsukja az ajtót, és a lovak közé csapok. Egyszer-kétszer felpörgetem a motort, mert kell, hogy lehiggadjak a muzsikájától. Mély lélegzetet veszek, egyesbe váltok, és Isaiah fölvezet a rajtvonalhoz.

Egész életemben igyekeztem csupamasnis, szépen manikűrözött lánnyá válni, de ahogy a kicsikém dorombol alattam, és tudom, hogy mindjárt meg fogom hajtani - most érzem igazán, hogy élek.

Isaiah kézjelekkel irányít - begömbített ujjakkal továbbtessékel, föltartott tenyérrel megállít, hogy kikerüljem a vizet, mivel nincs szükségem gumimelegítésre, majd lassan a rajthoz visz. Átlépek az első

vonalat, és jelzi, hogy várjak. A torkomban dobog a szívem. Mindjárt indul a gyorsulási verseny!

Gumiszag terjeng a levegőben, ahogy Zach befejezi a melegítést. Fölmordul a motorja, begurul mellém. Isaiah bólint, és eltávolodik. Ez az. Mostantól magamra vagyok utalva. Zach előre araszol, átlépi a második vonalat. Amint én is úgy teszek, másodpercek múlva kezdődik a futam.

Mély lélegzetet veszek, és gázt adok. Fölvillan a második lámpám. Gyors egymásutánban visszaszámlálnak a sárga fények... három... kettő... egy.

Egyik lábammal fölengedem a kuplungot, a másikkal a gázra taposok, tökéletes összhangban váltok és mozgok. Felbőg a motor, a testem az ülésbe préselődik. Adrenalin zubog az ereimben, az első kerék felszökken, azután visszacsapódik a pályára. Ugyanaz a nehézkedési erő, ami hátrahúzott, most előrelök.

Egyé válok az autóval, a hangjai szerint váltok, hagyom, hadd iramodjon neki, hadd száguldjon. És másodperceken belül áthaladok a célvonalon, nevetve repülök, mint egy szárnyra kell madár.

Nyertem.

RACHEL ALIG ÁLL MEG A MUSTANGJÁVAL, már nyitom is az ajtót, és csatolom ki az övét. Lerántja a sisakját, megrázza a haját, amitől olyan kócos lesz, hogy szeretném össze-vissza simogatni. Kisegítem a kocsiból.

Nevetve csimpaszkodik a nyakamba. Két karom acélpánt a derekán, ahogy fölemelem a földről, így most magasabb nálam, és nyújtogatnom kell a nyakamat, hogy elérjem az ajkát.

Izgató remegés fut végig a gerincemen, ahogy a nyakamat és az arcomat cirógatja. Az ajka az enyémhez simul, magához ölel, kettesben töltött perceink képét idézi föl bennem, egyszerűen elfelejtem, hogy közönség előtt vagyunk. Amíg Noah nem köhint.

Rachel szeme ragályosan csillog.

- Ezt szeretném megismételni.

- Szóval mostantól rászoktatsz, hogy kitörjön miattad a frász?

- És semmit sem teszel ellene - suttogja, miközben az ajka majdnem az enyémhez ér.

- Nem hát. - Legfeljebb belehalok. - Nem én.

Vonakodva eresztem le Rachelt a földre. Abby felém nyújtja az ezer dollárt, és beteszem a borítékba.

- Velem jössz, Noah? - kérdezem.

- Zárjuk le az ügyet! - bólint.

Eric a parkoló másik oldalán a kerítésnek támaszkodik. Az emberei egy-két lépésnyire ténferegnek, és rajtunk tartják a szemüket.

- Helyes ithagyni a kocsidat? - fogja meg Rachel karját Echo. Rachel ibolyakék szeme továbbra is engem néz.

- Nem. De semmi gond, rendben lesz.

- Rachel, vigyük el a kocsidat! - nógatja gyöngéden Echo.

- Jól van, angyalom. Nyertünk.

Rachel kelleetlenül csusszan vissza a kocsija volánjához, és Echo beül mellé. Rachel elhajt, Abby pedig gyalog indul utánuk.

- Vigyázz rá! - kiáltok neki.

- Vigyázok - feleli hátra sem nézve.

A boríték szinte lehúzza a kezemet. Nem sokkal ezelőtt azért fordultam Erichhez, hogy kimaradhassak az állami gondozásból. Most ötezer dollárt adok át neki, mégis elveszítem az otthonomat.

- Mit gondolsz, állja a szavát? - mormolom Noah-nak.

- Nem - feleli. - Nem tud veszíteni.

Tényleg nem.

- Szóltam Abbynek, hogy abban a pillanatban vigye el innét a francba Rachelt és Echót, ahogy elcsattan az első pofon.

- Köszí! - mondja. - Echónak borzasztóan neheze esik ez, de tudja mi a teendő, és segíteni fog Abbynek elvinni Rachelt.

- Nem muszáj velem maradnod.

Noah ugyanazt az eszelős vigyort villantja rám, mint aznap, amikor beköltözött Shirley-ékhez.

- De, tesó, muszáj. Így tesz egy testvér.

Testvér. Évekig éltem anya nélkül. Apa nélkül. Abban a tudatban, hogy sehol a kerek világon nem vár rám vérrokon. De két esztendő alatt kiderült, hogy nem a vér teszi a rokonságot.

Kezet nyújtok Noah-nak, megszorítja, és gyorsan megöletem. Megveregetjük egymás hátát.

- Egy család vagyunk - suttogja.

- Egy család - ismétlem.

Elengedem, és a kerítéshez indulunk. Eric figyel, ahogy közeledünk. Nem szól semmit, úgyhogy átnyújtom a borítékot.

- Megszámolhatod.

A cingár seggfej nem bíbelődik a kinyitásával, rögtön a dzsekije belső zsebébe süllyeszti.

- Ha azt mondd, megvan, akkor megvan.

Két autó dübörög végig a versenypályán, elnémítja társalgásunk.

- Nem értem miért akarsz itt versenyezni - folytatja Eric, miután elhal a lárma. - Itt nem lehet pénzt keresni.

- Zachet nem kellett volna belekeverned - jegyzem meg.

- Szeretem bebiztosítani magamat, és Zach olyan biztosítási kötvény, ami nem fizetődött ki... legalábbis ma este. Mint minden kötvénynél, a kamat idővel gyarapodik.

Fölmérem a terepet, és észreveszem, hogy Zach kocsija hiányzik. A srác az elmúlt hetekben sok gondot okozott nekem, de valaha a haverom volt. Senkinek sem lenne szabad Eric kezébe adnia magát, és dühít, hogy ebben az ügyben semmit sem tehetek. Zach meghozta a maga

döntését, én is az enyémet, így ágaznak el az utak.

- Gyere vissza az utcára, Isaiah! - löki el magát a kerítéstől Eric. - Az az otthonod.

Ha Eric továbbra is így él, valaki újra megkopasztja, és egy szép napon a pénzével együtt az életét is elveszík. Én nem fogok ebbe a hibába esni.

- Nem, Eric, én végeztem.

- Soha ne tégy végérvényes kijelentéseket, tesókám - villantja rám alamuszi mosolyát. - Jössz te még az én utcámba, ha újra megszorulsz. Akkor majd hanyagoljuk ezt a rizsát, és neked fogsz dolgozni. Nem te vagy az első állami gondozott kölyök, aki kiüregszik a rendszerből.

Fölszegem a fejemet, ahogy Eric hangot ad saját félelmeimnek.

- Miből gondolod, hogy kuncsorogni fogok nálad?

- Abból, hogy most ép bőrrel elengedlek téged meg a csajodat. Majd emlékezni fogsz, hogy kegyet gyakoroltam, és rájössz, hogy nem vagyok az ellenséged. Most azonban, ha nem haragszol, egyéb bokros teendőim várnak.

Noah a vállamra csap, és kettesben távoznak, mindketten hátra-hátrasandítunk. De fölösleges. Eric továbblépett, ahogy mi is.

- Arra várhat - mondja Noah. - Boldogulni fogsz, miután kikerülsz az állami gondozásból.

- Tudom.

Persze nem tudom, mégis félresöpröm a kétségeket. Egyszerre csak egy csatát vívhatok meg.

A jövőnket jelképező nevetés vezet bennünket egy utcalámpához. Noah jövője vörös hajú, az enyém szöke.

Amikor Rachel meglát, egyenesen a karomba szalad.

- Szabadok vagyunk?

- Szabadok.

- Ünnepeljünk!

- Ismerek egy arra alkalmas helyet - felelem egészen lassan. - Egy hegy tetején.

- Rémlík, mintha már hallottam volna róla - pirul el.

- Tényleg? - adom az ártatlant.

- Aha, egy hiperdögös sráctól. Biztos csípnéd. Van pár tetkója meg fülbevalója.

Összekulcsolom a kezünket, de egy kiáltás hallatán lehervad

arcomról a mosoly.

- RACHEL!

Apám hangjára fölkapom a fejemet.

A csokornyakkendője nélkül, félig kigombolt, gyűrött ingében megviseltnek látszik. Karikás szeme kimerültséget tükröz.

- Gyerünk haza!

Nem létezik... kizárt dolog...

- Hogy találtál meg?

- Az új telefonoddal. GPS-es nyomkövető jeladó működik benne.

Nyomasztóan idéződik föl saját gondolatom. *Csillivilli csodaketyerét kaptam.*

Isaiah megszorítja a kezemet. Fél vállal picit elém mozdul, ráeszmélek, hogy veszélyt sejt. Tekintetemmel kutatom, hogy mi riasztotta meg, és kiszárad a szám. Egy rendőr tart apám felé.

- Mit csinálsz itt, Apu?

Csípőre teszi a kezét.

- Hazaviszlek.

A rendőr a rádiójába beszél.

- Uram, legyen szíves ellépni a kisasszonytól! - integet Isaiah-nak.

Belekapaszkodom Isaiah-ba.

- Minek hoztad ide a rendőrséget?

Apu lebiggyeszi az ajkát.

- Ez az ember elrabolt téged.

Hogyhogy elrabolt?

- Magamtól jöttem el vele.

- Ha megszőktetett, az semmivel sem jobb. Zűrzavart okoztál, teremre való ember tanúsíthatja.

- Nem szőktünk el!

Apu teljesen kiforgatja a tényeket, és bármit mondhatok, senki sem fog hinni nekünk.

- Tartóztassa le ezt az alakot! - csattan föl. - Gyerünk, Rachel! Hazamegyünk, mielőtt anyád teljesen összeroppan, mert azt hiszi, hogy még egy lányát elveszítette.

Amitől a bátyáim részéről félttem, azt most apám adja elő. Elválaszt Isaiat-tól.

- Légy szíves, Apu, nem csináltunk semmi rosszat.

Ez nem igaz. Rengeteg rosszat csináltunk, de most hetek óta először itt az alkalom, hogy valami jót tegyünk.

- Uram! - szólal meg erősebben a rendőr. A derékszíjához nyúl, és a szívem majd kiugrik a helyéből. - Legyen szíves ellépni a lánytól!

- Nem - feleli Isaiat olyan fagyosan, hogy megborzongok.

- Rachel kiskorú - emlékezteti Apu. - És semmi keresnivalója se itt, se magával.

- Uram, Isaiat csak tizenhét éves - lép be oldalról a képbe Noah, két kezét felemelve jelzi békés szándékát. - Biztos úr, amennyiben őrizetbe veszi, tudni szeretném, mivel gyanúsítja.

- Igaz ez? - pillant apámra a rendőr.

- Fogalmam sincs, mennyi idős - lopózik izgatottság apám hangjába, és idegesen rángatózik az álla. - Beállított egy társasági összejövetelre, és elvitte a lányomat.

- Én mentem vele - sziszegem. - Nem rabolt el, és nem szöktünk meg. Haza akartam menni.

- Hadd lássam az iratait! - mondja a rendőr. - Azután majd szépen elrendezzük ezt, de ön menjen haza az édesapjával!

- Isaiat - szól közbe végtelenül nyugodt hangon Noah. - Azonnal mutasd meg neki a személyidet!

- Előbb lépjen el a lánytól! - A rendőr a derékszíjánál matat. - És lassan vegye elő az igazolványát! Ha ezt elintézzük, mindenki hazamehet.

Isaiat tovább fog engem, lassan előhúzza az irattárcáját, és a rendőr felé löki.

- Mielőtt megkérdezné: nincs priuszom.

Abból, ahogy a két férfi bámul rá, tudom, mit látnak: tetoválásokat, fülbevalókat, valami egészen riasztó képet. Pedig Isaiat egyáltalán nem olyan, ő gyöngéd, kedves és erős... Remegni kezdek, és ez nem pánikroham. A szívem menten megszakad.

- Isaiat!

Ezüstszerű szeme most jéghideg.

- Minden rendben lesz, Rachel. Igaz? - int fejével apám felé.

Apu megvető képet vág. Ha rendesen bemutatam volna őket egymásnak, vajon apám adott volna esélyt Isaiat-nak?

- Vagy szépszerével velem jössz, vagy ezzel a rendőrrel rakatlak be a kocsiba. Te döntesz, de ezt az egész botrányt már jól megcsináltad.

- Leszarom, kicsoda maga - közli Isaiah olyan hangon, ami egyértelművé teszi az egészen kézzelfogható fenyegetést. - Egy ujjal sem nyúlhatnak a lányhoz.

Noah válogatott trágárságokat mormol a bajsza alatt.

- Eredj velük, Rachel! Különben Isaiah tényleg okot ad nekik, hogy lecsukják. Majd mindent megoldunk.

- Csak ha nem félsz tőlük - súgja Isaiah. - Ha félsz, akkor nem engedlek el.

Apámra pillantok - éveket öregedett ma délután óta. Egyszerre aggódva és dühösen dörzsölgeti a szemet.

- Apámtól nem félek - araszolok Isaiah mellé. - Csak attól félek, hogy elveszítelek.

- Búcsúzz el tőle! - fogja alig valamivel halkabbra a hangját Apu, miközben merőn nézi Isaiah-t. - Többé ne keresse a lányomat! Szó sem lehet róla, hogy bármiféle kapcsolatot tartson relé.

Átkarolom Isaiah derekát, a tekintetem azonnal a szemébe villan, megoldást keresek. Isaiah ért hozzá, hogy mindent rendbe hozzon, én pedig most gondolkodni sem bírok a pániktól, kétségbeesetten segítségre vágyom.

- Isaiah?

Megsimogatja az arcomat. Ugyanazzal a meleg, gyöngéd szeretettel, ahogyan megismerkedésünk pillanatától bánik velem.

- Rendben leszünk.

Megfogom a kezét.

- Biztos?

Mert Isaiah mindig állja a szavát. Eget-földet megmozgat, ha kell. Soha nem szegi meg az ígétét.

- A fejemet teszem rá.

A remegésem rázkódássá fokozódik. Nem bírom elveszíteni őt. Csak most találtunk rá a világban a kettőnknek való zugra.

- Szeretlek!

- Ne így mondd! - Isaiah lehajtja a fejét, a szája küzd kerül az enyémhez. - Ne így, mintha örökre búcsúznál.

- Rachel! - reccsen rám apám.

Az ajkam Isaiah ajkához ér, és minden erőmmel igyekszem emlékezetembe vésni az érzést: melengető, kissé édeskés. Ezt soha nem

akarom elfelejteni. Miután kényszerítem magam, hogy hátralépjek, annyira elködösül a szemem, hogy alig látok. Isaiáh zsebre vágja a kezét, és áthelyezi a súlypontját.

- Rendben. Hidd el, minden rendben lesz.

Ahogy közelebb érek apámhoz, a kezét nyújtja.

- Kérem a kulcsot!

- Nem tudsz kézi váltóval vezetni - nyögöm.

- Majd kiokoskodom - torkol le. - Benned már nem bízom.

Isaiáh-ra meredek.

Hirtelen elszomorít, hogy nincs több fényképünk. Csak kettő. Az egyiket a telefonommal készítettem róla. A másikon a kocsim mellett bolondozunk. Két kép. Édeskevés.

Ahogy átérzem a veszteséget, gondolatban lefotózom Isaiáh-t. Egészen rövid tüsire nyírt haját, borostás állát. izmos karját, ajkának kedves ívét. Csodás szeme elárulja, hogy most szenved.

A zsebembe nyúlok, és átadom apámnak a slusszkulcsot. A rendőr visszaadja Isaiáh-nak a tárcáját, és motyog neki valamit. Isaiáh válaszra sem méltatja, végig engem figyel.

- Szállj be a kocsi! - utasít apám. miközben kinyitja nekem a Mustangom jobb oldali ajtaját.

Szót fogadok, és azon tűnődöm, látom-e még valaha Isaiáh-t. Nem is olyan régen azt kérdeztem tőle, gondolta-e valaha, hogy a szerelem ennyire fájhat. Én tudatlan, akkoriban nem is sejtettem, mit kérdezek, milyen borzalmas érzés valójában a búcsú.

Becsusszanok, az anyósülés idegennek, természetellenesnek tetszik. Apu becsapja az ajtaját, és belöki a kulcsot a zárba.

- Soha életemben nem okoztak nekem ekkora csalódást.

Csöng a mobiltelefonja, előrántja a zsebéből. Egyetlen pillantást vet rá, majd a pohártartóba dobja. Ismerős szám - munka. Az illet jellemzően azonnal fölveszi. Sosem hittem volna, hogy megérem a napot, amikor a haragja felülmúlja a munkája iránti rajongását.

- Sajnálom - rebegem a szememet törölgetve. - Ez nem az, aminek hiszed.

- Hanem micsoda? - dörren rám olyan hevesen, hogy összerezzenek.

A számra csapódik a kezem, hogy elfojtsa a zokogást. Mindinkább összeszorul a torkom, kétségbeesetten töröm a fejemet, hogyan magyarázzam meg.

- Nem érted a helyzetet. Szeretem őt.

A mobilja elhallgat, és néhány másodperc múlva újra rákezdí. Ugyanaz a szám, de ezúttal hangosabbnak tűnik a kocsi zárt utasterében.

- Fiatal vagy, hogy megértsd, mi a szerelem! Ez egy csirkefogó. Kihasztnál téged. Nézd meg, mibe keveredtél! Nézd meg, mit műveltél anyáddal! Mi az ördögöt kerestél itt egyáltalán?

Apu megnyomja a kuplungot és a gázt, miközben váltani próbál, és teljesen lefullad a motor.

- Apu... előbb csak a...

- Egyedül is boldogulok! - üvölti, és a szemében izzó harag elnémít. A mobil megint elhallgat, majd újakezdí.

A visszapillantó tükörben figyelem, ahogy Abby most Isaiah mellé húzódik. Elveszítem azt a két embert, akit a legjobban szeretek. Apu ismét megpróbálkozik, és éktelen robajjal életre kelti a motort. Sikeresen egyesbe teszi a kocsit, és behunyom a szememet, ahogy a fogaskerekeket darálja.

- Hadd vezessek! Esküszöm, hogy simán hazaviszlek. - Bármennyire erőlködöm, föltartóztathatatlanul potyognak a szememből a forró könnyek. - Nem tudsz kézi váltóval vezetni!

- Tönkretetted a mai napot. - Apu rám se hederít. - Anyád belebetegedett. Nem ezt vártam tőled.

A telefon elhallgat, és amikor ismét rázendít, Apu odanyúl érte.

- Az isten verje meg!

A gyorsulási pálya bejáratánál éppen vált a közlekedési lámpa, és a szemem ide-oda cikázik az Apu füléhez emelt telefon, a lámpa meg a sebváltót elengedő tapasztalatlan kéz között.

- Apu, nem szabad így...

Fölszisszenek, ahogy túlkölést hallok, és nem látok mást. csak egy kamion hűtőrácsát.

- Apu!

A FARZSEBEMBE CSÚSZTATOM a tárcámat, és figyelem, ahogy Rachel apja a kuplungtárcsát gyilkolja. Úgy szúr a mellkasom, hogy majdnem belehalok, de a saját szavaimba kapaszkodom: *Rendben leszünk*. A fejemet teszem rá, Rachel tudja, hogy mindig tartom a szavamat. A mi szerelmünk sosem érhet véget.

- Sajnálom - teszi a vállamra a kezét Noah.

- Szeretem őt - sóhajtom. - És ő is szeret engem. Nem egészen egy év múlva betölti a tizennyolcat. Másfél év sincs hátra az érettségijéig.

Azután senki sem választhat el minket.

- És számíthatok rám - bukkan föl a másik oldalamon Abby. - Talán továbbra is működik az álcám, és tarthatom köztetek a kapcsolatot. Sosem lehet tudni.

De maga sem hiszi, amit mond.

Úgy bámul Rachel után, mint aki a legjobb barátnőjét veszítette el. Mert valóban ez a helyzet.

- Vissza fogjuk őt kapni - karolom át fél kézzel. Nem is tudom, hogy Őt próbálom meggyőzni, vagy saját magamat.

- Na ezért nem szoktam kapcsolatokat ápolni - törölgeti a szemét. A gyorsulási pályához vezető kereszteződésben a rendőr jobbra kanyarodik. A Mustang féklámpája kialszik, ahogy a kocsi sárgánál előregurul, és összeszorul a torkom. Rám tör az érzés, amitől rettegek, a viszketés a bőröm alatt. Elengedem Abbyt, és néhány lépést teszek előre. Megrémülök, hogy elveszítem szem elől Rachelt, hogy örökre elveszítem őt.

A lámpa pirosra vált, és a Mustang a kereszteződés közepén lefullad. Hallom a sofőr próbálkozását, hogy beindítsa a motort, és fölgyorsulnak a lépteim, miközben figyelem a kereszteződés felé tartó - a megengedettnél gyorsabban hajtó - nyerges vontatót. Lassított felvételen észlelem a világ kepeit, szedem a lábamat, hogy elérjem a kocsit, megvédjem Rachelt.

Fülsiketítő csattanás, a fehér paripa az oldalára vágódik, és többször átfordul. Mint egy lejtőn leguruló labda. A másik irányból újabb jármű

csapódik neki, én Rachel nevét üvöltöm. Fékcsikorgás, üvegcsörömpölés, további autók ütköznek. A véres szerencsétlenség a szemem előtt bontakozik ki, ahogy Rachel kocsija megállapodik. Az egész karosszéria a felismerhetetlenségig összeroncsolódott.

Zúgás tölti be a fejemet, ahogy megállás nélkül a lány nevét üvöltözöm. Még jobban erőlködöm, még gyorsabban rohanok, de nem érem el őt. Néhány füstpáaszma tör elő a motorháztető alól.

Azután lángok.

Fölpattanok egy harmonikává gyűrődött Civic motorháztetejére.

- Rachel!

Az emberek jajveszékelnek, sikoltoznak. Üvegcsérép hull az útburkolatra.

- Rachel! Válaszolj!

A lány kocsijának szélvédője pókhálósra repedezett, nem látok át rajta. Noah ugrik mellém a Civic motorháztetejére, és karunkat magunk elé kapva védekezünk, amikor egy lángnyelv felénk lövell. Heve megcsapja a karomat. Pislogok, lesem, hol szabadulhat ki Rachel. Beszorult. Mindkét ajtaját más járművek torlaszolja el.

- Rachel!

- El kell mozdítanunk ezt a kocsit - kiáltja Noah.

Rachel kocsija kigyulladt - kavarg az agyamban a gondolat. Lecsúszunk a motorháztetőről, és a Honda Civic hátsó végéhez futunk.

- Emeld!

A Civic sofőrje is csatlakozik hozzánk. Vér csorog az arcán.

- Villámgyorsan történt.

Noah-val semmit sem felelünk, pusztá kézzel rántjuk föl a kocsi farát. Egyszerre üvöltünk, ahogy megemelkedik. Az ujjaim szinte szétszakadnak, de tovább kínlódunk, amíg némi térközt nem teremtünk. A Civic visszazuhan az úttestre. Nem nagy a rés, de ahhoz elég, hogy bepréselődjek. A belélegzett füsttől köhögve nyitom ki a vezetőoldali ajtót. A lány apjának fehér inge csurom vér, de a szeme nyitva, és pislog. A túloldalán Rachel teljesen összetörve hever.

- Mentsék ki! - krákogja az apja. - Nem válaszol.

A pánik adrenalinja árad szét a testemben. Az nem lehet, hogy Rachel meghalt. Olyan nincs.

- Noah!

- Húzd ki a férfit! - kiáltja Noah a Civic tetejéről. - Add át nekem!

Leguggolok, hogy jobb fogást találjak.

- Lábra tud állni?

A férfi mozdulni próbál, de csak nyög helyette.

- Őt mentsék!

Füst gomolyog a műszerfalból, és fölgyorsul a szívverésem. Vállammal a lány apjához hajolok, és kirántom a kocsiból. Ordít fájdalmában, azután újra, amikor Noah fölhúzza. Abban a másodpercben, ahogy megkönnyebbülök a férfi terhétől, bevetem magam a kocsiba.

- Rachel! - szölongatom a lányt fegyelmezett hangon, reménykedem, hogy választ kapok. - Nyisd ki a szemed, angyalom. Gyerünk, mondj valamit!

Az egyik karomat a háta mögé dugom, a másikat a lába alá. Fölbillen, mint egy rongybaba.

- Rachel ne csináld ezt, bazmeg! Ígéretet tettem, és ez azt jelenti, hogy te is nekem. Együtt maradunk, hallasz engem?

Erélyesen meghúzó, mire Rachel teste visszaborul az ülés felé. Fogást változtatok, erősebben rángatom, de a teste ellenáll. Ég a tudóm a füsttől, legyezgetem a levegőt, próbálom átlátni a problémát.

Lenyúlok a padlóhoz, tapogatok, és itt a világvége. Szentségelek. Nem, nem, nem, nem! A padlólemez fölgyűrődött, a szele behajlott, körülzárja Rachel lábát. Két kezem között dajkálom drága arcát, úgy beszélek hozzá, mintha hallana. Elcsuklik a hangom.

- Beszorult a lábad, angyalom. Beszorult a lábad.

Elveszítem. Jaj, ne, el fogom veszíteni.

- Isaiah! - ordítja Noah. - Gyere már ki onnan! Kifelé, kifelé, kifelé!

Isaiah

Május

ÉLETEM TÚLNYOMÓ RÉSZÉBEN azt igyekeztem kiokoskodni, hol jussak a következő étkezéshez, vagy hogyan kerüljem el a fizikai fájdalmat. Más szóval: miként maradjak életben. Sosem adódott okom, hogy a halálon elmélkedjek - teljesen lefoglaltak a megélhetés gondjai.

Ebben a temetőben állva nehéz nem az élet végességére gondolni. Noah azt mondta, a szülei a szemközti parcellában vannak eltemetve. Echo bátyjának végső nyughelye a hatalmas sírkert túloldalán található. A halandóság alól senki sem mentesül.

Ködszítálás teszi nedvessé a langymeleg tavaszi napot, a bőrömhöz tapad tőle a pólóm. Mozdulatlanul bámulom a sírt. Olyan súly nehezedik rám, ami könnyeket facsarhatna belőlem. De félrelököm. Nem bírom már az érzelmek tobzódását.

- Biztos vagy benne? - kérdezem.

Anyám leguggol, megérinti a sírkövet.

- Igen. Abban a másodpercben tudtam, hogy ő az apád, amikor a láthatáson beléptél az ajtón. Szakasztott mása vagy, Isaiah - pillant rám bágyadt mosollyal és gyanúsán csillogó szemmel. - Ugyanolyan jóképű, mint az apád.

Az apám. Nem bírok tovább állni, a nedves fűre telepszem. James McKinley. - Ír vagyok?

- Azt hiszem - neveti el magát. - Sosem értekeztünk vele a családfánkról. Rendes krapek volt. Jóraivaló. Meghalt, mielőtt megtudtam, hogy terhes vagyok, így aztán kihúztam a lehetséges apák listájáról. Újabb ostoba tévedés a részemről.

Anyám meg én nem nagyon kerültünk közel egymáshoz. Ő szívesen magához kötne. Én beérem annyival, hogy tudom, életben van. Ő erőltetné a dolgot, de erre azt felelem, elégedjen meg azzal, hogy kezd elülni a vele szembeni haragom. Túlontúl hosszú az az idő, ami hat - és tizenhét éves korom között telt el. Túl sok fájdalom fért bele. Néha az a legjobb, ha megbocsátunk valakinek, és kartávolságnyira tartjuk

magunktól.

- Jamesnek népes családja volt. Kicsit fura, de remek emberek. Bárcsak akkor is tudtam volna, hogy tőle születted! Ők mindkettőnket befogadtak volna. - Elhallgat. - Vagy legalábbis téged. Meg kéne keresned őket.

Megvakargatom a fejemet. Valahol Kentuckyban népes családom él.

- Nem biztos, hogy hiányzik nekem egy apasági vizsgálat.

Hogy aztán kiderüljön: mégsem ő az apám.

- Nem állítom, hogy ők nem igényelnék, de ha csak rád néznének, rögtön tudnák. Minden tekintetben órá ütöttél. A fülbevalót meg a tetoválást is beleértve.

Ezen elmosolyodom.

- Na ne hülyíts már.

Újra nevet.

- Ő is ezt mondta volna. James rendesen bánt velem. Haverok voltunk, de elborult az agyam, és kihasználtam őt. Azóta sem bocsátottam meg magamnak, hogy bántottam, és pocsék érzés, hogy már nem szerezhetett tudomást a létezésedről.

- Hogyan halt meg?

- Autóbalesetben - mered a sírkőre, mintha feltámadna az elhunyt, ha ő elég erősen koncentrálna.

- Mesélsz apámról?

Kényelmesen leül. Sötét haja az esőtől csapzottan tapad az arcához.

- Nem sokat tudok, de amit igen, azt mind elmondom neked. James imádott motorozni...

A temető bejáratával átellenben lévő McDonald's egyik sarokbokszában várok. Courtney egy pohár vaníliafagylaltot csúsztat elé, majd leül velem szemben a magáéval. Kinyitja a ridiküljét, és egy flakon tarka cukordarát vesz elő. Egy kicsit a sajátjára szór, egy valagnyi meg az enyémre.

- Mit csinálsz? - hökkenek meg,

- Fagyit adok neked - pottyantja Courtney a táskájába a flakont, és nekilát a krémfagylaltjának. - Csak azt ne mondd, hogy nyolcévesen nem szeretted volna, ha valakitől fagyit kapsz cukorszórással.

Courtney most ilyenekre képes. Hátborzongató könnyedséggel bányász ki belőlem mélyen eltemetett emlékeket. Olykor azt hiszem,

gondolatolvasó, aztán eszembe jut, hogy nem. Csak Ő is állami gondozottként nőtt fel, intézményi gyámság alatt, mint én. Valami a mellembe nyilall, elképzelem magam nyolcévesen, amint fagyaltozó családokat figyelek. Courtney elmosolyodik, amikor végre megkóstolom az adagomat.

- Nem érzed úgy, hogy elárultad a sorstársaidat, amikor felcsaptál szociális munkásnak? - kérdezem.

Homlokráncolva hallgat.

- Úgy döntöttem, kigondolom, mi mindenben segíthetnék más kölyköknek úgy, ahogy nekem senki sem segített.

Korrekt.

- Sokat beszélgettetek ma az anyukáddal.

Courtney a száraz kocsijából figyelt bennünket.

- Megismerkedtem az apukámmal.

Úgyszólván.

- Tulajdonképpen sejtettem. Édesanyáddal mi a helyzet? Fagyaltot lapátolok a számba, hogy ne kelljen válaszolnom.

Hunyorgok attól, ahogy a cukordara ide-oda görög a nyelvemen. Courtney kuncog.

- Mellesleg a gumicukor-kukacot, mint fagyalt feltétet, erősen túlértékelik.

- Ezt megjegyzem. - A kanállal kevergetem a fagyaltot. - Nem tudom azt nyújtani neki, amit kíván.

- Nem is kell - feleli. - Sosem állítottam, hogy egészséges dolog kapcsolatot tartani vele, csak azt mondtam, beszélgetsetek. Tapasztalatból tudom, végül szenvedtél volna, hogy láthasd az anyukádat. Úgy véltem, jobb addig letudnod az ügyet, amíg itt vagyok neked, hogy utána fagyit vegyek.

- Amikor megismerkedtem veled, rögtön szólhattál volna, hogy állami gondozott voltál.

Összeszorítja az ajkát.

- Én is voltam ám bepöccent tizenhét éves! Nem hallgattál volna rám.

Igaz.

- Egyébként gratula. Hallom, brillíroztál a szakvizsgán.

- Kösz!

Átmentem... vagyis újra átmentem. A szakmai gyakorlat és az állás most már tuti. Félretolom a fagyaltot, és hátradőlök az ülésen.

Mostanában úgy érzem, mintha úsznék az árral. Visszakerültem a nevelőszülőkhöz. Shirley-ékhez. Noah kollégiumban lakik. Most is beszélünk, de közel sem olyan sűrűn. Néha rám tör a... magány.

- Ismerek olyanokat, akiknek van családjuk - mondom. - Leérettségiznek, aztán állást vállálnak, vagy továbbtanulnak, és ha jól elcsesznek mindent, hazamennek a szüleikhez. - Egy pillanatra elhallgatok, az ujjammal dobolok az asztalon. - De én mihez kezdjek, ha... - Ha mindent elcseszek. Megköszörülöm a torkomat, és még jobban összevonom a szemöldökömet. - Hová forduljak?

Courtney is eltolja a fagylaltját.

- Az állami gondozás szívas, de amikor kinősz belőle, az se nyerő. Fura dolog ez. Az életed első szakaszát végig azzal töltöd, hogy kifelé kapálózol belőle, aztán egy szép napon... kinn találsz magad. Akkor persze ordítanál a csukott ajtó előtt, hogy te még gyerek vagy, de mindenki baromi bőszen hajtogatja, hogy már felnőttél. Én rengeteget bőgtem, amikor nagykorúsítottak.

Lebiggyesztem az ajkamat.

- Nem hiszem, hogy bőgni fogok.

- Pfff! Akkor mit tudom én, azt csinálod, amit a fiúk szoktak.

Nyelek egyet, és összeszedem a bátorságomat, hogy kimondjam a szavakat:

- Nem akarok hajléktalanná válni.

- Nem fogsz - táncoltatja a szemöldökét, és egy dossziét húz elő a táskájából. - Kisütöttem egy tervet. Csak nyáron töltöd be a tizenennyolcat, úgyhogy van még pár hónapunk, mielőtt kipottyansz az ellátásból. Megtaníthatlak beosztani a keresetedet, segítek a lakáskeresésben meg mindenféle felnőttes mókában. És most jön a legnagyobb királyság. Engem akkor is megtalálász, ha már elmúltál tizenennyolc. Senki sem kötelez rá téged, de nem fogok eltűnni.

Megszólal a telefonomon az ébresztő, és Courtney mosolyog, tudja, hová akarok eltűnni.

- A jövő héten hozzá is kezdhetünk.

Fölállok.

- Köszönök mindent.

- Szívesen. És a jövő héten csokiöntetést kapsz.

SOKAT ÁLMODOM. AZ elmúlt három hónapban többet alszom, mint amennyit ébren vagyok. A műtétek, kórházi kezelések, fájdalomcsillapítók és gyógytornagyakorlatok között örökké fáradtnak érzem magam.

Álmaimban Isaiah-t látom. Azt a ritka mosolyát. Az öblös hangú rötyögését. Hébe-hóba a csókjáról álmodom. Azok a kedvenc álmaim.

Valaki suttog, kinyitom a szememet. A szakorvosi vizit testileg csigázott el, a pszichoterápia szellemileg ütött ki. Kinyújtom a karomat az ágyon, és zizegést hallok magam mellett. Odafordítom a fejemet, és egy Mustang magazint látok, a tetején cédulával:

Mond meg melyiket szeretnéd! Szeretlek! Apa

Megsimogatom a cetlit, majd az éjjeliszekrényre dobom a magazint. Nincs kedvem autókra gondolni, egyelőre nincs.

- Mondtam, hogy még korai neki - suttogja egy dörögő hang a szoba másik feléről.

Fölemelem a felsőtestemet, a könyökömre támaszkodom. West és Ethan a padlón ül, mindkettőjük kezében kontroller, tekintetük a lapostévém képernyőjére tapad, amin elnémítva videojátékoznak. Amikor hazajöttem a kórházból, gyakorlatilag beköltöztek hozzám. Többnyire nem is bánom a társaságukat.

Ethan rám sandít.

- Végre! - dobja le a távirányítóját. West pedig követi a példáját.

- Terepgyakorlat, hugi - közli West, és hátrafordítja a sapkája ellenzőjét.

Hátrahanyatlak az ágyon.

- Két óra múlva gyógytorna.

- Épp azért megyünk most - magyarázza Ethan. - Később fáradt leszel hozzá. Most hogy szeretnéd?

Megszoktam ezt a kérdést, Ők pedig megtanulták föltenni. Fura a viszonyom a családommal. Világéletemben viszolyogtam attól, hogy a

leggyöngébb legyek a családban, most pedig semmi kétség, hogy nincs nálam gyöngébb a házban. A gipszet már levették, de mindkét lábam combig járógépben van.

Noha bárkinek nyilvánvaló, hogy nem tudok olyan gyorsan futni, mint a bátyáim, olyan kecsesen táncolni, mint anyukám, ami szabad szemmel nem látható, az valóságos csoda. Eleinte nehezemre esett segítséget kérnem. Mindent milliószorta megnehezítettem azzal, hogy mindent magam akartam csinálni, és csilliószorta nehezebb volt a családtagjaimnak az, hogy nem végezhettek el ezt-azt helyettem. De megtanultam kérni. Ők pedig megtanultak nem beleszólni mindenbe, így hát a gyöngeségem erősebbé tett.

- Hadd lendítsem le a lábamat az ágyról!

A bátyáim két lépest hátrálnak, és figyelik, amint felsőtestem erejét kihasználva úgy helyezkedem, hogy a lábam a matrac szélére kerüljön. Kivörösödöm, a fogamat csikorgatom, de centiméterről centiméterre küzdöm át mindkét lábamat az ágy szélén.

Akkorát szusszanok, hogy elfújjam az arcomba hullott hajamat. Kicsit elmosolyodom. Sikert.

- Ti jöttök.

- Hozd a kerekesszékét! - szól Ethan, körém csúsztatja a karját, és a levegőbe emeli. West lép ki elsőnek a szobából, Ethan követi. A Colleen volt szobájában dolgozó mesterek rám merednek, azután a lábamra, majd folytatják a méretre gyártott polcrendszer és íróasztal beszerelését. Anyu most már fizetést kap az adománygyűjtésért, és kijelentette, hogy iroda dukál neki.

A lépcső tövében West fölállítja a széket, Ethan pedig beleül. Intenek, hogy menjek utánuk. Megyek is. Végig a folyosón, át a konyhán, le a rámpán, és megtorpanok, amikor a különálló garázs felé tartanak.

- Nincs annyi időm, hogy elmenjünk.

- Gyere már, tohonya! - lépked hátrafelé West - Ott a kereked, használd!

- Seggarc!

- Figyelj már! - csap Ethan karjára. - Seggarcnak nevezett.

- Konkrétan az vagy - nyitja ki a garázsajtót Ethan.

- Jó, de ő nevezett seggarcnak.

Pislogok, amikor begurulok a garázsba. Valami deszkaalkotmány, a tetején díványpárna.

- Mi ez?

- A tiéd - áll az alkalmatosság mellé West, és kinyújtott karral zsebre dugja a kezét. - Ezzel könnyebben navigálhatod az autót.

Kérdőn vonom föl fél szemöldökömet, mire West felém nyúl.

- Szabad? - Bólintok, West kiemel a székből, és elhelyez a párnán. Két forgókarra mutat, és tekerni kezdi az egyiket. - Ez fölemel.

A levegőbe lendítéstől meglepetten kapaszkodom a deszkaalkotmány szélébe. West tovább tekeri a kallanatyút, amíg egy szintbe nem kerülök a terepjárója nyitott motorházával.

- Ez pedig közelebb visz hozzá.

A deszka előrenyúlik, és három hónap óta először tapogathatom meg egy kocsí belsejét. Mintha álmodnék. Végighúszom az ujjaimat a motoron. Sokat még ebből a pozícióból sem tudok kezdeni, de a totális semmittevésnél jobb. Nem nagyon találok szavakat, kinyitom a számat, végül a leginkább földhözragadt megoldás mellett döntök:

- Köszí!

- West építette neked - tájékoztat Ethan.

A bátyánk szégyenlősen vonogatja a vállát.

- Ethan segített. Különben is, ki más cserélne nekem olajat?

Nedvesség árasztja el a szememet. Megható, hogy nem sajnáltak időt és fáradságot szánni valamire... nem is akármire... olyasvalamit hoztak létre, amivel könnyebben visszatérhetek ahhoz, amit imádok.

- Apu szeretne új kocsit venni neked - mondja Ethan.

- Tudom.

A dolognak ez a része azonban komplikáltabb. Mi tagadás, fáj, hogy még nagyon sokáig nem bírok vezetni.

- Na jó - szólal meg West. - Nem vicceltem az olajcserével. Mondd, mi a teendő, és ezzel a buggyanttal megcsináljuk.

Adrenalin zúdul a vérembe.

- Hozzátok a görgős szerelőpadot, és segítsetek le innen! Bemászom a kocsí alá.

Ez isteni! Fülig zsírosan és olajosan állok West deszkaalkotmányának tetején, és föntről figyelem Westet, aki próbálja kiismerni az olajsűrű rejtelmét.

- Ez nem atomfizika.

- Mondja az autózseni - morogja.

Torokköszörülés vonja magira a figyelmünket, és mindannyian elhallgatunk, amikor meglátjuk Anyut a garázsajtó keretében.

West és Ethan büntudatosan pillantanak egymásra.

- Épp vissza akartuk vinni Rachelt a házba, Anyu - szólal meg West.

- Magunkra hagynátok vele egy percre, fiúk?

West megrázza szurtos kezét az orrom előtt, és az egyik különösen zsíros ujját a képembe törli. Ethan megszorítja a csuklóm, majd távozik. Újra elhelyezkedem a párnán, és előrehajolok, hogy megsejlemlélem West munkáját. Nem is rossz.

- Min dolgozol? - kérdezi Anyu.

Vállat vonok.

- Semmin.

Anyu szürke szövetnadrágot és kék pulóvert visel. Ma délelőtt Apu vitt a rendelésekre. Anyu pedig Gavint látogatta meg az elvonón. A baleset miatt dugába dőlt Apu eredeti időzítési terve Gavinnel és az elvonóval. Néhány hete azonban Gavin végre belevágott a kezelésbe.

- Gavin hogy van?

- Jól. Aggódik miattad. - Anyu bekukkant a motorházba. - Apád azt mondja, jól sikerültek a mai kezelések.

- Ühüm.

Fura érzés itt beszélgetni Anyuval azok után, hogy olyan sokáig hazudtam neki az autóimádatomról.

Rám néz. Mostanában ezt csinálja - tényleg rám mereszi kék szemét, és engem lát vele. Nem vagyok hozzászokva, úgyhogy mindig elfordítom a tekintetemet. Anyu hátrasimít egy rakoncátlan hajtincset a vállamon.

- Gavinnel ma csoportterápiás foglalkozáson vettünk részt. Megígérte, hogy többé nem titkolózik előttem úgy, mint a játékfüggőségével. Hazafelé jövet ezen gondolkoztam. Azt hiszem, tőled is efféle ígéretet szeretnék. A titkolózás kis híján tönkretette a családot.

A hüvelykujjam körmén lepattogzó lakkot piszkálgatom.

- Sajnálom, hogy nem szóltam neked Gavinnel.

Anyu egyik lábáról a másikra áll.

- Az érdekel, amit magadról nem mondtál el.

Egyikünk sem szívesen vállalja, hogy összetűzésbe bocsátkozzon, és Anyut talán éppúgy kínozza a ránc telepedett csönd, mint engem.

- Nem voltál kíváncsi rá. Azt akartad, hogy Colleen legyek.

- Rachel...

Nem szeretném végighallgatni, hogy letagadja, egyenesen a szemébe

nézek.

- Az életem jó részében újra meg újra fültanúja lehettem, amint azt magyaráztad másoknak: arról álmodozol, hogy olyanná váljak, mint Colleen. Ez az igazság, úgyhogy légy szíves, ne próbáld eljátszani az ellenkezőjét!

A jegygyűrűjét forgatja az ujján.

- Bárcsak azt felelhetném, hogy nem pótléknak szántalak, de mindketten tudjuk, hogy hazudnék. Bármit gondolsz is, mindig szerettelek.

A szerszámokat babrálom, amiket a bátyáim a deszkán hagytak. Három hónapja kerülgetjük Anyuval ezt a kérdést.

- Őt jobban szeretted.

- Ez nem igaz - rázza a fejét. - De valóban hiányzik nekem. Túláságosan is. Gondolkoztam, és azt hiszem, van abban igazság, amit akkor este mondtál. Szerettelek, de talán sohasem láttalak. Ne haragudj!

- Nem haragszom.

És tényleg nem.

- Mentségemre szóljon, hogy sosem adtál lehetőséget, hogy megismerjelek.

Kinyitom a számat, hogy tiltakozzak, de legyint.

- Az a probléma ebben a családban, Rachel, hogy senki nem vett engem komolyan. Megfordult a fejedben valaha is, mi lenne, ha nem a fejed tetejére állnál, hogy boldoggá tegyél, hanem inkább elárulnád, mi hiányzik?

Gyorsan becsukom a számat. Egyrészt felvetődik bennem, hogy torkom szakadtából visíthattam volna, amíg bele nem kékülök, másrészt azonban nem tudom, mi történt volna, ha igazán megpróbálom.

- Szóval mi folyik itt? - hajol Anyu olyasformán a motor fölé, mintha az netán megharaphatná, és rádöbbenek, hogy most őszintén igyekszik.

- Megtanítottam Westet olajsűrőt cserélni.

- Nehéz?

- Téged is megtaníthatlak.

Elhúzza a száját.

- Mit szólnál, ha elmagyaráznád, én meg végighallgatnálak?

Kezdetnek nem rossz.

- Oksi.

KINYILÍK A BEJÁRATI AJTÓ, és szemtől szemben állok Rachel apjával, öszülő halántékával idősebbnek tűnik, mint aznap este a gyorsulási pályánál, de az igazat megvallva, alighanem én is öregebbnek látszom. Ezt műveli az emberrel a kórházi várókban ülve alvás. Egész jól megismertük egymást azokban az időszakokban, amíg Rachel aludt vagy műtéten esett át.

Az apja nem tágított mellőle, hacsak nem dolgoznia kellett. Ugyanígy viselkedtem én is, ha épp nem munkába vagy iskolába mentem. Kiderült, hogy egyforma az időbeosztásunk.

- Kerülj beljebb, Isaiah!

Belépek a hatalmas előtérbe, és mint mindig, még most is elképedek, hogy egyesek így élnek.

- Hogy van Rachel?

- Ideges - feleli Young papa, és abból, ahogy megdörzsöli a tarkóját, látom, hogy ő is az. Rachel ma újra járni tanul.

A férfi szeme a karomra, a néhány centiméterrel a bicepszemre tetovált tigris alatt húzódó égésnyomra villan. Három hónapja szereztem, amikor megmentettem őt és a lányát. Ha a gyorsulási pályán nem alapkövetelmény, hogy a versenyzők tartsanak maguknál tűzoltó készüléket, Rachel talán meghalt volna. És velük együtt én is - mert nélküle semmiképpen nem hagytam volna el a kocsit.

- Meghánytuk-vetettük a javaslatodat a feleségemmel, és egyetértettünk abban, hogy jót tenne Rachelnek, ha kimozdulna. De lassan haladjunk! Másfél óra.

Másfél óra - kettesben - Rachelel. Úgy érzem magam, mint aki többéves bebörtönzés után lép ki a napvilágra.

- Becsszóra egy percet sem fogok késni.

-Persze, hogy nem - válaszol bölcs mosollyal randipartnerem apja - különben újabb néhány hónapot várhatsz, mire ismét kiléphetsz vele a házból.

Ő azzal a feltétellel fogad el engem, hogy betartom a szabályait. Én pedig Rachel kedvéért a pokolba is elszegődnék kazánfűtőnek.

- Isaiah! - szól ki Rachel anyukája a nappaliból. - Nélküled nem akar elindulni.

A valaha elegánsan berendezett, hatalmas nappalit az asszony Rachel gyógytornastúdiójává alakította át. Nagyot dobban a szívem, amikor megpillantom a kerekesszékeiben. Aranyhaját lófarokba fogta, pólót és rövidnadrágot visel. A lábáról eltűnt a gipsz, és combig érő, fekete járógép foglalta el a helyét.

- Isaiah! - derül föl az arca, amikor meglát.

Valahányszor belépek ebbe a házba, Rachel mindig ugyanúgy reagál. Fogalmam sincs, miért. Fogtam a kezét a kórházban, üldögéltem mellette a sok műtét után, és támogattam minden gyógytorna foglalkozáson. Ígéretet tettem Rachelnek, és soha nem szegem meg.

Ahogy odamegyek hozzá, a gyógytornásza, egy volt tojásfocista, benga állat torlaszolja el az utamat.

- Sajnálom, pajtás, ma nem lehetsz mellette.

Benga vagy sem, én akármilyen seggfejvel szembeszállok, ha távol akar tartani Racheltől.

- Ezt gondoljuk át még egyszer!

- Isaiah! - csitít Rachel. - Én döntöttem így.

- De hát ma járni tanulsz - magyarázom, mintha nem értené a lényegét.

- Tudom - veti oda olyan gondtalanul, hogy rángatózik a kezem.

- Eleshetsz.

- Igen, tudom - húzza résnyire a szemét Rachel - csak neked is tudomásul kell vened.

Lassan kifújom a levegőt.

Persze.

Már megint ugyanaz a nóta - muszáj engednem neki, még ha ez azt jelenti is, hogy végig kell néznem, amint megbotlik.

- Itt kellesz nekem, öcsém - mutatja a gyógytornásza, hogy álljak a párhuzamos fakorlát végéhez. - Rachel, ha látni akarod a pasidat, akkor meg kell dolgoznod érte.

Neszezés és lépések hallatszanak az ajtó felől, magukra vonják a figyelmemet. Egyenként belépnek Rachel bátyjai - Gavin kivételével -, utánuk meg a szüleik. Rachel nem néz rájuk. Azt a csodás, ibolyakék szemét csak énám szegezi. A korlátba kapaszkodik, és segítség nélkül fölemelkedik a székéből.

Testtartása tükörképeként megmarkolom a korlátot, mintha erőt

tudnék küldeni neki. Hetekbe tellett, amíg annyira megerősödött, hogy lábra tudott állni. Újabb hetekig vagy még tovább fog tartani, hogy ismét járjon. A gyógytornásza a háta mögött áll, hátha elveszíti az egyensúlyát.

- Rendben. Rachel. Látod, amit akarsz. Rajta, szerezd meg!

Rachel szájának bal szöglete felgöribül, miközben elpirul. Kalapáló szívvel imádkozom, nehogy az első próbálkozásnál elessen. Mosolyt erőltetek az arcomra.

- Várlak, angyalom.

Mivel Rachel mindig is csodalény volt, fölemeli a bal lábát, és megteszi az első lépést.

ABBY CSÍPŐJÉVEL A FÜRDŐSZOBÁM ajtókeretének támaszkodva figyeli, amint még egy utolsó hajtincsemet a sütővasra csavarom. A kezelésem közepén érkezett. Szokás szerint egyszerűen beállított, senkinek sem jelentette be magát, és a háttérben várakozott, amíg észre nem vettem, hogy ott ólálkodik.

Fura, de Abby már csak ilyen.

- Nem tudom, minek strapálod magad. Kukazsákban is megjelenhetnél, Isaiah akkor is csinosnak találna.

Elengedem a sütővassal a hajamat, és a még forró tincs a nyakamhoz csapódik.

- Ez az első hivatalos randink. Mármint amire Anyuék tudtával és jóváhagyásával kerül sor.

Többé-kevésbé a jóváhagyásukkal. Kicsit még mindig bizonytalanok Isaiah-t illetően, de már jobban megértik őt. Döbbenetes nyíltsággal beszélt nekik a múltjáról, a jelenéről és a velem kapcsolatos szándékairól. Amíg a kórházban feküdtem, mindent elmesélt nekik Ericről és az adósságról.

Azt hiszem, nem annyira az őszintesége hatott rájuk, mint inkább az irántam tanúsított odaadása. Az iskolán és a munkáján kívül minden percét mellettem töltötte, sőt időnként még lógott is miattam.

- Mivel ez az első hivatalos randid, anyukád annak ellenére le fog fényképezni, hogy tudnak az együtt töltött éjszakátokról?

Összerezzenek, Isaiah kissé túlzásba vitte velük az őszinteséget.

- Miért?

- Szerepelhettek a fotókon?

- Persze.

Balra fordítom a kerekes székeket, hogy jobban megszemlélhessem magamat a hátam mögötti egész alakos tükörben. Spirál. Spirál kell. Abby mintha olvasna a gondolataimban, előveszi a sminktáskámból a szempillaspirált.

- Csinálhatunk egy fotót csak rólad és rólam?

Abby szemébe nézek, és elkapja a tekintetét. Ez egyáltalán nem

jellemző rá.

- Aha. Jó ötlet.

A válla fölött hátrasandít a szobámba.

- Ethan-veszély!

- Hallottam, dilipók - dugja be a fejét Abby mellett Ethan, hogy lásson. - Öméltóssága meg én nem tudunk a végtelenségig smúzolni, úgylát csipkedd magad!

Sóhajtván fejezem be a szempillafestést. Míg West és Isaiah meglepően kompromisszumképeseknek mutatkoztak, Ethan gyomra nem egészen veszi be az Isaiah-val folytatott viszonyomat. Bízom benne, hogy idővel változik a helyzet.

Abby korántsem kebelbarátnős módon vizsgálgatja a bátyámat.

- Hali!

- Ööö... szia! – pistog Ethan, mint a hal, aki csak most eszmél rá, hogy horogra akadt. - Hogy s mint?

- Most, hogy megjöttél, már jobban.

Magamba fojtok egy kacajt, miközben Ethan elvörösödik.

- Ízé... Anyu kérdezi, maradsz-e vacsorára.

- Mit esztek?

- Asszem, marhasültet.

- Az bejövős.

Bármilyen fura, Anyu befogadta Abbyt. Senki sem kérdezett rá kifejezetten, de úgy tűnik, mindannyian tisztában vannak vele, hogy ez a lány nem a magániskolás Abby, és noha úgy tekintenek rá, mint valami robbanásveszélyes tudományos kísérletre, általában véve mintha kedvelnék.

- Én nem vacsorázom itthon - emlékeztetem Abbyt.

Mosolya a legkülönbébb veszedelmeket ígéri a tesómnak.

- De Ethan igen.

Ethan megköszörüli a torkát.

- De tényleg, elkészültél már?

- El - vágom rá, hogy megmentsem Abbytől. Kebelbarátnőm imádja zavarba hozni a srácokat. Isten irgalmazzon a férfinak, aki belezúg, mert az illetőnek minden elképzelhető segítségre szüksége lesz, hogy fölvehesse vele a versenyt.

- Akkor gyérünk! - kap a karjába Ethan, és lecipel Isaiah-hoz.

Az INTERNETEN KÉTSZÁZ dollárért vásárolt, 89-es Mustangom hátsó ülésen Rachel levegő után kapkod, és az ajkam lefelé vándorol a nyakán. Magam is zihálok, és a kezünk bejár minden egyáltalán elérhető felületet. A lány lába kinyújtva pihen az ülésen, miközben az ölemben ringatom. Másfel órát kaptunk, és ebből eddig negyven percet fordítottunk csókolózásra.

- Elvileg meg kéne vacsoráztatnom téged - súgom a fülébe.

Megszorítja a tarkómat, az ajkához húzza az enyémet.

- Enni máskor is tudok.

Három hónapja álmodozom róla, hogy újra a karomban tartom. Rachel az a fajta lány, akire várni kell, és határozottan megéri a várakozást. Csipog a mobilom, és Rachel nyöszörögve fészkel be a fejét a nyakamba.

- Nem létezik, hogy máris haza kell mennem.

- Még nem, de hamarosan. - Rachel hozzátartozóinak szüntelenül vigyázó szeme előtt csak kézfogást és olykor cgy-egy diszkrét csókot kockáztathatok meg. A legutóbbi időben jutottunk el a tartózkodó ölelésig. Közelebb vonom magamhoz, a kezem föl-alá csuszkái a hátán.

- Azon spekulálok, hogy telket vehetnénk, és építhetnénk rajta házat meg műhelyt. Akkor sosem kéne elszakadnunk egymástól.

- Nekem tetszene - bólogat. - De nem gondolod, hogy bent a városban jobban menne az üzlet?

Elmosolyodom.

- Annyira jók leszünk, hogy a hírnevünk miatt özönlenek majd hozzánk a kuncsaftok.

Rachel megcsókolja az államot, ettől borzongás fut végig a gerincemen.

- Szeretlek - bújik hozzám.

Derűsebben és elégedettebben dobog a szívem. Rachel él, és szerelmes belém.

- Szeretlek.

Sóhajt, kicsit elkomolyodik.

- Hiányzik a vezetés.

- Tudom. - Bárcsak megjósolhatnám, mikor lesz rá ismét képes!

Fölkapom a fejemet, ahogy átfut rajtam egy gondolat. - Gyere!

Vigyázva visszasegítem az anyósülésre, én pedig a volán mögé pattanok. Ráadom a gyújtást, és mindketten összerándulunk a motor siralmas állapotától. Kinyomom a kuplungot, megfogom Rachel kezét, és a sebváltóra helyezem.

- A kormánynál ülés teljes élményében nem részesíthetlek, de az irányítást átadhatom neked. Ez az autó meg sem mozdulhat nélküled.

Boldog mosoly ragyog föl az arcán.

- Milyen gyorsan akarsz menni?

Vállat vonok.

- Te döntöd el, de semmi kifogásom a sebesség ellen.

Egymás szemébe nézünk, miközben Rachel egyesbe teszi a kocsit. Fölengedem a kuplungot, és a gázra lépek.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Istennek: 1 Kor 13.U-13

Dave-nek - mindazokért az estékért, amikor felvitt a hegytetőre, és együtt figyeltük a lent csillogó fényeket, és mindenkor tudnom engedte, hogy pontosan hová tartozom.

Különösen formátoknak, A, N és P – remélem, Ti mindig úgy szeretitek egymást, ahogy West, Ethan és Rachel.

Köszönetet érdemelnek az alábbiak...

Kesan Lyon - Mindig megnyugtat és mosolyt varázsol az arcomra. Nélküle nem vált volna lehetségessé ez az utazás.

Margó Lipschultz - A „köszönöm szépen!" nagyon szerény kifejezésnek tűnik a sok-sok támogatásért, törődésért és szeretetért, amit irántam és hőseim iránt mutatott. Margó újra és újra messze felülmúl minden várakozást, és szeretném, ha tudná, mennyire díjazok mindent, amit tesz. Tényleg bámulatos.

A Haricquin Teen valamennyi munkatársa, aki a könyveimet gondozza, különösen Natasha Wilson. Végtelen megtiszteltetés ilyen csodálatos emberekkel dolgozni, akik képesek mosolyra fakasztani!

Drew Tarr (Street & Strip Performancc), Terry Huff (Ohio Valley Dragway), Tommy Blincoe, Jason „Jayrod" Clark, Frank „Frankie" Morris és Anthony „Red" Morris - nagyra értékelem, hogy időt szakítottak kérdéseim megválaszolására, miközben kiagyaltam ezt a könyvet, és segítettek egy gépkocsi-analfabétának, hogy megértse az autókat, sőt még a gyorsulási versenyzést is.

Nem eléggé hangsúlyozhatóan azok az Ohio-völgyi ismerőseim, akiknek a sport, az Ohio-völgyi Gyorsulási Versenypálya és az ott versenyzők iránti szeretete minden beszélgetésünk alkalmával megnyilvánult. Számíthatnak rá, hogy előfordulok még a lelátón.

Jennifer L. Brown kétszeresen is, mert volt bátorsága megtanítani kézi sebáltóval vezetni, ráadásul hagyta, hogy a saját kocsijában tanuljak!

Mike Ballard - Köszönöm, hogy minden második szerdán osztozott velem fantasztikus feleségén, és nem sajnálta az időt, hogy bemutasson Ohio-völgyi barátainak.

Colette Ballard - Mert megszerette Noah-t. Ryant és Iaiah-t, mert kinyitotta a fülét, amikor hallgatóságot igényeltem, és kinyitotta a száját, amikor inkább hallgatni vágytam.

Angéla Annalaro-Murphy - Fogalma sincs, milyen nagyra becsülöm a barátságunkat. Köszönet az évek óta élvezett nevetésért, könyvekért, imákért és megint csak nevetésért!

Kristen Simmons - Mert éppúgy szerette Isaiah-t és Rachelt, ahogyan én. Az egész vállalkozás egyik legjobb mozzanata, hogy megismerhettem őt!

A soha nem szűnő támogatásért művészcsapatom és szerda esti családom - Kelly Creagh, Bethany Griffin, Kurt Hampe és Billie Wolfe valamint a Louisville Romance Writers. Nemkülönben Shannon Michaela lankadatlan baráti támogatásán. Mindegyiküket imádom!

Még egyszer köszönet szüleimnek, nővéremnek, Mt. Washington-i rokonaimnak és a férjem családjának... Szeretlek benneteket!